Hotul de Praf de Stele

Chelsea Abdullah

STORIA BOOKS

Scanned with CamScanner

Despre autoare

Copyright © 2022 by Chelsea Abdullah

Published by agreement with Corto Literary Agency.

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază și încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediției autorizate a cărții susții în continuare drepturile de autor. Îți mulțumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: *The Stardust Thief*

Autor: Chelsea Abdullah

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Scanned with CamScanner

Abdullah, Chelsea, *Hoțul de Praf de Stele*; traducere din engleză de Iris Manuela Anghel, București, Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-20-1

ISBN 978-630-6525-26-3

Pentru a fi la current curent cu noutățile și ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) și urmărește-ne pe Facebook (@storiabooks) și pe Instagram (@storia.books).

Scanned with CamScanner

Pentru mama, care mi-a cultivat dragostea pentru cuvinte și pentru arta scrisului.

Pentru tata, care mi-a împărtășit puterea poveștilor nemuritoare.

Și pentru sora mea, care mi-a cerut mereu alte și alte povești.

Această carte vă este dedicată.

Scanned with CamScanner

Legenda Djinnilor

Cândva, în vremuri demult apuse...

Lumea noastră aparţinea djinnilor[1], aceste creaturi damnate ce bântuie deşertul ca nişte spirite rătăcite. Spre deosebire de noi, oamenii, care am fost creați din pământ, zeii au plămădit djinnii dintr-o flacără străveche care-i făcea să trăiască sute de ani şi le dădea puteri magice. Astfel, unii dintre ei își pot schimba

înfățișarea, în timp ce alții scuipă foc sau cutreieră lumea într-o clipită.

O vreme, djinnii s-au supus poruncilor zeilor: au iubit şi au ocrotit lumea primită în dar, iar pacea a domnit pretutindeni. Dar, deşi cei mai mulţi le erau recunoscători zeilor, au fost şapte regi-djinn nemulțumiţi de puterile lor magice, pe care le considerau neîndestulătoare, şi şi-au exprimat dezamăgirea distrugând pământul. Au dat naştere unor vijelii atât de sălbatice, că au spulberat apa lacurilor și a oceanelor, și unor focuri atât de mistuitoare, că au ars cu totul pășunile, lăsând în urmă numai nisip.

Când au văzut prăpădul stârnit de regi, zeii s-au hotărât să-i pedepsească. Le-au dăruit ce-și doreau cu atâta ardoare - puteri magice tot mai mari, dar cu neputință de controlat. Magia era atât de puternică, încât săpa cratere în

Scanned with CamScanner

nisip, cufundând în adâncuri oraşele djinnilor şi făcându-i să dispară de pe faţa pământului.

Imediat după dispariţia lor, zeii ne-au creat pe noi, oamenii. Muritori şi lipsiţi de magie, dar servitori credincioşi ai zeilor.

Unii cred că ar trebui să ne folosim credinţa ca să redăm viaţa acestui ţinut sterp. Se spune că singurul motiv pentru care natura mai are un crâmpei de viaţă în ea îl constituie vânătorii care îi prind pe djinnii fugari şi îi oferă ca ofrandă zeilor. Aceştia susţin că sângele argintiu al unui djinn e dătător de viaţă - poate să prefacă nisipul în apă şi să facă florile şi pomii să înflorească.

Dar credinţa noastră nu poate fi atât de haină.

Nu toţi djinnii sunt nişte demoni, nu uita asta, Layla!

Loulie îngropase multe lucruri de când auzise ultima dată de la mama ei aeea poveste

Numele. Trecutul. Părinţii.

---

1 Spirit bun sau răufăcător în miturile religiei musulmane (n.t.).

Scanned with CamScanner

1.LOULIE

Când Negustorul cel Chior i-a propus lui Loulie al-Nazari să se întâlnească pe o dhow[2] mică și modestă, aceasta s-a așteptat, pe bună dreptate, să vadă o corabie mică și modestă. Dar această dhow nu era nici mică, nici modestă. Dimpotrivă.

Aysham era o namilă de corabie cu vele impunătoare, o punte spațioasă, un număr impresionant de cabine și o gabie[3] semeață. Era, fără doar și poate, o corabie frumoasă. Dac-ar fi fost un simplu pasager, i-ar fi plăcut s-o exploreze.

Dar Loulie nu se afla aici ca pasager. Era aici ca Negustoreasa de la Miezul Nopţii - o prestigioasă vânzătoare de magie - şi urcase la bord ca să se întâlnească cu un client care deja o făcea să aștepte cu mult peste ora stabilită. *Ne vedem imediat după răsăritul lunii*, spunea mesajul acestuia. Doar că ora aceea trecuse de mult și Loulie încă îl aștepta pe punte, îmbrăcată în roba de negustoreasă presărată cu stele, care o făcea să sară-n ochi.

S-a întors cu spatele la eălătorii în haine elegante care se holbau la ea și și-a ațintit privirea spre orizont. Nu se zărea nicio constelație cunoscută pe cer, iar noaptea, întunecată și mohorâtă, nu-i anima starea de spirit. Pentru a nu știu câta oară, i-a scăpat

Scanned with CamScanner

printre buze un oftat.

— Aş fi vrut să fii în forma de şopârlă! i-a spus bărbatului de lângă ea.

El şi-a înclinat capul într-o parte ca s-o privească. Deşi nimic nu-i clintea expresia împietrită de pe chip, Loulie a observat o diferenţă mică de înălţime între sprâncenele sale. Pe una o ţinea ridicată, fără urmă de îndoială.

— Şi cu ce ne-ar ajuta asta acum?

— Te-ai putea furişa sub punte, ca să găseşti cabina clientului nostru. În formă umană nu eşti de niciun folos.

Omul cu pielea de culoarea bronzului n-a mai spus nimic, dar era uşor să-i descifrezi tăcerea. Loulie îl cunoştea de nouă ani - îndeajuns cât să-i înţeleagă manierismele şi magia. Nu o mai uimeau preschimbările sale şi nici focul ce-i dansa în ochi ori de câte ori cădea pradă sentimentelor. Acum păstra tăcerea, căci ştia prea bine că fetei nu i-ar fi plăcut ce ar fi trebuit să-i spună.

— Îi oferim magie, a spus Loulie. Măcar atât ar fi putut să facă - să vină la timp la întâlnirea pe care chiar *el* ne-a propus-o.

— Nu mai despica firu-n patru! Ce va fi va fi.

— Înţelept sfat, atotputernicule djinn! a murmurat ea.

Qadir a schiţat un zâmbet vag. Îi plăcea să se joace cu ea - era singurul care scăpa basma curată.

Scanned with CamScanner

În timp ce se gândea cum să se furişeze în interiorul cora- biei, Loulie a auzit paşi care se apropiau şi, întorcând privirea, a văzut un bărbat într-o thobe[4] albă.

— Negustorească de la Miezul Nopţii, a spus el, făcând o plecăciune. M-a trimis Rasul al-Jasheen să te aduc la locul de întâlnire stabilit.

Loulie şi Qadir au schimbat o privire. *Ţi-am spus eu să nu-ţi faci griji*, a citit ea pe chipul lui împietrit.

— Era şi timpul, i-a răspuns, arătând cu mâna spre Qadir. El este garda mea de corp. Şi mă va însoţi.

Mesagerul a încuviinţat din cap, apoi a luat-o înaintea lor prin mulţimea de nobili în straie colorate, spre o uşă dosnică obscură, aflată pe cealaltă parte a corabiei. A ciocănit într-un anumit fel până când i-a deschis un bărbat voinie, care i-a condus de-a lungul unui coridor slab luminat. La capătul acestuia, omul a bătut la o altă uşă, într-o manieră diferită. S-au auzit nişte chei, apoi un zăvor, după care mesagerul a deschis uşa şi i-a poftit înăuntru.

Loulie i-a aruncat o privire lui Qadir. *După tine*, i-a spus el din ochi. Ea i-a zâmbit, apoi a luat-o înainte.

Primul lucru pe care l-a observat la intrare a fost prezenţa mercenarilor - trei soldaţi, fiecare poziţionat în câte un colţ al încăperii. Spre deosebire de nobilii de pe punte, care

Scanned with CamScanner

purtau haine strălucitoare, la mercenari nu prea vedeai altceva în afară de arme.

Fetei i-au trecut prin fața ochilor imagini cu vărsare de sânge şi crimă. Imagini cu mama ei, care agita cu disperare un borcan gol şi îi spunea să se ascundă. Imagini cu tatăl ei, care zăcea într-o baltă de sânge.

A tras adânc aer în piept ca să-şi regleze respirația şi şi-a ațintit privirea spre mijlocul camerei, unde un negustor îmbrăcat în diverse nuanțe de verde stătea pe o pernă, în fața unei măsuțe scunde. Fidel numelui său, Rasul al-Jasheen avea un singur ochi, de culoarea pământului noroios. Celălalt era doar o orbită albă şi sticloasă, acoperită pe jumătate cu straturi de piele cicatrizată. Avea un nas ce părea să fi fost rupt şi pus la loc de mai multe ori şi o frunte cândva impresionantă şi nefericit de mare. Lui Loulie i se părea cunoscut şi s-a întrebat dacă nu cumva trecuse pe lângă taraba lui din vreun souk[5].

Buzele negustorului au schițat un zâmbet luminos, care i-a scos la iveală dinții albi, aurii şi arămii.

— Ce plăcere să te văd în carne şi oase, Negustoreasă de la Miezul Nopții! Să-mi fie cu iertare eă te-am chemat la ceas de noapte, dar am avut oaspeți importanți, i-a spus el, măsurând-o din cap până în picioare.

Loulie îşi imagina ce vedea: o femeie mică de statură, aparent fragilă, înveşmântată în falduri de catifea albastră, presărată cu stropi

Scanned with CamScanner

albi și pufoși. Praf de stele - așa numea ea modelul. Și nu greșea să-l numească astfel, căci aparținuse tribului ei. Tribul Najima. Sălășluitorii Nopții.

Cum se întâmpla de obicei, negustorul zăbovea cu privirea mai mult asupra chipului ei acoperit pe jumătate decât pe veșminte. Majoritatea bărbaților din această breaslă încercau s-o intimideze privind-o drept în ochi.

Dar mereu dădeau greș.

— Ia loc, te rog! a invitat-o el, făcând un gest cu mâna spre perna aflată de cealaltă parte a mesei.

I-a aruncat o privire peste umăr lui Qadir, care nu se urnise de lângă ușă. Deși negustorul părea să-i ignore prezența, mercenarii îl urmăreau cu îngrijorare. Însă Qadir nu părea tulburat. De fapt, rareori era.

Loulie s-a așezat.

Negustorul i-a întins mâna.

— Rasul al-Jasheen. E o onoare să te cunosc.

— Loulie al-Nazari, i-a răspuns, strângându-i mâna.

Însă și-a retras-o iute, neliniștită de modul în care ținea ochii ațintiți asupra inelelor ei de fier.

— Mărturisesc că nu mă așteptam să fii atât de... tânără.

O, da! 20 de ani chiar este o vârstă atât de *fragedă!*

Scanned with CamScanner

Fata i-a zâmbit cu încântare.

— În schimb, tu nu mi-ai înşelat aşteptările. Ai un singur ochi.

S-a aşternut tăcerea. Apoi, în mod remarcabil, negustorul a izbucnit în râs.

— De la asta mi se trage numele, e adevărat. Şi, după cum îţi imaginezi, e şi motivul pentru care te-am chemat aici în seara asta. Bănuiesc că ai adus magia pe care ţi-am cerut-o, nu?

Loulie a încuviinţat din cap. Rasul şi-a dres glasul.

— S-o vedem, atunci!

Ea a băgat mâna în buzunar şi a scos o monedă. Negustorul o privea cu scepticism în timp ce Loulie o făcea să-i dispară printre degete. Din locul în care se afla, Rasul nu putea să vadă nici măcar una dintrc feţele monedei: un războinic djinn pe o parte şi un sultan pe cealaltă. De fieeare dată când reapărea moneda, pe cele două feţe era alt chip.

Om, djinn, om, djinn.

— E cazul să-ţi reamintesc de înţelegerea noastră? l-a întrebat ea, ţinând moneda între degete.

— Dar ţi-am plătit deja avansul, i-a răspuns Rasul, încruntat.

— Ai plătit *prima parte*. Acum trebuie să-mi dai cealaltă jumătate.

— N-am de gând să plătesc pentru magia pe care încă n-am văzut-o cu ochii mei.

Scanned with CamScanner

Loulie se străduia să ignore privirile scrutătoare ale mercenarilor înarmaţi din jurul ei. *Nu mi se poate întâmpla nimic rău. Nu cât timp Qadir e în preajmă.*

A dat din umeri, vrând să pară relaxată, şi a început să scotocească prin traista cu mărfuri de negoț. O traistă nemărginită, după cum o numea Qadir, căci părea să fie fără fund.

— De vreme ce crezi numai ce vezi.., a spus ea, scoțând o sticluță.

Un obiect mic, cât unul dintre degetele ei. De îndată ce a zărit lichidul strălucitor dinăuntru, Negustorul cel Chior s-a şi repezit să i-o smulgă din mână.

Loulie a îndesat-o în mânecă.

— Vreau şi cealaltă jumătate din plată.

— Dar ai putea foarte bine să-mi vinzi apă.

— Aşa, şi? Dacă-ţi vând apă, îţi poţi lua aurul înapoi, i-a răspuns ea, gesticulând spre soldaţii înarmaţi până în dinţi. Nu de-asta sunt ei aici? Ca să se asigure că târgul se desfăşoară după cum am stabilit?

Negustorul a strâns din buze şi a pocnit din degete. Unul dintre soldaţi i-a pus un săculeț în mână, pe care Rasul i l-a oferit lui Loulie. Ea s-a uitat cu atenție la galbenii din punguță şi apoi, ca să se asigure că negustorul n-o trage pe sfoară, a aruncat în aer moneda cu două fațete, care a căzut în sus cu fața cu chipul uman. *Adevărat.*

I-a oferit sticluța.

— Aceasta e magia pe care mi-ai cerut-o:

Scanned with CamScanner

Elixirul Renașterii.

Negustorul i-a smuls-o imediat din mână, iar Loulie a zâmbit pe sub voalul de pe față, văzându-l cum se luptă să-i scoată dopul. Era atât de încântat, că-i tremurau mâinile de emoție.

De-ar şti cât de uşor a fost de găsit această magie!

Ochii i-au căzut pe Qadir. Deși avca pe chip aceeași expresie împietrită ca întotdeauna, își imagina zâmbetul înfumurat de pe buzele sale. Fetei îi răsunau în gând cuvintele pe care i le spusese în ziua în care îi împărtășise dorința lui Rasul: *un strop din sângele djinnilor e un leac pentru oameni.*

Nu degeaba îl numeau oamenii Elixirul Renașterii.

Motivul încântării Ncgustorului cel Chior a devenit limpede odată ce şi-a turnat în ochi lichidul argintiu din sticluță. Loulie a văzut cum lacrimi strălucitoare încep să-i brăzdeze obrazul, făcându-i pielea să lucească. Dar, în timp ce acest efect era temporar, ochiul beteag al negustorului suferea modificări permanente.

În mijlocul irisului i-a apărut o dâră neagră, ca o pată de cerneală care se întinde pe un pergament. Aceasta s-a lățit cu fiecare clipire, devenind tot mai mare, până când întunericul a lăsat locul unei nuanțe de maro-închis.

Un leac, fără doar şi poate!

În curând, din ochi nu i s-au mai prclins

Scanned with CamScanner

stropi de așa-zis elixir, ci lacrimi adevărate. Până și mercenarilor le-a fost cu neputință să-și ascundă stupoarea când l-au văzut pe Rasul fixându-i cu ambii ochi.

— Lăudați fie zeii! a murmurat el.

— Își merită aurul? a întrebat Loulie, rânjind.

— O minune ca asta e de nepreţuit, i-a răspuns Rasul, frecându-și chipul brăzdat de lacrimi, însă fără să-şi atingă oehiul proaspăt renăscut. Mii de binecuvântări să se pogoare asupra ta, Loulie al-Nazari!

— Cu miile să vină şi asupra ta, i-a răspuns Loulie, făcând o plecăciune din cap. Pot să-ți dau un sfat?

Rasul s-a oprit și s-a uitat lung la ea.

— Îți sugerez să-ți găsești un alt nume. Negustorul cel Chior sună puțin cam melodramatic.

Rasul a izbucnit în râs. Spre uimirea ei, Loulie și-a dat seama că râdea și ea cu el. Odată ce negustorul a epuizat izvorul de binecuvântări, insistând apoi să organizeze un ospăț fastuos în cinstea ei, Loulie și-a luat în cele din urmă rămas-bun.

A schimbat o privire cu Qadir în timp ce străbăteau coridorul, după care djinnul și-a ridicat brațul ca să-i arate crusta unei răni pe care și-o făcuse singur cu doar câteva zile în urmă.

Shukran[6]*, minune sfântă și fără de preț!* a murmurat ea aproape imperceptibil.

Scanned with CamScanner

Qadir a ridicat din umeri. Părea că încearcă să nu râdă.

Mama și Baba sunt morți. *Cuvintele acestea îi răsunau fără încetare în gând. De fiecare dată când Layla le îngropa, acestea ieșeau din nou la suprafață, o realitate de care nu putea scăpa.*

Dacă djinnul n-ar fi târât-o după el prin deșert, s-ar fi prăbușit sub povara suferinței sale cu mult timp în urmă. Dar, chiar și când corpul ei a fost cât pe ce să cadă pradă istovirii, el a obligat-o să meargă mai departe. La început l-a disprețuit pentru asta - ba chiar s-a și temut de el.

Dar teama s-a stins ușor-ușor. Mai întâi s-a prefăcut în reticență, apoi, în înfrângere. Ce importanță mai avea unde o ducea djinnul? Acesta i-a spus că busola pe care ea o primise de la tatăl ei avea să-i călăuzească într-un oraș, dar nici că-i păsa de asta.

Nu-i mai păsa de nimic.

După mai multe răsărituri, s-a prăbușit la pământ. Voia să plângă, dar își simțea pieptul mult prea greu, iar ochii, secătuiți. Djinnul a așteptat răbdător să-și revină. Cum nu mai reușea să se ridice, acesta a luat-o în brațe și a pus-o pe umeri. A trebuit să se țină strâns de el când a escaladat o stâncă.

În noaptea aceea, după ce djinnul a aprins focul doar pocnind din degete, a scos o monedă din buzunar și și-a pus-o în palmă.

— Privește! i-a spus, strângând moneda în

Scanned with CamScanner

pumn.

Când și-a desfăcut degetele, nu mai avea nimic în palmă. În ciuda stării ei, Layla a devenit curioasă. Când l-a întrebat dacă era o scamatorie, djinnul și-a încleștat și și-a descleștat pumnul, făcând moneda să-i apară din nou în palmă.

— O scamatorie, i-a răspuns.

Layla s-a uitat la monedă cu atenție. Părea de prin alte locuri, având chipul unui sultan pe o parte și cel al unui djinn învăluit în flăcări pe cealaltă.

—Sunt două tărâmuri în această lume, a spus Qadir. Cel al oamenilor și cel al djinnilor. La fel cum și moneda asta are două fațete.

A făcut-o apoi să dispară şi să-i reapară printre degete, cu mișcări atât de iuți, că fata n-a reușit să le dibuie.

—O fi vorba de o simplă scamatorie, dar moneda conține magie. Îți poate dezvălui adevărul-adevărat sau cel moral al unei situații.

Și i-a pus-o Laylei în palmă.

—Convinge-te singură! Arunc-o în aer și, dacă pică fața cu chipul uman, răspunsul este da. Dacă pică cealaltă față, răspunsul este nu.

Layla n-ar fi crezut că era cu adevărat vorba despre magie dacă ar fi primit moneda cu câteva zile în urmă. Dar lucrurile se schimbaseră. Acum nu mai era atât de naivă.

Scanned with CamScanner

—Ai mei au murit, a murmurat ea, aruncând moneda în aer.

Aceasta a picat cu fața cu chipul uman în sus.

A răsuflat adânc și a încercat din nou.

—Un djinn mi-a salvat viața.

Chip uman.

Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce moneda a continuat să cadă cu chipul uman în sus, confirmându-i noua realitate. Era adevărat. Adevărat. Adevărat.

—Am rămas singură, a îngăimat ea, zgâlțâindu-se de la hohotele de plâns, aruncând moneda în aer.

Aceasta s-a lovit de genunchii ei și a ricoșat, rostogolindu-se din nou la djinn. Câteva clipe, Qadir a păstrat tăcerea. Apoi a luat-o de mână fără să scoată niciun cuvânt și i-a pus moneda în palmă.

Chip de djinn.

Apoi i-a strâns degetele în pumn.

—Nu ești singură, i-a spus el. Nu mai ești singură.

A doua zi, când s-a întors pe puntea corabiei *Aysham,* Loulie era pierdută în gânduri şi se juca absentă cu moneda printre degete. Mulțimea de călători de cu o seară înainte dispăruse, iar marinarii păreau să n-o observe trecând pe lângă ei îmbrăcată în straie simple şi cafenii. Înlocuise eşarfele care-i ascundeau chipul cu un şal străveziu, pe carc și-l înfăşurase de jur împrejurul capului şi al

Scanned with CamScanner

umerilor, ca să simtă mai bine mângâierea soarelui pe obraji. Ca întotdeauna, era o ușurare să se lepede de hainele de negustorească și să se cufunde în anonimat a doua zi după încheierea unui târg.

Și mai avea un motiv pentru care răsufla ușurată: în depărtare se întrezărea silueta înceţoșată a orașului Madinne. Privelișteа a făcut-o să zâmbească.

— Qadir, vezi ce se întinde în fața noastră?

Djinnul, care luase acum înfățișare de șopârlă și îi mormăia ușor la ureehe, i s-a mișcat pe umăr. A îngăimat în șoaptă un „mda" de confirmare.

Loulie s-a apropiat de balustrada corabiei. Chiar și prin vălul portocaliu de nisip, soarele era îndeajuns de puternic ca să poată distinge terasele măreţului oraș din deșert, Madinne. Pe cea mai înaltă dintre acestea se afla palatul sultanului, cu turnuri boltite, albe și frumoase, și minarete care se înălțau semețe spre soare. Era împrejmuit de clădiri pitorești - construcții din piatră și din lemn, boltite sau plate, înalte sau scunde. Și, undeva în această încrengătură de clădiri, cuibărită la o răscruce de drumuri șerpuitoare, se afla casa ei. Casa lor.

— Mă întreb ce face Dahlia, a spus Qadir, vorbindu-i direct în ureche, cu o voce mult mai domoală datorită înfățișării sale delicate.

— Indiferent ce face, o să facă și mai bine când o să dăm pe la ea cu banii pe chirie.

Scanned with CamScanner

Qadir a plescăit - Loulie încă nu știa dacă făcea asta cu dinții sau cu limba -, apoi i-a răspuns:

— Așa e, unde mai pui că banii ăștia înseamnă exact cât toți galbenii pe care îi avem în pungă.

— N-am de gând să-i dau *tot* câștigul nostru.

— Ultimul târg l-am făcut cu sângele meu, nu uita asta!

Loulie și-a înăbușit un zâmbet când a aruncat o privire peste umăr la marinarii de pe punte. Deși erau departe de a fi grațioși, nu se putea abține să nu îi compare cu niște dansatori, datorită ușurinței cu care mișunau de colo-colo, pregă- tindu-se de acostare.

— Ai vrea să-ți păstrez galbenii plătiți cu sânge?

— N-am nevoie de aurul vostru uman, a șuierat Qadir.

— O, ce păcat! Și eu care credeam că ți-ar plăcea să-i cheltuiești pe vin sau pe femei! Doar știi că negustorii nu-ți acceptă monedele comemorative, i-a răspuns ea, privind bănuțul cu două fațete dintre degete.

— Loulie!

— Mmm? a îngăimat fata, băgând moneda în buzunar.

— Mi-au ajuns la urechi niște discuții despre sultan.

Loulie și-a înăbușit un oftat și s-a întors spre punte, uitân- du-se cu atenție. În afară de

Scanned with CamScanner

marinari, a zărit și câteva grupuri răzleţe de oameni. A început să se plimbe printre ei, cu chipul lipsit de expresie, și să tragă cu urechea. Deşi n-o interesa nici cât negru sub unghie soarta sultanului, nu-şi putea permite să ignore zvonurile. Nu atât timp cât o infractoare ca ea încerca să fugă din calea oamenilor lui.

Dar, în afară de părerile vulgar exprimate de doi mateloţi, de iubirea sinceră, dar aparent interzisă, pe care și-au declarat-o doi îndrăgostiţi și de un joc straniu cu ghicitori, n-a auzit nimic despre sultan.

Renunțase la speranța de a mai afla ceva, când l-a văzut pe Rasul al-Jasheen stând de vorbă cu un bărbat îmbrăcat în uniforma soldaților din garda sultanului. Loulie şi-a întors iute privirea şi a încetinit pasul când s-a apropiat de ei.

— Consilierii sultanului sunt extrem de agitați, spunea soldatul.

— De ce nu-l trimite pe înaltul prinţ să caute relicva? a întrebat Rasul, suflând cu putere aer pe nas.

Soldatul s-a uitat în direcţia ei. Loulie l-a apucat de braţ pe un marinar aflat în trecere și l-a întrebat pe un ton cât se putea de amabil dacă știa când aveau să acosteze. Marinarul i-a răspuns, dar fata nu-l asculta. Nu pe el, în orice caz.

— Chiar ar putea să existe o asemenea comoară? a întrebat Rasul.

Scanned with CamScanner

— Se spune că răposata soție a sultanului ar fi pomenit de existența artefactului într-una dintre poveștile ei.

Loulie i-a mulțumit matelotului și și-a înclinat capul într-o parte, ca să audă răspunsul lui Rasul.

— Sărmanul de el! Chiar crede eă poveștile lui lady Shafia conțin vreun sâmbure de adevăr?

Soldatul a ridicat din umeri.

— Au fost îndeajuns de convingătoare ca să pună capăt omorurilor, așa că, da, poate crede în veridicitatea lor.

S-a așternut o tăcere apăsătoare. Toți locuitorii deșertului cunoșteau soarta crudă de care avuseseră parte soțiile sultanului, la fel cum știau și de Shafia, ale cărei povești reușiseră să pună capăt omorurilor. Era o legendă, la fel ca poveștile pe care le depăna.

— Măria Sa crede că anumite detalii dintr-o poveste l-ar putea ajuta să obțină victoria asupra djinnilor.

— Asupra djinnilor? Dar sunt ca muștele; nu-i poți ucide pe toți.

Rasul a coborât glasul până când aproape nu s-a mai auzit. Când o adiere i-a adus la ureche frânturi de discuție, fata și-a dat seama că vorbeau deja despre altceva.

— Dar împărtășește-mi și mie miracolul pe care l-ai trăit! a spus soldatul. Am auzit că Negustoreasa de la Miezul Nopții ți-a adus chiar ea elixirul. E adevărat? Știi cumva cum

Scanned with CamScanner

a făcut rost de el?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar nu l-am mai numi miracol de i-am cunoaşte tainele, a răspuns Rasul, râzând. Oricum, binecuvântaţi fie zeii pentru norocul meu! N-am crezut că negustoreasa îmi va accepta târgul.

— De ce le mulţumesc oamenii zeilor pentru lucruri pe care nu ei le-au făcut? a întrebat Qadir, oftându-i la ureche.

— Pentru că sunt nişte proşti care cred în destin, i-a răspuns Loulie, cu amărăciune în glas.

Dacă aceşti zei ar fi existat, n-ar fi stat cu mâinile în sân când toţi cei dragi ei au pierit ucişi.

A aruncat o privire peste umăr la profilul oraşului care se înălţa în depărtare. Acum erau îndeajuns de aproape ca să vadă cum oamenii de pe docuri făceau cu mâna. S-a întors şi s-a îndreptat spre proră, pentru o privelişte mai bună. În urma ei, soldatul încă vorbea:

— Ce păcat că a dispărut! Mi-ar fi plăcut s-o văd şi eu pe această negustoreasă legendară.

— Are limba ascuţită, fără doar şi poate, i-a răspuns Rasul, oftând, dar e o adevărată nestemată. Dacă n-ar fi dispărut aseară, aş fi convins-o să ia masa cu mine în Madinne. Îţi poţi imagina cum ar fi s-o ţii la braţ pe Negustoreasa de la Miezul Nopţii?

Loulie şi-a amintit ce uşurată se simţise dimineaţă, când s-a lepădat de veşmintele de

Scanned with CamScanner

negustorească şi şi-a şters koho- lul de la ochi. Cât despre fostul negustor chior, dacă ar fi invitat-o la masă cu intenţia de a se umfla în pene cu ea, i-ar fi ars un pumn fără să stea vreo clipă pe gânduri.

— Aşadar, i-a şoptit Qadir la ureche, sultanul caută o relicvă magică. Crezi că am putea s-o găsim noi înainte de a-şi trimite copoii pe urmele ei?

Loulie a zăbovit la proră, privind oraşul în tăcere. Şi-a întins braţele în aer, lăsând vântul să-i fluture mânecile încoace şi-ncolo. Qadir a avut înţelepciunea să tacă. Mai târziu aveau să vorbească despre relicve, aur şi magie. Dar, deocamdată, toate acestea i se şterseseră din minte. Lumea se contura sub forma unui singur adevăr, unul cât se poate de simplu.

---

2 Corabie arabă cu unul sau două catarge şi cu o velă triunghiulară (n.t.).

3 Platformă orizontală, fixată în vârful unui catarg şi folosită ca post de observaţie sau, la corăbiile cu vele, ca loc de unde se manevrează parâmele (n.t.).

4 Haină lungă, purtată de bărbaţii musulmani (n.t.).

5 Bazar sau piaţă arabă (n.t.).

6 În arabă, „Pacea fie cu tine!" (n.t.).

Scanned with CamScanner

Era acasă.

Scanned with CamScanner

2.MAZEN

Când Mazen bin Malik a aflat de la cel mai credineios servitor al său că fratele lui mai mare avea să se întoarcă acasă la prima oră după apus, se aștepta, pe bună dreptate, să-l vadă acasă la prima oră după apus.

Omar nu se întorcea niciodată de la vânătoare dimineața și se știa că îi place să petreacă amiezile alături de banda sa de hoți. De aceea, în clipa în care Omar a dat buzna în dormitorul lui Mazen, l-a găsit pe jumătate ieșit afară pe geam. Când a intrat Omar, lui Mazen i-a trecut prin minte gândul că nu fusese deloc înţelept să treacă cu vederea faptul că fratele lui s-ar fi putut întoarce mai devreme.

Încerca să-și imagineze scena prin ochii lui Omar: el, mezinul sultanului, îmbrăcat ca un om de rând, se furișa afară, pe fereastra dormitorului, în plină zi. Ultima oară când fusese prins într-o situație similară era doar un băiețaș care se credea aventurier. Se îndoia că un pretext ca ăsta ar mai fi fost acum la fel de înduioşător, ținând seama că venea de la un bărbat de 22 de ani.

Mazen și-a dres glasul.

— Salaam[7], Omar.

Omar a ridicat din sprâncene suficient de mult încât să-i apară riduri pe frunte.

Scanned with CamScanner

— Salaam, Mazen.

— Cum a mers vânătoarea?

— Am găsit ambele ţinte, i-a răspuns Omar, arătându-i hainele: o tunică brodată, îndesată în şalvari şi încinsă cu o cingătoare crestată, de care erau prinse mai multe pumnale.

Sângele argintiu de djinn de pe veşmintele lui aducea mai degrabă a praf strălucitor de stele decât a sânge închegat.

— Străluceşti ca luna, frate, a spus Mazen, schiţând un zâmbet.

— Deşi îţi apreciez linguşelile, mă interesează mai mult adevărul, a răspuns Omar, închizând uşile în urma sa. N-ar fi mai uşor să stăm de vorbă înăuntru?

— Dar e înăbuşitor...

— Tata ştie că te furişezi afară?

Mazen a încremenit. Nu, tatăl lor *nu* ştia absolut nimic. Dacă aventurile sale clandestine ar fi ajuns la urechile sultanului, acesta din urmă l-ar fi închis pentru totdeauna în cameră. Era suficient de rău să stea închis în palat, cum ar fi fost să fie ferecat în cameră? Ar muri, fără doar şi poate.

— Dar nu mă furişam afară! i-a răspuns, schiţând un zâmbet. Încercam doar să iau o gură de aer curat.

— Agăţat în mod precar de geam?

— Nici vorbă! Perdeaua e surprinzător de solidă.

— Probabil că te furişezi adesea afară, nu?

Scanned with CamScanner

l-a întrebat Omar, apropiindu-se cu mâinile încleştate la spate.

Văzându-i pumnalele de la brâu, Mazen a înghiţit în sec. Copilul din el care încă se temea de fratele lui îşi făcea griji că Omar ar fi putut tăia perdeaua cu un cuţit.

— Care-i motivul aşadar? Te duci să te întâlneşti cu o femeie?

Omar a zăbovit la fereastră şi s-a aplecat peste pervaz, zâmbind la câţiva centimetri de chipul lui Mazen.

— Te duci să vizitezi oraşul? Sau pui la cale vreun plan abject?

— Nici una, nici alta! i-a răspuns Mazen, agăţându-se şi mai strâns de perdeaua care juca rol de frânghie. Am auzit doar că.. Bătrânul Rhubavine azi în oraş.

Omar îl privea cu chipul lipsit de expresie.

— Te furişezi afară doar ca să asculţi poveştile unui bătrân?

— Provine din Dunele Albe, Omar. Din *Dunele Albe*! Doar ştii ce se spune despre nisipul din acele ţinuturi. Că este plămădit din cenuşa ghoulilor care.

— Prea bine atunci, i-a răspuns Omar şi s-a retras oftând. Pleacă! Du-te să asculţi pălăvrăgeala fără rost a unor bătrâni!

— N-o să-i spui tatei? a întrebat Mazen, clipind.

— O să fie secretul nostru, i-a răspuns Omar, zâmbind. Cu un preţ, firește.

Înainte ca Mazen să apuce să protesteze,

Scanned with CamScanner

Omar a ridicat mâna şi a spus:

— N-ai de ales în această privinţă. Fie îmi plăteşti tăcerea, fie ies pe uşă şi îi spun sultanului.

Mazen a fost cât pe ce să uite să respire. Un preţ, un preţ pentru tăcerea lui Omar. Nu-şi imagina care ar fi putut să fie preţul acestui şantaj, dar ar fi încheiat orice târg cu fratele lui pentru ca acesta să nu-i spună adevărul sultanului: acela că, în ciuda poruncilor tatălui lor, Mazen pleca de la palat fără gărzi. Că el, un prinţ, cutreiera străzile presupus împânzite de djinni fără protecţia soldaţilor.

— Nu uita, Mazen! Favoare pentru favoare. Îmi eşti dator, akhi[8].

Schiţând un ultim zâmbet, Omar a ieşit din cameră şi a închis uşile în urma sa.

Zâmbetul ameninţător al fratelui său i-a rămas întipărit în minte lui Mazen, în timp ce străbătea pe furiş curtea palatului. A încercat să-şi distragă atenţia privind splendorile grădinii, dar măreţia acestora era ştirbită de grija care îl măcina.

Aleile de piatră, străjuite de trandafiri albi, păreau deodată anoste şi lipsite de culoare, iar fântâna arteziană, împodobită cu figurine de sticlă surprinse în paşi de dans, nu mai strălucea atât de tare în bătaia soarelui. Până şi arbuştii modelaţi sub forma creaturilor fantastice din poveştile mamei sale păreau să-şi fi pierdut splendoarea.

Mazen a trecut pe lângă toate acestea ca o

Scanned with CamScanner

nălucă, îmbrăcat doar cu o tunică simplă şi pantaloni obişnuiţi, urmând aleile şerpuitoare ale grădinii, mărginite de pârâiaşe cu peşti coloraţi şi pavilioane pustii, cu tavane împodobite cu modele care mai de care mai rafinate şi mai complexe. Bănci capitonate cu perne stăteau netulburate sub aeoperişurile boltite până târziu în amiază, când sfetnicii sultanului lăsau deoparte problemele politice ca să clevetească în tihnă. Gândul i-a stârnit un fior lui Mazen. Îşi plănuise escapada în aşa fel încât nimeni de la curte să nu-i observe lipsa. Era încrezător în pregătirile sale şi spera doar ca Omar să se ţină de cuvânt şi să nu-i spună nimic sultanului.

Teama i-a îngreunat paşii până a ajuns la intrarea servitorilor. Aici s-a înviorat deodată. Soldatul care stătea de pază la poarta argintie era cel pe care se aştepta să-l vadă şi pe care putea să-l plătească pentru a-l lăsa să treacă nestingherit. A încercat să ignore îngrijorarea care s-a citit pe chipul soldatului când l-a lăsat să treacă sau iuţeala cu care şi-a băgat în buzunar monedele oferite de Mazen.

Toţi avem nevoile noastre. Eu trebuie să evadez din palat, iar el are nevoie de galbeni pentru pruncul care i se va naşte în curând. Era, credea el, un târg onorabil.

Terasa cea mai înaltă din Madinne, care găzduia palatul şi cartierul nobililor, era doar o oază mică din suprafaţa vastă pe care se întindea oraşul, aşa că era uşor de ajuns în

Scanned with CamScanner

soukul oamenilor de rând de pe terasele inferioare. Câmpiile inundate de verde lăsau loc deşertului, străzile late şi pavate cu dale se contopeau cu nişte drumuri de ţară înguste şi prăfuite, iar prăvăliile erau înlocuite cu tarabe şubrede, dar încântătoare, cu firme pictate grosolan. Pacea şi liniştea erau spulberate de sunetele melodioase ale lăutelor şi tobelor, iar mirosurile din aer - de mosc şi năduşeală, de ulci şi bakhoor[9] - se împleteau cu un amalgam ameţitor de condimcnte, care îl făeeau pe prinţ să saliveze.

Negustorii îşi marcau tarabele în culori strălucitoare, ca să iasă în evidenţă printre celelalte din bazar. În căutarea prelatei aurii a Bătrânului Rhuba, paşii l-au purtat pe Mazen pe drumuri înguste, străjuite cu tot felul de tejghele. Dar mărfurile meşterilor artizani au fost cele care i-au atras atenţia. Şi-a plimbat privirea pe bolurile de ceramică, pe tablele de shatranj[10] şi pe plăcile zodiacale lucioase, până când ochii i-au poposit pe un covor mic, dar cu nişte forme geometrice complexe, care se tot repetau. Îl recunoştea. Avea un covor cu aproape acelaşi model pe podeaua dormitorului său.

Mazen a ridicat capul şi a surprins privirea negustoresei din spatele tarabei, o femeie de vârstă medie, învеşmântată în voaluri roşu-portocalii. Un băiat tânăr şi uscăţiv stătea pe un scăunel în spatele ei, scrutând soukul cu ochi plictisiţi şi sticloşi. Fiul ei, bănuia

Scanned with CamScanner

Mazen, însărcinat cu paza.

— Salaam, ya sayyid.[11]

Negustoreasa vorbea cu glas domol, aproape imperceptibil printre zgomotele din bazar.

— Salaam, i-a răspuns Mazen, automat.

După aceea s-a dat la o parte din calea unor muzicieni care cântau în timp ce mergeau împleticindu-se şi s-a aşezat de cealaltă parte a tarabei. Apoi a făcut un gest cu mâna, ca să-i arate negustoresei modelul care-i atrăsese atenţia.

— Covoraşele tale sunt tare frumoase.

— Shukran, i-a răspuns ţesătoarea, cu ochi surâzători. Deşi nu e meritul meu pentru cel pe care îl priveşti acum. Aceasta e lucrătura fiicei mele. Eu doar am supravegheat-o, a eontinuat ea, atingându-i ciueurii cu degetele. A fost ţesut din cel mai fin păr de cămilă de-a lungul multor săptămâni, cât am străbătut cu tribul nostru munţii stâncoşi eare dau spre Ghiban.

Trib. Cuvântul a stârnit un dor straniu în sufletul lui Mazen. Deşi familia lui avea rădăcini nomade, nu mai erau nomazi de multă vreme - cel puţin cei din partea tatălui său. Se întreba cum era oare să numeşti deşertul „acasă".

— Zeii au binecuvântat-o pe fiica ta cu un har aparte, i-a răspuns, zâmbind. Covoraşul îmi aminteşte de unul pe care l-am primit în dar cu mulţi ani în urmă. Are aceeaşi textură

și același model. Diamante albastre pe fundal alb, cu o semilună în mijloc. Mi s-a spus că a fost țesut de o meșteră iscusită.

— E modelul meu, a spus țesătoarea, chicotind. Ce măgulitor e să fiu numită meșteră!

Mazen i-a zâmbit și el.

— E o onoare să te întâlnesc în carne și oase.

— Ești de-a dreptul fermecător.

— Grăiesc doar adevărul, nimic mai mult.

Apoi a privit din nou covorașul, unul dintre nenumăratele modele etalate pe trunchiuri de lemn. Dacă ar fi putut să strecoare covorașul în palat fără știrea nimănui, ar fi făcut-o. Dar aceste ieșiri nu aveau ca scop cumpărăturile.

— Se întâmplă cumva să cunoști un povestitor eu numele de Bătrânul Rhuba?

— Cred că mai corect ar fi să întrebi cine *nu* îl cunoaște, i-a răspuns țesătoarea, cu un licăr în ochi. Nu l-am văzut astăzi, dar n-ai cum să-i ratezi prelata aurie, a continuat ea, ridicând dintr-o sprânceană. Dacă te afli în căutarea poveștilor, atunci trebuie să știi că și aceste covorașe au o poveste de depănat.

— O, povești pentru care acum nu am cu ce să plătesc.

Era o minciună atât de sfruntată, că a simțit cum îi crapă obrazul de rușine.

— Nici măcar *nu încerci* să te târguiești?

— De-ar fi să plătesc mai puțin decât s-ar cuveni ar fi o insultă, fără doar și poate.

Scanned with CamScanner

— Ai noroc că eşti iscusit la vorbă, i-a răspuns ţesătoarea, apoi i-a făcut semn cu mâna şi cu zâmbetul pe buze să plece. Întoarce-te când mă poţi răsplăti şi cu galbeni, nu doar cu vorbe!

Mazen a încuviinţat din cap şi a zâmbit, apoi a pornit din nou în căutarea Bătrânului Rhuba. Întrebând în stânga şi-n dreapta, a aflat că *Aysham*, corabia cu care venea Bătrânul Rhuba, nu acostase încă. Cum nu avea altceva de făcut decât să aştepte, a intrat în cea mai apropiată ceainărie. A ales un loc la marginea localului, pentru că de acolo vedea mai bine corăbiile care intrau în port, şi a cerut o cafea cu cardamom.

În timp ce aştepta, se distra născocind poveşti despre trecători. Bărbatul îmbrăcat în voaluri multicolore fugea de colegii de trupă, iar câţiva oameni care vorbeau în şoaptă, pe un ton conspirativ, erau traficanţi de substanţe halucinogene. Un copil, care se ţinea strâns de mâna tatălui său şi zâmbea cu gura până la urechi - un străin care vizita soukul din Madinne prima oară.

Imediat cum şi-a primit cafeaua, a surprins o discuţie la masa din apropiere, unde cinci bărbaţi stăteau aplecaţi deasupra băuturilor şi bârfeau ea nişte babe.

— Se spune că înaltul prinţ a adus cu el un djinn.

— Hai, nu zău! Pentru o execuţie ceremonială?

Scanned with CamScanner

Mazen i-a aruncat o privire celui care vorbea, apoi și-a întors iute capul. Îl cunoștea; era unul dintre soldații din găr- zile palatului și sc afla în afara orelor de serviciu.
Liniștește-te! și-a spus în gând. *N-o să te recunoască.*

Aeest gând îi oferea o oarecare speranță, deși era ușor irațional. Singurul motiv pentru care oamenii nu îl recunoșteau în timpul aeestor ieșiri era faptul că nu purta niciodată însemnele regale. Își scotea cei trei cercei, care simbolizau că era cel de-al treilea fiu al sultanului, și eșarfa mamei sale. În plus, renunța și la toate bijuteriile din aur și argint.

Dar, cu toate că nu mai purta nimic din însemnele regale, nu-și putea ascunde trăsăturile. Nici părul negru și ondulat, nici ochii de culoarea chihlimbarului. Așa că tot Mazen era, în pofida veșmintelor banale și largi. Nici ghutrah[12] de pe cap nu i-ar fi fost de prea mult folos, dacă oamenii i-ar fi văzut ochii.

Liniștește-te! Nu e cazul să atragi atenția asupra ta.

A luat o gură mică de cafea.

Și a fost cât pe ce să se înece. Soldații au încetat să mai șușotească, ațintindu-și ochii în ceafa lui.

Azi e o zi blestemată.

Un soldat s-a apropiat de Mazen ca să-l întrebe dacă se simte bine. Prințul a încercat să râdă, dar nu i-a ieșit.

Scanned with CamScanner

— Sunt bine, a îngăimat în cele din urmă. Mă simt bine. Îți mulțumesc pentru grijă.

Inima îi bătea frenetic în piept. *Întoarce-te cu spatele, întoarce-te cu spatele!*

Din fericire, omul a revenit la discuția lui.

— Au apărut mai mulți djinni în oraș în ultimul timp.

— Mai mulți? Am crezut că măsurile de securitate impuse de înaltul prinț sunt menite să le descurajeze apariţiile.

Mazen a strâns ceașca în mâini. Era o sentință la moarte pentru un djinn să intre în Madinne - ce motiv ar fi avut să apară în oraş?

— Cine are nevoie de măsuri eomplicate de securitate? a întrebat un alt soldat, fluturându-şi mâna prin aer. Ar trebui organizate execuţii publice. Să golim creaturile de sânge, apoi să culegem florile care se nasc din sângele lor şi să le oferim spectatorilor. Asta o să le alunge.

Gândul lui Mazen a zburat la veşmintele fratelui său, pătate de sânge argintiu. Se întreba unde îşi ucisese Omar ţintele şi ce plante prinseseră viaţă din sângele acestora. Îl imploraseră oare pe fratele lui lipsit de inimă să le cruţe viaţa? Sau se luptaseră în zadar, până la ultima suflare? Lui Mazen nu-i plăcea să-şi imagineze djinnii implorând îndurare. Nu-i plăcea să se gândească la modul în care le fuseseră luate viețile prin vărsare de sânge.

Însă era uluitor - cumplit de uluitor - faptul că sângele argintiu, vărsat cu atâta cruzime,

Scanned with CamScanner

avea puterea de a da naştere naturii.

Spre deosebire de sângele oamenilor, care însemna doar pierdere. Durere. Absenţă.

Pe neaşteptate, Mazen a retrăit clipele în care o văzuse ultima oară pe mama lui. Se întâmpla cu zece ani în urmă; avea doar 12 ani. Şi-a amintit că dormea. Sau aşa credea el. Se dusese să-i transmită un mesaj de la tatăl lui şi a găsit-o zăcând fără suflare pe pat, cu privirea ţintuită în tavan şi cu o pată stacojie pe piept.

Mazen a răsuflat adânc, încercând să-şi scoată din cap acele amintiri. Uneori îl bântuiau cu înverşunare. Un djinn îi ucisese mama - acesta era motivul pentru care tatăl lui îi interzicea să plece din palat fără gărzi.

Şi-a ridicat capul, căutând cu disperare ceva care să-i dis- tragă atenţia. N-a fost nevoie să caute prea departe; doar la câţiva paşi depărtare, o femeie stătea încremenită în mulţime şi îl privea cu un zâmbet pe buze. Era înaltă şi bine făcută, cu forme generoase şi picioare lungi, puse în valoare de faldurile străvezii de mătase şi borangic pe care le purta.

De cum a văzut apariţia răvăşitoare, Mazen a simţit în el o dorinţă mistuitoare, tot mai puternică pe măsură ce îi privea ochii hipnotizanţi, care îşi schimbau culoarea în bătaia soarelui, trecând de la nuanţele închise ale cafelei la cele ale chihlimbarului.

Realiza vag că fiorii dorinţei pe care îi

Scanned with CamScanner

simțea prin tot corpul nu erau firești, dar partea rațională din el nu voia să se gândească prea mult la asta.

Femeia a fluturat din gene, apoi s-a întors și a plecat.

În aer plutea o tensiune stranie, precum coarda unui arc.

Care a pocnit.

Mazen s-a ridicat cu un zâmbet timid pe buze și a pornit prin haosul din souk după zeiță. Căei ce altceva ar fi putut să fie?

Nu se simțise nicicând stăpânit de o dorință mai mistuitoare. Firește că trebuia s-o urmeze. Trebuia...

---

7 În arabă, „Pacca fie cu tine!" (n.t.).

8 În arabă, „frățioare" (n.t.).

9 Tămâie arăbească (n.t.).

10 Formă veche de șah (n.t.).

11 În arabă, „Pacca fie cu tine, domnule!" (n.t.).

12 În portul tradițional arab, eșarfă purtată de bărbați (n.t.).

Scanned with CamScanner

3. Să fie a mea.

Scanned with CamScanner

4. LOULIE

Nimeni nu o putea auzi pe Loulie șoptindu-i djinnului șopârlă pe sub faldurile eșarfei de pe cap.

— Ia spune, șopârliță vorbitoare: preferi migdale caramelizate sau fistic prăjit?

Și nimeni nu a auzit răspunsul lui Qadir: un oftat de exasperare.

Djinnul era prost dispus încă de când acostaseră în Madinne cu o oră în urmă, sugerându-i cu orice prilej că ar fi fost mai bine să se întoarcă la taverna Dahliei. Loulie îl ignorase. De ce s-ar fi întors la tavernă când aveau monede de cheltuit?

— Atunci o să iau fistic prăjit, a spus ea, apropiindu-se de tarabă cu două monede de bronz în mână.

Proprietarul, un bătrân cumsecade, care mirosea a susan, i-a oferit încântat o pungă întreagă.

— Ce mă bucur să te revăd, Layla! Ai venit la bordul cora- biei *Aysham*, nu-i așa?

Layla! De-a lungul anilor, numele primit la naștere se transformase în unul de cod, pe care îl folosea cu cei în care nu avea încredere că o să-i păstreze secretă identitatea de Negustoreasă de la Miezul Nopții. Prefera ca trecutul și identitatea ei să rămână îngropate.

— Într-adevăr, i-a răspuns fata, băgând un

Scanned with CamScanner

sâmbure de fistic în gură și oftând.

Ca de obicei, erau delicioși. Singurul lucru care i-ar fi făcut și mai buni ar fi fost coaja și asta numai pentru că îi plăcea să-l irite pe Qadir spărgând-o în dinți.

— Vreo veste de prin souk?

Bătrânul i-a făcut semn să se apropie.

— Să nu care cumva să scapi cuiva ce o să-ți spun acum, dar...

L-a lăsat să vorbească, dând uneori din cap ca să-i arate că îl ascultă. Negustorului îi plăcea să bârfească și ea era ferieită să-i facă pe plac. Câteodată îi oferea fără să știe informații despre potențiali clienți sau o punea la curent cu zvonuri despre guvern. Qadir manifesta un interes aparte pentru acestea din urmă; îl interesa politica mai mult decât pe ea.

Însă în cele din urmă până și Qadir s-a plictisit.

— Putem să mergem acasă? Ar trebui să.

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer și a icnit:

— Loulie, la dreapta!

La început, fata n-a văzut nimic neobișnuit. Negustorii își fluturau mâinile prin aer, încercând să atragă clienți. Locuitorii orașului se plimbau printre culoarele înguste dintre tarabe, învești mântați în tot felul de straie, de la voaluri negre la robe colorate de mătase.

Apoi privirea i s-a oprit asupra unei femei care apărea și dispărea în mulțime ca un miraj. Era înaltă și răvășitoare, cu trăsături aproape

Scanned with CamScanner

sculptate, care nu trădau nici cea mai mică imperfecțiune. Loulie a fost fascinată de frumusețea ei.

Qadir i-a șoptit printre dinți la ureche, iar Loulie și-a frecat iute inelele de fier de pe degete. Și gândurile au început ușor-ușor să i se limpezească. A realizat că, în ciuda perfecțiunii ei aparent din altă lume, nimeni nu se sinchisea să întoarcă privirea după femeie. Ar fi putut la fel de bine să fie doar o nălucă. Chiar și așa, fata a trebuit să facă un efort să se concentreze ca să n-o scape din ochi. Dacă nu i-ar fi atras atenția djinnul, privirea lui Loulie ar fi alunecat de pe femeie ca apa.

Un djinn?

Nici n-a apucat să i se contureze bine acest gând, că ochii i-au căzut pe un bărbat îmbrăcat în haine simple și bej, care mergea pe urmele djinnului. Avea pe chip un zâmbet la fel de straniu ca ochii sticloși.

— Ce-ar putea să-l atragă pe un djinn în Madinne? a întrebat Qadir, apropiindu-se de urechea ei.

— Nu știu, a murmurat ea. Dar mi-ar plăcea să aflu.

A pus politicos capăt discuției cu negustorul și a pornit pe urmele femeii-djinn și ale bărbatului cu chipul surâzător, păstrând distanța.

— Crezi că omul e vânător?

Zicând acestea, a scos moneda cu două

Scanned with CamScanner

fațete și a aruncat-o în aer. Aceasta a picat în sus cu chipul djinnului. *Nu*.

— Ciudat. Ştiam că djinnii îi urmăresc pe oameni în oraşe doar dacă sunt însetați de răzbunare, a spus Qadir.

Loulie a grăbit pasul.

— Ce faci? a întrebat-o el în șoaptă.

— Îi urmăresc.

Moneda cu două fațete n-o minți*se* nieiodată, ceea ce însemna că djinnul îl atrăsese în mreje pe acest bărbat din alte motive. A băgat moneda în buzunar şi a scos busola.

— Du-mă la djinn! i-a şoptit ea.

Acul fermecat al busolei s-a supus, conducând-o spre djin- nul ca o nălucă.

— Nu e deloc înțelept ce faci, a spus Qadir.

— Și când a fost asta o piedieă pentru mine?

— Într-o bună zi, curiozitatea o să te omoare, i-a răspuns Qadir, oftând.

Dar Loulie nu-l mai asculta. Se concentra asupra busolei, care nu îi purtase niciodată pe căi greșite. O magie care îi salvase viaţa cu mulți ani în urmă.

— *Cum funcționează? a întrebat Layla, înclinând busola.*

Străbătea deșertul alături de djinn de mai bine de o săptămână și văzuse cum îi cerea acesta busolei să le călăuzească pașii spre un loc în care să se adăpostească și să găsească ceva de mâncare.

Scanned with CamScanner

— Îmi arată direcția. Mă ajută să găsesc ce caut, a răspuns Qadir, privind busola cu un zâmbet tandru pe buze.

Layla a înclinat busola dintr-o parte în alta, iar săgeata roșie s-a întors mereu spre ea. Temperamentală, *așa descria tatăl ei acest obiect. Dar nu i-a înțeles puterile magice când i-a dăruit-o, cum nu a intuit nici că adevăratul ei stăpân, Qadir, se va întoarce după ea.*

Și că, făcând asta, îi va salva viața.

Qadir s-a apropiat de focul care dădea să se stingă. Și-a fluturat mâna deasupra tăciunilor care fumegau și flăcările au renăscut. Pe lângă vatra focului, nu mai era nimic în tabără în afară de cortul lor mâncat de vreme și de traista nemărginită a lui Qadir.

— Busola e a mea, a spus djinnul, dând din umeri. A insistat să te însoțesc ca să-ți fiu prin preajmă până îmi va arăta o altă direcție.

— De ce ar face asta?

El a privit-o îndelung.

— M-am rătăcit în deșertul oamenilor și n-am mai putut să mă întorc acasă. Acesta este motivul pentru care, când am găsit busola la tine, aceasta a considerat de cuviință să mă călăuzească pe un alt drum, i-a răspuns Qadir, țintuind-o cu ochii lui negri. Pe drumul tău.

Layla a simțit un nod în gât.

— De ce nu poți să te întorci acasă?

El a clătinat din cap.

Scanned with CamScanner

— Pentru că nu mai sunt binevenit acolo. Dar nu mai are nicio importanță; busola nu m-a purtat niciodată pe căi greșite, a mai adăugat, rostind cuvintele cu multă certitudine, deși ochii...

Chiar și scăldați în lumina focului, erau bântuiți de umbre.

Loulie a străbătut o mulţime de alei întortocheate până s-o vadă din nou pe femeia-djinn. Îl purta pe bărbatul care venea pe urmele ei spre un loc de închinăciune abandonat, o clădire modestă din lut, cu zăbrele la ferestre şi pereţi cu modele decolorate în formă de stea şi de semilună. Uşile mari de metal care duceau în acest loc erau deschise, dar cu greu dibuiai ce este înăuntru, încăperea fiind învăluită în falduri stranii de întuneric.

— Ce urmăreşti? a întrebat-o Qadir în şoaptă.

— Vreau să vorbesc cu ea. Dar pentru orice eventualitate...

Loulie a scotocit prin traistă, căutându-şi arma preferată: un pumnal cu lama curbată şi cu mânerul din obsidian negru. Pe spate avea gravat în aur un qaf[13] - prima literă din numele lui Qadir. Era singurul indieiu al stăpânului de drept.

— Ce speri să obţii ameninţând un djinn?

— Poate salvez viaţa cuiva.

Pumnalul era ultima soluţie la eare voia să apeleze. Evita violenţa ori de câte ori era

Scanned with CamScanner

posibil şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca djinnul să-şi dea seama că pumnalul era o relicvă: un instrument fermecat cu magia djinnilor. Ştia din proprie experienţă că era o nesăbuinţă să fluturi relicve în faţa unui djinn. Una aducătoare-de-moarte.

Şi a intrat. Încăperea era spaţioasă, dar întunecată şi pustie, iar firidele de înehinăciune făcute în pereţi erau acoperite de praf şi pânze de păianjen. În pofida picturilor de pe tavan, care înfăţişau bolţi senine, totul era sumbru şi cenuşiu. Fărâma de lumină care pătrundea prin ferestre era ştearsă şi eolbuită. Întreaga încăpere părea vlăguită de culoare.

Femeia-djinn stătea în mijloc, cu braţele încrucişate. Loulie a fixat-o cu privirea, uitându-se mai ales la părul ei, care părea un râu învolburat de întuneric şi care spre spate se prefăcea în fum. Bărbatul stătea lângă ea, cu acelaşi zâmbet straniu pe chip.

— Fată umană, a spus djinnul, pe un ton neutru. Pleacă! N-am treabă cu tine.

Apoi privirea i-a căzut pe mâinile lui Loulie, care a înţeles imediat că i-ar fi putut vedea inelele. Şi-a împreunat mâinile la spate, dar a fost mult prea târziu.

— Îndrăzneşti să vii la mine cu inelele alea pe degete? a întrebat djinnul eu un glas şuierător.

Loulie s-a abţinut să mormăie. Inelele o protejau de forţele malefice ale djinnilor. Evident, aşadar, că fierul le stârnea mânia.

Scanned with CamScanner

Deşi era sceptică în privința eficienței, Qadir insista să le poarte. *Superstițiile care nu te omoară ar putea să te salveze*, o dojenea el adesea.

— Inelele au menirea de a evita neînțelegeri ca aceasta, a răspuns Loulie, cu grijă. Am venit doar să te previn să nu rănești un om în interiorul granițelor orașului.

Apoi ochii i-au fugit la umbrele de pe pereți, care se întindeau spre ea ca niște dâre de cerneală. Și-a stăvilit un fior de teamă în clipa în care femeia-djinn a spulberat tăeerea cu vocea ei domoală.

— Știi câți semeni mi-a omorât acest om? a spus ea, țintu- indu-l în piept cu degetul. E al meu și pot să fac ce vreau cu el.

Apoi femeia-djinn a făcut un pas înapoi și și-a fluturat mâna prin aer. Umbrele de pe pereți s-au prefăcut în brațe și au început s-o împingă cu putere pe Loulie spre ușile de la intrare. Fata a clipit de câteva ori. Apoi a întors capul spre încăperea învăluită în întuneric.

În cele din urmă, a șovăit o clipă. Două. Trei.

— *Loulie!* a strigat-o Qadir, înfigându-și ghearele în umărul ei în semn de avertizare.

Fata l-a ignorat și s-a întors înăuntru. Ușile s-au trântit în urma ei, ferecând-o în întuneric. A auzit o mișcare undeva, în spate, dar n-a văzut nimic eând s-a întors.

— N-am întâlnit niciodată o ființă umană

Scanned with CamScanner

mai dornică să îmbrățișeze moartea.

Glasul femeii-djinn venea de pretutindeni și de nicăieri.

Loulie şi-a scos pumnalul. A încercat să se calmeze, ca să nu-i mai tremure mâinile.

— Omul ăsta nu e vânător.

Nieiun răspuns. A strâns şi mai tare cuțitul în mână, aşteptându-se să primească o lovitură. Dar nu s-a întâmplat aşa. A început să simtă, în schimb, o senzație difuză de arsură în plămâni.

Fum.

Loulie lovea cu disperare aerul cu pumnalul, întoreându-se de jur împrejur. Dar nu întâmpina nicio rezistenţă. Presiunea pe care o simțea în plămâni devenea tot mai apăsătoare, împiedicând-o să respire. S-a prăbușit în genunchi, horcăind. Cuțitul i-a alunecat printre degete şi s-a rostogolit pe podea. Chiar dacă a căzut cu zgomot, Loulie nu l-a auzit. Nu simțea decât presiunea din plămâni, din ce în ce mai nimicitoare.

— N-ai decât să te împotrivești cât vrei, fetiţă nesăbuită ce ești. N-ai cum să răzbești în faţa umbrelor.

Loulie şi-a dat seama ca prin vis că Qadir îi coborâse de pe umăr. Apoi lumea s-a destrămat, lăsând în urmă numai durere. Simțea cum i se frâng oasele. Cum îi pocnesc urechile. Cum i se înceţoşează privirea, zărind prin negura agoniei imagini scăldate în propriul sânge.

Scanned with CamScanner

Bălți stacojii pe nisipul deșertului. Cadavre. Bărbați îmbră- cați în negru, cu săbiile trase din teacă.

Părinții ei... zăcând fără viață. Tribul ei... distrus.

— O...! a răsunat glasul femeii-djinn prin încăperea pustie.

Durerea s-a mai domolit, lăsând-o să simtă cu adevărat fiecare părticică din trup care îi ardea. Când și-a ridicat capul, s-a simțit dc parcă ar fi fost de vată și a văzut cum niște ochi roșii ca rubinul o țintuiau prin întuneric.

— Ești victima bărbaților în negru?

Întunericul a început să se risipească și Loulie a avut impresia că femeia-djinn vine spre ea. Glasul atacatoarei sale a părut brusc ezitant.

— Tu.

Cuvântul s-a transformat într-un țipăt în clipa în care lumina soarelui a invadat încăperea. Umbrele au început să se zvârcolească și să țipe până când n-a mai rămas decât întunericul care se prelingea printre crăpăturile dalelor din podea. Loulie s-a întors încet spre ușă, în pragul cărora stătea un bărbat învăluit într-o aură de lumină.

Pete întunecate îi dansau în fața ochilor pe măsură ce lumea prindea din nou culoare.

---

13 Literă din alfabetul arab (n.t.).

Scanned with CamScanner

5. A reușit să mai tragă încă o dată aer în piept, apoi s-a prăbușit la pământ.

Scanned with CamScanner

6. MAZEN

Mazen nu știa de cât timp stătea în transă, fascinat de frumusețea desăvârșită a acestei ființe uluitoare, dar și-a dat seama că nici nu-i păsa. Deja știa că își dorea doar să se scalde în splendoarea ei până la sfârșitul zilelor sale. Doar să-i simtă gustul buzelor roșii.

Dar.

Să-şi plimbe mâinile pe pielea catifelată a şoldurilor şi a abdomenului ei...

Dar.

Să-şi înfigă mâinile în părul ei şi să-i atingă gâtul cu buzele.

Dar...

Glasul rațiunii îi răsuna stăruitor în cap, ca un semnal de alarmă. Îl împiedica să se concentreze asupra zeiței. Şi mai era ceva, un lucru care îi distrăgea ei atenția de la el. Mazen se gândea să cerceteze încăperea întunecată când zeița l-a țintuit cu privirea, spunând:

— E al meu şi pot să fac orice vreau cu el.

Şi Mazen a încetat să mai gândească.

Zeița a întins mâna și și-a plimbat degetul pe obrazul lui. Un fior i-a străbătut trupul la atingerea ei.

— O, ființă umană dulce și uneltitoare ce ești! i-a spus, cu glasul ca mierea. Câți dintre ai noștri ai ucis?

Scanned with CamScanner

Zeița s-a apropiat, cei doi ajungând să-și atingă trupurile. Inima a început să-i bată frenetic lui Mazen în piept când i-a simțit pielea fierbinte pe a lui. Undeva într-un cotlon al ființei sale, țipa.

— Credeai că o să scapi, i-a șoptit zeița la ureche. Dar îți cunosc sângele. Te-aș vâna până la capătul lumii de-ar fi nevoie.

Mazen a clipit de câteva ori. Umbre negre și roșii îi dansau prin fața ochilor. Printre culorile șterse, un zâmbet malițios apărea și dispărea prin întuneric. Zeița lui era doar o fantasmă, cu un zâmbet caustic pe buze.

— O să mă ocup pe-ndelete de tine, ca să nu-ți curm suferința prea repede.

Și-a lipit buzele de ale lui. Și a suflat aer în el. Sau a tras aer din el? Mazen simțea ca prin vis cum îi cedează plămânii și trupul i se zvârcolește spasmodic.

A încercat s-o îndepărteze, dar nu avea ce să împingă la o parte. Zeița era doar o siluetă de fum. A încercat să facă un pas înapoi, dar picioarele lui au refuzat să se urnească din loc, iar gâtul părea să-i fi luat foc și, o, zei, avea să moară...

Abia mai reușea să respire. A încercat să rostească ceva, dar sunetele refuzau să prindă glas din plămânii însetați de aer. Flacăra rațiunii a pâlpâit ușor în el, după care s-a stins cu totul.

— N-am întâlnit niciodată o ființă umană mai dornică să îmbrățișeze moartea.

Scanned with CamScanner

Cuvintele demonului l-au învăluit în falduri de mătase, iar mintea i s-a încețoșat când a încercat să se îndepărteze.

Undeva în încăperea cufundată în beznă a auzit pe cineva luptându-se pentru o gură de aer. Încerca să dibuiască ce se întâmplă când a simţit ceva urcându-se pe el și mișcându-se atât de repede, încât n-a apucat să-l alunge cu mâna. Un fior de durere i-a străfulgerat umărul. Apoi o voce răgușită i-a șoptit la ureche:

— Găscște ușile!

Și-n cele din urmă, glasul și durcrea au dispărut deodată.

Mazen a clipit ușor, încercând să-și dea seama ce se întâmpla în jurul lui. A făcut un pas șovăitor înainte, mijindu-și ochii ca să străpungă întunericul. Abia atunci a zărit un obiect mic, cuprins de flăcări, care străbătea încăperea. Dar nu era cu putință, nu-i așa? Focul mistuia totul în cale; nu putea să se deplaseze așa, pur și simplu.

Prinţul a pornit după el, împleticindu-se. După câţiva paşi, lumina s-a stins în clipa în care el s-a lovit de un zid. A întins mâinile și a dat de metal rece. Uşile. Le-a împins fără să mai stea pe gânduri. Acestea s-au deschis cu un scârţâit prelung și lumina s-a revărsat înăuntru, devorând întunericul, care a început. să țipe?

Pe Mazen l-a străbătut un fior pe șira spinării când s-a răsucit pe călcâie ca să o

Scanned with CamScanner

înfrunte pe seducătoare. A clipit nedumerit când a văzut-o pierind printre dalele din podea. O urmase pe străzi scăldate în soare, fascinat de lumina care i se reflecta în ochii răvăşitori. Însă acum nu mai era o femeie în carne şi oase, ci o umbră din care lumina soarelui se înfrupta cu nesaţ, dornie să nu mai lase nimic din ea.

În locul în care stătuse ceva mai devreme se afla acum o persoană străină în haine simple, cafenii.

Mazen a privit-o cu ochii mari, întrebându-se dacă nu cumva era o vedenie.

Aceasta îl privea printre faldurile şalului de pe chip. Apoi acestea au căzut.

Mazen s-a apropiat puţin, cu ochii aţintiţi la umbrele care se prelingeau în pământ. Când a ajuns în dreptul acelei persoane, şalul i-a alunecat de pe cap, dezvăluind o claie de bucle rebele şi castanii. Era o femeie. Una cu doi ochi căprui remarcabili, scăldaţi în nuanţe ruginii. Prinţul a tresărit şi s-a retras.

— Salaam şi ţie, ce să zic! i-a spus ea cu glas răguşit şi cu o privire încruntată.

— Să-mi fie cu iertare! i-a răspuns el, înghiţind în sec.

A rostit cuvintele domol şi şovăitor. Şi-a dres glasul ca să pară mai sigur pe el.

— Nu ştiam dacă eşti aievea sau un miraj. Dacă nu cumva cşti..

A gesticulat spre tot ce-i înconjura, dar umbrele pieriseră deja, lăsând locul unor pete

Scanned with CamScanner

de lumină.

Străina a cercetat încăperea mijind ochii, de parcă ar fi căutat ceva. Poate demonul.

Mazen şi-a dat seama că îi tremurau mâinile, aşa că şi le-a îndesat în buzunare.

— Ar trebui să plecăm, a spus el.

Privirea i-a fost atrasă de un licăr argintiu şi s-a oprit când a zărit pumnalul din mâinile femeii. Ea l-a băgat iute în traista de pe podea, ca băiatul să nu apuce să-l vadă mai bine.

— Ai reuşit să ieşi din transă, i-a spus ea după aceea, ridi- cându-se şi ştergându-şi hainele de praf cu mişcări lente şi apăsate, de parcă ar fi cerut un efort mult prea mare.

— Da? i-a răspuns el şovăitor.

— Pari nesigur.

Lui Mazen i-a zburat gândul la vocea misterioasă din ureche şi la focul straniu care îl ghidase spre uşi. Să fi avut vreo vedenie? Şi-a spus că era mai bine să nu pomenească nimic despre asta.

— Cred că a fost mâna ta, i-a răspuns el în schimb.

Doar auzise o luptă prin întuneric. Cine ar mai fi putut să se afle acolo în afară de ea?

— I-ai distras atenţia demonului şi mi-ai oferit o cale de scăpare.

— Adică am fost o... *diversiune?* a mormăit ea în barbă. A dispărut aşadar? A murit?

— S-a. scurs printre dale.

S-a aşternut tăcerea şi amândoi s-au holbat

Scanned with CamScanner

cu suspiciune la podea.

La un moment dat, el şi-a dres glasul.

— Dar spune-mi de ce ai venit aici.

A şovăit puţin, realizând că nu-i cunoştea numele, apoi a continuat:

— Floare a deşertului?

A fost primul lucru care i-a venit în minte. Şi l-a regretat de cum l-a rostit.

Femeia s-a îndreptat spre el cu o privire scrutătoare. Mazen a tresărit, crezând că ar putea să-l plesnească, dar ea a trecut pur şi simplu pe lângă el în drum spre ieşire.

— Am văzut oameni intrând în acest loc abandonat şi am fost curioasă să aflu motivul, i-a răspuns ea, întorcându-se în prag ca să-l privească. Am văzut o umbră cu ochii roşii.

Zicând acestea, şi-a fluturat mâinile prin aer, iar Mazen i-a zărit inclelc care îi străluceau pe degete.

— Şi te-am văzut stând încremenit pe loc ca un curmal.

Afară, oraşul era învăluit în nuanţele de roşu şi auriu ale apusului. Mazen se bucura din plin de senzaţia pe care i-o provoca pe piele deşertul fierbinte şi de textura nisipului de sub picioare. A respirat adânc când o adiere blândă i-a răvăşit părul. Uşor-uşor, mâinile i s-au oprit din tremurat.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat. ăăă., i-a spus apoi străinei.

— Layla, i-a răspuns, făcând o plecăciune din cap şi privin- du-l întrebător.

Scanned with CamScanner

Mazen a şovăit uşor, dându-şi seama că trebuia să-i spună şi el numele.

— Yousef, a zis el, rostind primul nume care i-a venit în minte. Mii de binecuvântări să pogoare asupra ta, Layla! De nu ai fi venit să cercetezi acest loc, mi-aş fi pierdut sufletul în Marea de Nisip.

Apoi şi-a încrucişat braţele pe piept şi a privit clădirea abandonată.

— Crezi că ea a fost un djinn?

— Greu de imaginat că ar fi putut să fie altceva, i-a răspuns fata, ridicând o sprânceană. Eşti vânător, Yousef?

Întrebarea ei atât de directă l-a luat prin surprindere.

Vânător? El? I se înmuiau genunchii numai la simplul gând.

— Nu! Nu sunt un ucigaş.

Ucigaş. Acest cuvânt l-a lovit ca un trăsnet. Erau mulţi ucigaşi în oraş - vânători şi tâlhari care ucideau djinnii pentru galbeni sau doar din amuzament -, dar pe unul singur îl cunoştea, şi încă prea bine. Gândul i-a zburat la hainele fratelui său pătate de sânge argintiu. La fratele său, care se întorsese mult mai devreme.

Credeai că o să scapi, i-a spus djinnul. *Dar îţi cunosc sângele. Te-aş vâna până la capătul lumii de-ar fi nevoie.*

— Nici nu mi-am imaginat că ai fi un ucigaş, i-a răspuns Layla, zâmbind. Pentru aşa ceva ar trebui să fii mult mai bine pregătit.

Scanned with CamScanner

— Am fost *posedat*, a ripostat Mazen, încruntat.

Layla a izbucnit în râs, de parcă el ar fi spus ceva nostim. Apoi s-a întors şi s-a îndepărtat.

Mazen s-a luat după ea.

— O clipă! Cum aş putea să-ţi mulţumesc? Pot să te conduc acasă sau... ăăă...

A ezitat, amintindu-şi motivul pentru care venise în oraş.

—Ăăă..? a spus Layla, întorcându-se.

— Voiam să văd pe cineva din souk când s-au întâmplat toate astea. Un povestitor pe nume Rhuba.

Apoi şi-a ridicat privirea spre soarele care apunea în spatele clădirilor. În curând trebuia să se întoarcă la palat, ca să se întâlnească cu un oaspete venit la tatăl lui; nu avea timp de cutreierat soukul în van. Dar gândul de a sta în faţa sultanului, păstrând secretul faptelor sale...

— Vino cu mine! i-a spus Layla, pornind din nou la drum.

— Unde anume?

— La Bătrânul Rhuba, i-a răspuns, aruncând o privire peste umăr. Încearcă să ţii pasul cu mine, Yousef!

Mazen a şovăit. Era istovit şi nu-şi dorea nimic altceva decât să dea uitării întâmplările din ziua aceea. Dar nu voia să se despartă de Layla. Îi salvase viaţa. Şi, cum nu ştia cine era cu adevărat, avea ocazia să vorbească cu ea

Scanned with CamScanner

fără ca renu- mele său să-i influențeze părerea despre el. Nu se știa când avea să se mai ivească această șansă.

Poate că mai putea să salveze ceva din ziua aceea.

Mazen a pornit după ea.

La întoarcere, soukul era mai tăcut, parcă toropit de somn odată cu lăsarea amurgului. Deși negustorii și clienții încă zăboveau printre tarabe, se mișcau cam fără vlagă, mai puțin ca valurile de hulă care se spărgeau de țărm și mai mult ca niște unde care mângâiau ușor malul. Mulți dintre cumpărători luaseră cu asalt prăvăliile cu mâncare din mijlocul soukului, unde aromele picante de friptură cu condimente se împleteau cu miresmele de aluat prăjit.

În timp ce o urma pe Layla, Mazen încerca în zadar să ignore faptul că îi chiorăia stomaeul. Mirosurile ispititoare îi aminteau că nu mai mâncase nimic de la iftar[14], iar masa de dimineață constase doar în măsline și hummus. Se străduia să *nu* se gândească la cât de gol avea stomacul, când Layla l-a tras pe neașteptate spre o tarabă înțesată cu tăvi de lavashak[15] de caise.

Pasta groasă fusese transformată în rulouri de diverse mărimi. Unul dintre bărbații din spatele tarabei le așeza în vrafuri și le oferea clienților, în timp ce altul tăia cu grijă foile de pastă, pentru a obține niște fâșii mai ușor de mâncat. Layla și-a croit drum prin șirul lung

Scanned with CamScanner

de clienţi şi, ajunsă în faţă, i-a făcut semn cu mâna negustorului. Mazen a privit cu uimire modul familiar în care glumeau, stând cu capetele aplecate unul spre celălalt şi vorbind în şoaptă, de parcă făceau schimb de bârfe interzise. La sfârşitul discuției, Layla s-a întors cu un singur rulou, pe care i l-a oferit lui Mazen.

— Nu e o masă consistentă, dar măcar o să-ți potolească puțin chiorăitul mațelor.

Mazen o privea curios, aşa că fata şi-a întors capul, spunând:

— I-am transmis un mesaj negustorului. Aşa că mi-era dator. Şi am hotărât să-mi iau plata sub forma unui desert.

— Dar nu trebuia să-l iroseşti pentru mine, i-a răspuns Mazen, zâmbind. Shukran.

Layla n-a făcut decât să ridice din umcri şi a pornit din nou la drum. Mazen s-a luat iute după ea.

— Aşadar eşti sol? a întrebat-o el, rupând o bucată din desert şi muşcând din ea.

Era uluitor de dulce şi de plăcută la mestecat.

Layla a încuviințat din cap în timp ce au cotit spre o alee din souk.

— Da. Şi tu? În ce cartier lucrezi?

Întrebarea părea nevinovată, dar Mazen vorbise cu destui nobili ageri la minte ca să își dea seama când cineva vâna informații.

În minte începea să i se creioneze o poveste. Povestea lui Yousef.

Scanned with CamScanner

— Lucrez ca scrib pentru un nobil de rang înalt, i-a răspuns el, cu un zâmbet sfios pe buze. Din păcate nu-ți pot oferi mai multe detalii despre corespondență. Aceste informații sunt confidențiale.

Layla a înclinat capul într-o parte.

— Și ce caută un scrib în souk? Ce treabă are cu un povestitor?

Mazen a mai băgat o bucățică de desert în gură, a înghițit-o, apoi i-a zis:

— Ți se pare ciudat ca o persoană să caute o cale de a se distra dincolo de granițele ocupației sale?

Sau libertatea dincolo de zidurile palatului? și-a spus el în gând.

— Firește că nu, i-a răspuns Layla, făcând o grimasă. Doar că n-am cunoscut niciodată un adult în căutarea unui povestitor în timpul liber.

— Și, până la tine, nici eu n-am cunoscut pe cineva atât de nesăbuit încât să intre după un străin într-o clădire întunecată.

La început, Mazen a crezut că lumina îi joacă feste, dar nu - Layla se îmbujorase la auzul vorbelor lui. Când i-a răspuns, a făcut-o în șoaptă.

— Ai avut noroc că *am intrat* să cercetez locul.

— Așa e. Și îți voi fi pentru totdeauna recunoscător.

— Ai grijă, Yousef! i-a răspuns, zâmbind. „Pentru totdeauna” înseamnă prea mult pentru

Scanned with CamScanner

a fi recunoscător cuiva.

Fata s-a oprit deodată și a arătat cu mâna în față. Mazen a mâncat și ultima bucățică din desert, apoi s-a uitat împre- jur. Ajunseseră, în sfârșit, la prăvălia cu prelată aurie a Bătrânului Rhuba, care era deschisă. Spațiul era modest și auster, având doar un covor simplu, întins sub un baldachin care-ți capta privirea. Bătrânul Rhuba stătea turcește pe covor, iar pe genunchi avea un toiag elaborat. Mazen îl mai văzuse pe povestitor o singură dată, dar a observat imediat că pe toiag apăruseră gravări noi. Acest lucru i-a stârnit și mai multă admirație, căci fiecare însemnare reprezenta o nouă poveste adăugată de Bătrânul Rhuba în repertoriul său.

Deși toiagul era remarcabil, povestitorul era cu atât mai captivant; era singurul negustor din souk înzestrat cu niște ochi unici: unul avea nuanțele stejarului, pe când celălalt era învăluit în tonuri aurii ca nisipul. Avea chipul ca un pergament mototolit și o barbă impresionantă, alb-argintie, care îi ajungea până în poală. Deși îi era cu neputință să-i vadă buzele din cauza bărbii, Mazen era convins că zâmbea, după încrețiturile din colțurile ochilor.

— Măi să fie, doar n-oi fi Layla! Și domniei tale, ya sayyid, ți-am mai văzut chipul cândva, dar mă tem că nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă.

Mazen a fost uimit - și plăcut impresionat -

Scanned with CamScanner

de faptul că bătrânul își amintea de el. Nu-și putea potoli zâmbetul.

— Yousef. E o plăcere să te revăd.

— Asemenea, Yousef.

Apoi bătrânul și-a îndreptat atenția spre Layla.

— Și pe tine mă bucur să te văd, Layla. Vrei să-i transmiți Dahliei un mesaj din partea mea? Spune-i că îi accept invitația de a-mi ține reprezentația în taverna ei mâine-seară!

Layla a zâmbit. N-a afișat grimasa sarcastică de mai devreme, ci un surâs senin, care-i făcea ochii să strălucească.

— Firește. E mereu o onoare să vă avem printre noi.

— Vei depăna o poveste deosebită? a întrebat Mazen, clipind.

— Fără doar și poatc! Am petrecut ultimele luni culegând povești de la triburile de beduini din câmpiile de la răsărit. Mâine le voi împărtăși prima oară. Poveștile din Dhahab.

Mazen a icnit de uimire. Poveștile din Dhahab! Era o adevărată desfătare să asculți legende despre orașele djinnilor. Se spune că erau populate cu ființe magice și mistice pe care nimeni nu le mai văzuse de sute de ani.

— Îți plac asemenea povești, Yousef? a întrebat Bătrânul Rhuba, râzând.

— Da, a recunoscut Mazen, cu un zâmbet timid pe buze. Speram să te aud chiar azi depănându-le. Dar a intervenit ceva.

— Vorbești de parcă ar exista un anumit

Scanned with CamScanner

timp pentru poveşti, i-a răspuns Bătrânul Rhuba cu un licăr vesel în ochi. Ia un loc, te rog, ca să asculţi pălăvrăgeala unui bătrân despre legende şi vremuri apuse!

Mazen nu a avut nevoie de mai mult. A intrat în cortul povestitorului, în timp ce Layla a rămas afară, la intrare. Bătrânul Rhuba a început să pună întrebări. Ştia oare Mazen ceva despre ghoulii Dunelor Albe? Dar despre Regina Dunelor, atotputernica stăpână a djinnilor?

Cu fiecare întrebare, vocea Bătrânului Rhuba devenea tot mai răsunătoare şi mai limpede, reuşind să atragă în cort o mulţime de curioşi. Trecătorii, tineri şi bătrâni deopotrivă, s-au strâns în jurul lui şi, după ce au făcut linişte, şi-a început povestea:

— Oameni ai deşertului, permiteţi-mi să vă luminez! O să vă depăn legenda ghoulilor de oase şi a stăpânei lor, Regina Dunelor. Cândva, cu mult timp în urmă...

Mazen a căzut în mrejele poveştii de cum a început bătrânul să vorbească. Era de parcă s-ar fi aflat în toiul unei furtuni. Abia mai reuşea să respire sub iureşul ameţitor al cuvintelor. A pierdut noţiunea timpului, astfel că, atunci când povestea s-a sfârşit în cele din urmă, stelele licăreau pe cer şi aleile din souk erau străjuite de felinare aprinse. Mazen a revenit iute cu picioarele pe pământ. Bătrânul Rhuba îl făcuse să uite de djinn, de fratele lui *şi* de întâlnirea din seara aceea. Dar era timpul

Scanned with CamScanner

să plece.

După ce a aflat locul în care povestitorul urma să-şi ţină numărul a doua zi, a ieşit din cort şi a găsit-o pe Layla la marginea mulţimii de spectatori.

— Eşti obosit, Yousef? l-a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană. Ai avut o zi grea.

Mazen a clătinat din cap.

— Mi-am dat seama cât de târziu s-a făcut. Trebuie să mă întorc acasă la o anumită oră.

— Aha! a spus Layla, părând sceptică.

— Ne vedem mâine la taverna Dahliei?

Se hotărâse deja să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să vadă reprezentaţia bătrânului. Avea să se prefacă bolnav şi să plătească oricât de mulţi soldaţi era nevoie.

— Poate, i-a răspuns simplu Layla, ridicând din umeri.

Răspunsul ei neutru l-a cam descurajat, dar nu avea timp s-o convingă să vină. Nu acum, când soarele, nepăsător în faţa şovăielii lui, continua să piară în asfinţit.

— Fie cum zici tu - poate, i-a spus, zâmbind. Ar fi o onoare să-ţi vorbesc din nou.

I-a mulţumit încă o dată şi a pornit cu paşi iuţi spre colivia lui de aur.

---

14 Masa luată de musulmani în fiecare seară după apusul soarelui, în timpul postului de Ramadan (n.t.).

15 Desert sub formă de foiţe din fructe uscate la soare (n.t.).

Scanned with CamScanner

7. LOULIE

Nici n-a plecat bine Yousef, că Loulie s-a şi luat după el. *Un adult nevoit să se întoarcă acasă la o anumită oră? Mai degrabă un om cu multe secrete*. Chiar dacă nu era vânător, ceva i se părea suspect la Yousef şi avea de gând să afle despre ce era vorba. Nu-i credea povestea neclară şi nici prin cap nu-i trecea să-l lase să rămână un mister după ce-l salvase.

— Nu uita că eu am fost cel care l-a salvat! a spus Qadir.

Loulie şi-a reţinut un oftat. Qadir îi explicase deja cum se derulaseră lucrurile. În timp ce ea se lupta cu magia djinnului care o împiedica să respire, Qadir l-a scos pe Yousef din transă şi l-a condus spre uşi şi spre lumina soarelui, care a alungat - cel puţin temporar - djinnul. Apoi s-a întors pe umărul lui Loulie şi au ieşit împreună din locul de închinăciune.

— De ce n-ai putut să mă ajuţi tu? l-a întrebat ceva mai devreme, în faţa prăvăliei Bătrânului Rhuba.

— Şi să mă dau de gol în faţa unui alt djinn? Niciodată.

— Dar aş fi putut să mor.

— Şi ar fi fost vina ta, pentru că m-ai ignorat.

Iată-i aşadar mergând pe urmele lui Yousef,

Scanned with CamScanner

în speranța că aveau să descopere motivul pentru care djinnul îl confundase cu un vânător. Loulie ar fi pus pariu că secretul se afla în legăturile de familie.

În cele din urmă, drumurile colbuite din cartierele oamenilor de rând au fost înlocuite cu străzi pavate cu dale, iar casele dărăpănate, cu conace pătrățoase ca niște cutii, cu uși impresionante, poleite cu aur, și ferestre elegante, cu zăbrele. Casele mai extravagante aveau mai multe etaje şi grădini neîmprejmuite cu garduri. Una extrem de somptuoasă avea chiar două balcoane.

Loulie şi-a desprins ochii de la clădirile ostentativ de elegante şi i-a aţintit asupra lui Yousef, care străbătea netulburat aleile dintre ele.

Un om cu multe secrete, fără îndoială.

Tocmai cotise după el pe o alee extrem de îngustă când a văzut un bărbat rezemat de un zid şi s-a oprit pe loc. Când acesta şi-a ridicat privirea, fetei i-a stat inima în piept.

Omar bin Malik, fiul cel mare al sultanului, o privea cu un zâmbet răvășitor.

Când s-a urnit din loc, părea că strălucește; Loulie i-a văzut inelele de argint de pe degete și cingătoarea cu pumnale de la brâu. Chiar şi cercelul din ureche, o semilună ce i se arcuia de jur împrejurul lobului, părea să strălucească amenințător în bătaia lunii.

Loulie n-a căzut în mrejele zâmbetului său. Deşi Omar bin Malik avea reputaţia unui

Scanned with CamScanner

bărbat carismatic, era, mai presus de toate, un vânător. Şi nu orice vânător, ci Regele celor Patruzeci de Hoţi - cea mai renumită bandă de ucigaşi de djinni din deşert.

L-a privit cu prudenţă, observându-i cu atenţie trăsăturile pe care până atunci i le zărise doar de la depărtare. Pielea măslinie, ochii de culoarea migdalei, părul scurt până la gât şi un zâmbet izbitor, care nu i se oglindea însă în privire.

S-a gândit scurt să facă pe naiva, apoi a ales smerenia.

— Înalte Prinţ! a spus ea, căzând în genunchi.

— În carne şi oase, i-a răspuns el, râzând.

— Este o onoare, sayyidi.

A încercat să nu tremure când l-a văzut apropiindu-se. Se afla în faţa unuia dintre cei mai temuţi vânători din deşert, iar pe umăr avea un djinn pe care acesta l-ar fi ucis într-o clipită doar ca să-l adauge în panoplia trofeelor sale. Din fericire, Qadir îi coborâse pe gât, ascunzându-se de ochii prinţului.

— Fără doar şi poate.

Loulie i-a zărit praful de pe încălţări când s-a oprit în faţa ei.

— Te rog să te ridici! O să-ţi murdăreşti veşmintele.

S-a ridicat, cât a putut de mândră. Înaltul prinţ încă îi zâmbea, dar îşi ţinea sprâncenele ridicate suficient cât să-i confere o privire condescendentă. Apoi a băgat mâna în

Scanned with CamScanner

buzunar şi a scos câteva monede de aramă.

— Uite! a spus el. Pentru strădanie.

Ea a clipit nedumerită. O considera *cerşetoare*?

— O, nu, sayyidi! Nu sunt...

— Insist.

A zăngănit monedele în palmă cu acelaşi zâmbet arogant pe chip, aşteptând ca Loulie să le primească. Oare cum era mai bine să procedeze - să-l privească drept în ochi sau să-i evite eăutătura?

Cel mai bun şi cel mai rău lucru ar fi să-i ard un pumn, şi-a spus iritată în gând.

S-a hotărât să se uite prin el şi a încercat să nu tresară în clipa în care li s-au atins degetele. El şi-a retras mâna, spunând:

— Întoarce-te acasă! Se face târziu şi noaptea pe străzi pândesc pericole la tot pasul.

A simţit cum i se zbârleşte uşor părul la auzul poruncii din glasul prinţului, dar a încuviinţat din cap şi a dat să plece.

— Fereşte-te de umbre! i-a strigat el. Căci acolo sălăşluiesc djinnii.

Loulie s-a întors, dar înaltul prinţ deja se îndepărta cu mâinile îndcsate în buzunare. Nu şi-a dat seama cât a zăbovit acolo, aştcptând ca umbra lui să dispară în zare, dar a realizat în curând că îl pierduse pe Yousef.

Ar fi putut să ceară ajutorul busolei ca să-i ia din nou urma, dar... nu, avea timp s-o facă mai târziu.

— Să mergem acasă! a murmurat în vânt.

Scanned with CamScanner

— Da, i-a răspuns încet Qadir. Să mergem acasă!

Oboseala se așternea pe umerii lui Loulie ca o pătură groasă în timp ce se îndrepta spre taverna Dahliei.

Stelele se înălțaseră deja pe cerul nopții până să ajungă acasă. Loulie și-a aruncat în gură un sâmbure de fistic în timp ce încerca în zadar să se concentreze asupra constelațiilor. După confruntarea de mai devremc, îi fusese cu neputință să-și alunge din minte amintirea morții celor dragi. Femeia- djinn reușise cumva să-i vadă pe ucigași în mintea ei și să-i recunoască.

A privit încruntată cerul. *Probabil că a dat de ei până să-i omoare Qadir.*

Djinnul a scos un sunet gutural, ca un acces de tuse, ce aducea mai degrabă a horcăit.

— Nu uita să intri în tavernă prin ușa din spate de această dată!

— Da, da, i-a răspuns Loulie, oftând.

Și-a îndreptat atenția spre tavernă, o clădire simplă, cu două etaje și cu un acoperiș înclinat și dărăpănat. De grinzile joase atârnau felinare care luminau fercstrcle prăfuite. Loulic abia reușea să zărcască siluetele clicnților beți care țipau și cântau înăuntru. Era începutul Sezonului Rece, ceea cc însemna eă Dahlia primise de curând noi stocuri de vin - și *acesta* era mereu un motiv de sărbătoare. Loulie nu se îndoia că petrecăreții aveau să bea până cădeau lați pe podea.

Scanned with CamScanner

— Ai grijă să nu faci aceeaşi greşeală ca ultima oară!

Loulie l-a tras uşor de coadă, dar Qadir a continuat netulburat:

— „Nimeni n-o să observe o fată simplă ca mine", mi-ai spus. Şi m-am văzut nevoit să muşc pe cineva.

Se bucura că djinnul nu-şi luase înfățișarea umană; ar fi tachinat-o pentru roșeața din obraji.

Qadir se furișase deja în traistă, ca să scoată cheia de care aveau nevoie ca să deschidă uşa din spate. Loulie a descuiat-o și a străbătut o cămară înțesată cu butoaie de vin, ca să ajungă la scara din spatele clădirii. Înăuntru, vocile gălăgioase erau tot mai răsunătoare, presărate cu stihuri de poezie. Deşi prefera târgurile încheiate cu galbeni, nu cu vorbe, îi plăcea să asculte întrecerile de poezie organizate ad-hoc la tavernă. Însă în seara asta se simțea mult prea istovită ea să mai asiste la spectacol. Avea să vorbească cu Dahlia a doua zi.

Şi-a croit drum pe coridorul de la etaj spre camerele sale, care crau la fel cum le lăsase. În mijlocul încăpcrii se afla măsuța scundă la care ea şi Qadir tcstau relicvelc magice și mâncau împrcună; lângă fereastră era divanul unde Loulie stătea la soare. La dreapta se înălțau mai multe rafturi pline de tomuri care conțineau aproape orice: hărți, culegeri de povești, cugetări filosofice. Pereții găzduiau o

Scanned with CamScanner

colecție de tapiserii care înfățișau peisaje din deşert, iar pe podea zăcea o varietate de covoare, majoritatea cumpărate de la triburile de beduini care-şi vindeau mărfurile în bazarul din Madinne.

Era un loc mic, familiar și confortabil. Un loc ideal de odihnă întrc afaceri.

Când a lăsat traista lângă masă, lui Loulie i-au căzut ochii pe singurul obiect din încăpere care îi aparținca lui Qadir.

Era îndesat într-un colț, abia vizibil din prag - simsirul[16] pe care i-l cumpărase cu ani în urmă și care stătea agățat pe peretele de lângă rafturi. Era o armă simplă, dar elegantă, cu lama de oţel şi cu mânerul de fildeş, incrustat cu o singură nestemată roşie. Qadir îl purta rareori cu el, preferând arcul cu săgeţi eând trebuia să apeleze la o armă și nu putea să-și folosească puterile magice, dar Loulie n-a regretat niciodată că i-l dăruise.

Era primul lucru pe care îl cumpărase pentru djinn cu propriile mijloace. Nu avea să uite vreodată uimirea și încântarea care i se citiseră pe chip sau zâmbetul lui imens când i-a aeceptat darul. Zâmbetelc lui erau o raritatc şi Loulie se simțea împlinită când reușea să i le smulgă. Nici nu mai conta că arma era acum mai mult o piesă de decor. Qadir o aprecia în felul lui și asta era îndeajuns.

Loulie a închis ușa, a străbătut încăperea și s-a aruncat pe divanul de lângă fereastră.

— În sfârșit, acasă! a spus ea, oftând, în

Scanned with CamScanner

timp ce se întindea pe perne.

— Am fi putut să ne întoarcem mai devreme, dar ai insistat s-o luăm pe urmele unui bărbat de la un capăt la altul al soukului.

Loulie şi-a ridicat capul şi l-a văzut pe Qadir privind-o de sus cu chipul uman. Ca de obicei, era complet imperturbabil.

— Din câte îmi aduc aminte, a fost vorba şi de un djinn răzbunător, i-a răspuns ea.

— A fost primejdios ce ai făcut astăzi, i-a zis Qadir încruntat.

— Da, ştiu. Mi-ai spus-o de o mie şi una de ori.

— Ce ai câştigat intervenind?

— *Eu* n-am câştigat nimic, dar un om se bucură încă de viaţă. Deşi..

S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a dat buclele din ochi.

— Ţi-am povestit ceva mai devreme că djinnul-umbră a spus ceva straniu.

Qadir s-a aşezat pe o pernă de lângă masă.

— Despre asasinii în negru? Nu înseamnă nimic. Poate că ucigaşii preferă această culoare.

Loulie şi-a aruncat privirea pe fereastră. La acel ceas târziu din noapte, străzile erau plinc de beţivani, mulţi venind chiar de la taverna Dahliei. Îi auzea răsturnând mesele şi cântând fals, cu voci răsunătoare.

— Poate, i-a răspuns ea, înghiţind în sec.

Nu reuşea să alunge sentimentul că djinnul fusese cât pe ce să-i dezvăluie nişte informaţii

Scanned with CamScanner

importante. Loulie îi văzuse pierind pe ucigaşii tribului ei, dar, indiferent cât încerca să se îndepărteze de trecut, amintirile aveau să fie mereu acolo.

— Sunt morţi, Loulie, a spus Qadir, ridicându-şi privirea din relicvele magice pe care le aranja pe masă. Am avut grijă de asta.

Siguranţa din glasul lui i-a mai domolit grijile din inimă, chiar dacă era încă temătoare. A încuviinţat din cap, apoi s-a aşezat lângă el la masă, ca să-l ajute la inventarierea relicvelor. Majoritatea acestora nu aveau nimic spectaculos: o clepsidră plină cu nisip nesfârşit, o oglindă prăfuită, ce oferea imaginea persoanei pe care privitorul o iubea cel mai mult, şi un şirag de mărgele care, frecate una de alta, creau un sunet domol, menit să te atragă în lumea viselor.

Dar mai erau şi relicve mult mai folositoare. Printre cele preferate de Loulie se afla un glob încadrat de două aripi luminoase. Strălucea la atingere şi devenea şi mai strălucitor când îţi lipeai palma de el. Îl foloseau ca să le lumineze calea prin deşert.

Acum privea ursuză umbrele pe care le arunca pe pereţi, retrăind tot ce se întâmplase în ziua care tocmai se încheia.

Gândul i-a zburat la prinţul Omar. Dacă era un vânător atât de iscusit, de ce nu-l capturase pe djinnul-umbră înainte să intre în Madinne? De ce n-a prins *niciun* djinn dintre cei despre care se spunea că ar fi bântuit oraşul?

Scanned with CamScanner

— Prinții, a murmurat Loulie.

Qadir a ridicat o sprânceană.

— Am auzit că prinţul Mazen şi prinţul Hakim nu sunt atât de cumpliți, a spus el.

— De unde să știm? Niciunul dintre ei nu părăsește vreodată palatul.

Loulie şi-a împreunat braţele pe masă și și-a rezemat bărbia deasupra.

— Crezi că Omar știe de prezența djinnului-umbră în Madinne?

Încă îi stăruia în minte comentariul prinţului despre umbre.

— Pentru binele ei, sper că nu, a răspuns Qadir, ridicând din umeri.

Loulie îl privea ştergând instrumentele cu o cârpă. Se gândea să-l întrebe cum şi de ce putea trăi într-o lume în care djinnii erau persecutați doar pentru că existau, dar a şovăit. Îl întrebase de multe ori şi primise acelaşi răspuns criptic: *Eu sunt doar un simplu djinn*, îi spunea el. *Nu pot schimba prejudecățile semenilor tăi.*

Răspunsul o scotea din sărite, căci *nu era* un răspuns. Însă aflase cu mult timp în urmă că el nu era ca ea. În timp ce Loulie își băga deseori nasul în treburile altora, Qadir nu se implica niciodată dacă nu era cazul. Era ciudat cum amândoi erau atât de distanţi faţă de oameni, dar coexistau cu ei în moduri atât de diferite.

— Mmm, a spus Qadir. Ești suspect de tăcută.

Scanned with CamScanner

— Mă gândesc, i-a răspuns Loulie, suflându-şi de pe ochi o şuviţă rebelă.

— La ce anume?

— La tine.

— Atunci sunt şi mai îngrijorat, i-a răspuns Qadir, încruntat.

— N-ar trebui să-ţi faci atâtea griji. O să faci riduri, în ciuda pielii tale fără vârstă.

Qadir a schiţat un zâmbet vag în colţul gurii.

— Am îmbătrânit în cei nouă ani de când te cunosc mai mult decât în sutele de ani cât am trăit până să te cunosc.

Loulie a luat o pernă de pe podea şi a aruncat-o spre el. A mormăit nemulţumită când djinnul a prins-o şi şi-a pus-o în poală.

— Câţi ani ai, până la urmă?

— Sunt.. străvechi, i-a răspuns el, cu acelaşi zâmbet în colţul gurii.

— Nu e de mirare că eşti atât de einic. Ar trebui să dormi mai mult; somnul te-ar ajuta să-ţi îmbunătăţeşti temperamentul.

I-a arătat cu mâna uşa închisă din dreapta, unde se afla dormitorul. Înăuntru erau două paturi, deşi Qadir îl ocupa rareori pe al său.

— Ce vrei să-mi spui? Că până şi oamenii exasperanţi devin mai uşor de tolerat după somnul binefăcător al nopţii? a spus Qadir, fornăind. Dacă ai vrea cu adevărat să-mi faci viaţa mai uşoară, n-ai mai îmbrăţişa pericolele cu atâta nesăbuinţă.

A pus deoparte o relicvă şi a luat alta:

Scanned with CamScanner

şiragul de mărgele menit să atragă somnul.

— N-am nevoie de somn. Dar tu, pe de altă parte, ai alergat toată ziua după necazuri.

Necazuri la rădăcina cărora mi-ar plăcea să ajung.

Când a venit prima oară la Madinne, Loulie şi-a plătit cazarea transmiţând mesaje şi culegând zvonuri pentru Dahlia. Hangiţa o învăţase că puterea consta în cunoaştere. Şantajul, favorurile, relaţiile - toate se nasc din pânza volatilă a zvo- nurilor. Dacă nu înţelegi cum funcţionează această pânză, există riscul să te prinzi în ea.

Loulie învăţase bine această lecţie. De aceea era mereu o prioritate pentru ea să afle bârfele şi juca în continuare rolul de mesager pentru Dahlia când se afla în Madinne. N-ar fi obţinut succesul de care se bucura acum dacă ar fi ignorat oamenii şi întâmplările suspecte.

Gândul acesta i-a răscolit mintea ca un vârtej, până când s-a preschimbat într-un vid. Până când a simţit că i se închid ochii.

Qadir a atins globul cu mâna, făcând lumina să scadă în intensitate.

— Ar trebui să te odihneşti. Un negustor obosit e uşor de tras pe sfoară în souk, a spus el, plimbând printre degete mărgelele magice.

— De aceea te am ca păzitor, bătrâne de temut.

---

16 Sabie scurtă, cu lama curbată (n.t.).

Scanned with CamScanner

6. A zâmbit când a închis ochii, iar când s-a aşternut întunericul, s-a lăsat purtată pe aripile sale.

Scanned with CamScanner

7. MAZEN

Mazen a dat de perete ușa de la camera fratelui său.

— Un djinn! a spus el. E un djinn în oraș!

Cu exeepția unui singur felinar, în odaia lui Hakim nu mai era nicio altă sursă de lumină. Mazen a șovăit în prag. După incidentul cu djinnul, nu mai era dornic să intre într-o încăpere întunecată. Dar aceasta nu era un loc de închinăciune abandonat. Era camera lui Hakim - o închisoare confortabilă, deși ușor claustrofobă, înțesată cu vrafuri de tomuri și hărți. Împrejmuiau până și patul lui Hakim, făcând imposibil să-l zărești din prag.

— Hakim! l-a strigat el, privindu-l cu insistență.

Fratele lui a rămas aplecat deasupra pergamentelor și a instrumentelor cartografice de pe masă.

— Ce e povestea asta cu djinnul? O altă născocire a ta, Mazen?

— Ce n-aș da să fie așa! Dar, nu, e vorba despre un djinn adevărat, Hakim.

— Mmm, a murmurat el, continuând să lucreze.

Mazen a elipit de câteva ori. *N-am fost suficient de clar?*

S-a apropiat încă un pas până a reușit să vadă ce desena fratele lui: o hartă complexă a

Scanned with CamScanner

deşertului, care înfăţişa oraşe şi oaze atât de detaliat executate, că păreau să palpite de viaţă pe pergament. Era uluitor de frumoasă şi, câteva clipe, Mazen s-a lăsat răpit de splendoarea peisajelor pe care le văzuse doar în povești. Locuri în care visa să ajungă încă de când era copil. Privindu-l pe fratele lui cum lucra, a și uitat de ce se dusese acolo.

Apoi şi-a amintit brusc.

— Hakim, djinnul era real! M-a subjugat cu magie! A luat înfățișarea unei femei și, crede-mă, a aruncat un fel de vrajă cu frumusețea sa!

— Interesant, Mazen.

— M-a dus într-o clădire părăsită și a fost cât pe ce să mă omoare prin sufocare.

— Sincer să fiu, povestea asta n-are suspansul celor pe care le spui de obicei.

— Dar nu e o poveste! a exclamat Mazen, apucându-l pe fratele său de umăr. Totul s-a petrecut aievea, Hakim.

Acesta a lăsat cu grijă penelul pe masă și a ridicat privirea. În lumina difuză din încăpere, ar fi putut trece cu ușurință drept fiul sultanului, în eiuda ochilor săi căprui-verzi.

— Îmi pari teafăr și nevătămat, i-a spus el.

— Grație cuiva eare a trecut pe acolo din întâmplare.

Hakim l-a privit în tăcere câteva clipe, cu o expresie încruntată pe chip. Apoi și-a pus încet mâna pe a lui.

— Pacea fie cu tine, Mazen! Te cred, i-a

Scanned with CamScanner

spus el în cele din urmă, aţintindu-şi ochii spre clepsidra de pe birou. În curând trebuie să ne întâlnim cu oaspetele sultanului, dar mai avem timp să-mi mai dai câteva detalii despre poveste.

Mazen a fost mai mult decât fericit să-i facă pe plac. După ce a terminat, Hakim i-a privit mâinile, spunând:

— Nu porți inelele.

Mazen și-a fixat privirea asupra degetelor lipsite de podoabe.

— De ce aș umbla prin oraș deghizat, dar cu inelele regale pe degete? Le-aș atrage atenția soldaților de cum aș flutura mâna.

— Melodramatic ca întotdeauna, i-a răspuns Hakim, oftând.

Apoi a ridicat mâna, lăsând la vedere cinci inele de fier cu modele elaborate, aproape identice cu cele pe care sultanul i le dăruise lui Mazen.

— Purtăm inelele dintr-un motiv cât se poate de întemeiat. Pune-ți niște mănuși dacă trebuie, dar nu te pune în pericol doar de dragul unei deghizări cât mai convingătoare!

Mazen nu a avut ce să-i răspundă, căci Hakim avea dreptate; o deghizare nu era o armă puternică dacă avea atâtea puncte vulnerabile, ușor de exploatat.

— Mă bucur că n-ai pățit nimic, a spus Hakim, aplecân- du-se în față pe scaun. Știu că nu vrei să-i spui nimic din toate astea lui Omar, dar te-ai gândit că...

Scanned with CamScanner

— Omar ştie.

— Aha! a răspuns Hakim, ciupindu-se de vârful nasului.

— M-a prins când încercam să mă furişez afară pe fereastră, dar mi-a promis că nu-mi va trăda secretul atât timp cât îi voi face o favoare.

Mazen spera că Omar avea să onoreze înțelegerea.

Hakim a fost cât pe ce să-l mustre pe Mazen, dar s-a oprit cu ochii ațintiți la nisipul din clepsidră, care se scursese. Apoi s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mergem la întâlnirea cu sultanul, a zis el, uitându-se atent la hainele simple şi largi ale fratelui său. N-ar fi rău să alegi o ținută mai potrivită. Hai, du-te să te schimbi! O să-i spun sultanului eă m-ai ajutat la cartografierea hărţii.

— Fii bineeuvântat, Hakim! i-a răspuns Mazen, răsuflând ușurat.

Hakim i-a zâmbit și i-a făcut semn cu mâna să plece.

— Yalla[17], n-ai toată noaptea la dispoziţie!

Ştiind eă tatălui său nu-i plăcea să aștepte, Mazen s-a dus iute în camerele lui, ca să se pregătească. Servitorii n-au spus nimic când l-au văzut întorcându-se - n-o făceau niciodată de vreme ce le plătea tăcerea - și s-au supus fără să obiecteze când le-a poruncit să plece.

În lipsa lor, spațiul părea imens. Mazen încercase ani la rând să-l umple, dar în zadar.

Scanned with CamScanner

Pentru că uneori era nevoit să întreţină aici oaspeţi de vază, tatăl lui îl obligase să scape de lucrurile mult „prea personale”. Așa că Mazen își păstra comorile cele mai de preţ departe de ochii curioșilor. Cele două cufere din sidef, aflate de o parte și de alta a patului cu baldachin, erau pline cu hărțile orașelor desenate de Hakim de-a lungul anilor, iar monedele comemorative, furate din vistierie, erau păstrate într-un dulap extravagant din lemn, aflat lângă fereastră. Singura colecție de obiecte cu valoare sentimentală lăsate la vedere era formată dintr-o duzină de creaturi de lut în miniatură, pe care mama lui i le cumpărase din souk când era copil. O ținea etalată în alcovul în care își întreținea oaspeții, pe rafturile din jur.

Și mai era eovorul cu modele în alb și albastru, cel care era aproape identic cu covorașul din souk. Îi spusese țesătoarei că îl primise în dar, când, de fapt, îl luase din camerele mamei sale, știind că era unul dintre lucrurile ei preferate. Își amintea și acum licărul de încântare din ochii ei când l-a primit în dar de la sultan. Înainte să-i devină soție, dusese o viață nomadă; covorul îi amintea așadar de tribul și de peregrinările sale.

Mazen nu i-a cunoscut niciodată pe cei din familia mamei lui și nici n-a văzut vreodată un alt oraș dincolo de granițele Madinnei, dar era bântuit de același dor de ducă.

A oftat când a renunțat la straiele simple și

Scanned with CamScanner

a ales o ținută elegantă, alcătuită dintr-o tunică roşu-aprins şi o pereche de şalvari. Apoi şi-a pus la gât eşarfa roşu-aurie a mamei lui - singurul obiect pe care îl moştenise de la tribul ei - şi şi-a pus pe degete cele zece inele. Ultimele podoabe au fost cele trei însemne regale - cerceii în formă de semilună, de stea şi de soare.

Odată pregătit, a ieşit din încăpere şi a străbătut iute coridoarele construite în aer liber până a ajuns în faţa divanului. Pe uşile grandioase erau pictate imagini extravagante din viaţa oraşului Madinne: negustori care îşi negociau marfa cu clienţii, căutători de perle care navigau pe valuri la bordul unor corăbii sambuk sau soldaţi care străbăteau câmpiile renăscute la viaţă din sângele djinnilor. Imaginile i-au dispărut din faţa ochilor când gărzile au deschis uşile.

Divanul sultanului te intimida prin măreţia sa. Pereţii împodobiţi cu mozaic înfăţişau imagini din perioada primului sultan al Madinnei, surprins în timp ce ucidea djinni şi lega prietenii cu fiinţe fantastice. Deasupra atârnau lampadare cu modele elaborate, care scăldau în lumină restul sălii: mezanine spaţioase, o scenă impresionantă şi, în mijloc, zona de luat cina.

Doar patru oameni stăteau la masa joasă, deşi asha's fusese servită pentru cel puţin şase persoane. În capul mesei, învesmântat în mantii elegante şi împodobit cu nestemate de

Scanned with CamScanner

preț, trona sultanul. Astăzi purta un șal scump de mătase, înfășurat de jur împrejurul capului și prins la frunte cu o podoabă de aur în formă de diademă. De sub acesta se iveau câteva șuvițe de păr grizonant.

La dreapta lui stătea Omar, pentru care a se îmbrăca elegant însemna să-și scoată *câteva* pumnale de la cingătoare. La stânga sultanului se afla oaspetele său, un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu haine verde-aprins. Lui Mazen i se părea cunoscut, deși nu-și amintea când și unde îl mai văzuse. Hakim stătea la stânga oaspetelui, strângând un pergament în mână. Umerii încordați trădau faptul că nu se simțea în largul lui; părea mai străin decât oaspetele străin al sultanului.

Dar Hakim fusese dintotdeauna exclus din lumea lor. Un prinț doar cu titlul, nu și prin rădăcini. Era amintirea vie a infidelității celei de-a doua soții a sultanului, lucru care i se pomenea fără încetare. Mazen a încercat să-și alunge din minte acest gând trist când și-a ocupat locul la masă și l-a salutat pe oaspete.

— Mazen, a spus tatăl lui, în timp ce mezinul se așeza comod pe perne. Vreau să ți-l prezint pe Rasul al-Jasheen, unul dintre negustorii cu care fac negoț. Îl recunoști?

— Ya sayyid, să-mi fie cu iertare, a răspuns Mazen, cu zâmbetul pe buze. Am senzația că v-am întâlnit ca prin vis. Ați schimbat ceva la înfățișarea domniei voastre?

— Doar la față, sayyidi, a răspuns

Scanned with CamScanner

negustorul, râzând.

Şi-atunci şi-a amintit. Negustorul cu un singur ochi, cu haine elegante, cu dinţi coloraţi - da, Mazen îl cunoştea. A primit răsplăți generoase din partea sultanului pentru că i-a prezentat mai întâi lui mărfurile rare.

— Aveți.., a spus Mazen, atingându-și ochiul drept.

— Da, nu mai sunt chior, i-a răspuns negustorul, râzând. Un miracol, nu credeți?

— Urma să ne împărtăşeşti povestea acestui miracol când a venit fiul meu, Rasul, a intervenit sultanul, dregându-şi glasul.

— O, da! Permiteţi-mi să vă luminez, sultanul meu!

Şi le-a povestit despre elixirul adus de misterioasa Negustorească de la Miezul Nopţii. Mazen l-a ascultat fascinat. Auzise povești despre aventurile negustoresei, dar niciuna depănată de un martor care o şi *văzuse* în carne şi oase. Nu-şi putea stăvili invidia.

— Mi-e cunoscută expresia din ochii domniei voastre, sayyidi, i-a spus Rasul sultanului, cu gura până la urechi.

Vreți s-o găsiți pe această Negustorească de la Miezul Nopții, nu-i aşa? Sper că n-aveți de gând s-o aruncați în Hăuri.

Mazen a simțit un fior din cap până în picioare. Din Hăuri - pe drept numite aşa, căci erau ocne săpate prin catacombele oraşului - nu mai aveai scăpare. Orice nesăbuit care ajungea acolo nu mai vedea niciodată soarele.

Scanned with CamScanner

— Deşi *e* implicată în multe treburi necurate, nu asta intenționez. Am un țel mult mai util pentru ea.

Sultanul i-a făcut un semn lui Hakim, care a întins sulul de pergament, dezvăluind o hartă a deşertului creată de mâna lui.

Rasul s-a uitat la ea cu insistență, de parcă îi estima valoarea în bani. Sultanul părea neimpresionat: niciodată nu-l lăuda pe Hakim pentru talentele sale. Se aştepta doar să le pună în slujba sa ori de câte ori i se cerea s-o facă. Sultanul şi-a plimbat degetul pe oazele minuțios desenate, trecând printre oraşele Dhyme şi Ghiban şi poposind în dreptul unui ocean de nisip, denumit *Marea Vestică de Nisip*. Mazen a căscat ochii mari când a văzut ce scria în mijlocul Mării de Nisip: *Dhahab*. Legendarul oraș pierdut al djinnilor.

— Dacă Negustoreasa de la Miezul Nopții se pricepe atât de bine să dea de urma obieetelor magice, atunci ar putea să găsească exact ceea ce altora le scapă - o relicvă de neprețuit din oraşul Dhahab.

Mazen a pălit. Ştia la ce relicvă se referea tatăl lui. Sultanul trimisese deja numeroşi soldați s-o găsească. Dar toți dăduseră greş. Nimeni dintre cei care se aventurau în Marea de Nisip nu scăpa cu viață.

O trimite pe negustoreasă direct la moarte. Voia să se împotrivească, dar să pui la îndoială voința sultanului însemna să-i subminezi autoritatea, aşa că Mazen se lupta

Scanned with CamScanner

în tăcere cu propria neputință.

După ce sultanul a terminat de vorbit, în sală s-a așternut o tăcere apăsătoare, cei prezenți mâncând aproape fără să scoată nici măcar un cuvânt. Mazen s-a simțit ușurat când tatăl lui le-a poruncit devreme să plece, spunând că vrea să stea de vorbă cu Rasul între patru ochi. Afară, Hakim a plecat spre camerele sale urmat de gărzi, în timp ce Omar s-a îndreptat spre curte. Mazen s-a luat după el.

Dar, în ciuda dorinței de a-l ajunge din urmă pe fratele său, l-a pierdut din ochi.

Când a cotit spre grădina cu trandafiri, Omar deja se făcuse nevăzut. Mazen a rămas uimit, dar hotărât să dea de urma fratelui său. A străbătut cu pași iuți aleile dintre flori, mergând pe ele spre o livadă plină cu pomi încărcați de roade, până a ajuns la pavilionul de întreceri sportive, o platformă mare de lemn înconjurată din toate părțile de coloane sculptate sub formă de copaci.

La început n-a văzut nimic. Apoi, după ce a făcut cale-n- toarsă, și-a dat seama că lângă platformă *se aflau* niște oameni. O femeie care purta o mantie și, în fața ei, Omar. Mazen s-a mustrat în gând pentru neatenția lui.

Cei doi se aflau în toiul unei discuții când Omar s-a întors brusc spre el, cu o grimasă pe buze.

— Măi să fie! Ăsta-i chiar frățiorul meu aventurier!

Scanned with CamScanner

Mazen s-a chinuit să-i zâmbească şi el.

— Salaam, Omar. Cine e prietena ta? l-a întrebat apoi, cu ochii aţintiţi la însoţitoarea fratelui său, care avea chipul ascuns sub glugă.

Mazen îi distingea ochii căprui, sprâncenele bogate şi nasul acvilin.

— Ţi-o prezint pe Aisha bint Louas, i-a răspuns Omar. Printre cei mai buni hoţi ai mei.

Mazen s-a făcut alb la faţă. Femeia asta era vânător? Una dintre cei patruzeci de hoţi ai lui Omar? Mazen îi văzuse în treacăt, dar nu vorbise niciodată cu vreunul dintre ei. De fapt, încerca să-i evite cu orice preţ. Şi, de cele mai multe ori, nici nu era greu s-o facă. Hoţii nu participau la viaţa de la curte; veneau aici doar ca să-i dea raportul lui Omar.

Mazen n-o văzuse niciodată pe această femeie. Şi-ar fi amintit privirea ei pătrunzătoare. Şi-a pus mâna pe piept şi a făcut o plecăciune.

— E o plăcere.

— Oare? i-a răspuns Aisha, ridicând o sprânceană.

Mazen a clipit de câteva ori, complet fără grai.

Omar a izbucnit în râs.

— Aisha e şi cea mai sinceră dintre hoţii mei. Poate să doboare un om prin vorbe la fel de uşor cum o face cu pumnalul, a adăugat el, fluturându-şi mâna prin aer. Poţi să pleci,

Scanned with CamScanner

Aisha.

Ea a făcut o plecăciune din cap şi s-a îndepărtat. După plecarea ei, Omar s-a rezemat de una dintre coloanele pavilionului, cu un zâmbet afectat.

— N-o lua ca pe o jignire, Mazen! Aisha nu se dă în vânt după bărbaţi.

— Dar pe tine te agreează?

— N-are nicio importanţă dacă mă place sau nu, i-a răspuns Omar, ridicând din umeri. E un vânător excelent şi îmi ascultă ordinele fără ezitare. Asta e tot ce contează. Dar..., a continuat, ridicând dintr-o sprânceană. N-ai venit aici ca să vorbim despre Aisha. Ce vrei?

Mazen a tras adânc aer în piept.

— Vreau să ştiu de ce te-ai întors astăzi mai devreme.

— Te lasă memoria? Ţi-am spus că am găsit toate ţintele. N-am de ce să mai zăbovesc în deşert după ce mi-am terminat treaba. Dar sunt convins că ai avut o zi mult mai interesantă decât mine, a adăugat prinţul, zâmbind. Mi-ai spus că te duci în souk să cauţi un povestitor, dar adevărul e undeva la mijloc, nu-i aşa? E vorba şi despre o femeie.

— Poftim? a îngăimat Mazen, holbându-se la el.

— Cred că i-ai făcut o impresie extraordinară din moment ce te-a urmărit pe străzi.

Mazen mai avea puţin şi leşina.

— Despre ce vorbeşti?

Scanned with CamScanner

— O femeie te-a urmărit până în cartierul nobililor. Am crezut că i-ai frânt inima, după cum te urmărea.

Layla! Sau... djinnul-umbră? Mazen a alungat sentimentul de teamă înainte să prindă rădăcini în sufletul său. Încerca să se concentreze pe vorbele lui Omar. Pe semnificațiile lor.

— M-ai urmărit, a spus el. Și asta pentru că erai pe urmele unui djinn, nu-i așa?

Omar nici măcar n-a clipit.

— O distracție curajoasă, nu?

Mazen își auzea bătăile răsunătoare ale inimii.

— Când am plecat de la palat, știai că era un djinn în oraș. Ai fi putut să-mi spui că îți vâna sângele. Că *ne* vâna sângele.

— Oi fi uitat, i-a răspuns Omar, dând din umeri.

Teama din sufletul lui Mazen se stingea ușor-ușor, lăsând locul unei mânii copleșitoare, care-i străbătea venele ca un râu de gheață. Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, l-a apucat pe fratele său de gulerul tunicii și l-a țintuit de coloana pavilionului.

— Nu e nimic de râs în toată povestea asta, ticălosule! Aș fi putut să mor!

Mâna îi tremura în timp ce îl privea pe fratele lui în ochi. Acesta avea un licăr amuzat în privire chiar și acum. Mazen își dorea să-i ardă un pumn.

— Ba dimpotrivă, mi se pare cât se poate

Scanned with CamScanner

de distractiv, a ripostat Omar, punându-şi mâna peste a lui Mazen.

Mezinul a tresărit când a simțit răceala degetelor acestuia. Apoi Omar a continuat:

— Mă distrez de minune de fiecare dată când te văd mânios, akhi. Dar, ca de obicei, îți faci griji exact pentru ce nu trebuie.

Lasă-mă pe mine să mă ocup de djinni! *Tu* ar trebui să te gândeşti ce ar face tata dacă ar afla ce s-a întâmplat. Imaginează-ți cum ar reacționa dacă și-ar da seama nu doar că ai plecat de la palat, ci că ai fost și atacat în timp ce hoinăreai!

Apoi Omar i-a desprins fratelui său degetele de pe tunica sa.

— Crezi că ți-ar mai da încă o șansă? Nici vorbă! Ți-ar impune aceleași reguli pe care i le-a impus și lui Hakim. Te-ar face prizonier în palat. N-ai mai avea cum să scapi, nici măcar cu ajutorul gărzilor.

Mazen a făcut un pas înapoi. Privirea lui Omar devenise gânditoare, de parcă îi citea toate temerile din suflet.

— Nu uita în mâna cui se află asul în acest joc, akhi!

Zicând acestea, Omar i-a zâmbit amabil, apoi și-a vârât mâinile în buzunare și s-a îndepărtat. Mazen l-a privit cum pleacă, fără să scoată niciun cuvânt. Niciun argument nu l-ar fi putut salva din acest impas. N-ar fi avut nicio importanță dacă ar fl dovedit incompetența de vânător a lui Omar în fața

Scanned with CamScanner

tatălui lor. În final, Omar s-ar fi ales cu o mustrare, iar Mazen ar fi devenit prizonier.

---

17 În arabă, „Grăbește-te!" (n.t.).

Scanned with CamScanner

8. Cu greu a reuşit să-şi alunge temerile şi să se întoarcă apoi în camera sa.

Scanned with CamScanner

9. AISHA

Când Aisha bint Louas primea un ordin de la regele ei, îl executa.

Existau anumite lupte care meritau purtate, după cum mai existau și lupte cu Omar bin Malik: confruntări unilaterale, purtate cu vorbe meșteșugite și zâmbete arogante. Era un câmp de luptă pe care Aisha îl cvita cu orice preț. Era o hoață, nu o persoană care agrea politica. Își repurta victoriile cu armele, cu simsirele înecate în sângele argintiu al victimelor sale.

Dar asta nu însemna că era mercu încântată de ordinele pe care le primea.

Se simțise iritată când Omar i-a cerut să se întâlnească în curtea palatului și acum, în timp ce mesajul lui încă îi răsuna prin minte, mânia ei creștea. lar întâlnirea neașteptată cu prințul mezin n-a făcut decât să-i adâncească proasta dispoziție. Abia aștepta să petreacă noaptea cuibărită în alcovul ei preferat de la fereastră, doar în compania pumnalelor și a tocilelor de ascuțit. Dar iat-o acum, însărcinată să-i transmită un mesaj unuia dintre cei mai nesuferiți soldați ai sultanului.

A străbătut cu pași târșâiți coridoarcle scăldate în razele lunii și a urcat scările luminate de felinare prăfuite până a ajuns în fața camerei caidului[18] din clădirea soldaților,

Scanned with CamScanner

marcată doar printr-un talisman contra deochiului atârnat de uşă. A bătut repede de patru ori, apoi a lovit-o de două ori, cu putere. Uşa s-a deschis şi în prag s-a ivit un bărbat mătăhălos, între două vârste, cu un turban pe cap.

Caidul s-a încruntat când a văzut-o.

— Hoaţo.

— Nu *aşa* mă cheamă, i-a răspuns ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Ştii să spui „Aisha”?

Caidul a ignorat-o, făcând un pas în lateral şi invitând-o să intre printr-un gest cu mâna. Aisha a trecut pe lângă el, plimbându-şi ochii de la armele etalate pe pereţi la sulurile de pergament împrăştiate pe birou. Semăna, fără doar şi poate, cu camera comandantului militar al sultanului.

— Ce vrei, bint Louas? a întrebat-o el, privind-o cu prudenţă în timp ce închidea uşa.

— Am un mesaj din partea prinţului Omar.

Fata s-a oprit ca să savureze teama care i se citea în ochi, apoi a continuat:

— Regele meu a adus la urechile sultanului îngrijorările tale. Din fericire, Maiestatea Sa le-a ignorat. Aşadar, conform propunerii sale iniţialc, prinţul Omar va trimite până la sfârşitul lunii câţiva dintre camarazii mei ca să umple breşele din sistemul tău de securitate.

Preţ de câteva clipe, caidul n-a făcut decât s-o privească insistent, dând în zadar din buzc în timp ce încerca să formuleze un argument

Scanned with CamScanner

inutil. Apoi şi-a încleştat maxilarul şi a făcut un pas spre ea, cu ochii scăpărând.

— De ce nu-mi transmite prinţul acest mesaj personal?

Pentru că e o pacoste regală.

— Întreabă-l singur! Nu e rolul meu să-ţi răspund la întrebări.

Apoi fata s-a întors spre uşă, dar nici n-a apucat să facă un pas, că el i-a blocat calea.

— Spune-i prinţului că nu există brcşe în sistemul meu de securitate! Oamenii mei sunt mai mult decât capabili să protejeze oraşul. Nu vrem ajutorul vostru. Nu avem *nevoie* de el.

Aisha i-ar fi râs în faţă. Neghiobii ăştia nu făceau altceva decât să arunce oamenii în Hăuri şi să bată în retragere la vederea sângelui argintiu. Până şi sultanul ştia că oamenii lui erau incompetenţi; zeii erau martori că nu reuşiseră s-o apere pe răposata lui soţie.

Aisha nu era îndeajuns de vanitoasă ca să se considere eroină, dar măcar din mâinile *ei* nu scăpase niciodată vreo ţintă vie. Nu de când luase un pumnal în mână şi jurase să-i ucidă pe toţi.

— Se pare că Maiestatea Sa are altă părere. Poate din cauza pledoariilor tale. Un comandant competent nu-şi construieşte cazul prin vorbe; acţiunile sale vorbesc dc la sine.

A trecut iute pe lângă el şi s-a îndreptat spre uşă. Caidul tremura făţiş de mânie şi,

Scanned with CamScanner

când s-a întors spre ea, a făcut-o atât de repede, că Aisha s-a crispat din cap până în picioare.

Dar singura ripostă a caidului a fost o cascadă de cuvinte tăioase ca lama unui pumnal.

— Să nu vă imaginați că uneltirea asta o să vă confere putere asupra noastră, bint Louas! a spus el, holbându-se la ea. Sunteți cu toții doar niște asasini; nimeni nu vă consideră soldați.

Aisha l-a privit îndelung. Apoi a pufnit și s-a întors pe călcâie.

Ce-şi imagina oare că sunt soldații, dacă nu doar niște asasini ridicaţi în slăvi?

Fără să-şi mai bată capul să-i răspundă, a ieşit din cameră. O adiere rece i-a umflat hainele când a închis ușa, făcându-i mantia și gluga să fluture. Pentru câteva clipe, lumea a încremenit și Aisha s-a bucurat de calmul nopții. Știa prea bine că liniştea era o raritate într-un loc ca acesta, dar nu o deranja.

Tăcerea din jur mai degrabă te ademenea la somn; nu prevestea nimic rău, amintindu-i de calmul care se așterne după o furtună. Până și vrcmea era plăcută: nu geroasă, dar suficient de recc cât să te simți bine cu încă un strat de haine pe tine.

Încă se bucura de calmul care o înconjura, când i-a atras atenția o mișcare și, ridicându-și privirea, a văzut un mesager apropiindu-se. Știa că asta era după geanta pe care o purta cu

Scanned with CamScanner

el. Omul şi-a lăsat privirea în pământ pe măsură ce se apropia şi, când a trecut pe lângă ea, a observat că avea umerii încordaţi. Abia când a ajuns la nişte scări s-a mai relaxat. Aisha l-a urmărit cum se face nevăzut fără să rostească niciun cuvânt. Era obişnuită cu acest gen de întâlnire; cei care o eunoşteau nu lăsau niciodată garda jos. Şi era mai bine, căci prefera să evite, ori de câte ori era posibil, discuţiile cu tot felul de neghiobi.

Însă îşi imagina cum era să străbaţi coridoarele ca un oaspete, nu ca un asasin - să fii primit cu braţele deschise, nu să fii evitat.

A lăsat gândurile să-i zboare în voie şi a făcut cale-ntoarsă, coborând scările spre ultimul nivel. În timp ce a străbătut coridorul care ducea spre ascunzătoarea confraţilor ei, a fost atentă la fiecare mişcare şi la fiecare licăr de lumină. Nu i-au scăpat gesturile servitorilor care s-au dat la o parte din calea ei sau privirile ostile ale soldaţilor. Nu i-au scăpat nici paşii care o urmăreau - cunoştea mersul acela ca pe propria răsuflare.

Nici măcar n-a tresărit când Omar s-a ivit lângă ea de niciunde. Mai făcea asta uneori - apărea brusc dintre umbrc, ca o fantasmă. O irita faptul că nu-l auzea întotdeauna.

— N-am de gând să mai transmit alte mesaje, a murmurat Aisha.

Omar a plescăit.

— Să înţeleg că destinatarul n-a primit prea bine vestea?

Scanned with CamScanner

— O să fie un iad să lucrăm sub comanda lui.

Omar a schițat un zâmbet amabil. Chiar și în întuneric, era răvășitor.

— Atunci, n-o să te superi că nu te voi alege să faci parte din forțele lui de securitate.

— V-aș tăia grumazul fără să stau pe gânduri dacă ați încerca să mă obligați să port uniforma aia, a mormăit Aisha, întorcându-se. Misiunea asta de infiltrare chiar e necesară?

— Nu o mai putem numi misiune de infiltrare dacă toată lumea o acceptă, exccpție făeând caidul, i-a răspuns Omar, râzând. Cunoşti la fel de bine ca mine breșele din sistemul de securitate al Madinnei. Până și fratele meu a fost atacat astăzi în souk de un djinn.

Un djinn pe care ar fi trebuit să-l ucizi, și-a spus în sinea ei, fără să dea glas acestui gând. Jocurile sinuoasc alc lui Omar nu îi fusescră niciodată pe plac. Ea prefera să-și ucidă țintele pe loc, fără prea multă luptă dacă se putea. Ce rost avea să te joci cu cineva a cărui soartă e pecetluită?

— Fratele neghiob al domniei voastre cutreieră soukul după bunul-plac.

— Nu ți se par curajoase aventurile lui? a întrebat-o Omar, râzând.

— Mi se par *nesăbuite*.

Străbăteau acum livada, mergând pe o alee străjuită de meri și portocali încărcați de rod. De crengi erau agățate felinarele care aruncau

Scanned with CamScanner

o lumină difuză de jur împrejur, făcând iarba să strălucească. Părea presărată cu picuri de rouă, şi-a spus Aisha în gând.

A luat un măr auriu de pe o creangă aflată în cale şi a început să-l arunce dintr-o mână în alta, absentă.

— Ce vreţi de la mine, sayyidi?

Omar a privit-o clipind cu o falsă inocenţă.

— N-am voie să mă bucur pur şi simplu de compania ta?

— Nu încercaţi să mă flataţi! Nu *vă* bucuraţi niciodată necondiţionat de compania cuiva.

A muşcat din măr şi a strâmbat din nas când a simţit gustul acrişor. Când Omar a întins mâna spre ea, a fost mai mult decât fericită să-i arunce mărul.

— Cât de nesăbuit din partca mea! a spus prinţul, ţinând în palmă fructul care avea o culoare ştearsă în lumina palidă a lunii. Ar fi trebuit să ştiu că n-are rost să încerc să port o discuţie normală cu tine.

A muşcat din măr, punând capăt conversaţiei pentru o vreme.

Au parcurs drumul spre ascunzătoarea lor într-o tăcere plăcută, urmând cărarea spre zidul care împrejmuia palatul şi apoi spre un turn modest care juca rol de santinelă, în colţul de sud-est. Clădirea părea doar o umbră printre minarete deschise la culoare, un loc ameninţător, care se rczema cu toată grcutatea de zid, gata să se prăbuşească peste el.

Scanned with CamScanner

Locurile ostentative sunt cele mai bune ascunzători, i-a spus Omar la un moment dat, când l-a întrebat de ce își stabilise baza aici. Susținea că era mult mai ușor să păstrezi secretele de nobilii care le evită cu bună-știință decât de curioșii care le venerează.

Aishei nu-i păsa de nimic din toate astea. Singurul lucru care o interesa era ușa dosnică din zidul palatului, prin care se puteau strecura pe nevăzute în oraș. Cu cât petrecea mai puțin timp în această capcană poleită cu aur, cu atât era mai fericită.

S-a întors spre Omar, cu o privire întrebătoare. Prințul răsucca de codiță cotorul mărului, zâmbind imperceptibil.

— Vrei să știi de ce te-am urmărit? Din vinovăție.

Aisha l-a privit încruntată, vădit neimpresionată.

— Nu te uita așa la minc! Am vrut să-ți cer iertare pentru felul în care m-am descotorosit de tine ceva mai devreme.

Fratele meu are prostul obicei de a pune întrebări ale căror răspunsuri nu le înțelege. M-am gândit că ar fi mai bine să evit această discuție cu el.

— Și pe caid ați vrut să-l evitați. De accea m-ați trimis pe mine să vorbesc cu el.

— Toată lumea de la curte se așteaptă de la *mine* să fiu mcreu cordial. Dar tu, pe de altă parte..., a spus el, cu un zâmbet afectat pe buze. Îți aprecicz sinceritatea ascuțită ca tăișul

Scanned with CamScanner

unui pumnal.

Am făcut-o pentru că mi-ai poruncit, *ticălosule.*

Dar, în ciuda acestui gând, s-a trezit schiţând un zâmbet. Îi plăcea prinţul îndeajuns cât să-i accepte ordinele şi, uneori, confruntările frustrante. Era sincer şi direct şi nu-şi pierdea timpul cu vorbe inutile.

— Shukran, Aisha, i-a spus Omar, înclinându-şi capul într-o parte. Îţi promit că nu te dau pe mâinile caidului. Neghiobul ăla încăpăţânat nu tc meritä.

— Aşa este, i-a răspuns ea, oftând. Acum sunt liberă să plec?

— Firește. Am vrut doar să-ţi mulţumesc.

Apoi s-a oprit cu ochii aţintiţi spre turn, iar Aisha i-a urmărit privirea spre una dintre ferestrcle situate deasupra: fereastra ei, ascunsă după o perdea străvezie care flutura ușor în bătaia vântului.

— Şi am vrut, cred, să te previn.

Vorbele lui i-au captat interesul. Omar o privea acum fără nicio urmă de zâmbet pe chip.

— Djinnul care l-a atacat pe fratelc meu stă la pândă printre umbre. Fii cu băgare de seamă, ca să nu te atragă în vreo capcană! Şi, dacă îl vezi, lasă-mi-l mie! E ţinta *mea*.

Aisha s-a crispat. Ştia prea bine că avea tendinţa să fure prada altora, dar ce importanţă mai avea cine distrugea fiinţele osândite oricum de zei? Fiinţe care nu şovăiau

Scanned with CamScanner

să şteargă un sat întreg de pe faţa pământului, să măcelărească fără pic de milă copii şi să-şi graveze victoriile pe trupurile victimelor lor...

Şi-a înfipt unghiile în palme suficient de tare ca să se ancoreze în prezent. Simplul gând făcea ca nenumăratele cicatrici ascunse sub faldurile mantiei să o furnice.

— De acord, a încuviinţat ea, pe un ton răstit.

Acordul ei şovăitor a părut să fie suficient pentru Omar. Înaltul prinţ zâmbea din nou când s-a scuzat că era târziu şi trebuia să plece. După ce s-a retras, Aisha a oftat adânc şi a început să descuie zăvoarele complicate ale uşii. Acestea au cedat în cele din urmă şi fata era cât pe ce să intre în turn, când a încremenit la auzul sunetului ierbii zdrobite sub picioare. A aruncat imediat o privire peste umăr, cu degetele încleştate pe unul dintre pumnalele de la brâu.

Dar, deşi ar fi putut să jure că a auzit zgomot de paşi, în spatele ei nu era nimic altceva în afară de umbrele copacilor care se legănau în vânt.

S-a uitat lung în întuneric, ca să se convingă că nu era nimcni acolo. Apoi, nemulţumită de o asemenea reacţie, a intrat în turn.

---

18 Titlu purtat de guvernatorul unei provincii sau al unui oraş din statele musulmane (n.t.).

Scanned with CamScanner

10. Ultimul lucru pe care l-a auzit înainte de a trânti uşa în urma ei a fost freamătul ameninţător al vântului, care, în mod ciudat, aducea a hohot de râs.

Scanned with CamScanner

11. LOULIE

Dahlia bint Adnan a lăsat jos narghileaua și a suflat în aer un nor de fum, care a rămas suspendat ca o negură albăstruie deasupra capului ei și al lui Loulie.

— Aşadar... L-ai cunoscut pe Rasul al-Jasheen.

În lumina difuză din încăpere, ochii în nuanțe de chihlimbar ai hangiței străluceau ca niște galbeni.

— Ce părere ți-a făcut?

— E urât ca păcatul.

— Nu că n-aş fi de acord, dar nu mi-ai răspuns la întrcbare, a spus Dahlia, cu un zâmbet afectat pe buze.

— E un negustor cinstit.

Loulie și-a îndreptat privirea spre ușa de la camera ei pentru a suta oară într-un singur ceas. Dcși n-o dcranja să-i povestească Dahliei avcnturile sale, trecuseră aproape două ore de la răsăritul lunii și devenea tot mai neliniştită.

Qadir plecase de ceva vreme ca să culeagă informații din souk, promițând să stea cu urechile ciulite pentru a prinde orice zvon despre asasinii în negru. Loulie îşi imaginase că avea să se întoarcă la timp pentru a merge împreună la Târgul de Noapte, dar orele treceau şi, deşi era îmbrăcată în veşmintele de

Scanned with CamScanner

negustorească, deci gata de plecare, Qadir nu se întorsese încă.

— Pari agitată, a spus Dahlia. Lasă-mă să ghicesc: Qadir?

— Întârzie, i-a răspuns Loulie, cu o privire încruntată.

— Şi nu aşa face mereu? Ar fi trebuit să-ţi găseşti o gardă de corp mai punctuală. Sau, şi mai bine, a adăugat ea, zâmbind, un soţ care să te distragă de la negoţuri. Cineva pe care Qadir să nu-l alunge.

Loulie nu fuma narghilea, dar în clipa aceea ar fi dat orice să-i smulgă Dahliei pipa din mâini şi să-i sufle fumul în faţă. Purtaseră de multe ori discuţia asta. Iar Loulie îi dădea Dahliei acelaşi răspuns.

— Mai degrabă m-aş mărita cu o relicvă prăfuită decât cu un bărbat, au spus la unison.

Loulie s-a îmbujorat toată. Dahlia a zâmbit.

— Da, da, ştiu. De-ai găsi nişte peţitori mai buni. Poate că dacă te-ai descotorosi de garda ta de corp când te întâlneşti cu ei..

— Nici gând! Prefer să se ocupe Qadir de refuzuri.

Au pufnit amândouă în râs, iar umerii lui Loulie s-au mai relaxat. Pentru o fracţiune de secundă, s-a lăsat ispitită de gândul de a-i mărturisi adevărul Dahliei, anume că *exista* un bărbat în Dhyme pentru care, în ciuda a ceea ce îi dicta raţiunea, nutrea anumite sentimente. Dar numele lui Ahmed îi provoca un nod în gât. Reuşise să nu se mai gândească

Scanned with CamScanner

la el de câteva săptămâni, așa că ultimul lucru de care avea nevoie era ca Dahlia să-i pună întrebări directe despre relația lor.

Din fericire, ușa s-a deschis exact atunci și în prag s-a ivit Qadir, salvând-o de chinul de a descâlci aceste sentimente complicate.

— Dahlia, a spus el, făcând o plecăciune din cap.

— Brută ce ești! i-a răspuns ea, cu un zâmbet tandru pe buze.

— Ai întârziat, a intervenit Loulie, abținându-se să ofteze de ușurare și ridicându-se în picioare.

Qadir ținea pe umăr traista nemărginită, iar ea își pusese un șal strălucitor de jur împrejurul capului și își conturase ochii cu kohol. Acum și-a tras șalul peste față, lăsându-și numai ochii la vedere.

— Dar acum sunt aici, i-a răspuns el. Mergem?

— Mergem.

Loulie a fluturat mâna prin aer ca să înlăture fumul în timp ce se îndrepta spre ușă.

Dahlia s-a ridicat de pe perna pe care stătea pe podca.

— Ești sigură că nu vrei să rămâi ca să asculți poveștile Bătrânului Rhuba? a întrebat-o, încrucișându-și brațele mătăhăloase. Ți-a dus dorul. Te pricepi de minune să ademenești clienții.

Lui Loulie i-a zburat gândul la Yousef, bărbatul cu ochi licăritori ca stelele,

Scanned with CamScanner

îndrăgostit de poveşti.

— Cred că printre spectatori se va afla un bărbat care va fi mai mult decât fericit „să fure" această onoare.

Simţea o urmă de regret la gândul că nu va putea să stea de vorbă cu el. I-ar fi fost mult mai uşor să-l tragă de limbă faţă în faţă, ca să-i afle secretele.

— E chipeş bărbatul ăsta? a întrebat Dahlia, ridicând din- tr-o sprânceană.

— Mi-e teamă că mi-a distras atenţia cu veşmintele lui îngrozitor de largi.

— Pe tine te atrag numai lucrurile strălucitoare, nu? a spus Dahlia, oftând.

— Pentru că lucrurile strălucitoare pot fi preschimbate în galbeni.

În timp ce se îndepărta, a auzit-o pe Dahlia strigând după ea:

— Dacă îl revezi pe Rasul, transmite-i cele mai bune urări din partea mea! O fi el urât, dar are unele dintre cele mai atrăgătoare mărfuri de pe piaţă.

Loulie a înţeles atunci de ce i se părea Rasul cunoscut. Şi el era negustor la Târgul de Noapte, exact ca ea. Probabil că trecuse de multe ori pe lângă taraba lui fără să-şi dea seama.

S-a întors cu Qadir în pivniţa de vinuri, unde au deschis o trapă ascunsă printre butoaie, care ducea spre catacombele Madinnei. Cu mulţi ani în urmă, Adnan, tatăl Dahliei, construise aceste tuneluri împreună

Scanned with CamScanner

cu o bandă de tâlhari cu care era pe aceeaşi lungime de undă. Tot el era şi arhitectul Târgului de Noapte, un souk clandestin, unde se vindeau mărfuri preţioase şi ilicite, departe de ochiul vigilent al sultanului. După moartea tatălui ei, Dahlia preluase frâiele afacerii.

Loulie a scos din traistă globul strălucitor, ca să le lumineze drumul prin catacombe. Unele duceau spre periferia oraşului şi fuseseră folosite de infractori fugari. Dar pe acelea nu le cunoştea; familiară îi era doar calea care dueea spre târgul clandestin.

După un timp, Qadir a început să fredoneze o melodie. Uneori făcea asta ca să spulbere tăcerea. Când era în toane foarte bune, cânta. Mereu acelaşi cântec, despre un rege care străbătuse lumea în lung şi-n lat, căutându-şi iubirea pierdută. Îl auzise de atâtea ori, că îi ştia versurile pe de rost.

Stelele, pe boltă, strălucesc
Şi paşii şeicului îi călăuzesc.
Du-te, du-te, du-te tu la ea,
Căci ea e a ochilor tăi stea!
Du-te, du-te, du-te tu la ea,
Căci e o busolă pentru inima ta!...

— Ce veşti ai din souk? a întrebat Loulie, dregându-şi glasul.

Qadir a încetat să mai fredoneze.

— În general, aceleaşi zvonuri legate de atacurile tot mai agresive ale djinnilor. Am auzit multe poveşti ridicole despre încercările djinnilor de a-i alunga pe oameni în Marea de

Scanned with CamScanner

Nisip.

— Vânătorii de djinni adoră să-şi înfrumusețeze propaganda, nu-i aşa?

— Se pare că le stă în fire s-o facă, a mormăit Qadir.

La un moment dat, au cotit. La mică depărtare în față, Loulie vedea felinarele roşii și strălucitoare care străjuiau tunelul spre Târgul de Noapte.

— Ai auzit ceva despre ucigaşii în negru?

Qadir a clătinat din cap. Loulie s-a abținut să ofteze. De-ar fi reuşit să vorbească mai mult cu djinnul-umbră! S-a întrebat pentru o fracțiune de secundă dacă n-ar fi putut să-l invoce cumva.

— Mai e ceva, a spus Qadir, întrerupându-i firul gândurilor. Îți mai aminteşti de relicva pomenită de Rasul pe puntea vasului *Aysham*? Am reuşit să aflu că sultanul caută o comoară de neprețuit, dar niciun zvon nu m-a ajutat să descopăr despre ce anume e vorba.

— N-am putea să-i poruncim busolei să ne ducă la „obiectul pe care îl vrea sultanul”?

— Mi-e teamă că nu, a răspuns Qadir, afişând un zâmbet chinuit. Trebuie să ştim exact despre ce e vorba.

— Şi totuşi busola reuşeşte cumva să-ți călăuzească paşii spre o noțiune vagă precum „destinul tău”, nu?

De data aceasta, Qadir a zâmbit larg în timp ce mergea în fața ei.

— Doar pentru că am o conexiune specială

Scanned with CamScanner

cu ea. Îl cunosc pe djinnul care a fermecat-o.

Loulie l-a privit încruntată. Nu vedea legătura, dar a lăsat-o baltă. Qadir era plămădit din multe secrete - amândoi erau. Dar atât timp cât secretele lui nu o afectau, se mulţumea să-l lase să le păstreze.

A continuat să meargă pe urmele lui şi, în scurt timp, tunelul a lăsat locul unei caverne spaţioase, împânzite de felinare multicolore. Luminile scoteau la iveală o mulţime de tarabe acoperite şi înghesuite una într-alta. Deşi târgul era mic în comparaţie cu soukul din Madinne, mărfurile vândute în Târgul de Noapte erau de sute de ori mai valoroase. Aici, negustorii îşi instalau tarabele în firide împodobite cu pietre preţioase şi îşi făceau cunoscute produsele rare de artizanat prin embleme scrise cu litere elaborate. Covoare din velur cu modele rafinate, pumnale din alamă, os şi stielă meşteşugit create, vase de ceramică modelate de renumiţi artizani din vest - târgul oferea o colecţie impresionantă de produse aduse de peste hotare, dar nimic nu era mai preţios decât mărfurile lui Loulie.

Iar ea o ştia prea bine. De aceea şi afişa un zâmbet viclean pe buze ori de câte ori îl vizita.

Dar nimeni nu-i vedea rânjetul pe sub şalul de pe chip în timp ce îşi croia drum printre culoarele înguste din târg, trecând pe lângă clienţi zgomotoşi, care îi făceau loc de cum îl vedeau pe Qadir. Deşi îşi câştigase o bună

Scanned with CamScanner

reputaţie printre ceilalţi negustori, toată lumea din soukul clandestin îl ştia pe misteriosul Qadir, garda ei de corp. Cu toate că încă mai circulau zvonuri despre el, Loulie era fericită că în ultimii ani se mai răriseră. Comentariile clienţilor făcute fără menajamente la adresa relaţiei dintre ei se dovediseră o experienţă complet stânjenitoare.

Qadir pusese capăt speculaţiilor când un client neobrăzat s-a apropiat de taraba lor şi l-a întrebat cât oferise ca să-i fie mireasă. Djinnul l-a străfulgerat cu privirea şi i-a spus: *Stăpâna mea nu e marfă de cumpărat.*

El juca multe roluri - partener de negoţ, gardă de corp şi prieten -, dar cel de soţ nu avea să fie niciodată unul dintre ele. Loulie se înfiora numai când se gândea la asta. Nu erau rude, dar îl considera un membru al familiei. A aruncat o privire peste umăr şi a zâmbit când l-a văzut uitându-se încruntat prin mulţime. Când a observat că îl urmărea, Qadir s-a încruntat şi mai tare.

— De ce zâmbeşti?

— Fără vreun motiv anume. Îţi sunt doar recunoscătoare pentru căutătura fioroasă, care sădeşte teama în inimile bărbaţilor.

— Serios? i-a răspuns Qadir, îndulcindu-şi expresia de pe chip. *Zâmbetul* tău le sădeşte teama în suflete.

— Dar nu îndeajuns de multă teamă încât să ezite să-şi desfacă baierele pungii, a ripostat ea, gesticulând cu degetul prin aer.

Scanned with CamScanner

Asta-i cel mai important.

Singurul răspuns al lui Qadir a fost un oftat prelung. A urmat-o în tăcere, cotind împreună spre un alt culoar. Se îndreptau spre o tarabă goală, înghesuită între alte două. În spatele uneia dintre ele stătea un tânăr care vindea pachetele de tutun pentru narghilea; privirea lui părea înceţoşată prin inelele de fum pe care le scotea. La cealaltă tejghea se afla un bătrân care vindea monede străine și rare, așezate în fișicuri și etalate în cutiuţe de sticlă.

Tânărul a lăsat pipa jos și a privit-o cu ochii mari cât cepele.

— Negustoreasa de la Miezul Nopţii! a îngăimat el uluit.

— Ce-am făcut să merit onoarea de a-ţi instala taraba lângă mine, Loulie al-Nazari? a întrebat bătrânul, râzând.

— Salaam şi ţie, sadiqi, i-a răspuns Loulie, zâmbind, în timp ce își aranja marfa.

Tânărul îi privea complet nedumerit.

Bătrânul negustor a clătinat din cap:

— Dacă te apropii prea mult de o stea, o să te arzi, băiete.

— Exagerezi, i-a răspuns Loulie, aranjându-și comorile pe rafturi, cu ajutorul lui Qadir. Îi ard numai pe cei care stau în calea unui negoţ profitabil.

Fata a rânjit când a pus globul magic pe tarabă, bătându-l ușor cu mâna.

— E fermecat, a șoptit tânărul când globul a început să strălucească la atingerea ei.

Scanned with CamScanner

N-a trecut mult şi clienţii s-au şi adunat de jur împrejurul tarabei negustoresei. Mai devreme, Dahlia îi spusese că Rasul avea unele dintre cele mai căutate mărfuri de pe piaţă. Loulie nu ştia ce vinde, dar era convinsă că marfa *ei* era cu mult superioară. Relicvele pe care le aduna erau extrem de rare; un peregrin ar fi trebuit să aibă un noroc chior ca să dea peste o *asemenea* relicvă.

Dar ea avea o busolă care îi purta paşii oriunde, chiar şi spre obiectele magice rătăcite în diverse colţuri ale lumii.

Şi cum era singura care îndrăznea să ignore interdicţia sultanului de a vinde relicve, curajul îi era pe deplin răsplătit. În galbeni.

La un moment dat, Qadir s-a îndepărtat de tarabă şi s-a aşezat în spatele ei, ca să domine mulţimea cu statura lui impunătoare. Îi fixa pe fiecare în parte şi pe toţi laolaltă; nimeni nu cuteza să fure o relicvă sub privirea lui vigilentă.

În cele din urmă, după ce şi-a aranjat toate obieetele, Loulie a anunţat deschiderea tarabei. Clienţii s-au năpustit cu toţii spre tejgheaua ei ca nişte porumbei flămânzi, atingând şi testând obiectele magice cu mâini lacome. Tânărul negustor o privea de la taraba lui cu ochi încărcaţi deopotrivă de veneraţie şi de invidie.

Loulie a ridicat mâinile în aer şi a fluturat din degete în faţa lui.

— Magie, i-a şoptit ea.

Scanned with CamScanner

12. MAZEN

În seara de după confruntarea cu djinnul, sultanul a dat pe nepregătite un ospăț la care a invitat diverşi demnitari de la curte. Sala divanului, decorată în nuanțe bogate de roșu și auriu, era gata să primească cincizeci de oaspeţi. Cei mai buni dansatori și muzicieni urmau să urce pe scenă și se pregăteau cu migală bunătăţi alese, de pe tot cuprinsul sultanatului. Era un ospăţ extravagant. Toți invitaţii se distrau de minune.

Cu excepția lui Mazen, care se simțea cumplit de nefericit.

Promisese să se ducă la taverna Dahliei bint Adnan în seara aceea și iată-l în schimb obligat să stea printre oameni cu zâmbete false pe chipuri. Făcea eforturi să afişeze şi el un zâmbet la fel de fals, deşi în sinea lui ţipa.

Întrunirile în sala divanului erau mereu fastuoase, dar ospăţul din seara aceea oferea un spectacol cu adevărat grandios. Pentru că nicio întrunire regală nu era desăvârşită fără cadouri, unii dintre demnitarii invitaţi hotărâseră să se întreacă în daruri extrem de scumpe. Ca să-și arate aprecierea, sultanul le etalase în toată splendoarea lor. Multe lucruri erau noi, de la mănunchiul de felinare turnate sub formă de flori de deasupra lui Mazen până la perdelele de brocart împodobite cu

Scanned with CamScanner

nestemate, care încadrau ferestrele. O placă imensă de sticlă, înfățișând niște spirale aurite - un tablou al curții regale, după cum susținea oaspetele care o făcuse cadou -, trona în spatele scenei, iar pereții erau împodobiți cu tapise- rii mici, dar rafinate, pe care era scrisă moștenirea sultanului.

Până și simplul fapt de a se uita la darurile scumpe îl obosea pe Mazen. Privea abătut bucatele din farfurie - un morman de friptură de miel, fattoush[19] și tabbouleh[20]. Abia se atinsese de mâneare; era mult prea absorbit de gândul întâlnirii pe care o pierdea. Neliniştit, şi-a lăsat privea să treaeă dincolo de grupurile de oaspeţi care se adunau la masa scundă şi s-a uitat pe fereastră. Curtea părea să strălucească de la trandafirii albi care, în bătaia lunii, aveau tente argintii. *Ca sângele djinnilor*, şi-a spus cu tristeţe, în sinea sa. Dar nici nu s-ar fi putut ca grădina să fie altfel, doar renăscuse din sângele djinnilor.

Şi-a întors dezgustat privirea. Oare câți djinni îşi vărsa- seră sângele pe acest pământ cândva arid, ca ei să ducă o viaţă de huzur? Deşi Mazen nu-şi amintea victimele tatălui său, se simţea încă mistuit de vinovăție când lua parte la ospețe atât de opulente ca acesta. Îi era cu neputinţă să nu se gândească la toate viețile curmate în grădină. La djinnii măcelăriți de fratele lui şi la femeile ucise de tatăl său.

Amândoi erau niște asasini. Şi amândoi

Scanned with CamScanner

făceau parte din *familie*, şi-a spus, cu o strângere de inimă.

Şi-a dat seama că Hakim îl fixa cu o privire încruntată, din cealaltă parte a mesei. *Te simţi bine?* îl întreba din ochi. Mazen i-a răspuns schiţând, spera el, un zâmbet convingător. Însă Hakim nu a părut prea convins. Dar, înainte de a da glas îngrijorărilor care îl frământau, a fost atras într-o discuţie cu unul dintre consilierii sultanului, un om cumsecade, care îl felicita mereu pentru hărţile sale. Era unul dintre puţinii demnitari de la curte care îl tratau pe Hakim cu respect.

Câteva locuri mai încolo se afla conducătorul consiliului - marele-vizir al sultanului, cu o înfăţişare de ai fi zis că era bătrân de când lumea -, care urmărea discuţia cu vădită aversiune. Mazen nu îl agrea, după cum nu-i erau pe plac mulţi dintre consilieri. Se bucura că interacţiunile sale cu demnitarii se limitau în mare parte la aceste întruniri.

Nu-l interesa să tragă cu urechea la conversaţia lui Hakim şi s-a simţit uşurat când lumina felinarelor a scăzut în intensitate, iar atenţia i-a fost atrasă de două dansatoare care au urcat pe scenă înarmate cu săbii cuprinse de flăcări. Veşmintele de mătase pe care le purtau erau împodobite cu monede de aur şi tot felul de zorzoane care au licărit ca stelele când au urcat treptele întunecate. Ofereau o privelişte captivantă, dar... Mazen s-a trezit pe neaşteptate cu ochii aţintiţi la umbrele pe care

Scanned with CamScanner

dansatoarele le aruncau pe pereţi.

A simţit un gol în stomac. *Eşti în siguranţă. Djinnul n-ar îndrăzni niciodată să vină aici.*

Încercase şi cu o noapte înainte să-şi facă curaj, spunân- du-şi acelaşi lucru, dar în zadar. Abia închisese oehii de teamă eă umbrele din cameră aveau să-l sufoce de cum aţipea.

— Ce-i cu figura asta tristă, akhi? Am crezut că-ţi plac petrecerile deeadente.

Mazen a tresărit în clipa în care Omar s-a aşezat pe perna de alături, lăsată liberă de un oaspete.

— Ţi-ai făcut cumva alte planuri? a continuat fratele lui, aplecându-se în faţă. NU cumva te gândeai să te duci la o anumită tavernă, ca să asculţi legendele depănate de un anumit povestitor?

Mazen şi-a simţit gura uscată. Nu împărtăşise cu nimeni planurile pe care le avea, nici măcar cu Hakim. Aşadar Omar ar fi putut să ştie doar dacă.

— De când mă spionezi?

— Am altceva mai bun de făcut cu timpul meu decât să te spionez. Subestimezi pur şi simplu iscusinţa urechilor pe care le-am plasat prin souk.

Omar s-a oprit ca să privească spectacolul uneia dintre dansatoare, care îşi răsucea deasupra capului sabia cuprinsă de flăcări.

— Sincer să fiu, e mai bine că nu te-ai dus în seara asta la tavernă. Tata şi-a pus deja

Scanned with CamScanner

planul în acțiune.

Mazen a încetat să-şi mai plimbe dezinteresat furculița în fattoush şi a ridicat privirea.

— Ce plan?

— Acela de a o găsi pe Negustoreasa de la Miezul Nopții.

Văzând că Mazen se holba la el, Omar a zâmbit şi a continuat:

— Sultanul a aflat dintr-o sursă inestimabilă că există o intrare secretă în taverna Dahliei bint Adnan, care dă spre târgul clandestin. Negustoreasa de la Miezul Nopții va fi acolo.

O intrare secretă? Oare Bătrânul Rhuba ştia de existența ei? Dar Layla? Erau întrebări pe care nu putea şi nici *nu voia* să i le pună lui Omar.

— Ce intenționează tata să facă? a întrebat el în schimb.

Omar a ridicat dintr-o sprânceană.

— Îți faci griji pentru soarta femeii tale?

— Nu e femeia *mea...,* i-a răspuns Mazen, realizând mult prea târziu greşeala.

— Aşadar de-aia ai fugit pe furiş din palat? a întrebat Omar, râzând.

— N-am.

Învăluită în atâtea umbre, scena a părut dintr-odată înneguratã. Mazen şi-a simțit pleoapele grele, ca de plumb, şi umerii gârboviți. A încercat cu disperare să se agațe de ultimele crâmpeie de cunoştință, dar

Scanned with CamScanner

eforturile au fost zadarnice. Prezentul îi scăpa printre degete. Pretutindeni se așternea întunericul. Cu ochi roșii ca rubinul. Și o voce lină și suavă: *Te-aș vâna până la capătul lumii de-ar fi nevoie.*

— Ești cam roșu la față, akhi.

Glasul lui Omar părea ciudat de îndepărtat.

— Ai băut prea mult vin?

Mazen s-a agățat cu mâinile de marginea mesei. Simțea ca prin vis cât de fierbinți erau degetele - inelele de fier. Lumea devenea o paletă de culori înceţoșate.

— Oare te-ai supărat pe mine? Dar cu ce ți-am greșit de ți-am stârnit mânia?

Mazen *nu voia* să se lase înspăimântat de fratele său. Dar cum putea să nu fie? Fratele lui era un ucigaş cu sânge-rece. O ucisese pe femeia-djinn și îl ucisese *pe iubitul acesteia. Era un monstru, iar ea nu voia nimic mai mult decât să-i scoată ochii* și... Mazen a clipit.

Avea mintea... înceţoșată.

— Știu de ce ești supărată. Ești frustrată din cauza propriei incompetențe.

Omar îl privea direct în ochi, cu o expresie gravă pe ehip. Mazen s-a simțit cuprins de o dorință aprigă de a-l ataca.

— Ești o lașă, a continuat Omar. Ți-e teamă să spui ce gândești, așa că preferi să te ascunzi printre umbre. Preferi să te înec în propria mânie.

Mazen s-a uitat la umbra lui Omar. Era frumoasă, și-a spus în gând. Mult mai

Scanned with CamScanner

frumoasă decât stăpânul ei. Și-a privit apoi propria umbră care, total inexplicabil, avea ochi, ca niște fâșii palide de lună.

Omar a continuat să vorbească.

— Ce-o să faci așadar?

Mazen se gândea la tatăl său și la poruncile lui de a nu ieși din palat, la Layla și la djinnul-umbră, *la vânătorul care îi înjunghia iubitul de nenumărate ori. Când a terminat, s-a întors spre femeia-djinn, spunându-i: „N-am știut că djinnii sunt atât de lași". A izbucnit în râs în timp ce ea se zbătea în lanțurile de fier cu care o legase. Avea ochii împăienjeniți de lacrimi cât privea verdeața care crescuse din sângele soțului ei.*

O să te găsesc, vânătorule, *și-a spus ea în gând*. Chiar de-mi va lua ani. Chiar de va trebui să străbat în lung și-n lat blestemata voastră de lume.

Nu a fost nicicând mai sigură de ceva.

— A! a spus Omar, iar vocea lui a părut foarte îndepărtată, de parcă ar fi venit din adâncurile oceanului. Am avut niște bănuieli, dar se pare că tu *chiar* te aseundeai în umbra fratelui meu.

Mazen și-a dat seama că îi tremură picioarele, îi bate frenetic inima și îi zvâcnește capul de durere. Dar simțea totul de parcă s-ar fi aflat la depărtare. Avea trupul amorțit și toate simțurile adormite, cu excepția vederii. Însă și privirea i s-a împăienjenit imediat și nu l-a mai văzut decât pe Omar. Pe fratele lui,

Scanned with CamScanner

care îl străfulgera cu o privire ucigătoare. Pe Omar, care ținea în mână un pumnal scos din mânecă.

Mazen a schițat un zâmbet care nu era al lui.

— Am jurat că te voi găsi, asasinule.

Tot ce s-a întâmplat mai departe a fost mai întunecat decât cel mai sinistru coșmar al său. Vederea i s-a lărgit, cuprinzând acum întreaga sală a divanului. Nu avea doar un singur ochi, ci mai mulți, ascunși în întunericul dimprejur. Își simțea degetele pe care purta inele neașteptat de reci, deși fiecare părticică din trup era cumplit de încinsă, ca și când prin vene i-ar fi curs foc, nu sânge. Cineva îi rostea numele - „Mazen, Mazen, Mazen" -, dar nu a răspuns. Nu putea s-o facă. A ridicat o mână grea ca plumbul.

Și a chemat umbrele.

Ele s-au întins spre el, suspinând și șuierând, întunecând lumina lunii, devorând focul și chicotind de plăcere când oamenii au început să țipe.

Mazen s-a întors spre Omar și a zâmbit. *Am învins*, și-a spus în gând. *Nici chiar cel mai nemilos vânător nu și-ar ataca propriul frate.*

Mazen a fluturat mâna în aer și cea mai apropiată umbră de el l-a îngenuncheat pe Omar, i-a smuls pumnalul din mână și i l-a pus la grumaz. Chiar și atunci, vânătorul a avut îndrăzneala să râdă.

Scanned with CamScanner

— Djinnule, ai merge atât de departe încât l-ai poseda până şi pe fratele meu ca să te răzbuni? Eşti cu adevărat o făptură laşă.

Mânia lui Mazen devenea aproape tangibilă. Până şi umbrele tremurau de spaimă.

— O laşă care va simţi gustul răzbunării, i-a răspuns cu glas domol. Adio, vânătorule!

---

19 Salată originară din Levant, din bucăți coapte sau prăjite de khubz (pâine) și diferite legume (n.t.).

20 Salată de pătrunjel (n.t.).

Scanned with CamScanner

13. Mazen a pocnit apoi din degete și umbrele au pornit la atac.

Scanned with CamScanner

14. LOULIE

Tânărul care pusese ochii pe clepsidra cu nisipul etern a venit în cele din urmă în faţa tarabei lui Loulie.

— Îţi dau 50 de galbeni pe ea.

Ţinea în mână o pungă cu galbeni. 50, probabil.

Loulie a cercetat îndelung punga cu privirea, apoi clepsidra. Omul sc holba la ea, ignorând șoaptele mulțimii. Loulie făeea în gând numărătoarea inversă, așteptând alte oferte.

Care n-au întârziat să apară, căci un alt bărbat, care purta de această dată amprenta trecerii timpului, a ieșit în față și a ridicat o pungă cu galbeni, ce părea mai grea.

— 60, a spus el.

Și așa începe totul. Loulie se bucura că purta șalul pe chip, ca să nu i se vadă zâmbetul șiret.

Îi plăcea să negocieze, dar, mai mult decât atât, îi plăcea să vadă cum se ceartă clienţii între ei. Spectacolul devenea cu atât mai amuzant, cu cât lupta se dădea pentru a pune mâna pe obiecte magice inutile, cum era clepsidra. Când ea și Qadir au găsit relicva în bârlogul unor ghouli, și-a imaginat eă ar fi putut să dea timpul înapoi sau poate să-i încetinească trecerea.

Scanned with CamScanner

— Nu, îi explicase Qadir ca răspuns la speculaţiile ei. Nu face decât să se umple fără încetare cu nisip.

— Am înfruntat o hoardă de ghouli doar pentru asta? Dar nu valorează nimic!

Qadir a ridicat din sprâncene, spunând:

— Ar trebui să ştii deja că obiectele magice se vând doar pentru că sunt magice.

Avea dreptate. Licitaţia s-a finalizat la 120 de galbeni.

Clepsidra a fost ultimul lucru pe care l-a vândut în seara aceea. Acum, pentru că îşi făcuse norma, era dornică să plece, sperând că avea să mai prindă ceva din poveştile Bătrânului Rhuba. Şi, cu puţin noroc, să dea şi de Yousef.

— Zâmbeşti, a spus Qadir cu prudenţă în glas.

Când a terminat de împachetat şi ultima relicvă, şi-a pus pe umăr traista nemărginită.

— Tu *nu eşti* încântat să auzi poveşti despre Dhahab?

— Deloc! i-a răspuns Qadir, pufnind. Voi, oamenii, născociţi poveşti cât se poate de ridicole.

— Şi la ce te-ai aştepta? Cum nimeni dintre noi n-a fost acolo...

Loulie a stat cu ochii după Rasul în timp ce au străbătut soukul. Era curioasă să vadă ce vindea.

— Şi pentru că *tu* nu vrei să-mi povesteşti nimic despre acele locuri., a adăugat ea, fără

Scanned with CamScanner

ocolişuri.

— Nu am har de povestitor, i-a răspuns Qadir, ridicând din umeri.

— Kalam farigh[21], a ripostat Loulie, dând ochii peste cap. Nu trebuie să ai har de povestitor ca să-mi descrii ţinuturile natale.

Dhahab era unul dintre numeroasele secrete ale lui Qadir. Nu intra niciodată în detalii despre acest subiect; fusese nevoie să treacă mult timp doar ca să-i spună că venea *din* marele oraş al djinnilor.

— Vrei să ştii mai multe despre Dhahab? Are nisip, soare şi djinni.

Loulie a zâmbit; nu se putea abţine.

— Aha! Mă simt iluminată.

— Aşa şi trebuie, i-a răspuns Qadir, periculos de aproape să zâmbească şi el.

Au cotit pe o alee şi au ajuns în inima soukului, unde îşi vindeau mărfurile cei mai experimentaţi negustori. Loulie îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei după nume şi făcuse negoţ cu ei, oferindu-le obiecte magice în schimbul altor lucruri. Aşa făcuse rost de simsirul pentru Qadir, dând la schimb o relicvă - o sticlă cu foc a cărei văpaie renăştea brusc la o simplă atingere.

A zărit în trecere atelierul făurarului şi panoplia de săbii şi de cuţite etalate pe stinghii înalte de lemn. Pumnalul pe care Qadir i-l dăruise *ei* nu era nici pe departe la fel de împodobit ca armele făurarului, dar nici prin cap nu-i trecea să-l înlocuiască. Şi-a

Scanned with CamScanner

strecurat mâna într-un buzunar ascuns al robei, unde a simţit forma lamei fermecate.

Mică, dar letală, şi-a spus în gând. Şi-a amintit apoi întâlnirea cu djinnul-umbră şi a făcut o grimasă. Data următoare când avea să se mai implice într-o luptă, voia să aibă grijă să nu se mai lase învinsă.

Deşi se apropiaseră de periferia soukului, încă nu dăduseră de Rasul, dar Loulie nu-şi făcea prea multe griji. Urma să mai aibă ocazii să-l găsească înainte de a pleca în deşert. Însă la momentul respectiv terminase cu bazarul.

Se apropia de intrare când a auzit ţipete. Acelaşi strigăt, tot mai răsunător şi mai înspăimântat, ce-i stârnea fiori de teamă.

— O cârtiţă! strigau oamenii. E o cârtiţă în souk!

Cineva dezvăluise locul bazarului clandestin gărzilor sultanului.

Strigătul de alarmă s-a răspândit în târg ca valurile mareei. Şi de-acolo s-a descătuşat iadul. Loulie a auzit zăngă- nit de metal urmat de tropăitul paşilor iuţi ai negustorilor şi ai clienţilor. Veneau în hoarde, împingând-o în toate direcţiile deodată. Cineva a călcat-o - tare - pe picior şi a fost cât pe ce să se împiedice şi să cadă. Qadir a prins-o înainte de a se prăbuşi la pământ.

— Trebuie să plecăm, a spus el cu glas domol, dar ferm - o ancoră în tot acel haos.

Loulie şi-a transformat teama într-un plan.

Scanned with CamScanner

Erau multe intrări în souk. Dacă era vorba despre oamenii sultanului, atunci intraseră, cel mai probabil, pe porțile cele mai apropiate de cartierul nobililor.

— O luăm pe unde am venit, i-a spus ea.

Qadir a încuviințat din cap. Și a pornit înainte, ca s-o protejeze de valurile tot mai agitate de oameni. În tot acel haos, Loulie l-a văzut pe unul dintre soldații sultanului luptându-se să prindă o femeie în robă albastru-închis. O apucase de braț când s-a năpustit asupra lui un bărbat și l-a trântit la pământ.

— Dă-i drumu' soției mele!

Femeia a început să țipe când bărbatul s-a încăierat cu soldatul. Și apoi..

Lama strălucitoare a unei săbii. O pată rubinie. Soțul a căzut pe pământ, încleștându-și degetele pe brațul rănit. Soldatul și-a recăpătat echilibrul, cu o sabie de pe care picura sânge. S-a întors și a surprins privirea lui Loulie. A căscat ochii mari, dar până să apuce să spună ceva, Qadir l-a lovit cu cotul în cap, iar omul s-a prăbușit inert la pământ.

Loulie a făcut câțiva pași înapoi, împleticindu-se. *Pe mine mă caută*. Nu mai era nicio îndoială. O știa prea bine. La fel cum știa și motivul pentru care soldații încercaseră s-o prindă pe femeia în veșminte albastre.

— Au împrejmuit zona, a spus Qadir, arătând în jur.

Loulie i-a urmărit mâna până la porțile pe care veniseră. Soldații se adunaseră deja în

Scanned with CamScanner

număr mare, blocând ieşirea.

— Ce plan ai, Loulie?

Şi-a apăsat pumnul de frunte. *Gândeşte-te! Ai scăpat din încăierarea cu ghoulii! Cu djinnul! Gândeşte-te!* Dar în cazul acestora putea rezolva problema cu tăişul armei. Însă în situaţia de faţă, atacul putea avea repercusiuni.

O voce a răsunat din mijlocul soukului, nu departe de locul în care se aflau.

— Negustoreasă de la Miezul Nopţii, trebuie să te înfăţişezi în faţa sultanului! a spus glasul puternic precum un tunet. Fă un pas înainte sau vom arde din temelii târgul, cu toţi cei de aici!

Acum toată lumea o ţintuia cu privirea. Un bărbat mai bătrân s-a năpustit s-o prindă, dar Qadir l-a îmbrâncit până să apuce s-o atingă. Apoi a privit-o cu o expresie imperioasă pe chip. Dacă îi poruncea să găsească o cale de ieşire, avea s-o facă fără doar şi poate, o ştia prea bine. Avea să folosească şi focul doar ca să croiască o cale de ieşire. Dar ce urma să se întâmple apoi? Nu putea să fugă la nesfârşit. Doar se aflau în oraşul sultanului.

A înehis ochii şi i-a strâns tare. Toţi cei prezenţi acolo cunoşteau pericolele negoţului ilicit. Nu avea niciun motiv să se predea de dragul lor. Şi cu toate astea...

Nu vreau ca cineva să-şi piardă viaţa din cauza mea.

— Loulie!

Scanned with CamScanner

Privindu-l pe Qadir atât de aproape, a observat că ochii lui străluceau ca aurul, luminaţi parcă de flăcări nevăzute.

A atins eu mâna pumnalul ascuns în buzunar.

— Găseşte-mă!

Qadir a şovăit. Şi-a aţintit privirea asupra traistei de pe umărul ei, dar Loulie a clătinat din cap, rostind aproape imperceptibil euvântul *Garanţie*. La urma urmei, nu era Negustoreasa de la Miezul Nopţii fără relicvele magice.

S-au privit îndelung înainte ca ameninţarea să răsune din nou. Qadir s-a retras încet în mulţime. Loulie a tras adânc aer în piept şi a făcut un pas înainte. Oamenii s-au dat la o parte fără să protesteze.

Soldaţii sultanului stăteau în centrul soukului într-un semicerc în mijlocul căruia se afla Dahlia bint Adnan. În ciuda faptului că avea şalul zdrenţe şi părul lung şi negru răvăşit, afişa aceeaşi ţinută semeaţă ca întotdeauna. Părea la fel de surprinsă s-o vadă pe Loulie cum era şi Loulie s-o vadă pe ea.

S-au holbat una la cealaltă preţ de câteva elipe. Apoi Dahlia a strâns buzele şi s-a dat în tăcere la o parte. Loulie i-a abordat pe soldaţi, cu mâinile ridicate în aer.

— Mă căutaţi cumva?

S-a abţinut cu greu să nu riposteze în clipa în care i-au smuls traista de pe umăr şi i-au înlănţuit mâinile cu cătuşe. Comandantul

Scanned with CamScanner

soldaților, cel cu glasul tunător, privea spectacolul cu o expresie stoică pe chip.

Loulie l-a străfulgerat cu privirea:

— Așa îi tratează sultanul pe cei cărora le poruncește să se înfățișeze înaintea lui?

— Te asigur că nutrește un respect nespus față de tine, Negustorească de la Miezul Nopții, i-a răspuns, râzând. De n-ar fi fost așa, te-ai fi prefăcut de mult în scrum alături de prietenii tăi infractori.

Apoi s-a întors și le-a dat ordine oamenilor săi. Când nu le-a mai stat nimeni în cale, soldații au dus-o pe Loulie prin mulțime, spre lumea scăldată în lumina lunii.

Fata i-a aruncat o ultimă privire Dahliei. Hangița și-a pus o mână pe piept și a făcut o plecăciune. *Noroc*, i-a șoptit în barbă. Loulie s-a agățat cu disperare de acest cuvânt, indiferent cât de zadarnic părea.

Din fericire, soukul de deasupra părea pustiu și felinarele erau stinse, astfel că nu se afla nimeni prin preajmă care să fie martorul umilinței sale publice. Când mai vedea uneori oameni ridicând obloanele de la ferestre ca s-o privească trecând, Loulie se asigura că o vedeau cu capul sus. Era singura femeie dintr-o mare de bărbați și nu voia să pară nici fragilă, nici disperată. Nu avea nicio importanță că exact *așa* se simțea.

Au condus-o pe străzi spre palatul sultanului, care strălucea ca o nălucă în acel ceas al nopții, trandafirii roșii care îmbrăcau

Scanned with CamScanner

zidurile părând nişte răni sângerânde. Curtea interioară era la fel de frumoasă şi de înspăimântătoare. Loulie privea dezgustată trandafirii albi, de o splendoare ireală, şi pomii încărcaţi de roade, ştiind că se născuseră din sângele djinnilor. Oriunde se uita, vedea opulenţa exagerată: sfeşnice de pereți turnate în formă de floarea-soarelui, o fântână arteziană împodobită cu figurine de stielă surprinse în paşi de dans sau o grădină cu arbuşti minuţios cosmetizaţi.

Priveliştea îi făcea silă. *Oare câți djinni au fost uciși pentru această grădină nemuritoare?*

A fost condusă în fața unor uşi duble cu modele elaborate, unde şi mai mulţi soldaţi ţipau unii la alţii pe coridor, în timp ce un bărbat cu barbă şi turban pe cap - caidul, fără îndoială - dădea ordine în stânga şi-n dreapta.

— Ce-i cu voi? Sunteți cumva niște lași? N-avem nevoie de hoţii prințului! Intraţi!

— Djinnul o să ne omoare până să apucăm să scoatem săbiile din teacă!

— Dar prințul Mazen?

Loulie privea uşile cu stupoare. *Un djinn? O, nu!...*

Comandantul soldaţilor a făcut câțiva paşi înainte şi a cerut explicaţii. Se părea că prinţul Mazen era posedat de un djinn şi că provocase haos în sala divanului. Niciunul dintre oaspeţi nu reuşise să iasă de acolo, iar soldaţii care intraseră se văzuseră ncvoiți să se retragă.

Scanned with CamScanner

Loulie înota într-o vâltoare de gânduri, făcând tot felul de speculaţii. Era vorba despre djinnul-umbră? Despre vânătorul pe care îl căuta acest djinn? Despre *Omar*?

— Mă scuzaţi, a spus ea, dregându-şi glasul.

Caidul şi comandantul soldaţilor s-au oprit pe loc, ţintu- ind-o cu privirea.

— Negustorească de la Miezul Nopţii, a spus caidul, pe un ton glacial.

Cu aceste cuvinte, bărbatul şi-a îndreptat ochii spre soldatul de lângă ea, apoi spre traista pe eare acesta o ţinea în mână. În momentul în carc s-a întins după ea, Loulie s-a aşezat din instinct în faţa lui.

— Să nu care cumva să pui mâna pe traista mea! Dacă te bate gândul să-mi foloseşti relicvele magice fără să plăteşti, te voi blestema să ai parte de o moarte lentă şi dureroasă, i-a spus ea, străfulgerându-l cu privirea.

Caidul a tras-o cu brutalitate într-o parte.

Loulie s-a răsucit pe călcâie ca să-l înfrunte, dar soldaţii au înşfăeat-o pe la spate.

— De ce nu mă pui la încercare? Sunt singura care ştie cum să folosească obiectele magice din traistă. Numai eu le pot folosi ca să-i salvez pe sultan şi pe fiii lui.

Dar imediat a bătut în retragere, văzând privirea aspră a caidului. Era o neghioabă! Sultanul fusese cât pe ce să ardă bazarul din temelii ca s-o prindă, iar ea avea de gând să-l

Scanned with CamScanner

ajute? Dar... Madinne avea să se prăbuşească fără el. Şi Madinne încă era ţinutul ei natal.

În plus, sultanul avea să se simtă îndatorat.

Caidul a cedat, dar soldaţii au continuat să-şi ţină armele trase din teci când i-au eliberat mâinile. Loulie a scos din traistă globul de care va avea nevoie ca să străbată întunericul, apoi a strâns în mână pumnalul lui Qadir şi s-a îndreptat spre uşi. Se aşternuse o tăcere mormântală, spulberată doar de sunetul condurilor ei pe podea.

A şovăit uşor în faţa uşilor, întrebându-se dacă avea să reuşească să-şi ducă misiunea la bun sfârşit fără Qadir. Ultima oară fusese cât pe ce să piară sufocată. A alungat repede acest gând din minte.

De data asta lucrurile vor fi cu totul diferite. De data asta sunt pregătită.

---

21 În arabă, „prostii" (n.t.).

Scanned with CamScanner

15. A strâns pumnalul în mână şi a păşit în întuneric.

Scanned with CamScanner

16. LOULIE

Primul lucru pe care l-a văzut Loulie când a intrat în sala divanului a fost... nimic. Întunericul era atât de adânc, încât înghiţea până şi razele lunii care ar fi trebuit să lumineze încăperca. S-a simţit euprinsă brusc de dorința de a fugi, chiar dacă asta însemna să ajungă din nou în mâinile temnicerilor ei. Nu era o eroină. Era doar o negustoreasă înarmată cu un pumnal şi cu un glob strălucitor. Ce şanse avea în fața unui djinn care mânuia umbrele ca pe niște arme?

Dar uşile s-au trântit în urma ei până să apuce să se retragă. Panica a durat doar câteva clipe, după care o forță invizibilă a apăsat-o pe umeri, făcând-o să îngenuncheze. Apoi panica s-a transformat în disperare, moment în care Loulie a reacţionat instinctiv, atingând globul cu mâinile până când a devenit suficient de strălucitor ca să aducă în lumină forţa invizibilă.

A văzut umbre. Stranii şi lunguieţe ca nişte braţe, care se retrăgeau ţipând la atingerea luminii. După ce s-au îndepărtat, dezvăluind sala învăluită până atunci în întuneric, fata s-a ridieat împleticindu-se. Bărbați şi femei o priveau ca prin transă, mijind oehii la lumina globului. Cu cât se apropia mai mult de ei, cu atât păreau să înțeleagă mai bine ce îi

Scanned with CamScanner

înconjoară, în cele din urmă holbându-se şi ţipând de spaimă.

— Ai grijă! a strigat un bărbat.

În secunda în care s-a întors, Loulie a dat nas în nas cu umbra năvălitoare. Dar în clipa în care a fost atinsă de lumină, s-a înfiorat şi s-a retras. De jur împrejurul fetei, întunericul fremăta şi şuiera.

Când s-a răsucit spre bărbatul care o avertizase, n-a mai văzut nimic. Întunericul îi înghiţisc din nou pe toţi.

— Unde eşti, djinnule? a întrebat ea, ridicând globul.

Întunericul abia dacă s-a clintit.

În spatele ci a răsunat un hohot dc râs. Un râs de bărbat.

— Nu ţi-ai învăţat lecţia de prima dată, fetiţo?

Şi a ieşit din întuneric. Deşi Loulie nu-l văzuse niciodată în carne şi oase, şi-a dat seama imediat că era prinţul Mazen, căci purta veşminte elegante şi somptuoase.

Acesta s-a mişcat pe loc, iar umbrele de la picioarcle lui au început să se întindă sprc ea, fremătând în lumină. Loulie a făcut un pas înapoi. Apoi doi, trei, până a început uşor-uşor să se îndepărteze, încercând să ia cât mai multă distanţă de primţul posedat.

— Ai venit din nou ca să mă „convingi”?

Prinţul şi-a întins braţele în aer şi umbrele s-au năpustit spre ea, prinzând-o de călcâie.

— N-ai nicio putere aici.

Scanned with CamScanner

A mai făcut un pas înapoi. Apoi încă doi, până când a simțit la spate atingerea rece a zidului. Prințul Mazen s-a apropiat suficient cât să-i distingă trăsăturile. Când i-a zărit ochii, a încremenit. Îi cunoștea. Ultima oară când îi văzuse, erau încărcați de o uimire inocentă.

— Yousef?

Prințul s-a oprit în fața ei. Lui Loulie i s-a părut că vede pe chipul lui ceva care îi schimbă exprcsia - teamă sau regret -, după care prințul a zâmbit, spunând:

— Yousef nu mai e.

— Nu pe cl îl vrei, i-a răspuns Loulie, cu glas calm.

Îi tremurau mâinile, astfel că lumina globului tremura pe pereți.

— Ți-am mai spus-o o dată, nu e vânător.

— Așa e, a spus djinnul care pusese stăpânire pe prințul Mazen. Nu e vânător. De fapt, e complet neînsemnat.

Neînsemnat. Cuvântul îi trezea amintiri întunecate.

Gândul a purtat-o pe Loulie la tatăl ei, la ochii lui care licăreau ca stelele și la râsul plin de viață. La mama ei, la surâsul ei enigmatic și la îmbrățișarea caldă. La omul cu zâmbet viclean, care îi ținea cuțitul la gât. *Sunteți cu toții neînsemnați*, le-a spus el.

Loulie a răsuflat încct. Și s-a forțat să se uite în ochii prințului.

— Nicio viață nu e ncînsemnată.

Scanned with CamScanner

Nu mai ştia cu cine vorbeşte. Spera doar ca, indiferent cine ar fi fost, să vadă adevărul spuselor ei.

— Nu zău! i-a răspuns prinţul, pe un ton sec.

Şi atunci s-a petrecut un lucru straniu. Întunericul din cameră s-a estompat, lăsând locul unor tonuri prăfuite de gri. Loulie a auzit strigătele oamenilor din sală, cufundaţi până atunci în hăul de întuneric. L-a văzut pe prinţ tremurând ca o frunză bătută de vânt, apoi icnind şi prăbuşindu-se în genunchi.

Apoi umbra lui s-a ridicat de la pământ. Şi a luat forma unui pumnal.

Lumea părea deodată să se mişte prea repede, iar Loulie, prea încet. A scos un strigăt ca să-l pună în gardă pe prinţ, dar Mazen se mişca prea lcnt. Când a ridicat capul, licărul din privire i-a dat de înţeles că o recunoscuse.

Apoi umbra l-a înjunghiat în piept şi prinţul a căscat ochii mari de durere.

S-a prăbuşit în tăcere la pământ, iar umbra s-a retras. O baltă stacojie a apărut pe podea, sub el, iar Loulie a avut senzaţia că era singura culoare din încăpere.

— Ţi-am spus, s-a auzit din nou vocea djinnului, carc părea să vină de prctutindeni şi de nicăieri. E neînscmnat.

Loulie a simţit privirea djinnului aţintită asupra ei prin întuneric, dar nu-şi putea desprinde ochii de la prinţ. Voia să-l facă să se mişte.

Scanned with CamScanner

Dar Mazen zăcea fără suflare.

Loulie a auzit un strigăt, dar părea să vină de foarte departe. Şi-a dat seama cine urlase abia în clipa în care sultanul s-a năpustit la căpătâiul fiului său şi s-a prăbuşit în genunchi. Îl striga pe nume şi îi legăna în braţe trupul fără viaţă.

Loulie n-a fost în stare decât să privească încremenită. *E... vina mea?*

Djinnul a ţâşnit din umbre şi s-a năpustit asupra ei ca un nor mânios de fum. S-a întrupat înaintea ei ca un spectru cu ochi stacojii. Loulie a străpuns cu pumnalul norul de fum, dar tăişul a trecut prin aerul străveziu.

— Eşti mult prea sensibilă şi nu ţi-e de niciun folos, a spus femeia-djinn, cu glasul ei domol. Cum o să te răzbuni pe asasinii în negru dacă ai o inimă atât de fragilă?

Loulie a început să lovească frenetic aerul cu pumnalul. Cu fiecare mişcare, simţea o arsură în plămâni. Dar nici că-i păsa. Continua să lovească în stânga şi-n dreapta ţipând, până când a început să tremure de oboseală. Prin faţa ochilor i-au trecut imagini scăldate în sânge, presărate cu stele şi cadavre. *Nu sunt fragilă*, şi-a spus în gând. *Nu sunt fragilă. Nu sunt fragilă.*

Dar umbrele nu s-au lăsat învinse. Au prins-o de mâini şi de picioare şi au aruncat-o la pământ. S-a auzit un zgomot, iar lumina globului a licărit şi s-a stins. În sală s-a aşternut un întuneric dens de puteai să-l tai cu

Scanned with CamScanner

cuţitul. Loulie a pipăit podeaua de jur împrejur. A apucat pumnalul cu degetele amorţite. N-avea de gând să piară aici; *refuza* să piară aici..

RIDICĂ-TE ÎN PICIOARE! În gând i-a răsunat un glas profund şi familiar.

Loulie a icnit şi a dcschis ochii. A văzut pumnalul lui Qadir lângă ea, cuprins de flăcări albăstrui. Doi ochi roşii o priveau de pe lama pumnalului.

Te-am găsit, a spus Qadir.

Flăcările de pe tăişul cuţitului i-au atins uşor degetele, îndemnând-o să treacă la acţiune. Loulie s-a ridicat încet în picioare. S-a uitat la globul care zăcea ţăndări pe podea, apoi la djinnul care o privea cu ochii mari cât cepele, zicând:

— Imposibil!

S-a dat un pas înapoi şi a mai zis:

— De unde ai pumnalul ăla?

Mişcă-te! i-a poruncit Qadir şi, deşi nu era în încăpere cu ea, puterea lui magică - *prezenţa* lui - îi conferea încrederea de a reacţiona. Loulie a sfâşiat întunericul ca să-şi croiască drum, apoi s-a năpustit cu pumnalul asupra djinnului.

Aceasta i-a parat lovitura, izbind-o cu putere de un zid de umbre. Loulie a scrâşnit din dinţi sub impactul loviturii. Apoi şi-a încleştat mâna pe pumnal şi s-a aruncat cu toată greutatea asupra djinnului. Flăcările de pe marginea tăişului au început să şuiere şi

Scanned with CamScanner

zidul invizibil s-a spulberat ca un pergament mistuit de foc.

Dar djinnul fugise deja.

În spatele tău! a strigat Qadir.

Loulie s-a răsucit exact la timp cât să prindă în pumnal o umbră sub forma unui tăiș foarte ascuțit. Ochii djinnului au licărit dc uimire. A fost suficient pentru ca fata să pareze lovitura și să-și dezechilibreze adversara, care s-a retras cu răsuflarea întretăiată. Loulie și-a dat seama că aceasta nu era războinică, ci doar un simplu păpușar, care încerca să manevreze frâiele magiei.

Perfect! Flăcările de pe pumnalul lui Loulie au chicotit, parcă amuzate. *Acum suntem două.*

Cele două s-au luptat - focul împotriva umbrelor, obstacolele întunecate împotriva pumnalului incandescent - până când acesta din urmă a spulberat magia djinnului și camera a căpătat din nou culoare. Djinnul-umbră a căzut pe spate, pâlpâind ca o flacără gata să se stingă.

Cu toate că abia mai licărea, Loulie și-a dat seama că adversara ei nu era rănită. Focul o făcea să dispară, dar nu putea s-o ucidă. Acum era doar o siluetă translucidă în lumina lunii, care începea să dispară în ziduri. La fel cum se întâmplase și în locul de închinăciune. Loulie a șovăit. Simțea pumnalul tot mai fierbinte în mâini.

Și, înainte de a decide dacă s-o ia sau nu pe

Scanned with CamScanner

urmele ei, atenţia i-a fost distrasă de un licăr argintiu în întuneric. Un obiect ascuţit şi strălucitor i-a zburat pe lângă cap şi s-a înflpt în pieptul femeii-djinn. Aceasta a eliberat un ţipăt de agonie care îţi îngheţa sângele în vene.

Loulie s-a întors ca să-l repereze pe atacator. A încremenit când l-a văzut pe Omar bin Malik ivindu-se din întuneric. A schiţat un zâmbet când a trecut pe lângă ea şi s-a îndreptat spre djinnul aflat în ghearele morţii, întrupat acum într-o femeie frumoasă, cu un păr care îi cădea pe umeri ca nişte valuri de întuneric. Când a tuşit, pe buze a început să i prelingă sânge.

— Tu..., a îngăimat ea, icnind când Omar i-a scos pumnalul din rană. Imposibil.

După câteva clipe, djinnul a început să se clatine pe picioare:

— *Te-am ucis!*

Omar a schiţat un rânjet ea de lup, dezvăluindu-şi dinţii.

— Tu să-l ucizi pe Regele celor Patruzeci de Hoţi? Ce idee vanitoasă!

Loulie şi-a fixat privirea asupra lui. Asupra pumnalului negru şi straniu pe care îl ţinea în mână. *A făcut-o tangibilă. Dar cum anume?*

Djinnul-umbră a încercat să fugă, dar femeia era mult prea lentă.

Omar a înjunghiat-o din nou cu pumnalul în piept. Apoi iar şi iar şi iar. Până a încetat să mai ţipe şi a murit.

Scanned with CamScanner

Loulie s-a întors și a închis ochii. Chiar și fără să se uite, știa că trupul avea să se prefacă în praf, iar sângele să i se prelingă printre dalele din podea, dând viață naturii acolo unde nu fusese vreodată.

— Ieșiți afară!

Porunca sultanului a făcut-o să deschidă larg ochii.

— Cu toții! *Afară!*

Oaspeți și soldați deopotrivă au luat-o la fugă spre uși, parcă treziți dintr-un vis. Loulie a rămas pe loc. Acum, că plecaseră toți, putea să-l vadă din nou pe sultan. Stătea împreună cu un tânăr cu ochi căprui deasupra trupului însângerat al prințului Mazen.

Focul de pe pumnalul ei s-a stins de cum a făcut un pas înainte.

— Omar! a spus sultanul, fără s-o vadă. Ce faci, băiete? Sângele!

Prințul Omar s-a întors cu mișcări rigide spre femeia-djinn care zăcea acum fără viață. Loulie l-a văzut cum își rupe o mânecă și o înmoaie apoi în sângele ei. Lucrurile i-au devenit clare în clipa în care s-a ghemuit lângă prințul Mazen și a pus cârpa peste rana fatală a fratelui său. Când prințul Mazen a început să se zvârcolească, sultanul și tânărul cu ochi căprui l-au țintuit pe loc. Omar a tamponat din nou rana până când a început să se vindece, iar prințul s-a prăbușit inert pe podea. Inert, dar nu mort.

Elixirul Renașterii, așa îl numeau oamenii.

Scanned with CamScanner

Miracolul sângelui argintiu al djinnilor, și-a spus Loulie în gând. A simțit cum i se întoarce stomacul pe dos. De silă, dar și de ușurare.

Scanned with CamScanner

17. Sultanul şi-a lipit fruntea de cea a fiului său. Tânărul cu ochi căprui - Hakim, prinţul bastard, a realizat Loulie - şi-a împreunat mâinile în rugă. Însă Omar nu se uita nici la Mazen, nici la restul familiei sale. Se uita la *ea*. Nu şi-a desprins nicio clipă ochii de la Loulie, nici măcar când l-a chemat pe caid s-o scoată din sală. Odată ajunsă afară, fata şi-a dat seama că nu privirea lui o făcea să se înfioare, ci furia care îi întuneca ochii.

Scanned with CamScanner

18. MAZEN

Mazen visa că fratele lui îl înjunghia de moarte. Se afla în sala divanului și nu era nimeni acolo cu excepția lui Omar, care se îndrepta spre el înarmat cu un pumnal negru. Mazen a ridicat mâinile în aer. l-a cerut îndurare. A țipat și l-a implorat. Dar nu era nici urmă de compasiune în ochii lui Omar, doar o ură cumplită și atotcuprinzătoare. L-a înjunghiat pe Mazen cu pumnalul în gât. Apoi în piept. Iar și iar și iar...

Mazen s-a trezit înspăimântat, cu inima cât un purice, tremurând ca varga. De cum a deschis ochii, lumina soarelui i-a și luat simțurile cu asalt. l-a închis din nou, cu un geamăt. Apoi a auzit o voce și niște pași, după care a simțit atingerea unor mâini ce-l rezemau de perne.

— Șșșt, sayyidi! Sunteți în siguranță.

Era un glas pe care Mazen îl recunoștea. *Karima?* Când și-a ridicat privirea, a văzut-o deasupra lui pe slujnica sa personală. Își prinsese în eoc părul bogat și castaniu și avea un zâmbet vag pe buze.

— Bine ați revenit în lumea celor vii, sayyidi!

S-a emoționat la vederea lacrimilor din ochii ei căprui.

— De ce plângi, Karima?

Scanned with CamScanner

— Pentru că sunteţi în viaţă.

În viaţă? Şi-a privit pieptul dezgolit şi a încremenit când a văzut tăietura imensă de deasupra inimii.

— Karima, a îngăimat Mazen cu glasul stins. Cum am căpătat rana asta?

Nici după ce Karima i-a povestit cele întâmplate nu a reuşit să pună cap la cap incidentul. Îşi amintea că îşi dorise să se răzbune pe fratele său, dar nu şi motivul pentru care vrusese s-o facă. Îşi amintea întunericul şi durerea. Şi-o amintea pe Negustoreasa de la Miezul Nopţii stând în prag şi ţinând în mână ceva ce părea o stea rotundă ca un balon. Îşi mai amintea un cuvânt - *neînsemnat* - şi senzaţia că se prăbuşea în adâncurile propriului trup.

Cum de *nu*-şi amintea că trecuse pe lângă moarte? După spusele Karimei, singurii martori ai renaşterii sale erau sultanul, fraţii săi şi..

— Negustoreasa de la Miezul Nopţii.

La auzul acestor vorbe, s-a ridicat brusc în capul oaselor. O durere pătrunzătoare i-a străfulgerat pieptul, începţoşân- du-i vederea. Mazen a răsuflat adânc, scrâşnind din dinţi, iar camera a părut învăluită într-o negură de culori. Karima l-a mustrat cu blândeţe şi a încercat să-l întindă din nou în pat, dar el a dat-o la o parte.

— Ce-a făcut sultanul cu negustoreasa?

Îşi amintea momentul în care îi văzuse

Scanned with CamScanner

chipul în întuneric şi o recunoscuse. Loulie al-Nazari şi Layla, fata din souk, erau una şi aceeaşi persoană.

Karima a clătinat din cap.

— Din câte am aflat, sultanul vrea să stea de vorbă cu ea în timpul mesei. N-aveţi de ce să vă faceţi griji, sayyidi. Le voi da imediat de veste că v-aţi trezit.

— Nu.

Negustoreasa de la Miezul Nopţii îi salvase viaţa - şi încă de două ori - şi acum sultanul avea de gând s-o trimită la moarte? Nu putea îngădui aşa ceva. Era un calvar să stea în picioare, dar s-a străduit să se ridice. Broboane de sudoare îi brăzdau fruntea şi respira greu de la efort, dar era un preţ mic pe care trebuia să-l plătească.

Şi-a croit încet drum, chinuit de durere, spre dulapuri.

— Sayyidi! a spus Karima, punându-şi mâna pe umărul lui. Nu înţeleg. De ce vreţi s-o vedeţi acum pe Negustoreasa de la Miezul Nopţii? Abia vă ţineţi pe picioare! Dacă sultanul va afla că v-am lăsat să ieşiţi din cameră...

— O să-i spun că am trecut pe lângă tine ca o cămilă nărăvaşă.

— Dar rănile domniei voastre.

— S-au vindecat deja. Nici n-am avut nevoie de cusături!

Un spasm de durere i-a străfulgerat pieptul când a izbucnit în râs şi a fost nevoit să

Scanned with CamScanner

răsufle adânc ca să-l domolească. Slujnica și-a mușcat buza. Apoi, după câteva clipe de șovăială, l-a ajutat să-și tragă o tunică pe cap și să-și prindă la gât șalul mamei sale. Odată îmbrăcat, l-a însoțit la ușă. Când l-au văzut, gărzile de afară s-au împotrivit plecării sale, dar Mazen a afișat o ţinută cât mai semeaţă, în ciuda durerii copleșitoare, spunând:

— O să mă duc să-l văd pe tata chiar de va trcbui să mă târăsc până în sala divanului.

Soldaţii s-au lăsat înduplecați, dar au insistat să-l ajute să coboare treptele și să străbată coridoarele. Pe oriunde trecea, servitorii îl priveau șocați și îl întâmpinau cu urări și gesturi agitate. Nicicând holurile nu i se păruseră mai lungi, iar razele soarelui, mai strălucitoare. Dar au ajuns în cele din urmă în fața ușilor divanului. Gărzile l-au privit cu îngrijorare.

— Sayyidi, a spus unul dintre soldaţi. Sala divanului nu mai e aceeași. Vă rugăm să aveți grijă pe unde mergeți!

Mazen nu a înțeles ce vrea să spună până n-a trecut pragul sălii. Aproape că a rămas fără suflare când a văzut vegetația luxuriantă dinăuntru: frunze verzi-gri, alei presărate cu iarbă verde-aprins și raze de lumină de culoarea smaraldului care pătrundeau prin coronamentele copacilor. Mazen privea uluit tabloul în timp ce își croia drum prin lăstărișul bogat și plin de viață. Învăluită în zumzetul insectelor și în zbaterile de aripi ale păsărilor,

Scanned with CamScanner

sala nu mai aducea cu divanul de odinioară. A văzut apoi dalele din podea îngropate în iarbă și pereții îmbrăcați în mozaic, ascunși printre copaci și viță-de-vie.

Dacă ar fi avut vreun dubiu în privința lucrurilor petrecute cu o seară înainte, îndoielile i-ar fi fost acum spulberate. Natura era dovada faptului că un djinn își pierduse viața aici.

A străbătut încet divanul, pășind cu grijă printre rădăcini și arbuști. În cele din urmă, pădurea a început să se rărească, lăsând locul unui luminiș în care câțiva oameni stăteau pe un covoraș. L-a văzut pe tatăl lui, care purta o thobe bej nefiresc de simplă și o ghutrah, iar lângă el l-a zărit pe Omar, îmbrăcat într-o ținută la fel de simplă, încins la brâu cu o cingătoare de pumnale. Hakim stătea de cealaltă parte a sultanului, îmbrăcat din cap până în picioare în alb - culoarea rugăciunii. Și, cu spatele la el, învăluită în falduri albastru-închis cu picături albe, se afla Negustoreasa de la Miezul Nopții.

Tatăl lui a fost primul care l-a văzut. S-a oprit în toiul discuției, făcându-se alb la față când a dat cu ochii de el.

— Mazen?

Ceilalți și-au întors privirile, la fel de consternați. Hakim s-a ridicat primul în picioare. A venit într-un suflet la Mazen și l-a bătut ușor cu mâna pe umăr.

— Akhi, te simți bine? l-a întrebat,

Scanned with CamScanner

conducându-l spre locul în care stăteau ceilalți. N-ar fi trebuit să te ridici din pat! Aproape că...

S-a oprit, înghițindu-și cuvintele.

— Aproape c-am murit? i-a completat Mazen gândul, cu un râset ce aducea mai degrabă a horcăit. *Chiar* mă simt ca un ghoul.

— Mazen! l-a strigat sultanul, cu glas blând. Ce cauți aici?

— Doar mă cunoşti prea bine, yuba. Nu mi-a stat niciodată în fire să pierd timpul fără să fac nimic. Cum aș fi putut să rămân în camera mea searbădă când aveți parte de o discuție atât de plăcută în mijlocul naturii?

A zâmbit și a încercat să facă o plecăciune, dar gestul i-a stârnit valuri de durere, reușind cu greu să nu se prăbușească la pământ.

— În numele zeilor, *stai jos*! Nu e nevoie să te înclini în fața mea când ești rănit, fiule.

Tatăl său vorbea cu un glas gâtuit, presărat cu o emoție care-l uimea pe Mazen. Ultima oară când sultanul își arătase sentimentele fusese la moartea mamei lui.

Prințul s-a așezat încet și stângaci pe un covoraş și și-a încrucișat picioarele sub el.

— Cum te simți? l-a întrebat tatăl său, împreunându-și sprâncenele sure. N-ai avut când să te refaci. N-ar fi trebuit să vii.

— Mă simt îndeajuns de bine cât să stau aici și să vă ascult vorbind. Pe de altă parte...

S-a întors spre Negustoreasa de la Miezul Nopții, care purta pe chip o expresie

Scanned with CamScanner

indescifrabilă. Deşi avea faţa pe jumătate ascunsă de faldurile şalului, i-a recunoscut ochii - semănau cu nişte tăciuni mocnind.

— Trebuia să-ţi mulţumesc personal, Negustoreasă de la Miezul Nopţii.

Fata a înclinat uşor capul într-o parte. În semn de încuviinţare, poate.

— Am făcut ce ar fi făcut orice locuitor întreg la trup din Madinne.

Apoi s-a oprit, mijind ochii. La început, el a crezut că l-a recunoscut şi că ar fi putut să pomenească de întâlnirea lor periculoasă din souk. Inima i-a stat în loc de teamă, dar negustoreasa s-a mulţumit să spună atât:

— Mă bucur că v-aţi revenit într-un mod atât de miraculos.

— Miraculos, într-adevăr, a spus Omar, cu glas domol, dar letal.

Mazen a simţit cum o teamă inexplicabilă i se cuibăreşte în suflet în timp ce îl privea pe fratele său. Însă Omar nu se uita la el, ci la Negustoreasa de la Miezul Nopţii.

— Dar sunt convins că ai fost martora puterii cu care e înzestrat sângele djinnilor, al-Nazari. Doar i-ai vândut o sticluţă din leacul tămăduitor lui Rasul al-Jasheen, nu-i aşa?

Mazen şi-a pus instinctiv mâna pe rană. Simţea o greutate în piept la gândul djinnului-umbră, al cărui sânge îl ajutase să scape cu viaţă.

— Rasul..., a spus negustoreasa, cu o voce sfidătoare. El a fost cârtiţa?

Scanned with CamScanner

Sultanul a schiţat un zâmbet vag.

— Chiar şi negustorii care au jurat să păstreze secretul pot fi cumpăraţi pentru un anumit număr de galbeni.

Apoi s-a aplecat în faţă, cu mâinile împreunate în poală.

— Spune-mi aşadar, Loulie al-Nazari, care ţi-e preţul?

Mazen a tras adânc aer în piept. Până şi Omar a ridicat din- tr-o sprânceană. Sultanul nu se arătase generos cu niciunul dintre cei pe care îi trimisese în această misiune. Dar aceştia se duseseră de bunăvoie - dacă pentru glorie sau mânaţi de teamă, Mazen nu ştia să spună.

— Nu sunt de vânzare, a răspuns negustoreasa, cu răceală în glas.

Mazen a tresărit văzându-i îndrăzneala.

Însă sultanul nu a părut impresionat.

— Păcat! Speram să-ţi eumpăr serviciile.

— Așa faceţi mereu înainte de o negociere? Amenințaţi să ardeţi soukul din temelii?

Omar a tuşit în pumn ca să-şi ascundă zâmbetul. Lui Mazen nu i s-a părut la fel de amuzant. S-a uitat la tatăl lui, a cărui expresie de pe chip devenea tot mai împietrită.

— Fără doar şi poate dacă am de-a face cu un infractor.

Sultanul şi-a înclinat uşor bărbia, în aşa fel încât Mazen a avut impresia că, în ciuda faptului că era aproape de negusto- reasă, o privea de sus.

Scanned with CamScanner

— Uneori e necesar să le insufli oamenilor o porție sănătoasă de teamă. Ca nu cumva să uite cât de ușor le poți distruge viața.

S-a așternut o tăcere ca de gheață. Mazen a realizat că își ținea răsuflarea abia în clipa în care negustoreasa a spulberat liniștea cu un oftat.

— Vreți să pornesc în căutarea unei relicve, a spus ea.

— Ai aflat așadar despre strădaniile mele, a răspuns sultanul, ridicând dintr-o sprânceană. Și ce spui de asta? Ți-am văzut traista cu relicve; știu că reușești cumva să dai de ele. Majoritatea peregrinilor se consideră norocoși dacă găsesc una singură într-o viață, dar tu le vinzi de parcă ar fi curmale cu susan. Dacă există o persoană care poate să dea de urma relicvei pe care o caut, aceea ești tu.

Negustoreasa de la Miezul Nopții nu i-a răspuns sultanului, ci doar l-a privit cu ochi glaciali, de parcă l-ar fi cântărit din cap până în picioare. Deși Layla afișase aceeași ținută semeață, aceasta se împletea cu o ușoară nonșalanță. Însă cea care stătea acum în fața lui părea făcută din piatră.

— Întrebarea nu e ce câștig eu din această aventură, a spus ea în cele din urmă, ci ce voi pierde dacă n-o accept.

Sultanul a schițat un zâmbet. Un zâmbet malițios, care-i amintea atât de tare de Omar, că Mazen a simțit o strângere de inimă.

— Ești înțeleaptă. Ca orice loeuitor al

Scanned with CamScanner

Madinnei, fie mi te supui, fie mă înfrunți fățiș. Și știi prea bine ce soartă îi așteaptă pe cei care mă înfruntă.

Atmosfera din sala divanului devenea tot mai încordată.

Tatăl lui avusese mereu o înclinație spre violență. Se mai îmblânzise după căsătoria cu mama lui Mazen, dar rămăsese același om care pornise vânătoarea de djinni după moartea ei și care, înainte de a o cunoaște, își ucisese soțiile fără să clipească. Până să-i încredințeze responsabilitatea aceasta lui Omar, fusese primul Rege al celor Patruzeci de Hoți, și încă unul teribil, conducându-și tovarășii în timpul partidelor de vânătoare. Da, tatăl lui era un maestru al artei pedepsei.

Mazen nu putea să conteste acest adevăr și nici nu avea să o facă vreodată, nici măcar când încerca să-l uite.

Deposedarea de titlu și exilul în deșert erau cele mai blânde pedepse ale sultanului. În cel mai rău caz, avea să caute răzbunare și atunci nimeni nu-i mai putea sta în cale. Avea oameni pretutindeni în deșert; era cu neputință să te ascunzi undeva.

— Dar sunt generos, a continuat sultanul, cu brațele întinse, și vreau să te răsplătesc. Spune-mi un preț! Orice preț. Te pot face mai bogată decât ți-ai imagina vreodată, al-Nazari.

— Yuba.., a spus Mazen, cu glas domol.

Grimasa sardonică de pe chipul sultanului a pierit când și-a îndreptat privirea spre fiul său.

Scanned with CamScanner

Mazen şi-a dres glasul şi a continuat:

— Dar dacă această relicvă chiar e imposibil de găsit?

— *Imposibil* e doar o scuză oferită de cei care dau greş, a ripostat sultanul cu un râset sfidător. Nici vorbă de aşa ceva! Relicva există şi o voi găsi, a spus apoi, privind-o pe Loulie. *Tu* o vei găsi.

— Şi? l-a întrebat ea, încleştându-şi mâinile în poală. Ce reprezintă această relicvă pe care trebuie s-o găsese?

La porunca sultanului, Hakim a scos o hartă - aceeaşi pe care i-o arătase şi lui Rasul - şi i-a oferit-o. Tatăl său a întins-o şi, găsind Marea Vestică de Nisip, i-a arătat cu degetul oraşul dispărut al djinnilor - Dhahab. Negustoreasa a tras adânc aer în piept.

— Cu mult timp în urmă, primul sultan al acestor ţinuturi a îngropat o relicvă străveche în Marea Vestică de Nisip. E cea mai puternică din lume, deoareee găzduieşte un djinn viu, nevoit să-l slujească pe cel care o găseşte. Există o legendă transmisă în familia noastră din generaţie în generaţie, care descrie cum a luat fiinţă relicva şi locul în care e îngropată. E un secret al familiei regale pe care însă ţi-l voi împărtăşi, în speranţa că te va eonvinge de veridicitatea poveştii.

Tatăl lui Mazen depănase de multe ori legenda, dar niciodată cum o făcea mama lui. Ea a fost o adevărată povestitoare. *Mazen* îi moştenise talentul, astfel că versiunea lipsită

Scanned with CamScanner

de detalii a tatălui său nu-i era niciodată pe plac.

— Yuba, a spus el, încet. Îngăduie-mi, te rog, să spun eu povestea!

Tatăl lui a șovăit. Negustoreasa de la Miezul Nopții a ridicat din sprâncene. Mazen s-a crispat văzându-le privirile.

— Legenda e presărată cu detalii, iar eu le cunosc pe toate.

În minte începea să i se contureze un plan. Dacă nu se putea împotrivi fățiș, atunci poate că avea să reușească să-l convingă pe tatăl lui la fel cum o făcuse și mama sa cândva.

Sultanul s-a lăsat înduplecat, dar numai după ce Mazen și-a reîmprospătat forțele, ronțăind câteva nuci de pe un platou și bând un pahar cu apă. S-a îndreptat apoi de spate și, împreunându-și mâinile, a început să depene povestea cu un glas ce trecea dincolo de foșnetul frunzelor și de eiripitul păsărilor.

— Tată, dragii mei frați, Negustoreasă de la Miezul Nopții, vă rog să-mi îngăduiți să vă împărtășesc o legendă străveche!

Legenda lui Amir și a lămpii fermecate

Cândva, în vremuri demult apuse...

Trăia un șeic beduin cu numele de Amir, cunoscut pentru inima lui de aur și pentru mintea ascuțită. Avea un frate mai mic, un brav războinic cu numele de Ghazi, vânjos la

Scanned with CamScanner

inimă şi trup. Mulţi ani tihniţi s-au scurs sub stăpânirea lor, până într-un an când Anotimpul Furtunilor a venit mai sălbatic decât oricând. Vânturile erau atât de năprasnice, că măturau corturile tribului, iar soarele dogoritor seca apele şi ardea pielea oamenilor.

Viaţa nomadă nu se dovedise nicicând mai dificilă, iar fraţii nu mai ştiau cum să aibă grijă de oamenii lor. Într-o bună zi au dat de un ocean de nisipuri mişcătoare şi au ştiut eă nu pot merge mai departe, căci ajunseseră la temuta Mare de Nisip. Şi atunci, privind întinderea nemărginită de nisip, lui Amir i-a venit o idee.

La răsăritul lunii l-a chemat pe fratele său şi i-a spus:

— Sub aceste nisipuri mişcătoare se află lumea djinnilor. Legendele spun că uneori ies la suprafaţă şi caută răzbunare.

Şi-a lovit uşor traista pe care o purta cu el.

— O să rămân aici şi o să-l aştept în cale pe unul dintre temuţii djinni.

— Ce speri să obţii vorbind cu un djinn? I-a întrebat Ghazi, uluit de planul fratelui său. Mai degrabă o să te facă bucăţi decât să stea de vorbă cu tine.

Amir s-a mulţumit să zâmbească.

— Djinnii sunt fiinţe puternice, dar îi voi putea învinge prin înţelepciunea mea. Dacă vrem să trecem cu bine peste acest anotimp, va trebui să ne folosim de puterile lor magice.

■— Şi astfel Amir i-a descris planul. I-a

Scanned with CamScanner

arătat lui Ghazi

obiectele din traistă - o pereche de cătuşe din fier şi o lampă simplă cu ulei - şi i-a spus că avea nevoie de trei săptămâni. În cele din urmă, Ghazi a fost de acord rmi să conducă tribul prin deşert spre Dunele Aurii, unde aveau să se întâlnească. Şi aşa fiecare dintre cei doi fraţi a pornit pe drumul lui: Ghazi spre dune, iar Amir spre marginea Mării de Nisip, unde a aşteptat zile de-a —— rândul, având doar o mantie care să-l ferească de soarele dogoritor.

Când djinnul şi-a făcut într-un final apariţia, şei- *c* cul era flămând şi slab, numai piele şi os. Dar a reuşit să facă o plecăciune când spiritul s-a apropiat de el. Acesta avea peste doi metri înălţime, ochii arzători ca doi tăciuni şi pielea în nuanţele aurii ale nisipului. Chipul îi lua altă înfăţişare cu flecare pas pe care îl făeea - acum era şacal şi într-o clipă era vultur. Ţinuta lui semeaţă era atât de înspăimântătoare, că l-ar fi pus *pe* pe fugă spre dune până şi pe cel mai brav războinic.

Ar fi atât de simplu să te zdrobesc sub picioare!

— O, atotputernicul e djinn! i-a răspuns Amir, cu glasul răguşit de sete. Nici n-aş avea de ee să te implor să mă laşi în viaţă. Soarele mi-a pârjolit trupul şi mi-a slăbit vederea, astfel că mă îndrept degrabă spre porţile morţii. Dar ce păcat de viaţa pe care am dus-o ca vânător! Eram binecunoscut în deşert. Dacă

Scanned with CamScanner

mi-ai da un arc cu săgeți, nicio ființă nu mi-ar mai sta în cale.

— Djinnul a căzut pe gânduri. Punea în balanță dacă ar fi fost mai câștigat să-l ucidă pe Amir sau să-l facă slujitorul lui. În cele din urmă a hotărât că un sclav i-ar fi mai de folos decât un cadavru, așa că a pocnit :?■ din degete și pe loc au apărut un arc și o tolbă cu săgeți pentru Amir.

— Dovedește-ți acum iscusința! i-a spus djinnul. Dacă ești cu adevărat un vânător abil, îți voi cruța viața. Însă, dacă mă vei dezamăgi, te voi face bucăți.

Amir a încuviințat și au pornit împreună la drum. Amir vâna în fieeare zi și, cu toate că nu era la fel de vânjos ca fratele lui, își nimerea țintele de minune - nu minţise când spusese că nicio ființă nu avea să-i stea în cale. Așa se face că, fără voia lui, djinnul a început să se lase impresionat de slujitorul său uman și să ţ l l ^capete tot mai multă încredere în el.

l— Spune-mi, atotputernicule djinn, cum de nu k î:V Jvânezi? l-a întrebat Amir într-o bună zi. Doar ai ochii •«— mai buni decât ai mei și ţinta mult mai preeisă.

— Noi, djinnii, suntem atotputernici precum zeii! i-a răspuns el. Este sub demnitatea noastră să vânăm. De ce să facem lucruri pe care le pot face oamenii?

— Atunci, spune-mi, atotputernicule djinn, ce lucruri care nu sunt la îndemâna oamenilor

Scanned with CamScanner

poţi face?

Djinnul i-a răspuns râzând:

— Pot să înfăptuiesc orice, indiferent cât de imposi- ——— bil ar părea acel lucru, căci sunt unul dintre cei şapte regi-djinn şi am puterea lumii în vârfurile degetelor.

— Poţi să faci pământul să se clatine? a întrebat Amir, îngândurat.

Djinnul a pocnit din palme şi pământul a început să-i freamăte la picioare.

— Poţi să faci cerul să vuiască?

Djinnul a fluierat şi vântul a brăzdat cerul, despicând norii.

— Poţi să faci norii să plângă? __

Djinnul a oftat şi norii de deasupra au descătuşat .

şuvoaie de ploaie.

— Eşti cu adevărat un zeu, atotputernicule djinn! a exclamat Amir şi a făcut o plecăciune în faţa lui.

Pe măsură ce săptămânile treceau una câte una, Amir l-a provocat pe djinn să facă şi alte lucruri.

— Am auzit legende care susţin că semenii tăi nu pot îndura atingerea fierului, i-a spus într-o bună zi. E adevărat? Îi poţi suporta dogoarea?

, ^Djinnul a şovăit, dar mândria i-a eclipsat teama,

— aşa că i-a spus lui Amir că putea să îndure dogoarea flerului. Amir a scos cătuşele din traistă şi l-a provocat să şi le pună la mâini

Scanned with CamScanner

în timp ce călătoreau.

Djinnul cel înfumurat a încuviințat de-ndată. Dar nici nu le-a pus bine, că picioarele i-au devenit grele ca de plumb și simțurile i s-au înnegurat. Dar, mândru cum era, n-a făcut decât să scrâșnească din dinți și să spună:

— Vezi? Sunt un rege și fierul nu mă poate învinge.

Și-au continuat astfel peregrinările, doar că acum. - Amir era cel care mergea în frunte, căci djinnul abia se mai ținea pe picioare.

— Atotputernicule djinn, a spus Amir într-o bună zi, sunt complet neputincios fără puterile tale magice. Nu vrei să-ți scoți cătușele ca să aprinzi focul și să domolești furtunile deșertului?

Dar djinnul a refuzat să-i facă pe plac, gândin- du-se că ar fi dat dovadă de slăbiciune. L-a întrebat în schimb pe Amir dacă mai avea și alte lucruri în traistă și, când acesta i-a dat lampa cu ulei, djinnul a desenat pe ea niște rune cu sânge, fermecând-o. Apoi a suflat foc în lampă și i-a spus lui Amir că putea să captureze orice cu ajutorul ei - fie foc, fie vânt, fie apă - doar poruncindu-i să i se supună, prin câteva cuvinte: *De mine ești legată și trebuie să mă slujești.*

În următoarele câteva zile, Amir a testat limitele lămpii, ferecând în interiorul ei vântul, nisipul și chiar și stclele. Lampa fără fund găzduia tot felul de lucruri. Când au ajuns la Dunele Aurii, Amir a știut că planul

Scanned with CamScanner

lui avea să dea roadele scontate.

În noaptea aceea l-a abordat pe djinn cu lampa în mână. Acesta, convins că Amir avea să descătuşeze focul captiv în ea, a răsuflat uşurat. Însă şeicul a ridicat lampa şi a spus:

— Ascultă-mă, atotputernicule djinn! Cu ajutorul acestei lămpi, te leg de mine prin propriile-ţi puteri magice. De acum înainte îmi vei fi slujitor cum ţi-am fost şi eu şi vei face tot ce-ţi cer.

Djinnul s-a năpustit asupra lui Amir, cu ochii scă- părând scântei, dar Amir nici că se temea de el.

— *De mine eşti legat şi trebuie să mă slujeşti*, a spus el apoi, iar djinnul s-a văzut nevoit să se aşeze în genunchi în faţa lui.

Deşi blestema şi şuiera, spumegând de furie, nu i s-a putut împotrivi când Amir i-a poruncit să-l urmeze. Şi aşa au ajuns împreună în tabără. Întoarcerea lui Amir a fost întâmpinată cu surle şi trâmbiţe de oame- nii lui, care se temuseră că pierise în acea încercare. 5^ *I* , _l-a poruncit apoi djinnului să pregătească un festin grandios pentru tribul său, iar oamenii flămânzi s-au ospătat şi au băut pe îndestulate. Pe urmă, când toată lumea dormea cu poftele ostoite, Ghazi l-a abordat pe Amir, arătându-i lampa, unde acum moţăia djinnul.

— Amir, înţelepciunea şi viclenia ta ne-au adus, într-adevăr, multă prosperitate, dar ce ai de gând să faci cu djinnul? N-ar fi deloc

Scanned with CamScanner

înţelept să abuzezi de puterea lui.

— Nici vorbă de aşa ceva, a răspuns Amir, clătinând din cap. L-am servit săptămâni de-a rândul; acum îl oblig să facă la fel. Vino mâine ca să-ţi împărtăşesc planurile mele!

— A doua zi, Amir i-a poruncit regelui-djinn să ridice ziduri ca să protejeze tribul de furtunile năprasnice.

Apoi i-a cerut să clădească un oraş care să crească odată cu numărul tot mai mare de beduini care veneau să caute adăpost. Djinnul a făcut munca a sute de oameni în doar câteva săptămâni - nicicând nu se mai înălţase vreodată un oraş mai prosper într-un răstimp atât de scurt. Când spiritul şi-a terminat treaba, Amir i-a poruncit să construiască un palat din înălţimile ., căruia să-şi privească tribul.

Fără tragere de inimă, djinnul a ridicat un palat din ■■■■ycea mai pură marmură albă şi a construit minarete de unde şeicul putea privi deşertul. Când a terminat, palatul a fost cea mai maiestuoasă clădire din tot ţinutul - mult prea măreţ chiar şi pentru un şeic, astfel că oamenii săi l-au făcut pe Amir sultan şi l-au rugat să le fie cârmuitor. Au botezat oraşul din deşert Madinne şi l-au transformat într-un loc înfloritor pentru negoţ. Amir şi-a luat o soţie şi a avut mulţi copii, dând astfel viaţă liniei regale a Madinnei. \ ■■

Dar, în timp ce Amir domnea din jilţul lui de aur, djinnul urzea pe ascuns. Temerile lui

Scanned with CamScanner

Ghazi se adevereau: un om cu prea multă putere se lasă orbit de ea. Într-o zi, Amir i-a dat lampa soției sale, spunându-i că o putea stăpâni cât avea el să fie plecat.

A înțeles greșeala pe care o făcuse abia când s-a întors de la vânătoare și a găsit-o pe soţia lui fără suflare. Uitase să-i spună să formuleze poruncile cât mai clar cu putință, astfel că, atunci când i-a porun- — cit djinnului să dea un ospăț, accsta a otrăvit bucatele. Amir a fost răvășit de durere. A ferecat djinnul în lampă și i-a dat-o apoi fratelui său, pe care îl numisc caid în armată.

—Ai avut dreptate, Ghazi, i-a spus Amir, cu lacrimi în ochi. M-am bazat pe putere și m-a distrus. Trebuie să îngropăm lampa pentru ca o asemenea tragedie să nu se mai întâmple vreodată.

Și spunând asta l-a convins pe fratele său să îngroape lampa în așa fel încât nimeni să n-o mai găsească vreodată. Ghazi a pornit iute la drum și, când a ajuns la Marea de Nisip, a aruncat lampa în nisipurile mișcătoare, zăbovind îndelung ca s-o vadă cum dispare.

După ce și-a jelit soția, Amir s-a hotărât să nu mai apeleze niciodată la puterile magice, căci îl făcuseră lacom. A domnit în Madinne până când fiul său a preluat tronul, apoi nepotul lui și așa mai departe. Au trecut sute de ani de la ziua în care Ghazi a aruncat lampa în Marea de Nisip. Dar, în timp ce oamenii sunt sortiți pieirii în cele din urmă,

Scanned with CamScanner

djinnii sunt aproape nemuritori şi legendele spun că atotputernicul rege-djinn zace încă îngropat în Marea de Nisip. Se spune că acela care posedă lampa va avea lumea la picioare. Dar fiţi cu băgare de seamă, dragi prieteni, căci se spune şi că moartea le bântuie paşii tuturor celor care tânjesc după puterea ei interzisă...

Scanned with CamScanner

13. LOULIE

Mazen bin Malik era un povestitor talentat. Chipul lui era ca nisipurile mişcătoare, trecând de la exuberanţă la gravitate cu o fluiditate de invidiat. Orice îndoială ar mai fi avut Loulie că acesta era Yousef, i s-ar fi spulberat acum. Prinţul avea aceeaşi licărire în ochi când depăna poveşti ca şi atunci când le asculta.

Loulie şi-a dat seama cât de fascinată a fost de legendă abia când s-a încheiat. Un timp s-a simţit ca un copil care asculta poveşti în jurul unui foc. Dar nu se afla în faţa unei vetre, iar legenda fantastică nu era o poveste inofensivă. Ci una care, probabil, avea să o trimită la moarte.

Şi-a aţintit privirea asupra sultanului.

—Şi vreţi să mă faceţi să cred că această lampă legendară există cu adevărat?

Sultanul s-a uitat la Hakim, iar acesta a început să întindă câteva suluri prăfuite de pergament, care păreau vechi de când lumea. Papirusul era pătat, iar cuvintele de pe suluri se estompaseră odată cu trecerea timpului. Loulie a văzut litere şi cifre înclinate, dar şi o semnătură: alif, meem, ya şi ra[22]. *Amir.*

Sultanul a făcut un gest cu mâna spre documente:

—Acestea sunt pergamentele care au stat la

Scanned with CamScanner

întemeierea regatului nostru. În ele, Amir pomeneşte de djinnul pe care l-a făcut sclav. Pomeneşte atât de lucrurile pe care acesta le-a fermecat pentru el, cât şi de locul în care a îngropat lampa. Şi, mai mult decât atât, pomeneşte de căile de intrare în Marea de Nisip. Iată-le, al-Nazari: caverne şi catacombe subterane, ascunse printre valurile de nisip.

— Dacă alţii n-au reuşit să găsească lampa, ce vă face să credeţi că o pot găsi *eu*?

Cu cât Loulie analiza mai mult pergamentele, cu atât simţea eă rămâne fără suflare. Ajunsese cândva la Marea de Nisip, dar nu se încumetase niciodată s-o străbată. Era un ţinut fără întoarcere. Până şi Qadir, care o traversase odată, refuza s-o mai facă.

— Ei nu erau colecţionari de relicve antice, i-a răspuns sultanul. Pe când *tu* asta eşti.

— De ce eu? a insistat Loulie. De ce nu fiul domniei tale, prinţul Omar?

Şi-a îndreptat privirea spre acesta şi s-a încruntat. Nu uitase ultima lor întâlnire, mânia care-i întuneca ochii când sultanul stătea la căpătâiul lui Mazen. Şi-a dat seama că sultanul nici măcar nu-l întrebase pe Omar dacă era şi *el* teafăr şi nevătămat.

— Fiul meu e vânător, nu căutător de relicve antice.

S-a oprit, iar o tăcere ameninţătoare s-a aşternut, învălu- indu-i ca un nor rău-prevestitor. Loulie voia să-l alunge, voia să alunge *toată* povestea asta ca pe un vis urât.

Scanned with CamScanner

— Omar! l-a strigat sultanul pe fiul său, întorcându-se spre el, iar prințul a făcut o plecăciune din cap. O vei însoți pe negustoreasă, ca să ne asigurăm că nu fuge de responsabilitate.

— Poftim?! au exclamat într-un glas Loulie și Omar.

— Am înțeles că ai o gardă de corp, al-Nazari. Socotește-l pe fiul meu ca pe o altă gardă personală!

Omar a început să se agite pe loc, cu o expresie încruntată pe chip.

— Dar, yuba, oamenii mei..

— Voi prelua eu conducerea lor, a spus sultanul cu un glas tăios, care nu lăsa loc de comentarii.

Un mușchi a tresărit pe chipul lui Omar când și-a încleștat maxilarul. Cât despre Loulie, ea nu voia să se lase intimidată. Și așa nu-i surâdea șantajul la care era supusă, darămite să mai și pornească la drum însoțită de Regele celor Patruzeci de Hoți. Nici mai mult, nici mai puțin decât *un ucigaș de djinni*!

— N-am nevoie de o altă gardă de corp.

— Nu negociem, i-a răspuns sultanul, clătinând din cap.

— Nu aveți încredere în mine?

— Să am încredere într-o negustoreasă uneltitoare ca tine? a ripostat sultanul, râzând batjocoritor și aplecându-se spre ea. Nici gând! Nu uita, al-Nazari: ești o infractoare! Te-aș putea arunca în Hăuri. Aș putea să-ți

Scanned with CamScanner

răpesc libertatea şi să-ţi pun ştreangul de gât.

Loulie tremura. De teamă. Dar şi de mânie. Ştia prea bine că sultanul nu mințea. Ea nici nu venise pe lume când acesta îşi ucidea soţiile cu sânge-rece, dar cunoştea poveştile. Şi îl văzuse aruncând oameni în Hăuri pentru fărădelegi mult mai uşoare.

Nicicând nu se simțise mai neputincioasă.

Sultanul s-a lăsat pe spate, sehițând un rânjet.

— Şi încă ceva. Să nu-ți imaginezi că poți fura lampa! Djinnul e prizoniernl strămoşului *meu*. Nu-i vei putea folosi puterile magice.

Ticălos îngâmfat ce eşti! Şi-a mușcat limba înainte să dea glas cuvintelor.

— Yuba, a intervenit Mazen, cu glas domol. Amir a aruncat lampa în Marea de Nisip ca să nu se mai lase orbit de puterea ei. Nu cred că e înțelept să.

— Tăcere, băiete! a ripostat sultanul, cuvintele lui având forța unei palme date peste faţă, astfel că prințul a rămas fără grai. Nu puterea e cea care corupe, ci intenţia, a continuat el. Iar intențiile mele sunt la fel de pure precum cleștarul.

— Serios? a spus Loulie, înfruntând privirea sultanului.

Ce intenții ar putea avea un asasin cu un sclav-djinn?

— Djinnii sunt o năpastă pentru ținutul nostru de ani întregi. Vânătorile nu sunt eficiente. Aceste creaturi încă există şi nu le

Scanned with CamScanner

putem scoate din văgăunile lor săpate în Marea de Nisip. Dar trebuie să le eliminăm. Nu le voi lăsa să mi-i răpească pe cei dragi.

Ochii i s-au îndreptat spre Mazen, dar băiatul şi-a întors privirea în altă parte, cu faţa pământie.

— Cu ajutorul lămpii fermeeate voi avea puterea să-i nimicesc.

O! Loulie şi-a încleştat mâinile în poală, vrând să le facă să nu mai tremure.

— Învingi magia cu magie, a murmurat Hakim. Un djinn contra djinnilor.

Loulie abia mai reuşea să respire. *Qadir!* şi-a spus în gând. *O să-l ucidă pe Qadir!*

— Nu e vorba despre un djinn oarecare, ci despre unul dintre cei şapte regi, a spus sultanul, ţintuind-o pe Loulie cu o privire stoică. Înţelegi, al-Nazari? Căutările noastre sunt perfect îndreptăţite.

Va duce la un masacru.

— Ce alegi? a întrebat sultanul, străfulgerând-o cu ochii lui negri. Să găseşti relicva şi să devii o eroină? Sau să fugi ca o infractoare şi să pieri în deşert, fără ca cineva să te jelească?

Loulie evitase hăţişurile ehestiunilor de stat tocmai ca să scape de un asemenea scenariu: să devină pion în jocul altuia. Era o beduină, nu o mercenară. lat-o, în schimb, stând pe marginea unei prăpăstii, pândită de pericole din toate părţile. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, se vedea nevoită să capituleze.

Scanned with CamScanner

— Vă accept misiunea, i-a răspuns, ruşinată, cu capul în pământ. O să găsesc lampa.

N-a văzut privirea triumfătoare din ochii sultanului; nici nu voia s-o vadă. Sultanul a insistat să rămână la palat. Voia să discute anumite detalii în zilele următoare şi s-o ajute să se pregătească pentru călătorie.

Dar Loulie abia dacă-l mai asculta. Se gândea la prinţul Omar, care urma s-o păndească precum un vultur, şi la Qadir, nevoit să-şi păstreze înfăţişarea umană cât timp aveau să fie pe drum. Se gândea la călătoria prin deşert şi la oraşele sau oazele pe care urmau să le străbată. Dar ccl mai mult se gândea la Marea de Nisip şi la relicva ascunsă în adâncurile ei. La relicva pe care *trebuia* cumva s-o găsească.

Când a primit încuviinţarea să plece, pădurea părea deja ostilă. Oriunde se uita, Loulie vedea cum sângele argintiu licărea ca nişte picături de rouă pe frunze, pe iarbă şi pe ferestre.

În urma ei, sultanul şi fiii lui deja discutau despre alt subiect.

— Ai găsit ce ţi-am spus să cauţi?

— Am scotocit întregul divan, Măria Ta, a răspuns Omar. Nu e aici.

— Eşti sigur?

S-a aşternut o clipă de tăcere.

— Da.

Loulie s-a îndepărtat fără să priceapă

Scanned with CamScanner

vorbele acestora. Nu avea timp de pierdut în prezent, nu când viitorul - al ei şi al lui Qadir - se prefigura atât de sumbru.

A tras adânc aer în piept. *N-am de gând să stau cu mâinile-n sân şi să las lucrurile în voia lor.* A ridicat capul când a ieşit din sală. *Sunt Loulie al-Nazari, Negustoreasa de la Miezul Nopţii, şi sunt stăpâna propriului destin.*

---

22 Litere din alfabetul arab (n.t.).

Scanned with CamScanner

14. MAZEN

Înainte de incidentul cu djinnul-umbră, Mazen nu se temuse niciodată de întuneric. Acum nu mai putea să doarmă fără o lampă cu petrol, care ardea toată noaptea. Nu-i alunga complet spaima - cum ar fi putut s-o facă, de vreme ce însăşi existenţa luminii dădea naştere umbrelor? -, dar lumina era o adevărată binecuvântare când se trezea din coşmaruri. Erau mereu acelaşi: Omar se îndrepta spre el în sala divanului, cu pumnalul ridicat.

Uneori, când era înjunghiat, Mazen îşi amintea anumite lucruri - sângele argintiu de pe buzele unui cadavru, asasini în negru străbătând deşertul, Omar, cu un zâmbet pe chip şi sânge argintiu pe obraji.

Se trezea mereu înotând într-o sudoare rece, cu păturile date la o parte şi răsuflarea întretăiată. *Eşti aici*, îşi spunea în gând. *În carne şi oase.* Dar, deşi cuvintele îi aduceau alinare când era treaz, nu-i alungau coşmarurile.

Uneori, Mazen privea pereţii şi vedea umbra djinnului cu ochi albi şi un rânjet pe buze. *Neînsemnat*, murmura acesta. Apoi, când clipea, umbra se făcea nevăzută. Spera doar că mintea, buimacă de somn, îi juca feste.

Scanned with CamScanner

A treia zi de la venirea negustoresei la palat, Mazen se simţea epuizat şi stors de vlagă, senzație intensificată de rană. Era reeunoscător eă măcar spasmele de durere se mai domoliseră, prefăcându-se în zvâcniri surde. Dar încă trebuia să depună un efort covârşitor ca să se ridice în eapul oaselor şi să ia masa de dimineață. Încerca de zile bune să-l facă pe sultan să judece rațional și nu avea de gând să renunţe acum.

Avea privirea împăienjenită, dar era hotărât să nu se dea bătut, aşa că s-a schimbat de haine cu mișeări lente, apoi a ieşit din cameră. Străbătea grădina când s-a oprit brusc pe loc, observând-o pe Negustoreasa de la Miezul Nopţii cuibărită pe un strat de trandafiri albi. Privea soarele, ofensată, parcă, de razele sale.

Era frumoasă, și-a spus Mazen.

N-ar trebui să gândeşti asta despre o infractoare, a intervenit glasul raţiunii.

Dar nu se putea abţine. Căci o avea în faţa ochilor pe Negustoreasa de la Miezul Nopţii, cea mai greu de atins legendă din Madinne. O poveste devenită realitate. Şi îi salvase viaţa de două ori. Asta îl făcea s-o îndrăgească şi mai mult. Din păcate, negustoreasa nu-i împărtăşea sentimentele.

Niei nu l-a văzut bine, că s-a şi încruntat.

— Sayyidi!

— Negustorească de la Miezul Nopţii! Ni te alături la masa de dimineaţă?

— Nu, i-a răspuns ea, înclinându-şi capul

Scanned with CamScanner

într-o parte.

Nici nu era de mirare; sultanul o obligase să participe la multe evenimente în cele două zile de când se afla la palat. Era evident că nu-i plăcea să fie aici.

— Prea bine! a spus Mazen, schițând un zâmbet.

S-a așternut o tăcere stânjenitoare. Negustoreasa a întors capul. Mazen și-a dres glasul.

— E o zi frumoasă, nu-i așa?

— N-aș prea zice. E cu neputință să te bucuri de ziua de azi când te temi pentru cea de mâine.

— Îmi pare rău, a murmurat Mazen, înghițind în sec.

Cuvintele i-au scăpat de pe buze fără să-și dea seama.

— Pentru misiunea încredințată de tata, pentru djinnul-umbră...

Negustoreasa și-a ridieat eapul, cu o expresie stranie pe chip.

— De ce vă pare rău pentru djinn?

Pentru că fratele meu a lăsat-o în viață și pentru răul pe care l-a făcut. Ție. Și mie. Amândurora.

Văzând că nu-i răspunde, negustoreasa a schimbat subiectul.

— Cum ar trebui să vă spun? Prințul Mazen sau.? a întrebat, ridicând din sprâncene.

— Mazen. Yousef e un nume din alte

Scanned with CamScanner

vremuri, i-a răspuns el, plimbându-se de pe un picior pe altul, adâncit în gânduri.

Apoi a încercat o altă întrebare.

— Dar ştiai că nu e numele meu adevărat, nu-i așa? De aceea m-ai urmărit.

Singurul indiciu ce trăda uimirea negustoresei era modul lent și atent în care clipea.

— Un djinn părea hotărât să te vâneze. Am intuit eă nu poți fi doar un simplu scrib.

Cuvintele au rămas suspendate în aer, învăluite într-o acuzație tacită.

Dar nu era singurul care mințise.

— Dar eu eum ar trebui să-ți spun ție? a întrebat el mai apoi. *Loulie sau Layla?*

— Loulie, i-a răspuns negustoreasa, strângând din buze. Layla e un nume din alte vremuri.

Apoi a întors capul, lăsându-l pe Mazen să se holbeze la spatele ei. Uluit. Şi şovăitor. Oare avea să fugă dacă i-ar fi pus alte întrebări? Era clar că nu părea dornică să discute cu sultanul, dar oare cu el voia să stea de vorbă?

A păşit cu prudență prin stratul cu trandafiri şi s-a ghemuit lângă ea.

— Poveștile care se spun despre tine - despre Loulie al-Na- zari, Negustoreasa de la Miezul Nopții - sunt adevărate?

— Depinde ce spun, i-a răspuns ea, ridicând din umeri. Nu e adevărat, de pildă, faptul eă am înfrânt de una singură o ceată de

Scanned with CamScanner

tâlhari notorii doar cu ajutorul puterilor magice. *Dar* e adevărat că am dat foc unei văgăuni de tâlhari şi că i-am lăsat să se lupte pentru comorile salvate din flăcări până au ajuns să se măcelărească între ei, a adăugat ea, cu un licăr vesel în ochi. Dar tu, Mazen, ce-mi poţi spune despre tine?

Şi-a schimbat poziţia în aşa fel încât acum îl ţintuia cu ochii ei în nuanţe ruginii.

— Se spun multe poveşti despre fratele tău, dar tu eşti învăluit în mister. Deşi eşti fiul unei povestitoare, eăreia i-ai moştenit harul, despre tine nu sunt deloe poveşti.

Cuvintele reprezentau doar o simplă observaţie, dar Mazen le simţea pe umeri ca pe o povară covârşitoare.

— E adevărat. Nu sunt multe poveşti de spus despre un prinţ ferecat în palat.

— Nu poţi ieşi din palat?

— Nu fără o suită, i-a răspuns, râzând uşor. Fieeare eseapadă s-ar transforma într-o adevărată procesiune.

— Şi aşa ai devenit Yousef.

Încă se uita la el încruntată, dar Mazen nu simţea nici urmă de judecată în vocea ei; vorbea pe un ton cât se poate de neutru.

— Sincer să fiu, eram doar un chip anonim în souk până să te întâlnese. Ai fost prima care a vrut să-mi cunoască numele, i-a răspuns el, cu un zâmbet trist pe buze. Deşi mă îndoiesc că voi mai putea să repet figura prea curând, mi-a plăcut să duc un timp o viaţă care nu era

Scanned with CamScanner

a mea.

Loulie nu i-a răspuns imediat, dar, când a făcut-o, cuvintele ei au fost glaciale.

— Te înțeleg prea bine. Reputația poate fi o adevărată pacoste. Și poate fi folosită, din câte se pare, ca mijloc de șantaj ca să convingi pe cineva să pornească într-o aventură primejdioasă.

Mazen s-a înfiorat din cap până în picioare. Știa că vorbele amare ale fetei nu erau îndreptate împotriva lui, dar asta nu-l făcea să se simtă mai puțin responsabil pentru cruzimea tatălui său. Se lupta să găsească un răspuns când cineva i-a pus mâna pe umăr, făcându-l să tresară. Când s-a întors, l-a văzut pe Omar privindu-i cu un zâmbet leneș pe chip.

— Salaam, Mazen! l-a salutat el, uitându-se apoi la Loulie. Negustoreasă de la Miezul Nopții! a continuat, cu răceală în glas.

— Înălțimea Voastră! i-a răspuns Loulie, cu o expresie rigidă pe chip.

— Ca întotdeauna, o plăcere. Sper eă nu te superi dacă ți-l răpesc puțin pe fratele meu.

Mazen s-a încruntat. Ce mai voia acum? Doar nu întârziase la masa de dimineață, era convins de asta.

— Nici vorbă! i-a răspuns negustoreasa, ridicându-se în picioare și scuturându-și hainele de praf.

Făcea notă discordantă cu lumina orbitoare a soarelui - era o pată întunecată ca noaptea

Scanned with CamScanner

într-un tablou cu flori strălucitoare. Dar afișa ținuta încrezătoare a unei persoane convinse că acolo îi e locul. Nu, afișa ținuta încrezătoare a unei persoane care merita ceva *mai bun* decât locul în care se afla și decât aventura în care urma să plece.

Mazen a oftat şi l-a urmat pe Omar fără tragere de inimă. Dar n-au apucat să ajungă prea departe când negustoreasa a spus cu un glas răsunător:

— M-aţi făcut curioasă, Înălţimea Voastră. De unde aveţi pumnalele negre? Îi fac pe djinnii invizibili să se întrupeze.

Gândul lui Mazen a zburat la pumnalul negru din vis și un fior i-a străbătut trupul. Da, era adevărat, cuţitele fratelui său *erau* stranii, nu-i aşa?

— Seamănă cu pumnalul tău. O armă fermeeată de un djinn, i-a răspuns Omar, zâmbindu-i peste umăr.

Un zâmbet răvăşitor, cum îl descriau Mazen și Hakim, dar Loulie nu a părut impresionată.

— Dar nu trebuie să-ți faci griji. Le voi folosi ca să te apăr dacă va fi nevoie.

Negustoreasa și-a dat ochii pcstc cap. S-a întors și s-a îndepărtat fără să mai rostească nieiun cuvânt, iar faldurile întuneeate ale robei i-au fluturau în vânt. Mazen ar fi dat orice s-o poată urma. Nu mai era liberă ca pasărea cerului, aşa cum fusese înainte s-o găsească tatăl lui. Liberă să cutreiere deşertul

Scanned with CamScanner

și să ducă viața pe care și-o dorea, fără să poarte pe umeri povara unui regat.

— Ce fire plăcută are! a spus Omar, făcându-i semn lui Mazen să-l urmeze.

Măcar are o fire mai plăcută decât tine, a ripostat fratele său în gând.

L-a urmat pe Omar pe unul dintre coridoarele construite în aer liber și au urcat niște trepte care duceau spre o ușă simplă, de lemn. Știa dinainte să intre că era o magazie, căci avea prinsă de ușă o bucată de pergament cu inventarul bunurilor stocate acolo. Înainte ca Mazen să apuce să-l întrebe ce căutau în magazie, Omar l-a împins înăuntru.

Încăperea era înțesată cu produse de curățenie și piese ieftine și prăfuite de mobilier. Doi servitori stăteau la o masă și jucau shantraj. Au ridicat privirea când Omar le-a trecut pragul și s-au făcut imediat nevăzuți la porunca lui. După plecarea lor, prințul s-a așezat pe un scaun, cu zâmbetul pe buze.

— E locul ideal pentru puțină tihnă.

— Ai vreun motiv anume pentru care purtăm discuția asta aici?

— Aveam nevoie de o cameră și asta s-a dovedit cea mai la îndemână, fără urechile ciulite ale servitorilor tăi spioni.

Mazen s-a îndreptat spre fereastră și s-a rezemat de pervaz. *Asta în cazul în care voi avea nevoie de ajutor*, și-a spus în gând. Dar coridorul de afară era pustiu la acel ceas din

Scanned with CamScanner

zi. Cunoscându-l pe Omar, era convins că ținuse seama până și de acel mic amănunt.

— Îți mai amintești favoarea pe care mi-ai promis-o, Mazen? l-a întrebat fratele său, cu un licăr în ochi, scotocind prin traista de la brâu și scoțând din ea un obiect auriu. Am găsit o cale prin care te poți revanșa față de mine.

Și i-a aruncat obiectul.

Mazen s-a aplecat la timp ca să-l prindă înainte să cadă pe podea. Apoi l-a privit îndelung. Era o brățară de aur: o bijuterie extravagantă, incrustată cu nestemate strălucitoare.

— Un dar? Dar nu era nevoie, Omar, a spus Mazen, încercând să-și ascundă nedumerirea în spatele unui zâmbet.

— O, ba da! i-a răspuns fratele său, scoțând un alt obiect din traistă - o brățară identică.

Mazen a privit-o cu precauție.

— Din câte știu nu te dai în vânt după bijuterii. Ți se par dezagreabile.

— Nu chiar dezagreabile, ci mai degrabă incomode, i-a răspuns Omar, pufnind.

Apoi a scos un pumnal de la brâu și i l-a oferit fratelui său.

— Pune o picătură de sânge pe una dintre nestematele brățării!

Mazen s-a retras instinctiv. Omar a fluturat pumnalul prin aer.

— Te asigur că am un motiv bine întemeiat.

Scanned with CamScanner

— Atunci, luminează-mă! N-am de gând *să* mă tai din cine ştie ce motiv obscur.

Omar a oftat și a lăsat pumnalul pe masă.

— Bine. Vrei o explicație? a spus mai apoi, întinzându-i cea de a doua brățară. Pune-ți-o pe mână!

— Dar...

— Fă-o odată, Mazen!

Omar i-a aruncat-o, iar prințul a prins-o din zbor. A șovăit puțin, după care și-a pus-o la încheietura mâinii stângi. Senzația pe care a simțit-o atunci a fost una dintre cele mai stranii experiențe trăite vreodată: era ameţit și se clătina pe picioare, gata să-și piardă echilibrul. Sângele din venc părea rece și trupul parcă i se făcea tot mai mare. A simțit o dorință inexplicabilă de a se scărpina până își smulgea pielea. A clipit de câteva ori și văzul i-a devenit atât de pătrunzător, că a observat până și cele mai mici detalii ale încăperii.

— Ce s-a întâmplat?

A încremenit la auzul propriei voci. Nu și-o recunoștea. Avea un timbru mult prea grav, iar cuvintele păreau greoaie pe limbă.

— Omar, ce.

S-a oprit deodată. Își surprinsese imaginea într-o oglindă înghesuită într-un colț al camerei. A întors privirea, apoi s-a uitat din nou. Imaginea rămânea neschimbată.

Din oglindă îl privea cu ochii mari cât cepele Omar bin Malik.

Mazen și-a atins chipul cu mâna - acum

Scanned with CamScanner

chipul fratelui său - şi a icnit. N-a spus nimic la început, preferând să analizeze imaginea din oglindă şi înţelegând uşor-uşor ce se întâmpla. Ulterior, cuprins de o spaimă copleşitoare, şi-a scos brăţara de la mână şi a aruncat-o pe nişte perne.

Când s-a uitat din nou în oglindă, era iar el cel adevărat, prinţul Mazen. Şi-a trecut mâinile peste faţă, oftând. Omar a avut îndrăzneala să râdă.

— Reacţiile tale melodramatice mereu mă amuză.

Mazen l-a străfulgerat cu privirea.

— Ce-a fost *asta*? Magie? Brăţările sunt cumva nişte relicve?

Gândul i-a zburat la traista cu relicve a Negustoresei de la Miezul Nopţii.

— Le-ai furat de la negustoreasă?

— Fur lucruri numai când nu le pot obţine pe alte eăi, i-a răspuns Omar. Negustoreasa nu e singura care colecţionează obiecte magice.

Mazen o ştia prea bine. Tatăl lui avea şi el o mică colecţie de relicve „donate" de vânători şi de triburile nomade care cutreierau deşertul. Firește că plătea mulţi galbeni pentru ele, dar adevăratul motiv pcntru care oamenii i le cedau era teama că sultanul avea să afle că sunt în posesia lor. Nu le găseai pe toate drumurile; la urma urmei, relicvele erau nişte raritățti.

Omar a continuat să-i vorbească încet şi calm, ca unui copil.

Scanned with CamScanner

— Brățările astea sunt cu totul aparte. Îți mai amintești de lampa fermecată de regele-djinn la porunca lui Amir? Sunt creația aceluiași djinn. Și sunt la fel de străvechi precum pergamentele lui Amir.

Mazen a luat una dintre brățări și și-a plimbat degetele pe nestematele ei, cuprins de venerație.

— Ne-au parvenit din generație în generație?

— De-a lungul a sute de ani. Au zăcut în vistierie pline de praf, așa că mă îndoiesc că este cineva care le va simți lipsa, a adăugat el, aplecându-se în față. După cum bine vezi, eu i-am oferit deja uneia dintre ele ofranda de sânge. Ca să ne punem în scenă șarada, trebuie să-i oferi şi tu celeilalte propria ofrandă.

— Șaradă? a repetat Mazen, simţind un nod în stomac.

— O să ne schimbăm locurile, Mazen, i-a răspuns Omar cu zâmbetul pe buze.

Brățara i-a alunecat printre degete.

— Dar tata vrea ca *tu s-o* însoțești pe negustoreasă...

— Tocmai asta e problema. Organizez o operațiune importantă împreună cu oamenii mei şi nu pot să plec.

Şi-a rezemat coatele pe genunchi, s-a aplecat în față și a continuat:

— Credeam că o să fii încântat. Nu ţi-ai dorit mereu să cutreieri deșertul? Acum ai

Scanned with CamScanner

ocazia s-o faci.

Mazen şi-a stăvilit un râs batjocoritor. Copil fiind, tânjise mereu după aventuri precum cele depănate de mama lui, presărate cu eroi, creaturi fantastice şi fiinţe magice. Dar asta se întâmpla de mult. Acum era cu totul altceva.

— Nu genul ăsta de aventură mă atrage.

— Ți-am păstrat secretele, akhi, i-a răspuns Omar încruntat, și ți-am salvat viața. Îmi ești dator. Sau..., a continuat cu ochii scăpărând scântei. Preferi să-i explic sultanului cum a ajuns djinnul să-ți posede umbra?

Mazen simțea cum îi bate inima de să-i sară din piept. *Tu ai adus djinnul-umbră la palat! Tu l-ai provocat!* Dar a păstrat tăcerea. Ştia prea bine că nu putea da glas cuvintelor, că dezamăgirea sultanului față de Omar nu avea să atingă nici pe departe mânia pe care urma să o simtă față de Mazen.

Dar dorința lui Omar. era imposibilă.

— Nu stiu să folosesc arme. Nu voi reusi niciodată să-ți joc rolul.

Omar a înfipt pumnalul în masă și a zâmbit când Mazen s-a retras.

— Nu te teme! Te va însoți Aisha, cea mai bună dintre oamenii mei. Ea și ceilalți hoți ai mei îți vor ști identitatea. Dacă se va isca vreo luptă, las-o în seama ei!

Mazen și-a amintit-o în treacăt pe femeia cu glugă pe care o văzuse în compania lui Omar, în curtea palatului. Cum de trecuse abia

Scanned with CamScanner

o săptămână de la întâlnirea lor?

— Ce zici, Mazen? l-a întrebat fratele său, cu capul înclinat într-o parte.

Pe jumătate strigăt de ajutor, pe jumătate un râset, lui Mazen i-a scăpat printre buze un simplu „ha".

Înainte de moartea mamei sale, credea că lumea din afara Madinnei e un loc magic. Mama lui conferea acestei lumi viaţă, lumină, culoare şi un univers plin de posibilităţi. Apoi a pierit ucisă de una dintre creaturile din poveştile ei şi magia s-a spulberat.

Şi cu toate astea...

Moartea într-un ţinut liber e mai frumoasă decât viaţa într-o colivie de aur.

I-a spus lui Loulie al-Nazari că îi plăcea să păşească într-o viaţă unde putea fi altcineva. Altcineva decât fiul ultraprote- jat al unei povestitoare legendare.

Aceasta era şansa lui de a părăsi oraşul Madinne. Singura lui şansă, indiferent cât de primejdioasă.

N-ar fi fost prima oară când avea să pretindă că este altcineva.

Scanned with CamScanner

15. — De acord, a spus Mazen,

ridicând capul şi întâlnind privirea fratelui

său. Voi pleca eu în aventura ta.

Scanned with CamScanner

16. LOULIE

Dahlia bint Adnan ținea sticla de vin cât mai departe de Loulie, care stătea la tejgheaua tavernei cu o cană care îi tremura în mâini, amenințând să se verse în orice clipă.

— Chiar mai ai nevoie de încă un pahar?

— Nu, i-a răspuns Loulie încruntată. Dar mai vreau unul oricum.

Dahlia a oftat și a pus sticla pe raftul cu băuturi din spatele ei.

— Încă un pahar de vin și mâine o să cazi de pe cal în timpul procesiunii. Nu cred că-ți dorești asta, nu-i așa? Poate că acum nu-ți pasă ce crede sultanul despre tine, dar mâine o să-ți pese fără doar și poate.

— Să creadă ce-o vrea! i-a răspuns Loulie, cu o privire mânioasă. M-am săturat să tot facă paradă cu mine. Uită-te la *asta*, Dahlia! a exclamat ea, apucând cu mâna gulerul unei dara'a[23] țipător de strălucitoare. Imaginează-ți cât de stânjenită o să mă simt diseară când voi fi nevoită s-o port! Și la braţul prinţului Omar, nici mai mult, nici mai puţin!

Prinţul Omar împrăștiase zâmbete arogante în stânga și-n dreapta când o prezentase ceva mai devreme în seara aceea, în sala divanului, unor oaspeți pe care ea nu-și dorise niciodată să-i cunoască. Nobilii se holbau la ea de parcă era o marfă scumpă de vânzare, bâiguind

Scanned with CamScanner

extaziați despre veşmintele ei şi privind-o cu sprâncenele arcuite.

Loulie îi ura pe toți, pe absolut toți.

Răsuflase uşurată când sultanul îi dăduse *permisiunea* să petreacă la taverna Dahliei noaptea de dinaintea plecării la drum, scăpând astfel de nobilii de la curte.

— Tu auzi ce spui? Nu mai ai nimic din Negustoreasa de la Miezul Nopții.

Loulie a izbucnit în râs. Unul amar şi sec.

— Negustoreasa pe care o știi tu a pierit. Acum am devenit o celebritate.

Stătea cu ochii ațintiți pe fundul cănii goale; doar aşa reuşea să-şi stăvilească lacrimile de frustrare.

Cum de i se confesa Dahliei? Nu-şi pusese niciodată sufletul pe tavă în fața ei, nu îi împărtășise niciodată temerile şi incertitudinile sale. Deşi Dahlia era o gazdă generoasă și o confidentă abilă, Loulie se străduise mereu să ascundă latura sentimentală a vieții ei private. Cu cât era mai puțin vulnerabilă în fața cuiva, cu atât îi era mai ușor să lase persoana respectivă în urmă.

De aceea, chiar şi cu Ahmed...

Loulie a înlăturat acest gând cu un mârâit. *Naiba să-l ia pentru că mi se strecoară în suflet imediat cum las garda jos!* A ignorat sprânceana arcuită a Dahliei şi şi-a îndreptat atenția spre lucruri mult mai productive. Se întreba, nu pentru prima oară, unde era Qadir. Deşi o ajutase în conflictul din sala divanului,

Scanned with CamScanner

dispăruse de când fuseseră despărţiţi de soldaţii sultanului la Târgul de Noapte din urmă cu trei zile.

— Reputaţia unei persoane e determinată de modul în care interacţionează cu alţii, a spus Dahlia, punând o altă sticlă pe raftul din spatele ei.

Le ştergea de praf cu o cârpă, aşa cum îi era obiceiul când nu putea să doarmă. În mod normal, toate mesele ar fi fost ocupate acum, iar taverna, înţesată de meseni dornici de o gustare şi de un pahar de vin. Dar după incidentul din souk toţi clienţii Dahliei se făcuseră nevăzuţi. Hotărâseră, probabil, că era mai înţelept să rămână „invizibili" o vreme, după evenimentul din târg.

— Negustoreasa de la Miezul Nopţii nu stă de vorbă cu *nobili* îngâmfaţi.

Loulie a trântit cana pe masă. Apoi a mai făcut-o de câteva ori, căci o ajuta să se simtă mai bine.

— În numele zeilor! a murmurat Dahlia.

În clipa aceea, uşa tavernei s-a deschis larg şi a intrat un bărbat. Loulie s-a răsucit pe scaun, aşteptându-se să dea cu ochii de vreun soldat din gărzile sultanului. Dar s-a înşelat.

În prag stătea Qadir, în toată splendoarea lui, impasibil ca întotdeauna.

— Cine e beţivana asta care îşi plânge de milă? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu ştiu, a răspuns Dahlia, cu un rânjet

Scanned with CamScanner

pe buze, dar tare mă bate gându' s-o dau afară.

Loulie s-a îndreptat pe scaun. Mult prea repede, pentru că lumea s-a înceţoşat dintr-odată şi s-a văzut nevoită să se sprijine de tejghea înainte de a se uita la Qadir.

— Unde ai fost?

El s-a aşezat pe scaunul de lângă ea, oftând.

— Salaam şi ţie din tot sufletul!

Ochii djinnului au devenit ca de gheaţă când a văzut roba pe care o purta Loulie.

— Un cadou din partea sultanului, i-a spus ea. Sunt convinsă că va atrage toate privirile.

— Tocmai de-aia ar trebui s-o ard, i-a răspuns Qadir.

Dahlia a pufnit. Nu ştia că acesta *putea* cu adevărat să ardă roba doar pocnind din degete. A pus o ultimă sticlă pe raft, apoi s-a întors spre ei, cu mâinile în şolduri.

— Vă las să staţi de vorbă. Stingeţi felinarele când terminaţi!

— Tesbaheen ala khair[24]! a spus Qadir, cu o plecăciune.

Dahlia i-a răspuns cu un căscat, apoi a început să urce treptele, lăsându-i singuri pe cei doi. Loulie simţea nevoia să i se arunce de gât şi să-i plângă la piept. A aşteptat să se calmeze, apoi a repetat întrebarea:

— Unde ai fost?

— Am urmărit totul de la distanţă. Ştiu ce misiune ai primit.

Gândul lui Loulie a zburat la încăperile

Scanned with CamScanner

prin care trecuse și la felinarele care le luminau. Dacă voia, Qadir o putea privi printre flăcările acestora; focul magic era afinitatea lui, la urma urmei. În afară de faptul că se putea preschimba în șopârlă, nu avea alte puteri magice.

— Și ce părere ai? l-a întrebat, răsucind absentă cana în mâini. Despre legendă și despre lampă? Despre ce se va întâmpla apoi? a adăugat ea, ridicând privirea.

Qadir a înșfăcat cana înainte ca Loulie s-o trântească din nou pe suprafața de lemn a mesei:

— Cred că e inutil să ne facem griji pentru un viitor care nu e încă bătut în cuie. Cât privește lampa... Ai încercat să întrebi busola unde e?

Loulie și-a rezemat bărbia de masă, oftând.

— Există. Mi-au confirmat-o *și* moneda, *și* busola.

— Atunci o putem găsi.

— Și nu te mustră conștiința să predai un djinn captiv în mâinile sultanului?

S-a oprit, apoi a continuat:

— *Știi* ceva despre această lampă?

— Eu? a răspuns Qadir, ridicând din umeri. Nu știu nimie. Nu eram în lumea oamenilor pe vremea aia. Dar dacă poves- tea sultanului vostru conține vreun sâmbure de adevăr, e foarte probabil ca djinnul pe care îl caută să fie un ifrit[25].

A schițat un zâmbet văzând uluirea de pe

Scanned with CamScanner

chipul lui Loulie.

— Aşa îi numim în ţinutul nostru pe cei şapte regi-djinn. E titlul pe care-l primesc făpturile de foc suficient de puternice încât să folosească diverse tipuri de magie.

Ifrit. Cuvântul descătuşa o putere mult mai ameninţătoare decât sintagma de *rege-djinn*.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre ei?

— N-am dat niciodată peste vreun ifrit şi nimeni din ţinutul tău nu foloseşte acest cuvânt, i-a răspuns Qadir, dând din umeri. Poate că titlul de *rege-djinn* nu e corect folosit, dar nu merită o lecţie de istorie.

E adevărat că toţi djinnii pe care i-au întâlnit ei aveau un singur tip de magie. Cei ca djinnul-umbră manipulau lumea cu ajutorul unui singur element. Djinnii erau rari, iar aşa-zi- şii regi-djinn erau doar o legendă. Nu e de mirare că termenul nu fusese pomenit de Qadir.

— Corect, a spus fata, oftând. Să zicem aşadar că dăm peste acest atotputernic ifrit! Îl predăm pur şi simplu în mâinile sultanului?

— Dar cine spune că trebuie să predăm ceva euiva?

Qadir a înclinat capul spre eel mai apropiat felinar. Flacăra a licărit şi s-a stins, iar lumina celorlalte s-a diminuat la scurt timp. În ochii lui Qadir dansa un foc vesel care îi scălda irisurile în nuanţe scânteietoare de auriu şi roşu.

Scanned with CamScanner

— Gândește-te că sultanul e doar un client pe care îl poți păcăli!

Cred că e inutil să ne facem griji pentru un viitor care nu e încă bătut în cuie. Qadir ar fi putut să aibă dreptate. Nu avusese ea atâta succes până acum făcându-și prea multe griji.

— Îmi sugerezi să mă arunc cu capul înainte fără să mai stau pe gânduri? Cât de iresponsabil din partea ta.

— Sunt o influență negativă, pentru asta trăiesc, i-a răspuns Qadir, punându-și mâna pe masă.

Loulie și-a pus mâna peste a lui, bucurându-se de căldura atingerii sale. I se făcuse somn și asta numai după întoarcerea lui Qadir și după ce se așezase lângă ea. Îi era cu neputință să lase garda jos când nu-i era prin preajmă. Își petrecuse ultimele trei nopți întrebându-se ce avea să se aleagă de el în această misiune.

Ca întotdeauna, Qadir i-a citit îngrijorarea pe chip.

— N-am crezut că o voi vedea vreodată pe neînfricata Negustoreasă de la Miezul Nopții să se dea bătută înainte să înceapă măcar călătoria.

— Ifritul din lampă nu e singurul djinn în primejdie, i-a răspuns ea, cu o privire plină de subînțeles.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. N-am trăit atât ca să mă las înfrânt de o ființă umană atât de îngâmfată, i-a spus el,

Scanned with CamScanner

arcuindu-şi o sprânceană. Şi nici nu mi-am imaginat că te voi vedea vreodată cedând victoria în mâinile altcuiva.

Loulie s-a crispat. Qadir avea dreptate; o fi locuit ea în Madinne, dar nu era servitoarea nimănui. Nu voia nici în ruptul capului să-l lase pe sultan să-i distrugă viaţa pe care şi-o clădise cu atâta trudă.

— Ai dreptate. Negustoreasa de la Miezul Nopţii nu va capitula niciodată în faţa unui nobil vanitos. Chiar dacă acesta e sultanul.

Şi-a împletit degetele cu ale lui Qadir, simţindu-se deodată de neclintit.

— Va regreta că ne-a ameninţat.

— Cu toţii regretă, în cele din urmă, i-a răspuns Qadir, zâmbind.

---

23 Manta orientală lungă şi largă (n.t.).

24 „Noapte bună" sau, în traducere liberă, „Să te trezeşti cu bine!" (n.t.).

25 În mitologia musulmană, demoni cunoscuţi pentru putcrea şi viclenia lor (n.t.).

Scanned with CamScanner

17. AISHA

Era o noapte suspect de liniștită.

De obicei, în seri ca aceasta, când sultanul avea oaspeți, curtea palatului era împânzită cu nobili zgomotoși și supărător de curioși. Însă acum locul era pustiu și Aisha n-a ezitat să dea draperiile la o parte. S-a așezat în firida de la fereastră și, vegheată doar de lună și de stele, a luat o pensulă și a început să-și deseneze brațul.

Majoritatea peregrinilor aveau anumite ritualuri înainte de călătorie. Se rugau sau își luau rămas-bun, printre sărutări, de la cei dragi. Aisha nu mai putea să facă nimic din toate astea de multă vreme. Așa că desena.

Picta cu henna diverse modele peste cicatricile de pe brațe, lăsându-se pentru scurt timp în voia gândurilor. Își amintea atingerea delicată a pensulei mamei sale când îi desena petale pe piele. Auzea mustrările surorii ei când nu aştepta ca vopseaua să se usuce şi se murdărea de henna în timp ce gătea, făcea curăţenie sau lucra ogorul.

Abia aștept ziua în care o să înveți ce înseamnă răbdarea, o tachina adesea mama ei. *Atunci o să devii o forță de neclintit.*

Acum, în timp ce își creiona desenele pe piele, Aisha cunoștea tâlcul răbdării. Şi al minuțiozității. Își imagina că fiecare urmă a

Scanned with CamScanner

penelului era un fir ce întreţesea o nouă pânză a amintirilor. Un fir presărat cu hotărâre şi cu mai puţină durere. Şi-a ridicat braţul în lumina lunii şi s-a uitat cu atenţie la zona pictată cu flori şi frunze zigzagate.

Mama ei avusese dreptate. Răbdarea era o lecţie grea, dar necesară. Răzbunarea nu era o destinaţie; ci o călătorie. Aisha a oftat adânc, lăsându-şi braţul în poală.

Astfel, un ceas s-a dus în tihnă. Apoi, în timp ce fãeea ultimele retuşuri, cineva a bătut la uşă. S-a crispat, apoi s-a liniştit când a auzit vocea lui Samar.

— Îmi dai voie să intru, prinţesă?

l-a scăpat un oftat la auzul acestui titlu, una dintre numeroasele porecle enervante date de hoţi.

— Dacă-mi mai spui vreodată aşa, îţi scot un ochi.

A luat şalul străveziu de pe perne şi, atentă să nu atingă vopseaua proaspătă de henna de pe braţe, şi l-a pus pe umeri.

— Ce vrei?

Uşa s-a deschis larg şi a intrat un bărbat cu obrajii rubinii.

Aisha a înşfăcat cât ai zice peşte simsirul proaspăt ascuţit de pe perete şi acum se apropia cu tăişul îndreptat spre pieptul lui. Omul o privea cu ochii mari cât cepele.

Aisha l-a privit eu stupoare.

— Prinţe Mazen?

Acesta purta o mantie bleumarin-închis

Scanned with CamScanner

care părea mult prea mare pentru el. O privea ca prin ceață, clipind încet, ca într-o transă. În spatele lui, Samar s-a strecurat și el în cameră. Aisha i-a aruncat o privire, dar hoțul doar a ridicat din umeri. Dacă avea de gând să-i joace o farsă, urma să-l omoare fără să stea vreo clipă pe gânduri.

— O! a murmurat prințul. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că..

Mazen s-a uitat prin încăpere, iar Aisha a tresărit când a văzut cât de insistent cercetează împrejurimile aproape goale. Nu prea aveai la ce să te uiți - camera era la fel de ștearsă precum cea dintr-un han, fiind mobilată doar cu un pat, o masă simplă și un scrin pentru haine. Singura amprentă individuală erau modelele pictate cu henna pe pereți. Dar nu avca nicio importanță. Era camera *ei*. Indiferent de motivul pentru care prințul venise aiei, nu avea de gând să-l lase să stca prea mult.

— Vă rog să plecați!

Prințul a căscat ochii mari când s-a îndreptat spre el.

— Îmi cer iertare, i-a spus el, jueându-se nervos cu o brățară de pe mână. Lasă-mă să-ți explic...

Aisha a încremenit la câțiva pași depărtare, observând bijuteria de la încheietură - era brățara incrustată cu nestemate pe care i-o arătase Omar cu câteva zile în urmă, când venise cu propunerea stranie de a-l însoți pe

Scanned with CamScanner

fratele lui în eălătorie. Şi-a aţintit din nou ochii asupra chipului său. Prinţul avea pe buze un rânjet mult prea familiar, care *nu* îi era caracteristic lui Mazen.

Cu o plecăciune exagerată, şi-a scos brăţara de la mână și a devenit, cât ai clipi din ochi, prinţul Omar. Roba i se potrivea acum de minune și avea un licăr vesel în ochi.

— Ce părere ai? Mi-am jucat rolul convingător, nu-i aşa?

Aisha i-a zâmbit cu o expresie încruntată. Îl aştepta pe Omar abia după miezul nopţii, când avea să se încheie cina. Dar nu se aştepta să-l vadă deghizat.

— Chiar *ar fi trebuit* să-ţi scot un ochi, a ripostat ea, înghi- ontindu-l în umăr.

Samar a izbucnit în râs din prag. Uriaşul s-a rczemat de perete și şi-a încrucișat braţele pe pieptul acoperit cu o tunică neagră.

— Dacă te face să tc simţi mai bine, atunci află că și-a făcut numărul şi în faţa noastră și ne-a păcălit *aproape* pe toți, i-a spus el, cu un zâmbet menit s-o tachineze. Excludem persoana de față. M-am gândit că merită să-mi pierd un ochi ca să-ţi văd reacţia.

— O să te arunc pe geam dacă nu pleci de-ndată! i-a răspuns Aisha, arătându-i uşa cu mâna.

— Ţâfnoasă ca întotdeauna, i-a zis Samar, fluturând din gene la ea.

Se îndrepta spre uşă când fata a zărit o crestătură zigzagată și lipsită de culoare pe

Scanned with CamScanner

braţul bărbatului, care părea o crăpătură în piele.

— Ce naiba ai păţit?

Când Samar a privit-o clipind nedumerit, prinţul a clătinat din cap, spunând:

— Prostovanu' a căzut în mâinile unui djinn când ne-am întors ieri de la vânătoare.

— A, da! a răspuns Samar, punându-şi mâna pe rană. Am ucis creatura, dar nu înainte de a mă răni. N-a fost unul dintre momentele mele eroice, a adăugat el, cu un zâmbet timid pe buze. Tocmai mă pregăteam să-mi schimb bandajul când s-a ivit prinţul cu... faţa asta. Şi am şi uitat ce mai voiam să fac. Ne-am distrat pe cinste.

Aisha privea rana cu o expresie sceptică.

— N-ai încercat să presari deasupra o picătură din sângele djinnului înainte să prindă crustă?

— N-aş vrea otrava aia prin vene, i-a răspuns Samar, oftând. Norocul meu eă am pielea groasă. De folos în meseria noastră, a adăugat el, aruncând o privire peste umăr în timp ce ieşea din cameră. Omar mi-a spus că ai acceptat să pleci în misiune. Mult noroc, micuţă hoaţă! Îţi vom înălţa osanale la întoareere.

A făcut o plecăciune din cap, apoi a închis uşa în urma lui. Aisha a râs batjocoritor, agăţând simsirul înapoi pe perete, lângă unul identic.

— Pentru ce să-mi înalţe osanale? N-o să

Scanned with CamScanner

fac altceva decât să păzesc un prinț vrednic de milă.

S-a întors la fereastra din firidă, unde o așteptau pensulele și borcanul cu henna. Le-a pus deoparte, iar Omar s-a așezat pe pernele din fața ei.

— Subestimezi importanţa misiunii pe care o ai, i-a spus el, arcuindu-și o sprânceană. Pe de altă parte, *m-ai amenințat* că-mi tai gâtul daeă te recrutez în armata caidului. M-am gândit că ar fi o alternativă mult mai plăcută pentru amândoi să te trimit în călătorie alături de fratele meu.

— Te-ai gândit bine.

Fata și-a pus brațele pe genunchi și și-a întors privirea pe fereastră. Din camera ei, aflată în turnul înclinat, putea să vadă întregul oraș, chiar și luminile îndepărtate ale cartierelor mărginașe. I se părea straniu când se gândea că loeuise pe acele străzi cu nouă ani în urmă. Că acolo încercase să fure din buzunarele lui Omar. Ar fi putut s-o atârne în ștreang pentru asta. În schimb, el a numit-o prima dintre cei patruzeci de hoți ai lui.

— Să înțeleg că cina a decurs bine?

— Dacă prin „bine" vrei să spui exasperant, atunci, da, așa a fost, i-a răspuns Omar, ridicând din umeri.

— Dar nu v-ați obișnuit deja cu acest gen de experiență?

— E cu totul altfel pentru fratele meu. Nobilii îl fiatează, convinși că astfel se vor

Scanned with CamScanner

apropia de sultan. În schimb, pentru mine... Snobi și lași cum sunt, nu fac altceva decât să-mi sărute încălțările.

Aisha a surprins ceva strălucitor cu coada ochiului: nu era brățara, ci un obiect de argint cu carc Omar se juca absent, plimbându-l printre degete. A recunoscut imediat cercelul sub formă de semilună.

— Ai uitat să i-l dai prințului Mazen? Nu e un element important din șaradă?

Omar s-a crispat, strângând bijuteria în pumn.

— Asemănarea cu mine e mai mult decât convingătoare. N-are nevoie de cercel.

Privirea lui trăda o tristețe cu totul aparte, o vulnerabilitate care o făcea pe Aisha să nu se simtă în largul ei.

Uita uneori că cercelul era singurul lucru pe care Omar îl mai avea de la mama lui. Că, în timp ce ea avea amintiri cu cei dragi, prințul nu putea să o evoce pe cea care pierise când îl adusese pe lume, pentru că nu avea imagini cu ea.

— Nu, i-a răspuns Aisha după câteva clipe de tăcere. Nu cred că cineva care nu e din Madinne s-ar uita după el. Dar chestia *aia*, pe de altă parte, n-ai cum s-o ratezi, a adăugat cu oehii fixați asupra brățării. Ești sigur că n-o va observa nimeni?

Nu i-a scăpat faptul că Omar și-a relaxat umerii când a schimbat subiectul. Apoi și-a prins cercelul în lobul urechii.

Scanned with CamScanner

— N-au decât să observe. Fratele meu poartă tot felul de zorzoane. Ce mai contează una în plus? Deşi..

Prinţul s-a uitat lung la ea, în ochii lui citindu-se o întrebare.

— Nu, i-a răspuns ea simplu. Nu *eu* mă deghizez. N-am nevoie de relicve magice.

— E mai ușor să ucizi djinni cu propria lor magie, știi asta, nu?

— Fie îi ucid cu armele, fie nu-i mai ucid deloc.

Gândul de a folosi relicve - de a folosi magia *djinnilor* - îi întorcea stomacul pe dos. La naiba cu toată această retorică fățarnică! Nu ucidea djinni ca să le aducă ofrandă zeilor. Îi ucidea ca să se răzbune. Şi mai bine şi-ar fl tăiat mâinile decât să obţină răzbunarea prin magia înșelătoare care i-a distrus cândva viaţa.

— Îneăpățânată ea de obicei! i-a răspuns Omar, uitându-se la ea în tăcere.

Aisha i-a recunoscut expresia de pe chip, aceeaşi pe care o avea de fiecare dată când măsura pe cineva din priviri.

— Regreţi cumva că rămâi acasă? l-a întrebat ea, cu braţele încrucişate pe piept.

— Niei gând! i-a răspuns Omar, zâmbind. Pot să am încredere în tine că-ţi vei duce misiunea la bun sfârşit?

— Firește.

— Promiţi să nu-ți pierzi viaţa?

— Un hoţ fură vieți, i-a răspuns ea, râzând

Scanned with CamScanner

batjocoritor. Nu se lasă jefuit de propria viață.

— Bine spus.

Omar și-a băgat brățara într-unul dintre buzunarele robei și s-a ridicat în picioare.

— Acum o să plec. Trebuie să-l ajut pe fratele meu să se pregătească înainte de a pleca mâine la drum.

S-a oprit, apoi a continuat:

— Mazen îmi datorează tăcerea, dar îl vei ajuta, sper, să-și joace rolul.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, dar nu promit nimic, i-a răspuns fata, rezemându-și capul de fereastră și oftând. Îmi dau prea bine seama de ce tatăl domniei voastre îl ţine ferecat în palat. E o țintă ușoară.

— De aceea mă bazez pe tine să-l aperi, i-a spus prințul, zâmbind. Îți rămân dator, Aisha.

Ea şi-a fluturat mâna prin aer, într-un gest de nepăsare. N-o interesase niciodată să eâștige sau să negoeieze favorurilc cuiva.

Omar și-a pus mâna pe piept și a făcut o plecăciune.

— Pe mâine atunci.

După plecarea lui, Aisha și-a privit încrengătura de cicatrici de pe brațe. Florile pe care le pictase de jur împrejur ca pe o armură. Nu vedea rostul lacrimilor vărsate pentru treeut. Însă prezentul putea fi schimbat în bine cu tăișul armelor.

Orașul era arena prințului. A ei fusese mereu deșertul.

Și abia aștepta să se întoarcă acolo.

Scanned with CamScanner

18. MAZEN

Mazen nici nu-și începuse încă aventura și deja se simțea obosit. Șarada pe care o juca pe holurile palatului, sub înfățișarea fratelui său și purtând pe buze un zâmbet condescendent, începea să-și spună cuvântul. Ura privirile servitorilor încărcate de teamă. În numele zeilor, până și *nobilii* deveneau nervoși în prezența lui.

Dar nicio reacție nu era mai ostilă decât cea a Negustoresei de la Miezul Nopții. Dacă ceilalți își întorceau ochii în altă parte, ea îi înfrunta privirea. Mazen știa că îl urăște. Dar nu putea s-o învinuiască - nu după ce tatăl lui îi poruncise cu o noapte înainte s-o urmărească pas cu pas. Mazen dădea vina pe Omar; fratele lui se gândise că ar fi fost înțelept să-și testeze deghizările, astfel că Omar apăruse la ospățul de cu o noapte înainte ca Mazen, iar Mazen luase înfățișarea fratelui său. Nu era deloc încântat că-și jucase rolul atât de convingător.

Mazen a oftat adânc printre înghițiturile de cafea. Sultanul l-a privit pe deasupra cestii.

— Oftezi fără încetare de când ai venit. Unde ți-e gândul, Mazen?

Umerii i s-au mai relaxat la auzul numelui său. La amiază avea să devină Omar, Regele celor Patruzeci de Hoți și marele prinț al

Scanned with CamScanner

Madinnei. Dar deocamdată, stând înaintea tatălui său în sala divanului, era încă prinţul Mazen.

— Ca de obicei, i-a răspuns el, suflând în cafea. La djinni, la umbre, la coşmaruri.

Sultanul a lăsat jos ceşcuţa de cafea. Era aceeaşi pe care o folosea mereu - un obiect de porţelan, decorat cu trandafiri multicolori. Acelaşi model pe care îl folosise cândva şi mama lui Mazen; împărţiseră amândoi un set.

— Djinnul a pierit şi, cu voia zeilor, arde în flăcările iadului.

Mazen a fost cât pe ce să se înece cu cafeaua. Nu conta că aproape pierise în mâinile femeii-djinn - îi era milă de ea. Mila era o slăbiciune, o ştia prea bine, o slăbiciune la care nu avea dreptul. Dar se gândea adesea la mânia şi la durerea care-i înceţoşaseră acesteia mintea.

— Nu se va mai întâmpla niciodată aşa ceva, a spus sultanul, clătinând din cap. Odată ce voi avea lampa, voi distruge toţi djinnii.

Cum Mazen nu spunea nimic, sultanul s-a aplecat în faţă, împreunându-şi sprâncenele dese.

— De ce te împotriveşti acestor căutări? Negustoreasa de la Miezul Nopţii e o *infractoare*. Îi ofer şansa de a-şi răscumpăra greşelile.

— Nu toţi djinnii sunt demoni ai răului, yuba. Mama obişnuia să spună asta în poveştile ei - îţi mai aminteşti?

Scanned with CamScanner

Mazen şi-a înţeles greşeala când a văzut expresia ca de gheaţă de pe chipul sultanului.

— Memoria a început cumva să-ţi joace feste de nu-ţi mai aduci aminte că a pierit *ucisă* de un djinn?

— Dar credea...

— Da, mama ta - zeii s-o aibă în pază! - avea o inimă de aur, i-a răspuns sultanul, cu o emoţie în ochi pe care Mazen nu ştia cum s-o definească. Dar să fiu al naibii dacă voi lăsa djinnii să te ia şi pe tine doar pentru că i-ai moştenit firea sentimentală! Nu uita, Mazen, inimile miloase nu-şi au locul în deşert!

Mama lui îi spusese cândva exact contrariul: că în ţinutul lor, o inimă caldă era mult mai valoroasă, căci deşertul te vlăguieşte de emoţii. Dar nu i-a împărtăşit gândul şi tatălui său.

Sultanul s-a retras, oftând.

— Sper că înţelegi că îţi vreau tot binele din lume, a spus el, cu o privire îngândurată, în timp ce îşi turna cafea din dallah[26]. De aceea am hotărât să începi lecţii de mânuire a sabiei.

Nici nu şi-a ridicat privirea când Mazen s-a crispat.

— Antrenamentele te vor ajuta să-ţi umpli timpul. Până la întoarcerea lui Omar vreau să rămâi la palat. Eşti mai în siguranţă aici.

Mazen a lăsat ceaşca jos, ca să n-o scape din mâini. Mama lui nu credea în combaterea violenţei prin violenţă. Acesta era şi motivul

Scanned with CamScanner

pentru care nici nu învățase arta mânuirii armelor. Motivul pentru care sultanul renunțase la titulatura de Rege al celor Patruzeci de Hoți. Dar asta fusese înainte de moartea ei. Mazen ar fi trebuit să știe că avea să fie doar o chestiune de timp până când tatăl lui îi punea o armă în mână.

De-ar ști că Omar va fi cel care va trebui să învețe cum să mânuiască o sabie! Gândul era de-a dreptul hilar. În timp ce el avea să fie nevoit să se prefacă un adevărat maestru spadasin, Omar urma să simuleze incompetența. Se pare că aveau ceva de lucru amândoi.

Tatăl său i-a zâmbit. Nu ironic, ci cât se poate de sincer.

— Lecțiile îți vor prinde bine. Cine a auzit de un prinț care nu știe să mânuiască armele? Ții pe umeri povara unui regat, Mazen. Nu-l poți apăra doar cu intenții bune.

Tatăl lui avea dreptate. Nu conta că Mazen nici nu putea să țină o armă în mână de teamă că avea să fie nevoit s-o înfigă în inima unei flințe sau că detesta violența. Se bucura că Omar era cel care urma să țină pe umeri povara sângeroasă a regatului lor în viitor. Mazen nu-și dorea nimie mai puțin decât tronul.

— Dacă te temi cumva că te vei plictisi, n-ai de ce să-ți faci griji, a continuat sultanul, suflând în cafea. Îți vom umple timpul cu îndatoriri productive. Le-am spus deja

Scanned with CamScanner

consilierilor că vei începe să participi la întrunirile noastre. Mă aştept deja să te văd la cea de mâine, de la amiază. Ai înțeles?

Aha, deci luptele cu săbiile şi întrunirile politice aveau să facă parte, pe viitor, din rutina lui! Dar Mazen nu putea - nu încă - să păşească într-o astfel de viață.

— Da, yuba, i-a răspuns el, cu glas domol.

Şi aşa şi-a luat rămas-bun de la tatăl lui - nu cu îmbrățișări sau un sărut pe frunte, ci cu o încuviințare. Când a părăsit divanul, şi-a simțit inima împovărată de lucrurile rămase nerostite.

Trecuseră vreo cinci ceasuri de la răsăritul soarelui când a ajuns în camera lui Hakim. Se pregătise de călătorie, împachetând haine care nu erau ale lui şi discutând cu Omar anumite lucruri pe care trebuia să le ştie ca Rege al celor Patruzeci de Hoţi. Fratele lui îi dăduse aproape toate bunurile sale, mai puţin eercelul în formă de semilună, de care refuza să se despartă. Era şi singurul lucru ce lipsea din ținuta lui Mazen în timp ce stătea în pragul uşii lui Hakim sub înfățişarea lui Omar.

A bătut şovăitor în lemn, folosind codul obişnuit, şi a intrat în cameră când Hakim l-a invitat înăuntru.

Biroul fratelui său era neschimbat, plin de umbre, de tomuri şi de hărţi.

— Mazen? Eşti neobişnuit de tăcut astăzi, a spus Hakim, răsucindu-se pe scaun.

S-a crispat în clipa în care a dat cu ochii de

Scanned with CamScanner

Omar. Mazen ura să vadă cum fratele său, de obicei liniştit şi relaxat, devenea încordat în prezenţa lui Omar. Era vina lui, o ştia prea bine. Cu ani în urmă, după ce mama lui îi spusese de existenţa lui Hakim, Mazen l-a rugat pe tatăl său să-l aducă înapoi la palat, de unde fusese alungat. Voia un tovarăş de joacă, un companion care să-l trateze, spre deosebire de Omar, ca pe un frate. Şi astfel a luat sultanul fără tragere de inimă urma tribului mamei lui Hakim şi l-a adus din nou la palat. De dragul lui Mazen i-a oferit lui Hakim titlul onorific de prinţ, deşi nu era vlăstarul lui.

Hakim, cu doi ani mai mic decât Omar, se apropia ca vârstă şi ca temperament de Mazen. Venirea lui la palat a marcat începutul unor vremuri mai tihnite. Cel puţin până la moartea mamei lui Mazen, eând sultanul l-a ferecat pe Hakim în camera lui şi i-a permis lui Omar să-l umilească.

E numai vina mea. Mazen simţea gustul amar al regretelor, ştiind că el fusese cel care îl răpise pe Hakim din sânul tribului său. Copil fiind, susţinea că Hakim făcea parte din familia *lui*. A înţeles mult mai târziu, odată ce fratele său a ajuns captiv în palat, cât de egoistă îi fusese dorinţa.

Mazen şi-a alungat acest gând din minte, apoi şi-a scos brăţara de la mână şi a schiţat un zâmbet chinuit când a văzut privirea uluită a lui Hakim.

— Salaam, Hakim!

Scanned with CamScanner

— Mazen! a exclamat fratele său, prăbuşindu-se pe scaun. Mi-a stat inima-n loc!

— Îmi pare rău. N-am avut când să-mi scot blestemăția asta până acum.

— Ai vreun motiv să foloseşti magia ca să iei înfățişarea lui Omar? a întrebat Hakim, cu ochii ațintiți asupra brățării. Aia e... o relicvă?

— Da şi da.

Zâmbetul i-a pierit de pe buze când a făcut câțiva paşi. Harta pe care sultanul le-o arătase lui Rasul şi lui Loulie stătea întinsă pe biroul lui Hakim. Fratele său mai adăugase câteva rute de călătorie.

Simțea cum Hakim îl măsoară din priviri. Se aştepta ca acesta să icnească sau să mormăie în barbă, dar când a rupt tăcerea, a făcut-o cu calm.

— Pleci în locul lui Omar astăzi?

Mazen a înghițit în sec.

— Îți mai aminteşti de favoarea pe care trebuia să i-o fac? Despre asta-i vorba. Vrea s-o însoțesc pe negustoreasă în călătorie, luându-i înfățişarea.

— Şi ai acceptat?

Hakim s-a ridicat brusc în picioare. Umerii lați şi sta- tura-i impunătoare îl făceau pe Mazen să se simtă mic şi neînsemnat.

— Te duci de bunăvoie într-un deşert bântuit de tâlhari şi de djinni doar ca să nu-ți dezvăluie secretul sultanului?

Mazen a făcut un pas în lături, ferindu-se de umbra fratelui său.

Scanned with CamScanner

— Nu sultanul e motivul pentru care pleci, nu-i aşa? Ci Negustoreasa de la Miezul Nopţii. Şi vrei să fugi de la palat.

Mazen a înghiţit în sec. *Da*, voia să plece din Madinne. *Da*, voia s-o ajute pe negustoreasă, chiar dacă nu ştia dacă era în stare s-o facă. Îi era dator.

Hakim a râs, iar Mazen a simţit o strângere de inimă.

— Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi, i-a spus el, întinzându-i mâna. Ştiu că mi-ai adus eşarfa ca s-o păstrez în siguranţă. Şi mai ştiu că ai luat deja hotărârea să pleci. Ai moştenit încăpăţânarea sultanului.

Mazen ar fi vrut să-l contrazică, dar Hakim avea dreptate.

— Mă citeşti mereu ca pe o carte.

— Ai inima deschisă ca o carte, i-a răspuns Hakim, luând eşarfa şi începând să facă harta sul. Cine mai ştie de șarada asta? Servitorii tăi? Karima?

— Nimeni, a spus Mazen, clătinând din cap. N-am cum să împărtăşesc secretul cuiva.

— Dar Negustoresei de la Miezul Nopţii? Nu crezi că ar fi mai dornică să plece cu tine la drum dacă ţi-ar cunoaşte adevărata identitate?

Mazen s-a simţit copleşit de vină. Nu-i surâdea gândul s-o mintă pe Loulie al-Nazari, dar ce putea să facă? Negustoreasa îl disprețuia pe sultan. Dacă ar fi aflat secretul lui Mazen, de ce nu l-ar fi folosit ca mijloc de

Scanned with CamScanner

şantaj împotriva sultanului? Şi, dacă s-ar întâmpla una ca asta, sultanul nu l-ar mai ierta în veci.

Mazen o plăcea pe Loulie, dar se temea mult prea tare de tatăl lui.

Hakim a încuviinţat solemn din cap în clipa în care Mazen i-a mărturisit acest lucru.

— Atunci, o să fiu eu cu ochii pe Omar, i-a răspuns încruntat. Mă supără gândul că îşi pune interesele personale mai presus de cele ale sultanului. Şi că te trimite într-o călătorie atât de primejdioasă.

Era supărător, într-adevăr, dar nu surprinzător. Pe când era copil, Omar îl atrăsese pe Mazen în tot felul de aventuri periculoase, râzând cu poftă când îl vedea rănit.

— Am însemnat pe hartă rutele cele mai frecventate, i-a spus Hakim, oferindu-i harta. Cea mai scurtă te va purta prin Dhyme şi Ghiban.

— A, da! i-a răspuns Mazen, cu un zâmbet crispat pe buze. Exact asta-mi lipsea, oraşe pline de spectatori în faţa cărora trebuie să-mi joc rolul.

Hakim nu i-a răspuns, mulţumindu-se să-l privească în tăcere, cu ochii învăluiţi în umbrele aruncate de lumina focului. Mazen a strâns harta la piept, simţind deodată o gheară în inimă. Nu avea niciun drept să se văicărească în faţa fratelui său. Captiv în palat din cauza lui.

Scanned with CamScanner

— Dac-ar afla...

— *Te iubeşte*, Mazen! Eşti preferatul lui. Nu ţi-ar face niciodată vreun rău.

Mazen era cât pe ce să izbucnească în râs. *Eu? Preferatul lui?* Cum de credea Hakim una ca asta? Tatăl lui *nu-l asculta* niciodată. Nici măcar n-avea încrcdere în el; îi delega toate responsabilitățile importante lui Omar. Dar știa prea bine că Hakim l-ar fi putut contrazice până la apus, așa că i-a făcut pe plac.

— Atunci iubirea îl orbește. Nu judecă niciodată raţional când vine vorba despre mine.

— E chiar atât de rău că vrea să pleci de la palat numai însoţit de gărzi?

— De acum încolo, va trebui să rămân captiv în palat tot timpul, i-a răspuns Mazen, clătinând din cap.

S-a oprit, dându-şi seama cât de răsfățat părea. Hakim nu avea voie nici măcar să participe la evenimentele din palat fără încuviințarea sultanului. Şi el se văicărea fără motiv!

Ar fi dat orice să-și ia cuvintele înapoi, dar nu știa cum să spulbere tăcerea stânjenitoare. Şi-a făcut de lucru cu mâinile, scotocind prin traistă, de unde a scos eșarfa mamei sale, carc strălucea plină de culoare chiar și in întunericul din încăpere.

Hakim s-a prăbușit pe scaun, adus de umeri.

Scanned with CamScanner

— Îmi pare rău, Hakim, a spus apoi, şoptind cuvintele uşor, ca o boare de vânt.

— Pentru ce? l-a întrebat Hakim, clipind.

Mazen i-a arătat împrejurimile cu mâna. Vrafurile de tomuri şi hărţile puse una peste alta pe pereţi, căci nu mai aveau *loc* niciunde. Dacă n-ar fi fost Mazen, Hakim ar fi străbătut acum deşertul, desenând hărţi. În schimb, era prizonier în palat, oferindu-*i* lui Mazen cheia libertăţii.

Când a zâmbit, umbrele de pe chipul lui Hakim i-au creionat sub ochi cearcăne întunecate, ce-l făceau să pară mult mai bătrân decât cei 25 de ani pe care îi avea.

— Ţi-am mai spus şi altădată - n-ai de ce să-mi ceri iertare. Pe de altă parte, nici nu-i timpul pentru asta.

Mazen şi-a înghiţit nodul din gât. *Nu, e timpul să ne luăm rămas-bun.*

Hakim s-a ridicat în picioare şi l-a îmbrăţişat primul, iar Mazen l-a strâns şi el în braţe, reuşind cu greu să-şi stăvilească freamătul lăuntric. Când Hakim s-a retras, ochii îi înotau în lacrimi încă nevărsate.

— Fie ca stelele să-ţi călăuzească paşii şi zeii să te aibă în pază! Şi nu uita, Mazen! a adăugat, punându-i mâna pe umăr. Când te simţi măcinat de îndoieli, nimic nu te va ajuta mai mult decât să fii tu însuţi.

— Nici n-aş spera vreodată să fiu altcineva, i-a răspuns fratele lui, schiţând un zâmbet chinuit.

Scanned with CamScanner

26 În arabă, „ibric” (n.t.).

Scanned with CamScanner

19. Nu i-a mărturisit fratelui său că, în acea călătorie, nu îi va folosi la nimic să fie el însuși. Şi că, în adâncul sufletului, se temea că așa va fi cazul mereu.

Scanned with CamScanner

20. LOULIE

În mod obișnuit, plecările lui Loulie din Madinne se desfășurau fără tam-tam. Ea și Qadir se trezeau în zori, beau chai cu Dahlia și porneau apoi la drum, cu traista plină de provizii în șa și busola în mână.

Însă astăzi lucrurile stăteau cu totul diferit. Astăzi, toți locuitorii Madinnei se strânseseră cu mie, cu mare ca s-o vadă plecând. Sau cel puțin așa avea impresia. Loulie nu mai văzuse nicicând străzile atât de ticsite de oameni. Știa că se bucură de o anumită reputație, dar nu își imaginase niciodată că *atâția* auziseră de ea. I se părea straniu că nutreau încă o asemenea fascinație, chiar dacă nu mai avea nimic din misterul Negustoresei de la Miezul Nopții, stând pe podiumul ridicat în grabă din porunca sultanului, îmbrăcată în robe închise la culoare. De obicei pleca din Madinne în straie cafenii; nu avea niciun motiv să atragă atenția asupra ei în deșert.

Dar iat-o acum, în văzul tuturor, în bătaia soarelui de amurg - s-a zis cu „enigmatica" Negustoreasă de la Miezul Nopții!

Negustorul Rasul al-Jasheen stătea la marginea podiumului, încercând să-i surprindă privirea. Loulie l-a ignorat. *El* se afla în spatele acestui haos și nu avea de gând să-l ierte vreodată.

Scanned with CamScanner

Fata s-a întors cu fața la mulțime când discursul sultanului s-a apropiat de sfârșit. Aplauzele furtunoase ale spectatorilor i-au reverberat prin trup și i-au răsunau strident în cap. A simțit cum i se întoarce stomacul pe dos și nu știa dacă era urmarea alcoolului de cu o noapte înainte sau a propriei neliniști. Totul era mult prea zgomotos și prea strălucitor. Însă cel mai greu de suportat erau uralele mulțimii, dovada faptului că toți acei oameni credeau în călătoria pe care urma să o facă și că n-ar ierta-o în veci dacă ar da bir cu fugiții.

La porunca sultanului, Loulie s-a urcat în șaua iepei cafenii care o aștepta în fruntea alaiului. A încercat să stea cât mai dreaptă cu putință când acesta a venit la ea ca să-și exprime urările de binc, adică doar niște amenințări voalate. A refuzat să facă altceva în afară de a recunoaștc prezența lui și a fiilor săi și a stăruit cu privirea asupra mezinului familiei regale.

— Prințe, atacurile djinnului nu sunt vina domniei voastre, i-a șoptit ea în barbă.

Voia să-i spună asta încă de când se întâlniseră în curtea palatului.

Prințul a înclinat capul într-o parte, schițând un zâmbet.

— Shukran. Drum bun, al-Nazari!

Apoi a pornit după sultan și fratele lui. Loulie a clipit de câteva ori, uluită de tonalitatea tăioasă a glasului său și de lipsa de

Scanned with CamScanner

sinceritate.

Şi-a ţinut în frâu iritarea şi a dat pinteni iepei, în timp ce lumea din jurul ei se învârtea ameţitor. Prinţul Omar şi Aisha, tovarăşa lui într-ale hoţiei, o aşteptau alături de Qadir, care stătea pe un armăsar splendid, cu arcul și tolba cu săgeţi pe umăr. Loulie a fost uimită să-i vadă simsirul din cameră prins acum la brâu.

— Te laşi purtat de sentimente? l-a întrebat, râzând. Şi eu care credeam că simsirul e doar un obiect decorativ.

— Ar fi o nesăbuinţă să ne aventurăm în deşert fără arme, nu crezi? i-a răspuns el, întorcându-se spre ea, cu un licăr vesel în ochi. Cum se umpluse de praf, m-am gândit că n-ar strica să-l iau cu mine în cazul în care mi se va ivi în sfârşit ocazia să-l folosesc.

Să sperăm că nu se va ivi niciodată ocazia asta! şi-a spus Loulie în gând, oftând adânc, în timp ce s-a aşezat în linie cu el.

Qadir s-a aplecat în şa, făcând un gest din cap spre mulţimea de oameni.

— Habar n-am avut că te bucuri de atâta popularitate în ţinutul celor vii, i-a spus el, urmărind mulţimea care nu mai contenea cu uralcle şi ovaţiile.

— Mă faci să par o fantomă.

— Sau o legendă, i-a răspuns el, surprinzându-i privirea.

— Şi eu care credeam că duc o viaţă simplă şi modestă, a ripostat ea, cu un suspin.

Qadir a întors capul, pufnind. Loulie l-a

Scanned with CamScanner

privit cu coada ochiului, îngândurată. Mai erau încă multe lucruri despre care voia să-i vorbească. Lampa, călătoria şi...

Asasinii. Nu uitase cuvintele djinnului-umbră. Dacă voia răzbunare, trebuia să-şi pecetluiască inima. Aceste vorbe trebuiau să însemne ceva. Avca de gând să le analizeze împreună cu Qadir imediat ce reuşeau să fure un moment în care să fie singuri.

Dar cine ştie când avea să se întâmple asta? Chiar şi acum simţea rânjetul prinţului Omar. Nicicând nu-şi dorise mai tare să i-l şteargă de pe faţă cu o palmă.

S-a uitat dincolo de Omar, la hoaţa acestuia: o femeie înaltă şi graţioasă, cu părul negru, împletit într-o coadă la spate. Loulie s-a simţit complet neînsemnată sub privirea ei pătrunzătoare, ca un cărăbuş zdrobit sub talpă. Era convinsă că nu mai fusese nicicând într-o companie mai dezagreabilă.

Măcar îl am alături pe Qadir. A ţinut cu dinţii de acest gând în clipa în care au pornit la drum.

Capul îi zvâcnea de durere în timp ce mulţimea din jurul lor urla şi îi ovaţiona fără încetarc. Copiii fluturau flamuri decorative de pe acoperişuri, femeile strigau, scoţând sunete prelungi, iar bărbaţii aruncau cu monede de aramă, care străluceau în colbul drumului. Soldaţii sultanului stăteau de pază pe marginea străzii, privind stoici alaiul, în timp ce supravegheau masele de oameni.

Scanned with CamScanner

Deşi Loulie era obişnuită cu multă lume, nu văzuse nicicând atâţia oameni laolaltă şi priveliştea îi îngheța sângele în vene. Dar şi-a amintit cuvintele Dahliei: *Reputaţia unei persoane e determinată de modul în care aceasta interacţionează cu alţii.*

Identitatea lui Loulie era modelată din mister și aşa voia să rămână. S-a îndreptat în șa și a ridicat capul. Se apropiau de intrarea în souk când un glas familiar a strigat-o pe nume, iar fata s-a întors fără să stea pe gânduri. Rasul al-Jasheen își croia drum printre oameni, în timp ce îi făcea cu mâna.

S-a apropiat suficient cât s-o atingă.

— N-am avut încotro, i-a spus el.

Loulie a păstrat tăcerea, deşi îi tremurau mâinile pe frâu. Rasul se uita împrejur, căutându-i din ochi pe soldaţii sultanului, care deja se apropiau.

— Miza era tribul meu. N-am putut.. n-am putut să le pun vieţile în pericol.

Inima lui Loulie bătea atât de frenetic în piept, că abia mai reuşea să gândească. *Trib.* Cuvântul însemna acasă şi pierdere. Dacă ar fi putut în trecut să-și salveze tribul, distrugând viaţa altora, ar fi făcut oare ce a făcut Rasul?

— Nu i te împotrivi! a murmurat el, îndepărtându-se.

Robele verzi pe care le purta s-au contopit pentru o clipă cu nuanţele și cu vuietul mulţimii, apoi bărbatul s-a făcut nevăzut.

Loulie s-a întors tulburată spre poartă.

Scanned with CamScanner

Plimbându-şi privirea de jur împrejur, a văzut-o pe Dahlia la marginea mulţimii stând cu braţele încrucişate pe piept, parcă în semn de sfidare, şi cu ochii mijiţi în bătaia soarelui. În clipa în care li s-au întâlnit privirile, Dahlia şi-a pus mâna pe piept și a făcut o plecăciune.

Loulie a dat din cap, murmurând: *Rămas-bun, Dahlia!*

— Ești sigură că vrei să faci asta? a întrebat-o hangița.

— Fără doar și poate, i-a răspuns Layla, râzând. Mi-ai spus că trebuie să-mi câștig pâinea cumva.

— Am spus că nu accept orfani paraziți, a ripostat Dahlia, râzând în zeflemea. Rolul tău de mesager e îndeajuns ca să-ți plătești chiria. Nu ți-am sugerat niciodată să pleci în deșert în căutarea unor relicve care s-ar putea să nici nu existe. Cum vrei să le găsești?

Layla s-a uitat la Qadir, care amesteca zahărul în cafea. Apoi a ridicat ceașca și a băut impasibil din ea. Layla și-a mușcat buza ca să nu pufnească în râs. Se îndoia că acesta își dăduse seama că îi descoperise secretul - că doar se prefăcea că amestecă zahărul din chai. Că avea o ceașcă goală. Qadir înghițea zahărul gol.

L-a lăsat să-și termine mica șaradă, apoi a întins mâna după busolă și i-a arătat-o Dahliei. Hangița a privit-o cu ochi sceptici.

— O busolă veche?

Layla a lovit ușor suprafața de sticlă.

Scanned with CamScanner

Săgeata roșie a început să se miște.

— O busolă magică.

Dahlia nu a părut impresionată.

— Întoarce-te după treizeci de zile cu aceste relicve magice și o să te cred! Dar, dacă întârzii fie și numai o zi, voi trimite pe urmele tale o echipă de căutare!

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că îți faci griji pentru mine, Dahlia bint Adnan, i-a răspuns Layla cu sprâncenele arcuite. Și eu care credeam că n-ai pic de suflet.

— Îmi fac griji pentru tine pentru că ești o investiție, fetițo. Valorezi mai mult vie decât moartă, a ripostat Dhalia, apoi a continuat, cu o voce blândă: O să fii atentă, da? Deșertul e primejdios.

— Știu, a murmurat Layla, plimbând o ceașcă dintr-o mână într-alta. Dar îi duc dorul.

— Voi, beduinii, cu dorul vostru de ducă, a spus Dahlia, oftând, dar schițând un zâmbet. Ei bine, ai grijă să te întorci! Îmi mai datorezi niște galbeni pentru chirie.

— O să fac mai mult de-atât, i-a răspuns Layla, aplecându-se în față, cu ceașca în mână. O să aduc suficiente relicve cât pentru o mică avere. Și apoi o s-o împart cu tine.

Dahlia a izbucnit în râs și a ridicat ceașca.

— Atunci să bem pentru o mică avere!

*Și au ciocnit cești*le.

Scanned with CamScanner

21. — Pentru o mică avere! a repetat

Layla.

Scanned with CamScanner

22. MAZEN

Prima dată când s-a aventurat în deșert, Mazen lua lecții de călărie. Chiar dacă în cartierul nobililor existau terenuri special amenajate pentru echitație, sultanul susținea cu tărie că locul cel mai bun pentru desfășurarea lecțiilor era zona în care prinţul avea să călărească cel mai adesea. Mazen își amintea și acum uluirea cu care privise grandoarea deșertului când a păşit prima oară dincolo de porțile orașului.

Își amintea cum particulele fine de praf străluceau în aer ca niște steluțe. Își amintca peisajul - o întindere aurie de nisip scăldată în amurgul soarelui - și vântul care îi flutura jucăuș veșmintele.

Lecțiile de echitație erau dificile, dar lui Mazen îi plăceau. Pe atunci, lucrurile erau mult mai simple. Era doar un băiețel care aștepta cu nerăbdare călătoriile importante pe care, într-o bună zi, avea să le facă alături de tatăl lui. Își imagina dunele pe care avea să le străbată și ființele legendare pe care urma să le întâlnească în aventurile despre care avea să-i povestească mândru mamei sale.

Dar aceasta a pierit și zilele la care visase n-au mai venit niciodată.

O melancolie stranie a pus stăpânire pe el în timp ce mergeau pe drumul peregrinilor,

Scanned with CamScanner

dincolo de poarta Madinnei. A avut deodată o senzaţie extrem de ciudată - aceea că se îndrepta mai degrabă spre trecut decât spre viitor; vedea acelaşi apus care scălda dunele îndepărtate în nuanţe de roşu-au- riu şi în aer pluteau aceleaşi particule strălucitoare de praf, purtate de o adiere blândă de vânt. Privirea i-a fost atrasă de nişte flori galbene care se iţeau răzleţe din nisip şi s-a întrebat dacă le plantase cineva acolo sau dacă nu cumva această mică oază de verdeaţă se născuse din sângele djinnilor.

Ar fi dat glas gândului dacă n-ar fi trebuit să joace rolul fratelui său.

Se agita - discret, spera el - în şa. Trecuse ceva timp de când nu mai călărise, dar încă îşi amintea cum să-şi relaxeze corpul. Nu, cum să relaxeze corpul lui *Omar*, care era mult mai mătăhălos decât al lui. Din fericire, niciunul dintre tovarăşii lui de drum nu dădea atenţie gesturilor sale uşor agitate. De fapt, niciunul nu rostea vreun cuvânt. Mazen încerca să aprecieze tăcerea. Cel puţin îi oferea răgazul să se bucure în tihnă de călătorie.

O călătorie remarcabil de *scurtă*.

Când drumul străjuit de stânci a dispărut, negustoreasa a scos o busolă şi a folosit-o ca să-i călăuzească în direcţia corectă. De acolo au urmat preţ de vreo două ceasuri cărările lăsate de alţi peregrini, ajungând în cele din urmă la primul popas de pe hartă: un avanpost nu departe de oraş, un loc pe care peregrinii îl

Scanned with CamScanner

numeau al-Waha al-Khadhra'a, Oaza cea Verde. Era mai degrabă un adăpost decât un popas, un orășel în miniatură, cu clădiri din lut și tarabe colorate. În inima avanpostului se afla oaza, o întindere mare de apă împrejmuită cu stufăriș galben, curmali aplecați la pământ și corturi. Mazen s-a întrebat câți djinni pieriseră pentru ca această oază să prindă viață.

Gândul îi bântuia mintea ca un nor apăsător și negru când au intrat în avanpost, iar Loulie al-Nazari s-a întors spre ei ca să le vorbească.

— Vom înnopta aici în seara asta, a spus ea cu glas rigid, apoi a dat pinteni iepei, luând-o înainte fără să mai aștepte vreun răspuns.

Mazen a văzut-o cum dă să caște, dar se abține în timp ce se îndrepta împreună cu garda ei de corp sprc zona de lângă apă rezervată înnoptării.

N-a avut timp să se gândească prea mult la oboseala ei, căci atenția i-a fost captată de priveliștea nouă dimprejur, cu care nu era obișnuit. Se uita lung la femeile care duceau pe cap coșuri împletite, la bărbații care stăteau rezemați de copaci și ronțăiau kebab de miel și la copiii care se ascundeau printre tarabe, chieotind.

Tabloul i-a smuls un zâmbet firav, dar și-a amintit repede că trebuia să joace rolul lui Omar, iar acesta nu s-ar fi holbat niciodată la asemenea lucruri. A dat pinteni calului, scuturându-și hainele de praf și urmând-o pe Aisha

Scanned with CamScanner

bint Louas, care se oprise în apropiere. Aceasta nu scosese niciun cuvânt pe tot parcursul călătoriei. De fapt, nu-i vorbise deloc, cu excepția unui moment din timpul procesiunii când l-a sfătuit să stea drept în șa.

Tăcerea dintre ei a persistat și-n timp ce au ridieat cortul. Loulie al-Nazari i-a ignorat tot restul serii, deși Mazen a zărit-o plimbându-se printre tarabele din avanpost. Petrecea fiecare moment în eompania gărzii ei de corp, care o urma ca o umbră. De fiecare dată când Mazen voia s-o abordeze, Qadir - după cum o auzise numindu-și garda de corp - îl privea încruntat de la distanță. Chipul său lipsit de expresie i se părea și mai tulburător decât încruntătura permanentă a Aishei.

Se făcuse deja miezul nopții, iar Mazen schimbase doar câteva vorbe cu o mână de peregrini din avanpost, care i-au recunoscut chipul ascuns în glugă. Era straniu să fie recunoscut sub înfățișarea fratelui său. Și mai straniu era când oamenii îi zâmbeau cu sclipiri în ochi și i se adresau cu titluri care nu-i aparțineau.

Regele celor Patruzeci de Hoți, îi spuneau ei. *Erou.* Dar cel mai ciudat era cel de-al treilea titlu, unul pe care nu-l mai auzise nicicând: *Hoțul de Praf de Stele*. Era cel mai înspăimântător dintre toate, căci reprezenta dovada faptului că toată lumea știa cine era Omar cu adevărat: un om care fura viețile djinnilor. Un ucigaș înveșmântat în sânge

Scanned with CamScanner

argintiu.

Încă se gândea la acest titlu când a adormit în cortul lui în acea noapte. Şi a început un coşmar cu Omar care se apropia ameninţător, cu un pumnal negru în mână, iar el îl ruga în şoaptă: *Cruţă-mi viaţa, Hoţ de Praf de Stele! Fie-ţi milă!* Dar Omar, cu rânjetul lui înspăimântător pe buze, nu cunoştea îndurarea. A ridicat pumnalul şi l-a...

Mazen s-a trezit teribil de speriat. La început abia a putut să respire; a stat şocat în capul oaselor, cercetând nedumerit pereţii de pânză dimprejur. Era un cort, a realizat el. Nu dormitorul din palat. Şi-a trecut prin păr mâinile care încă îi tremurau şi şi-a dat seama cu stupoare că buclele lungi îi dispăruseră, având acum o tunsoare grosieră, foarte scurtă.

— S-a întâmplat ceva, prinţe?

Când şi-a ridicat privirea, Mazen a văzut-o pe Aisha întinsă pe salteaua din faţa lui. Stătea rezemată în cot şi îl urmărea încruntată.

În numele zeilor, până şi un fulg ar trezi-o din somn!

— Nu, nimic, a îngăimat el. Am avut un coşmar.

— Vreţi să vă fredonez un cântec de leagăn? l-a întrebat ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Mazen a clipit de câteva ori. Era prima oară când reacţiona la vorbele lui. A clătinat din cap istovit, apoi s-a ridicat în picioare. Aisha a continuat să-l privească.

Scanned with CamScanner

Era frumoasă, şi-a spus el în gând, chiar dacă puţin cam înspăimântătoare. Avea ochi ispititori, într-o nuanţă atât de închisă de maro, că păreau negri. Părul, împletit mai devreme într-o coadă, îi cădea acum în falduri mătăsoase pe umeri. Avea chipul sculptat în tot felul de unghiuri: nasul şi pomeţii erau ascuţiţi, sprâncenele, uşor înclinate, iar bărbia, pătrată. Dacă oamenii erau plămădiţi din lut, cum spuneau legendele, atunci Aisha bint Louas era sculptată din cea mai dură piatră.

—Mă duc să iau puţin aer curat.

Se pregătea să iasă afară când a auzit-o spunând:

—Coşmarurile sunt un lucru cât se poate de firesc. Şi pe mine m-au bântuit când m-am luptat prima oară cu djinnii. Vor dispărea.

Apoi s-a întins din nou pe saltea, s-a întors cu spatele, oftând, şi a adăugat:

—În cele din urmă.

Mazen a răsuflat uşurat, auzindu-i răspunsul, aşa răstit cum a părut.

—Mă bucur s-o aflu.

Aisha nu i-a mai răspuns, dar nu l-a deranjat. Acum, că tăcerea dintre ei se spulberase, nu mai părea atât de apăsătoare. Un zâmbet i s-a ivit pe buze când a dat la o parte pânza care ţinea loc de uşă.

—Tesbaheen ala khair, a murmurat el.

—Wa inta min ahlah[27], a venit răspunsul când a ieşit.

Ceva mai devreme, împrejurimile gemeau

Scanned with CamScanner

de viaţă, fiind pline de vizitatori dornici să-şi împărtăşească bucatele şi bârfele. Acum domnea tăcerea, focurile fuseseră stinse şi singura sursă de lumină provenea de la torţele îndepărtate care înconjurau perimetrul taberei. La început, întunericul a fost înăbuşitor. Şuiera şi şoptea ameninţător, atră- gându-l din nou pe Mazen în adâncurile coşmarurilor sale.

Apoi a văzut cerul. Fără fum, fără copaci, fără clădiri - doar o întindere neţărmurită de albastru-închis, presărată cu stele strălucitoare.

Gândul i-a zburat la Hakim, care îi arătase cu mulţi ani în urmă cum să descifreze constelaţiile. Copil fiind, Hakim învăţase să se ghideze după ele. Mazen şi-a imaginat că, odată ce ieşea din oraş, avea să reuşească să facă şi el acelaşi lucru, dar, dacă stelele erau o busolă, încă nu ştia cum s-o manevreze.

Vântul i-a fluturat uşor hainele pe drumul spre oaza din mijlocul taberei. Dând ocol apei, a observat că briza nu-i mai pătrundea prin piele, cum se întâmpla când era el. Sub înfăţişarea lui Omar nu mai simţea frigul şi părea mai uşor. Şi, deşi nu dobândise încă echilibrul complet al fratelui său, îşi dădea seama că se simţea mult mai încrezător în pielea lui. Mult mai *capabil*. Iar cel mai mare avantaj al şaradei lor îl constituia faptul că rana provocată de djinnul-umbră nu mai exista, iar Mazen reuşea să uite că îi căzuse pradă cândva.

Scanned with CamScanner

Până când coşmarurile vor reveni. Teama i se cuibărea în piept. Data următoare când reuşea să aibă o discuție cu Aisha, avea s-o întrebe cât durase până când coşmarurile *ei* încetaseră să-i mai bântuie nopţile.

A oftat adânc când s-a întors în luminişul unde se afla cortul. În mijloc ardea un foc pe care nu-l văzuse mai devreme. L-a privit uluit. Nu se gândise nimeni să-l stingă?

— Te-ai rătăcit, prinţe?

Mazen a tresărit la auzul vocii. Lângă focul unde era convins că nu sc afla nimic mai devreme, a văzut dcodată umbra unui bărbat. O fantomă cu pielea închisă la culoare şi ochi arzători ca doi tăciuni aprinşi. Mazen a fost cât pe ce să leşine la vederea lui. *Nu-i un djinn!* A tras adânc aer în piept ca să-şi potolească bătăile inimii. *Nu-i un djinn!*

A făcut un pas înainte şi viziunea a dispărut. Umbrele au cedat locul luminii şi Mazen a văzut lângă foc chipul cunos- cut al unui bărbat. Era Qadir, garda de corp a Negustoresei de la Miezul Nopţii.

Mazen s-a îmbărbătat şi a râs scurt.

— Eu, să mă rătăcesc? Ce idee amuzantă!

— Hmm!

Bărbatul şi-a luat ochii de la el, îndreptându-şi atenția spre un obiect pe care îl ținea pe genunchi. O busolă. Chiar şi în întuneric, Mazen a văzut cum săgeata se tot învârtea. S-a întrebat dacă nu cumva aceea era busola de care pomenise negustoreasa pe

Scanned with CamScanner

drum. Arăta la fel, fără îndoială, deși acum nu mai părea demnă de încredere.

— O busolă stricată? a întrebat Mazen, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu e stricată, ci foarte precisă, i-a răspuns Qadir, fără să-i arunce nici măcar o privire.

— Precisă?

---

27 În arabă, „Noapte bună și ție” (n.t.).

Scanned with CamScanner

20. Garda de corp a negustoresei nu i-a mai răspuns. Mazen a mai zăbovit acolo un timp, dar nu putea să prefacă tăcerea într-o armă ca fratele său. În cele din urmă, a plecat. Era curios, dar și obosit. Spera că de această dată va reuși să doarmă.

Scanned with CamScanner

21. AlSHA

După săptămâni bune petrecute în Madinne, Aisha se bucura să se întoarcă din nou în deșert.

Însă nu era la fel de încântată de tovarășii dc drum. Era obișnuită să lucreze singură sau, în rare ocazii, alături de Omar sau de un alt hoț. Era exasperant să se afle într-o tabără cu niște oameni aproape străini.

A mormăit pentru sine în timp ce s-a aplecat deasupra focului. Ar fi putut să fie și mai rău, și-a spus ea. Cel puțin negustoreasa și garda ei de eorp nu erau de prisos. Dimpotrivă, Qadir folosea bine areul cu săgeți, iar Loulie se pricepea să jupoaie și să gătească vânatul pe care i-l aducea acesta. În ultimele trei zile de când plecaseră din Madinne, ajutaseră și ei doi la amplasarea taberei și la trasarea unui drum spre Dhyme. Una peste alta, Aisha trebuia să admită că erau niște tovarăși de călătorie decenți.

Însă prințul Mazen era o cu totul altă poveste. Deși acesta cunoștea îndeajuns de bine comportamentul lui Omar ca să-și joace rolul satisfăcător, era o adevărată povară. Tot ce reușise Aisha să-l învețe până în aeel moment era cum să facă focul. Toate celelalte sarcini le ducea singură la bun sfârșit. N-ar fi fost atât de rău, și-a spus în gând, dacă n-ar fi

Scanned with CamScanner

fost nevoită să pretindă că se află în slujba unui om care de fapt nici nu era regele ei.

Fata a luat o creangă de la marginea vetrei de foc şi a început să schiţeze absentă diverse forme pe nisip. Abia în clipa în care Loulie al-Nazari a apărut lângă ea și s-a uitat îndelung la desene, a realizat Aisha că acestea întruchipau nişte flori. Le-a șters iute cu bățul, făcând pe nepăsătoarea.

Negustoreasa şi-a strâns genunchii la piept.

— E pasiunea ta? a întrebat-o ea.

— Nu te priveşte, i-a răspuns Aisha.

— Nu eşti prea vorbăreață, nu-i așa?

— Vorbeşte în numele tău! Ne-ai tot evitat. Nu te preface că nu e așa!

Negustoreasa a ridicat din umeri, apropiindu-se de foc.

— Așa, şi? Mai degrabă tu ne eviţi pe *noi*.

Nici n-a apucat să-şi încălzească bine mâinile, că s-a iscat o pală de vânt, ridicând în aer nisipul şi agitând focul. Negustoreasa s-a retras. Aisha s-a abţinut să tremure şi şi-a tras gluga pe cap. Întotdeauna avea nevoie de câteva nopţi ca să se aclimatizeze cu vântul aspru din deşert.

Din spatele lor s-au auzit zgomote de paşi şi, câteva clipe mai târziu, şi-au făeut apariţia prinţul Mazen și Qadir. Prinţul, cu harta pe care Aisha insistase s-o studieze, iar Qadir, cu o pungă de curmale pe carc o cumpărase, după toate aparenţele, de la târgul din oază, cu două zile în urmă. Mazen s-a aşezat la câțiva

Scanned with CamScanner

paşi depărtare, în timp ce Qadir a ocupat locul de lângă negustorească. Ea s-a tras mai aproape de el, suficient cât să-i fure punga de curmale din poală. Qadir nu a părut deranjat când a început să mănânce din ele.

— Văd că se schimbă vremea, a spus el.

Mazen a rânjit superior. Era o imagine tulburător de perfectă a zâmbetului pe care Omar îl afişa de obicei.

— Ce observaţie perspicace!

Aisha a privit cerul. Luna plină trona leneşă, aproape ca un miraj. Nu vedea niciun nor ameninţător de ploaie, aşa că era puţin probabil să se stârnească vreo furtună. La ce se referea atunci garda de corp a negustoresei? La vântul mai rece? Dar nu era neobişnuit pentru acea perioadă a anului.

— Nu e nimie ieşit din eomun, a răspuns ea, întorcându-şi privirea spre negustoreasă.

Aeeasta părea înfrigurată după eum stătea cu braţele încrucişate pe sub mantie. Qadir, pe de altă parte, nu părea deloc tulburat de frig. Cât despre prinţul Mazen, el se străduia să nu clănţănească din dinţi - Aisha era convinsă de asta după cum îşi înelesta maxilarul.

— Se schimbă sau nu, mâine vom fi la Dhyme, a spus el. Nu vom mai avea de ce să ne temem de vremea rea odată ce ne vom afla între zidurile oraşului.

— Ce observaţie *perspicace*, Înălţimea Voastră! a ripostat negustoreasa, ridicând dintr-o sprânceană.

Scanned with CamScanner

Mazen a clipit, vădit uluit.

Aisha şi-a dres ostentativ vocea şi a deviat discuţia.

— Nu uitaţi de vizita pe care trebuie să i-o facem valiului din Dhyme, sayyidi! Se aşteaptă să-i trecem pragul când ajungem în oraş.

Omar nu trecea niciodată prin Dhyme fără să-i facă o vizită guvernatorului oraşului.

Era încurajator faptul că Mazen îl cunoştea deja pe Ahmed. Doar era şi el prinţ, la urma urmei, şi îl întâlnise fără doar şi poate pe valiu când acesta venise în Madinne cu treburi.

— Firește, a răspuns prinţul, oftând. Cum aş putea să uit de Ahmed? Ar face o tragedie din asta.

Loulie al-Nazari a tresărit. Un gest discret, dar perceptibil, dată fiind tăcerea din jur. Ş*tie cine e*, şi-a spus Aisha în gând. Dar curiozitatea ei s-a stins la fel de repede cum s-a aprins. Nu putea să deslușească sentimentele de pe chipul negus- toresei și nici nu-i păsa prea mult ca să încerce să afle mai multe.

Tăcerea învăluia totul în jur. Toţi se holbau, în liniște și cu niște expresii grave, la flăcări. Apoi negustoreasa a aruncat un băţ în foc. Văpăile au țâșnit la viață, învăluindu-i chipul în umbre care confereau privirii ei dispreţuitoare o tonalitate și mai aspră.

— Ei bine, a spus ea, în ceea ce privește vremea, n-avem alteeva de făcut decât să așteptăm și să vedem ce aduce ziua de mâine.

Scanned with CamScanner

A doua zi a adus cu sine o furtună dc nisip înspăimântătoare.

Vântul năprasnic mătura deșertul și rafale biciuitoare le spulberau hainele, șfichiuindu-le pielea. Nu trebuia decât să priveşti cerul de un portocaliu straniu ca să-ţi dai seama că te afli în mijlocul unei furtuni de nisip. Orașul Dhyme, care ar fi trebuit să fie doar la câteva ceasuri depărtare, era doar un contur înceţoşat printre norii de praf. Singurul indiciu care le spunea că se îndreptau în direcția corectă era busola negusto- resei, care le arăta eu conștiinciozitate nordul.

Sau cel puţin asta bănuia Aisha. Negustoreasa și garda ei de corp taciturnă dispăruseră în negură, fiindu-i cu neputinţă să-i mai vadă.

Vântul îi vuia în urechi, aruncându-i atât de mult nisip în faţă, că trebuia să și-o ascundă printre eşarfe. Își blestema soarta în timp ce lumea din jurul ei se prăbușea sub mânia naturii dezlănțuite. Chiar și când ținea ochii strânși, simţea cum nisipul i se lipeşte de gene și cum o înţeapă în pleoape. Îi pătrundea în gât, prefăcându-i fiecare suflare într-un șuierat dureros, ca un coșmar.

Îi venea să-și dea palme pentru că nu știuse să interpreteze negura care învăluise cerul, prevestind furtuna. În nesăbuinţa ei, se aşteptase ca vremea să fie mai blândă doar pentru că cra începutul Anotimpului Rece, dar ar fi trebuit să știe de-acum că vremea în

Scanned with CamScanner

deşert era capricioasă.

A riscat şi a aruncat o privire împrejur, în timp ce vuietul vântului s-a prefăcut într-un vaiet tânguitor, mijind ochii prin norii de nisip în căutarea unui semn de viaţă. Negustoreasa de la Miezul Nopţii nu se zărea încă nicăieri, dar Aisha vedea o siluetă apropiindu-se. Avea chipul acoperit. Omar, l-ar fi recunoscut oriunde.

Chiar şi când nu era Omar.

Aisha a dat pinteni iepei, îndemnând-o să se îndrepte spre prinţ. Mai aproape, tot mai aproape, până când vântul a prins din nou putere şi o perdea deasă de nisip s-a aşternut deasupra lor. Vederea i s-a înnegurat.

Timpul a încetat să mai existe în întuneric. Era zadarnic să meargă mai departe, aşa că a strâns frâiele în mâini, şi-a acoperit faţa în faldurile eşarfelor şi s-a retras în liniştea minţii sale. Vântul a biciuit-o năprasnic din toate părţile, până când a pierdut cu totul simţul direcţiei. Avea senzaţia deopotrivă că zbura prin aer şi că zăcea îngropată în nisip. Îi era greu - aproape imposibil - să mai respire. Un singur gând o ţinea ancorată în şa: Nu *mă voi lăsa înfrântă de o furtună.*

În cele din urmă, după minute îndelungate în eare a repetat aceste euvinte fără încetare, vântul a început să se mai domolească şi cerul a căpătat o tonalitate ceva mai roşiatică. Profitând de răgazul pe care i-l oferea furtuna, şi-a dat la o parte eşarfa de pe ochi şi a ridicat

Scanned with CamScanner

privirea. Nisipul i se prelingea pe obraji ca niște lacrimi în timp ce cerceta deșertul.

Pustiu de jur împrejur. Niciun prinț, nicio negustoreasă, nicio gardă de corp. Nimic, în afară de întinderea neţărmurită de nisip.

O spaimă cumplită a lovit-o deodată, cu forţa unui pumn dat în stomac. Aisha s-a chircit în șa. A strâns frâiele cu mâini tremurânde. Omar îi încredințase o singură misiune - una extrem de simplă. Dacă avea să-i spună că îi pierduse fratele doar pentru că subestimase furtuna și nu-și luase măsurile de precauţie, uitând să lege până și caii unul de altul...

Nu! Și-a muşcat cu putere obrazul. *Văicăreala e apanajul celor care dau greș.*

Îl *va găsi* pe prinț. Era misiunea ei să-l protejeze și nu avea să se dea bătută. S-a concentrat asupra respiraţiei, răsuflând încet și adânc printre faldurile eșarfei, ca să-şi potolească bătăile inimii. Negustoreasa și garda ei de corp se îndreptau spre nord, probabil spre un adăpost. Nu-i rămânea decât să găsească o cale de a se reorienta într-acolo...

— Aisha!

Strigătul a fost aproape imperceptibil, dar Aisha a reuşit să deslușească direcţia de unde venea. Inima i-a sărit din piept de ușurare când s-a întors în șa și a văzut umbra prințului făcându-i cu mâna din depărtare. I-a răspuns și ea - un gest scurt cu mâna, ca să-i dea de

Scanned with CamScanner

înțeles că îl văzuse.

Prințul a ridicat brațul și l-a îndreptat spre est. Aisha a luat-o la stânga, dând pinteni calului ca să micșoreze distanța dintre ei. Însă prințul era destul de departe, iar vântul prinsese din nou putere, stârnind o perdea groasă de nisip care o împiedica să-și dea seama dacă se afla la mare depărtare sau la doar câțiva pași. Prin negura deasă îi era cu neputință să-i vadă chipul.

Și-a stăvilit frustrarea și a continuat să înainteze. Nici nu mai conta că avea nisip în fiecare por din piele și fiecare răsuflare era un horcăit, căci nisipul îi pătrunsese în plămâni. La fel cum nu mai conta nici că vântul îi spulbera eșarfele, iar vuietul său devenea o șoaptă care semăna, în mod straniu, cu un glas.

Ya Awasha, uitătura aia o să-ți rămână de-a pururi pe chip dacă nu zâmbești!

Aisha s-a crispat. A zărit cu coada ochiului o pată de culoare și și-a ațintit privirea într-acolo. A tras adânc aer în piept, cercetând imaginea ce nu putea fi reală: un bărbat stătea în mijlocul furtunii și îi făcea cu mâna, purtând pe chip un zâmbet maliţios.

Dar. nu, se înșela. Nu era nicio furtună. Era doar fratele ei, pe câmpurile din Sameesh, dornic s-o tachineze, căci știa că aceasta era cea mai bună cale de a o motiva. *Te cunosc prea bine, surioară. N-ai decât să negi cât vrei, dar știu că pica te ațâță cel mai tare.*

Scanned with CamScanner

Cu cât îl fixa mai tare cu privirea, cu atât imaginea fratelui ei devenea mai clară: faţa prelungă, ochii negri, tuleiele care nu avuseseră niciodată şansa să se preschimbe în barbă...

O uşă s-a închis deodată în mintea Aishei şi fratele ei a dispărut brusc. A strâns frâiele în mâini, spunându-şi în gând: *Morţii nu vorbesc.*

În mod normal, faptul că era conştientă de ele ar fi trebuit să fie suficient ea să spulbere halucinaţiile create de căldura din deşert. Dar aceste miraje erau la fel de stăruitoare ca furtuna. De fiecare dată când Aisha îşi desprindea privirea de la o fantasmă, în faţă i se materializa alta. O vedea pe mama ei sub un curmal, făcându-i semn să se apropie în timp ce aduna fructele într-un coş. Îl vedea pe unchiul ei în fruntea unei turme de oi pe care le ducea la păseut.

Aisha şi-a înfipt unghiile în palme suficient de adânc cât să-şi cresteze pielea.

— Morţii *nu* vorbesc, a murmurat ea. Morţii *nu* vorbesc.

— Ce curios că îi poţi reduce la tăcere!

S-a răsucit iute şi a dat cu ochii de fratele ei, care mergea alături de ea, pe calul prinţului. Nu, nu pe calul prinţului. Căci silueta pe care o văzuse mai devreme nu fusese a lui Mazen.

— Spune-mi, ucigaşo! Îţi alini mustrările de conştiinţă reducându-ţi victimele la tăcere?

Scanned with CamScanner

Ochii fantasmei s-au întunecat când a început să rânjească, pupilele topindu-i-se în albul ochiului până când au devenit la fel de negri ca tăciunele.

— Tipic pentru un vânător să se creadă mai presus de moarte!

Era un djinn cu puteri magice! Această conștientizare i-a pârjolit sufletul. S-a mișcat instinctiv, scoțând un pumnal din mânecă și aruncându-l spre chipul fratelui ei. Mirajul s-a prefăcut în praf și a dispărut odată cu calul.

Dar Aisha nu mai era singură.

Căei zărea o dună prin perdeaua de nisip și furtună. Iar deasupra acesteia stătea o umbră și râmjea.

— *Hai, găsește-mă, ucigașă de djinni ce ești!* i-a șoptit în gând.

Inelele Aishei, menite s-o apere de posedările spiritelor, păreau să fi luat foc; abia se abținea să și le smulgă de pe degete.

Știa că trebuie să se întoarcă. Să pornească din nou pe urmele prințului. Era o nebunie să se lupte cu djinnul pe furtună și era evident că o tachina. Dar își croise drum prin mintea ei. Convins că *o va atrage* în mreje. Însă Aisha refuza să se lase amăgită de un djinn.

O liniște tăioasă ca moartea s-a așternut asupra ei când a dat pinteni iepei. Avea să înfrunte mai întâi monstrul și mirajele lui, abia apoi va porni în căutarea tovarășilor ei de drum. Nu avea nevoie de prea mult ca să spulbere creatura de pe fața pământului;

Scanned with CamScanner

înfruntase mulți djinni de-a lungul timpului.

Umbra nu s-a clintit din loc; a stat încremenită, rânjind.

— *Hai, găsește-mă!* i-a șoptit. *Găsește-mă! Găsește-mă!*

Când a coborât de pe iapă, vocea îi bântuia, batjocoritoare, gândurile, îndemnând-o să pornească pe urmele ei și făcând-o să spumege de furie.

Aisha a început să uree panta dunei. Deși vântul o biciuia din toate direcțiile și lumea se adâncea în întuneric, nu s-a oprit nicio clipă din drum. A strâns din buze - iar nisipul i-a scrâșnit printre dinți - și a continuat să pună un picior în fața celuilalt. Făcând pas după pas după pas, până s-a trezit în aer.

A rămas o clipă suspendată în văzduhul străveziu. Apoi s-a prăbușit pe povârnișul de nisip, de parcă picioarele i-ar fi fost de gumă. Una dintre eșarfe i s-a desprins de pe față și, când a ajuns la poalele dunei, avea gâtul atât de plin de nisip, că nici nu mai putea să respire.

Iritată și tulburată, Aisha a înjurat și și-a pipăit brâul. A răsuflat ușurată când a dat cu mâna de ambele pumnale aflate încă în tecile de la șolduri.

Bun! Ochii o ardeau și o durea fiecare fibră din trup, dar măcar avea armele la îndemână. Și-a încleștat mâinile pe plă- seleIe lor și a mijit ochii la norii de praf. Și atunci a văzut abisul: un întuneric amenințător, ascuns în

Scanned with CamScanner

spatele unei perdele de nisip.

A aruncat o privire peste umăr. Furtuna încă măturа deșertul în urma ei - năprasnică, violentă și necontenită - la fel de impenetrabilă ca abisul din fața ei. Aisha recunoștea imediat o capcană când o vedea. Djinnul orehestrase totul în așa fel încât s-o prindă captivă, indiferent ce cale ar fi urmat.

— *Găsește-mă!* răsuna din întuneric vocea batjocoritoare, care avea cadența unui cântec.

A privit întunericul cu o privire mânioasă. Nu avea de unde să știe dacă djinnul era autorul furtunii de nisip, dar nici nu mai conta. Era misiunea ei să extermine creatura. Ce vânător ar mai fi fost dacă ar fi lăsat monstrul în voia lui, să stârnească prăpădul în calea pelegrinilor neștiutori?

Mai întâi avea să înfrunte djinnul, apoi să-și găsească tovarășii de drum. Simplu!

A făcut un pas înainte.

— Pregătește-te, djinnule!

Și a început vânătoarea.

Scanned with CamScanner

22. LOULIE

Loulie a văzut mai întâi focul lui Qadir: o flacără strălucitoare, aproape albăstruie, care licărea în depărtare. Era singura lumină călăuzitoare într-un întuneric atât de dens că puteai să-l tai cu euțitul. A pornit într-acolo, oprindu-se numai când iapa a început să tropăie, fără ca nisipul să-i mai trosnească sub copite.

Apoi alături de ea s-a ivit Qadir, care i-a luat iapa de căpăstru şi a condus-o în peşteră. Loulie a blestemat când şi-a desfăcut şalurile de pe față. Ochii o ardeau cumplit şi nisipul îi scrâşnea printre dinți. După ce a descălecat, Qadir i-a oferit burduful de apă fără să scoată vreun cuvânt, iar ea a băut cu nesaț, udându-se pe față, apoi scuturându-şi hainele de praful gros cât un deget.

— N-ai nisip în plămâni? a întrebat Qadir.

— Poate doar un pic mai mult decât de obicei, i-a răspuns ea, tuşind.

Nici n-a apucat Qadir să priponească bine iapa, că prințul a intrat şi el în peşteră printr-o perdea de nisip. Avea ochii roşii când a deseălecat şi şi-a desfăcut şalurile de pe față. Loulie se aştepta să vadă pe chipul acestuia un rânjet, nu o expresie bântuită.

— A venit Aisha? i-a întrebat el.

Loulie s-a uitat la Qadir, care a clătinat din

Scanned with CamScanner

cap.

— Am pierdut-o în furtună, a spus prinţul, blestemând.

Deşi a spus-o pe un ton calm, Loulie i-a citit spaima în venele care-i fremătau pe gât şi în privirea aruncată nu o dată, ci de două ori peste umăr, de parcă vorbele lui ar fi putut s-o facă pe hoaţă să apară. Înainte ca Loulie să rostească vreun cuvânt, prinţul s-a dus la intrarea în peşteră. Nisipul l-a asaltat din toate părţile, dar stătea neclintit, cu ochii aţintiţi în întunericul ce învăluia acum deşertul.

— Pe toţi zeii! l-a auzit Loulie murmurând, cu o emoţie în glas care a luat-o prin surprindere.

— O să pornim în căutarea ei după ce se mai domoleşte furtuna, a spus Qadir, apropiindu-se de calul prinţului şi lovindu-i uşor botul ca să înlăture praful.

Prinţul s-a răsueit pe călcâie.

— Dar Aisha.. bint Louas...

Părea să-şi fi pierdut cuvintele.

Lui Loulie *aproape* îi era milă de el. Deşi era mai degrabă dezamăgită că nu dispăruse şi el înghiţit de furtună. Căci astfel ar fi putut să scape din această aventură înspăimântătoare.

Realizând pareă brusc că uitase de masca de pe faţă, prinţul s-a întors de la intrare şi a oftat adânc.

— Bine. O să aşteptăm să se domolească furtuna.

Şi au tot aşteptat. Când s-a lăsat seara, au

Scanned with CamScanner

rupt pâine deasupra focului şi au stat de veghe pe rând la gura peşterii. Nu schimbau nici trei vorbe, dar Loulie se bucura de tăcere. Nu voia să discute despre tovarăşa de tâlhării a lui Omar, rătăcită în deşert. Şi cu atât mai puţin despre Dhyme - mai ales dacă subiectul era Ahmed.

Încerca să şi-l scoată din minte de când îl pomeniseră în discuţia de cu o noapte înainte, dar acum gândul îi fugea la el, amintindu-i că trebuia să-l viziteze. Amintindu-i că, în ciuda sentimentelor ei contradictorii, îşi dorea *cu ardoare* să-l viziteze. Loulie a răsucit absentă acest gând pe toate feţele. S-a estompat doar când a adormit, transformându-se încă o dată

într-o problemă de care avea să se ocupe mai târziu. Mereu mai târziu.

Furtuna s-a mai domolit abia spre dimineaţă, când şi-au strâns proviziile şi au pornit în căutarea hoaţei dispărute. Loulie bănuia că Aisha se refugiase undeva, dar nu vedea nimic împrejur care să semene cu un adăpost. Şi nici urmă de iapă. Fata s-a gândit să folosească busola ca să-i dea de urmă, dar s-a răzgândit în cele din urmă, pentru că nu voia să-i dezvăluie puterile magice în faţa prinţului. La urma urmei, şi el era un tâlhar şi nu credea eă s-ar fi dat în lături să i-o fure.

Le era cu neputinţă să reia drumul pe care îl făcuseră cu o zi în urmă - furtuna le ştersese complet paşii. Nu aveau cum să afle unde se rătăcise Aisha; cu excepţia vreunui cactus sau

Scanned with CamScanner

a unui arbust răzleț, deşertul era doar un tablou dezolant, alcătuit din dune sinuoase, văi abrupte și stânci joase. Singura urmă de civilizație din apropiere era orașul Dhyme, care părea și mai îndepărtat decât era cu o zi înainte. Se întrezărea doar ca o pată la orizont, vizibilă numai când se aflau undeva la înălțime.

Loulie a mormăit când au trecut pe lângă un arbust crescut la întâmplare, pe lângă care trecuseră fără îndoială și ceva mai devreme. Poate *ar trebui* să folosească busola...

— Mi se pare că văd o altă peșteră în depărtare, a spus Qadir, arătându-le cu mâna în zare.

Deşi Loulie nu vedea decât nişte pete, unele cenuşii, dar care păreau promițătoare în acel peisaj scăldat în nuanțe de roșu și auriu.

— Mă duc să văd ce sunt, a spus Qadir, privind-o cu o sprânceană areuită.

Așteaptă-mă! însemna privirea.

Loulie a şovăit. O lăsa singură cu prințul Omar? Gândul îi stârnea fiori. Nu pentru că *s-ar fi temut* de el - nici vorbă! -, ci pentru că ura perspectiva de a se afla în compania lui fără Qadir. Dar.

l-a aruncat o privire pe furiș prințului. Părea posac, ținân- du-și buzele strânse într-o grimasă care trăda mai degrabă neliniște decât mânie.

E chiar suportabil așa, și-a spus în gând și a clătinat din cap, dându-i de înțeles lui Qadir

Scanned with CamScanner

că avea să-l aştepte.

Dar nici n-a plecat bine Qadir, că prinţul a şi coborât de pe cal şi a început să urce povârnișul celci mai apropiate dune de nisip.

— Ce faci? l-a întrebat Loulie, încruntată.

— Încerc să ajung la înălţime, ca să cercetez mai bine împrejurimile.

A şovăit când nisipul i s-a mişcat sub picioare, apoi s-a întors spre ea, cu o expresie întrebătoare pe chip. Loulie s-a erispat. Nu-i plăcea să fie privită de sus - metaforic *sau* literalmente vorbind.

Picioarele o dureau când au ajuns pe creastă, dar privelişteа a înviorat-o. Spre răsărit se întindea silueta oraşului Dhyme, iar spre apus se întrezărea Qadir, care se îndrepta spre pata cenuşie. Văzută de sus, părea într-adevăr o peşteră. A zărit în depărtare un şir de umbre care ar fi putut să fie o caravană, dar se afla mult prea departe ca Aisha s-o ajungă într-o singură noapte.

Loulie a privit valea mică şi abruptă de la baza dunei, înconjurată de povârnişuri nisipoase. Era o privelişte spectaculoasă, deşi stranie.

— Văd eeva, a spus prinţul încet, arătând spre bază.

Loulie i-a urmărit privirea şi a zărit în depărtare o umbră boţită, care nu părea să aparţină nimănui.

A coborât povârnișul înaintea lui, ca să vadă ce era.

Scanned with CamScanner

A săpat în nisip şi a scos la iveală o fâşie coloratã. Inima i s-a strâns în piept când şi-a dat seama ce era.

O eşarfã de catifea.

Omar i-a smuls-o din mâini.

— Pare să fie a Aishei.

Loulie s-a ridicat în picioare şi s-a uitat de jur împrejur. Dacă eşarfa era într-adevăr a hoaţei şi se afla aici printre dune, însemna oare că Aisha se împotmolise în această vale? Sau că fusese adusă aici de vânt?

Lângă ea, Omar a tras adânc aer în piept. A făcut stânga împrejur pe loc, mijind ochii.

— Ce e..., a îngăimat el, cu o privire dintr-odată înceţoşată. ... sunetul ăsta *infernal*?

Loulie a ciulit urechile, dar nu a auzit decât ţipătul îndepărtat al unui şoim.

— Un glas., a spus Omar, îndreptându-se spre dune.

Apoi a şovăit, cu capul înelinat într-o parte.

— O voce de femeie?

Şi-a pus palma pe povârnişul dunei de nisip. A rămas câteva clipe încremenit pe loc, mijind în continuare ochii. Apoi a început să sape prin nisip.

Loulie a făcut un pas înapoi, ferindu-se din calea prafului.

— Ce idee strălucită, Înalte Prinţ! Nici prin cap nu mi-a trecut că Aisha s-ar fi putut îngropa în nisip!

Prinţul a continuat să sape ca un om posedat, umplând-o de praf. Ea a icnit, un gest

Scanned with CamScanner

necugetat, pentru că a inhalat un pumn de nisip şi s-a înecat cu propria răsuflare. Când s-a risipit praful, gâtul părea să-i fi luat foc.

S-a întors spre prinț, gata să scape o înjurătură, dar i-a pierit glasul. În ciuda săpăturilor lui, duna arăta exact la fel ca în urmă cu câteva clipe.

Iar Omar dispăruse.

Se aștepta să-i apară în cale de nicăieri. Dar nu s-a întâmplat nimic de acest gen și prințul nu i-a răspuns când l-a strigat.

Magie?

Exista o singură cale prin care putea să afle. A scos busola din robă. Şi a ştiut înainte de a privi săgeata ce avea să-i arate aceasta. Instrumentul susura aşa cum făcea de fiecare dată când se afla în apropierea unei relicve nedescoperite încă.

Săgeata roşie arăta fix spre zidul de nisip, parcă tremurând de nerăbdare. Loulie a privit duna cu băgare de seamă. Se întâmpla deseori ca o relicvă să manipuleze spațiul dimprejur. Cu cât avea puteri mai mari, cu atât manipularea devenea mai puternică. Dar... o dună?

A pus mâna pe povârnișul de nisip și a tresărit în elipa în care inelele au început să i se încălzească. A privit șovăitoare busola. Nu pornise niciodată în căutarea unei relicve fără Qadir. Nu plecase nicicând fără să-i spună cum s-o găsească. Dar.

Trebuie doar să dau de urma prințului și

Scanned with CamScanner

să-l scot afară. O să mă întorc înaintea lui Qadir.

Scanned with CamScanner

23. A pus busola în buzunar şi a făcut un pas înainte. De data asta, magia nu s-a mai ascuns din calea ei. Nisipul s-a dat la o parte, dezvăluindu-i o intrare care nu se aflase acolo până atunci. Loulie a păşit în întuneric şi a dispărut din vale.

Scanned with CamScanner

24. MAZEN

Coridorul strălucea magnific din podea până în tavan, împodobit cu mozaicuri splendide. Pilaștrii de piatră susțineau tavanul boltit, acoperit cu vitralii decorative. De pereți erau prinse torțe în formă de cranii, în care ardeau lumânări albe care scăldau dalcle de pe podea într-o lumină azurie strălucitoare. În ciuda atmosferei stranii, era cel mai frumos coridor pe care îl văzuse vreodată.

Mazen habar nu avea cum ajunsese acolo.

Își amintea vag că a văzut o dună. Că a început să sape în dună și apoi s-a prăbușit în ea. Că, odată înăuntru, a îneeput să țipe în întunericul absolut. Și-a amintit că s-a panicat și a început să bată cu pumnii în zidurile întunecate, încercând să găsească ieșirea. Apoi s-a așternut negura uitării.

A tras adânc aer în piept când a luat-o la dreapta și a dat cu ochii de o imagine plină de crăpături. O descriere haotică a celor șapte regi-djinn, a bănuit el. Unul dintre ei jumătate pasăre, jumătate om, având picioare și tors uman, dar aripi de pasăre și cap de șoim. Mazen s-a întrebat dacă nu cumva aceasta era imaginea regelui-djinn luat captiv de Amir.

Cel de-al doilea djinn era înfățișat în mijlocul unei răsuciri, cu chipul ascuns în voaluri de negură. Cel de-al treilea ținea un

Scanned with CamScanner

craniu într-o mână şi un sceptru în cealaltă; cel de-al patrulea avea înotătoare de peşte pe spate şi trupul acoperit cu solzi. Cel de-al cincilea purta o dara'a despicată în două

- prima era incrustată cu nestemate, iar cealaltă, neagră şi sfâşiată. Imaginile ultimilor doi djinni crau cele mai stranii; unul era plămădit din lemn şi îi creşteau flori printre degete, iar celălalt era o umbră cu colţi şi ochi roşii, strălucitori.

Mazen a făcut un pas înapoi la vederea lui, iar inima a început să-i bată frenetic în piept. Îi reamintea de djinnul-umbră. Dar... nu. N-avea cum să fie unul dintre cei şapte regi-djinn.

S-a abţinut să râdă nervos şi şi-a continuat drumul. Fiecare pas pe care îl făcea răsuna strident în tăcerea de pe coridor, iar djinnii de pe pereţi păreau să-l urmărească din priviri.

Nu te speria! A smuls un pumnal din cingătoarea lui Omar, în speranţa că avea să-l ajute să prindă curaj. Ruinele erau învăluite într-o tăcere atât de copleşitoare, încât îşi auzea până şi foşnetul hainelor şi bătăile frenetice ale inimii. De obicci, chiar şi tăccrea putea fi auzită - un ritm perceptibil abia când celelalte sunete dispăreau. Însă aici tăcerea era absolută. Nefirească.

Nu te speria! A mai făcut un pas. Şi încă unul. Şi încă unul.

A simţit cum i se întoarce stomacul pe dos când a văzut din nou imaginea cu cei şapte

Scanned with CamScanner

djinni. Ştia că era aceeaşi, deoarece piatra era ciobită în aceleaşi locuri. Nu străbătea un coridor nesfârşit, ci se învârtea pe loc.

Focul din apropiere a început să licărească. Mazen şi-a încleştat mâna pe mânerul pumnalului. S-a încordat din cap până în picioare, cu răsuflarea întretăiată, rugându-se în gând: *O, zei, nu mă lăsați să cad în mrejele vreunui...*

— Salaam!

S-a întors iute şi a spintecat întunericul cu pumnalul. A atins. doar aerul. Străina era mult prea departe pentru ca tăişul cuţitului să-i cresteze măcar pielea.

Mazen a încremenit. O cunoştea pe această femeie.

Cu părul lung şi strălucitor ca lemnul lustruit, cu pielea măslinie şi pistruiată şi cu ochii aurii, scăldaţi în nuanţe de cafeniu - Mazen a lăsat pumnalul jos. Ochii ăia.. erau ai *lui.* Erau ochii mamei lui.

— Uma[28]?

A clipit de câteva ori, dar năluca n-a dispărut.

— Habibi[29], a murmurat ea.

Mazen a tresărit, dar nu s-a retras când aceasta i-a pus mâna pe obraz. Era rece. atât de rece. Dar atât de *moale*. Când şi-a retras-o, Mazen a avut senzația că a deșirat din el un fir dătător de viață. A clipit din nou, iar mama lui s-a clătinat pe loc ca un miraj.

— Uma! a strigat-o cl, fluturându-şi

Scanned with CamScanner

mâinile prin aer.

— Habibi!

S-a întors şi a văzut-o stând şi mai departe pe coridor, ţinând în mână un felinar care răspândea aceeaşi lumină stranie ca lumânările torţelor. I-a făcut semn să se apropie, cu un zâmbet duios pe chip.

— Urmează-mă!

Mazen a făcut un pas înainte.

— Unde te duci?

Dar Shafia nu i-a răspuns. S-a întors şi s-a îndepărtat, în timp ce flăcările torţelor au licărit şi s-au stins când a trecut pe lângă ele. Întunericul l-a înhăţat pe Mazen din toate părţile. *Neînsemnat*, îi şoptea. S-a desprins din faldurile negre ale beznei şi a pornit după mama lui.

Sângele îi zvâcnea în urechi şi îi pulsa în ochi. Simţea vag o povară stranie pe umeri şi o presiune copleşitoare în cap. Inelele de ficr de pe degete deveneau tot mai încinse şi mai strânse, apoi s-a aşternut o negură. De fiecare dată când clipea, mintea îi era tot mai încleiată, până când lumea a încetat să mai existe, cu excepţia unui cântec fredonat în şoaptă.

Coridorul a dispărut şi el. Nu mai era nimic de jur împrejur - doar mama lui, ce fredona lin o melodie.

Stelele, pe boltă, strălucesc
Şi paşii şeicului îi călăuzesc...

Mazen nu recunoştea versurile, dar s-a

Scanned with CamScanner

trezit fredonân- du-le la rândul său, cu ochii pe jumătate închiși, savurând sentimentul straniu de nostalgie care punea stăpânire pe el.

Treceau prin încăperi care i se dezvăluiau în toată plenitudinea lor. Dacă unele erau învăluite în praf și pânze de păianjen, altele erau împodobite cu tapiserii elaborate, desfășurate pe pereți, și covoare somptuoase, care li se întindeau la picioare. Au intrat apoi într-o sală ee părea să fie un divan, în care câteva schelete stăteau aplecate deasupra unor căni pline cu gândaci. Dar când Mazen a trecut pe lângă ele, scheletele au luat din nou chip de ființe umane și au ridicat cănile în aer, strigând: *Izbăvitorule! Izbăvitorule!*

S-a întrebat nu de puține ori dacă n-ar fi trebuit să dea glas întrebărilor care-i bântuiau gândurile: *de cine trebuie să vă izbăvesc?* Sau poate: *cum de ești în viață, uma?* Dar dorința dispărea de fiecare dată când o auzca pe mama lui cântând.

Melodia îi răsuna încă în minte chiar dacă se sfârșise de mult și îi amorțea în continuare gândurile, când mama lui a spulberat tăcerea:

— Cunoști legenda Reginei Dunelor, Mazen?

Prințul i-a auzit cuvintele, dar din motive obscure nu le înțelegea sensul. I-a zâmbit, în speranța că îi oferea răspunsul potrivit.

Mama lui a surâs și ea. Era același zâmbet senin pe care îl purta mereu pe buze și care îi făcea gropițe în colțurile gurii.

Scanned with CamScanner

— Îţi poate împlini toate dorinţele. Chiar şi pe cele imposibile.

S-a oprit la baza scărilor care duceau spre un turn întunecat. Şi a început să urce treptele şubrede de lemn.

— Dar toate dorinţele au un preţ, a continuat ea. Regina îţi va eere ceva la schimb. Trebuie să accepţi târgul înainte să-ţi îndeplinească dorinţa.

Dacă vrei, pot învia şi morţii. O voce pătrunzătoare, dar blândă îi mângâia gândurile.

Inima i-a sărit în piept la auzul ei. Vederea i s-a înceţoşat şi mama lui a dispărut. În locul ei s-a ivit o fiinţă deşirată şi palidă, cu membre lungi şi orbite goale. Îi vorbea cu vocea mamei sale.

— O să mă ajuţi, nu-i aşa, Mazen?

El a deschis gura - să icnească sau să ţipe -, dar cântccul a răsunat din nou, spulbcrându-i temerile. Fiinţa s-a făcut apoi nevăzută şi în locul ei a apărut din nou mama lui, cu o expresie încruntată pe chip.

Fireşte că o să te ajut, uma.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, Mazen, i-a răspuns surâzătoare.

Mazen a clipit - nu realizase că rostise cuvintele cu glas tare. Dar nici nu conta prea mult. Mama lui îi descifrase mereu expresiile de pe ehip...

S-a oprit pe loc. Uitase că purta înfăţişarea lui Omar. Cum de mama lui.

Scanned with CamScanner

— Am ajuns, a murmurat ea, arătându-i cu mâna spre două uși de bronz din capătul scărilor. Nu uita ce ți-am spus! Cine nu cunoaște sacrificiul nu cunoaște nici câștigul.

Mazen a șovăit. Ceața aceea stranie îi învăluia din nou mintea și îl împiedica să-și adune gândurile. Apoi mama sa i-a pus mâna pe umăr și toată atenția lui s-a spulberat brusc.

— Ai încredere, Mazen!

Îi vorbea cu glas domol și conspirativ.

— Nu tot ce ni se răpește în viață trebuie să rămână în mâinile celor care ne-au prădat.

Mazen a tras adânc aer în piept. Și s-a îndreptat încet spre uși.

Cunoștea prea bine sentimentul pierderii. O pierduse pe mama lui. Își pierduse libertatea. Și acum își pierduse și identitatea.

O pot aduce înapoi, îi spunea glasul fremătător din minte. *O pot aducc înapoi pe mama ta.*

Ușile s-au deschis, dezvăluindu-i o încăpere rotundă, difuz luminată de flăcările licăritoare ale torțelor. Vântul sufla prin crăpăturile pereților năruiți, fluturând draperiile castanii. În afară de șuieratul vântului, încăperea era tulburător de tăcută. O cameră pustie și rotundă, aflată în paragină.

După ce a intrat a auzit un trosnet sub picioare.

Și a văzut niște oase pe dalele din podea. Și-a spus în treacăt că acea descoperire ar trebui să-i ridice niște semne de întrebare. Că

Scanned with CamScanner

ar trebui să-i stârnească nişte temeri. Dar nu avea timp să-şi facă griji acum, aşa că le-a alungat, urmând să revină asupra lor mai târziu, şi s-a îndreptat spre baldachinul de piatră care se înălţa deasupra unui osuar. Peste baldachin se afla o cunună - un cerc de cranii de aur laborios gravate. O parte din el s-a întrebat de ce gravita într-acolo, dar n-a stăruit prea mult asupra gândului, ştiind că această cunună avea să-i îndeplinească dorinţele. Trebuia doar să pună mâna pe ea şi...

Voi fi din nou regină.

Mazen a început să fredoneze o melodie când s-a îndreptat spre baldachin. *Regină, regină, regină*, îi şopteau oasele când s-a apropiat de cunună. Cuvântul părea să îi pulseze prin minte. Prin trup. Prin vârfurile degctelor.

Şi a apucat cu mâna cununa de oase.

---

28 În arabă, „mamă" (n.t.).

29 În arabă, „dragul meu" (n.t.).

Scanned with CamScanner

25. LOULIE

Foc Drag? Trezește-te, Foc Drag!

Lumea părea să se fi prefăcut într-un scrum negru.

Loulie! Lou-Lou-Loulie!

Loulie a tresărit.

— Baba?

Nimeni n-o striga așa în afară de tatăl ei. A cercetat amețită întunericul în căutarea lui.

Sunt aici, Foc Drag.

Întunericul straniu s-a retras deodată, dezvăluind un coridor presărat cu mozaicuri elaborate și torțe ciudate, sub formă de cranii. A mijit ochii prin beznă, dar nu a văzut capătul. O tăcere mormântală plutea în aer, făcându-i respirația să pară supărător de zgomotoasă. Dar s-a spulberat înainte ca fata să apuce să se gândească prea mult la asta.

— Pe aici, Loulie!

L-a zărit în depărtare, conturat de lumina albăstruie a lumânărilor: tatăl ei. Înalt şi lat în umeri, cu ochi de un căprui-închis, care licăreau mereu veseli. Într-o mână ţinea un felinar. Cu cealaltă i-a făcut semn să se apropie.

— Baba?

Inima îi bătea cu putere în piept. O dată. *Nu se poate.* De două ori. *Ești mort.*

S-a îndreptat spre el ca într-o transă. Sau

Scanned with CamScanner

cel puțin a încercat s-o facă. Dar, cu fiecare pas pe care îl făcea, tatăl ei părea să se îndepărteze și mai mult.

— Foc Drag! Vino după mine! a strigat-o de la depărtare, după care s-a întors pe călcâie, măturând podeaua cu roba lungă - aceeaşi pe care o purta şi Loulie în rolul Negustoresei de la Miezul Nopţii.

A șovăit. Era un truc, fără doar şi poate. Nu avea timp să urmărească miraje pe coridoare întunecate. S-a întors, căutând intrarea, dar a dat de o fundătură.

Când și-a dat seama, a cuprins-o exasperarea. *Minunat!*

— Grăbește-te! i-a strigat năluca. Prin întuneric bântuie tot felul de ciudățenii, Foc Drag.

Într-adevăr, peste tot în jur simțea adieri ciudate şi auzea șoapte în urechi. S-a străduit să nu tremure și a luat-o la pas. A început să conceapă un plan. Primul pas: nu trebuia să se lase devorată de întunericul care pulsa de viață.

Dar, dacă de ghearele beznei putea să scape, de glasuri nu reuşea să fugă. Cu cât se apropia mai mult de mirajul care luase înfățișarea tatălui ei, cu atât deveneau mai răsunătoare. A scrâșnit din dinți și și-a atins inelele, concentrân- du-se pe căldura pe care o emanau. *Nimic din toate astea nu e adevărat. E magie. E...*

Atunci tatăl ei a început să cânte.

Scanned with CamScanner

Stelele, pe boltă, strălucesc
Și pașii șeicului îi călăuzesc.

Loulie a tresărit. De unde știa melodia? Cu cât se gândea mai tare la asta, cu atât lucrurile deveneau mai încâlcite, până când totul i s-a șters din minte, în afară de versuri. Cântecul i-a stârnit o căldură și un dor aparte. A avut senzația că se întoarce acasă.

— Da, a murmurat tatăl ei. Mergem acasă.

— Acasă? a șoptit ea stins.

Renunțase de mult la ideea de a se mai întoarce vreodată acasă, pentru că... pentru că se întâmplase ceva. Își amintea focul și durerea și moartea. Își amintea sentimentul pierderii și negarea lui. Își amintea dorința de a se cufunda în uitare.

— Acasă, a repetat blând tatăl ei. Dar mai întâi trebuie să-i aducem pe toți înapoi.

Loulie a încuviințat încet din cap, căci în vorbele lui nu părea să fie nimic greșit. Erau chiar firești. Avea încredere în tatăl ei; n-o călăuzise niciodată pe un drum greșit. Nu...

S-a ivit o amintire. Fragilă și casantă ca sticla. Stătea față în față cu tatăl ei lângă un foc în aer liber. El a scos din buzunar un disc plat din lemn și sticlă. O busolă. *Sunt multe lucruri misterioase în deșert, Foc Drag. Dacă vei găsi vreodată asemenea obiecte, va trebui să ai mare grijă de ele, căci ar putea fi relicve fermecate de djinni.*

Și-a amintit căldura mâinilor lui când i-a pus busola în palmă. *Atunci, și busola asta e*

Scanned with CamScanner

plină de magie? l-a întrebat ea.

El a pufnit în râs. *Pentru mine n-a mers, dar poate că ție îți va călăuzi pașii.*

Imaginea s-a spulberat. Loulie a mijit ochii și a încercat din nou să se concentreze. Era cât pe ce să cotească pe coridor când privirea i-a căzut pe un mozaic înspăimântător. Imaginile înfățișau niște marinari care se înecau în apele întunecate ale unui ocean și care întindeau în zadar mâinile spre cer. Aveau gurile căscate și ochii le ieșeau grotesc din orbite. Loulie a lăsat capul pe spate și a văzut zeița spre care ridicaseră marinarii cu disperare mâinile: o femeie cu pielea nefiresc de albă, în nuanțe ca de perlă, și cu ochii negri care licăreau ca niște picături de cerneală. Părul era o claie de fulgi cenușii care cădeau la pământ și se prefăceau în tăciuni încinși. Purta la gât un colier din oase de aur.

— Loulie! a strigat-o tatăl ei, cu glasul tot mai îndepărtat.

Fata a pus mâna pe mozaic. Era rece. Suficient de rece cât să-i reamintească de inelele dogoritoare. Atunci realitatea a lovit-o ca un fulger. Și și-a adus brusc aminte unde auzise cântecul. *Qadir! Era cântecul pe care îl fredona Qadir.*

S-a întors, dar mirajul dispăruse deja. Lumina era doar o pată albăstruie în întuneric. Apoi s-a stins. Focul din făclii a pierit și el, cufundând totul într-o beznă adâncă.

Bâzâitul pe care îl auzea s-a prefăcut într-

Scanned with CamScanner

un vuiet tot mai răsunător, care îi făcea urechile să-i pocnească şi genunchii să-i tremure. A simţit gust de metal în gură - avea sânge pe buze. Îi curgea sânge din nas, iar capul îi zvâcnea atât de tare de durere, că era pe punctul de a leşina.

Fugi! şi-a spus în gând cu o voce tăioasă, ca a lui Qadir. *Fugi, căci altfel vei pieri!*

S-a întors şi a luat-o la fugă fără să mai stea pe gânduri. Întunericul s-a luat după ea. A început s-o apese pe umeri, a prins-o de glezne, i-a urlat în urechi: *Ucigaşă de djinni! Criminalo!*

Loulie a fost prea înspăimântată ca să protesteze.

Ar fi dat orice să aibă cu ea globul strălucitor, să nu se fi prefăcut în ţăndări în divanul sultanului! I-ar fi fost de folos acum, căci ar fi ajutat-o să lumineze măcar chipul duşmanului. Dar nu-l avea. Era complet singură; era...

S-a trezit deodată ţintuită la pământ de un obiect cu margini şi unghiuri ascuţite. S-a speriat şi a început să lovească aerul cu cotul. S-a auzit un trosnet, iar inamicul nevăzut s-a retras, şuierând. Loulie a sărit în picioare şi a luat-o din nou la fugă. Aruncând o privire înapoi, a văzut că întunericul îl înghiţise cu totul pe agresorul ei.

Încă fugea când întunericul a început să se spargă în bucăţi albastru-aurii. Şi-a dat seama prea târziu că era cineva care ţinea în mână un

Scanned with CamScanner

felinar. S-a izbit de o siluetă și s-a prăbușit la pământ cu tot cu aceasta, într-o încrengătură de mâini și picioare.

Loulie s-a desprins și s-a ridicat în capul oaselor. A fost șocată s-o vadă pe Aisha bint Louas stând ghemuită ceva mai în față, cu ochii scăpărând scântei. Avea un pumnal îndreptat spre gâtul ei, dar l-a lăsat jos când i-a văzut chipul. A urmat un moment încordat de incertitudine.

E aievea sau e o iluzie?

Înainte ca Loulie să găsească răspunsul, Aisha a ridicat brațul și a aruncat pumnalul.

Acesta i-a zburat peste umăr. Loulie a auzit foșnet de pânză sfâșiată, urmat apoi de un țipăt înspăimântător. S-a înfiorat din cap până în picioare. Deși nu-l mai auzise nicicând, l-a recunoscut.

Era al tatălui ei.

S-a întors și a văzut ființa care țipa cu glasul părintelui său. O creatură cu înfățișare umană, cu orbite goale și carnea putrezită, cu membre prea lungi și oase ce ieșeau prin pielea subțire ca vârful unor cuțite.

Un ghoul.

Nu-i tata! Gândul a făcut-o să înșface pumnalul dat de Qadir și să se năpustească asupra ghoulului. Spaima a transformat-o într-o fiară, sfâșiind carnea de pe oasele bestiei fără să se oprească măcar să respire. A tăiat, a spintecat, a smuls și a zdrobit până n-a mai rămas nimic de distrus. Tremura ca varga

Scanned with CamScanner

când a prefăcut în praf ultimul oscior al creaturii.

Înfruntase ghouli de-a lungul timpului, dar niciodată ca acesta, niciodată întrupat de iluzii. Știa că erau niște ființe aproape oarbe, care simțeau de la depărtare magia și porneau pe urmele celor care îi dețineau sursa. Niște creaturi tainice, care se mișcau pe furiș; înăbușirea tuturor sunetelor era cea mai letală dintre abilitățile pe care le posedau. O tăcere nefirească se așternea adesea în deșert la apropierea lor.

Acum știa de ce coridorul fusese învăluit în tăcere ceva mai devreme.

Aisha bint Louas a trecut pe lângă ea, oftând.

— Salaam, al-Nazari!

Loulie a privit cu stupoare calmul pe care îl afișa. Un strat de nisip strălucea pe mantia și în părul Aishei de la furtuna dezlănțuită cu o seară înainte, dar în rest părea teafără și nevătămată. Loulie își masca greu iritarea. Venise aici ca s-o *salveze* pe această femeie, iar Aisha avea îndrăzneala să ofteze, de parcă Loulie era cea care stârnise valuri?

— În numele celor nouă cercuri ale iadului, unde naiba ai fost? Te-am căutat cu toții peste tot! a spus ea, fără să-și îndulcească glasul.

Aisha și-a pus pumnalul în cingătoare.

— Credeam că răspunsul e evident. Am pornit pe urmele unui djinn. Și a fost suficient de amabil cât să mă invite la el acasă.

Scanned with CamScanner

Loulie şi-a amintit privirea stranie de pe chipul prinţului în timp ce stătea în faţa dunei. Pomenise de glasul unei femei. l-a trecut prin minte că poate se aflase sub vraja vocii înainte să cadă şi ea în mrejele sale - şi că era posibil ca prinţul să fie subjugat şi acum. Dar i se părea puţin probabil. Omar era un asasin, nu o victimă.

— Așa spui tu când un djinn te atrage în eapcana unor ruine îngropate? a ripostat Loulie, cu o privire mânioasă. Că te *invită* la el acasă?

— Măsoară-ţi cuvintele, negustoreaso! i-a răspuns Aisha, încruntată. N-am răbdare să-ţi ascult replicile acide.

— Nici eu n-am răbdare în preajma hoţilor cu orgolii prea mari ca să recunoască faptul că *s-au rătăcit*. Dacă eşti un vânător atât de bun, cum de n-ai dat deja de urma djinnului?

Când Aisha s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat, Loulie s-a luat după ea.

— Ei bine?

Era cât pe ce s-o apuce pe Aisha de umăr, dar s-a oprit, observându-i semnele de pe braţe. De obicei, Aisha îşi purta mantia strânsă pe corp, prin urmare Loulie nu-i văzuse niciodată desenele cu henna: modele florale elaborate, care se înfăşurau în jurul coatelor şi îi învăluiau umerii. Le-ar fi con- siderat neobişnuite dacă n-ar fi înfăţişat atâţia spini şi frunze ascuţite ca briciul.

Dar nu desenele au făcut-o pe Loulie să

Scanned with CamScanner

cadă pe gânduri, ci urmele rănilor ascunse şi accentuate deopotrivă de henna de pe pielea ei.

— Vrei să spui ceva, negustoreaso? a întrebat-o ea, întor- cându-se spre Loulie.

— Mi se pare inutil să-ţi pun alte întrebări când nu mi-ai răspuns nici la prima.

Se priveau încruntate. Loulie se străduia să nu clipească.

În cele din urmă, Aisha s-a întors cu spatele.

— Vrei adevărul? Da, m-am rătăcit. M-am pierdut în furtuna de nisip şi acum am rămas blocată în locul ăsta mizerabil. N-am reuşit să găsesc o cale de ieşire de când am fost atrasă aici. Dacă tot eşti plină de idei măreţe, de ce *nu găseşti* tu ieşirea?

Loulie s-a făcut roşie la faţă ca racul. În afară de pumnal, mai avea la ea doar două obiecte magicc. Era timpul să le folosească, şi-a spus în gând.

A scos mai întâi busola, dar a abandonat iute ideea de a o folosi când a văzut că acul se învârtea frenetic în cerc. Nici chiar o poruncă dată în gând nu avea să-l potolească. Cât despre monedă, aceasta n-a făcut decât să-i confirme că se rătăcise şi că, da, exista o ieşire. Undeva.

— Aşadar nici măcar legendara Negustoreasă de la Miezul Nopţii nu mai găseşte drumul, a spus Aisha, pufnind.

— N-ai putea să mai taci? Încere să găsesc

Scanned with CamScanner

o soluție.

Loulie se gândea la ghoulul care luase înfățișarea tatălui ei. Încercase s-o conducă undeva înainte să iasă din transă; era convinsă de asta.

Și-a întors privirea spre Aisha:

— A încercat vreun ghoul să te ducă undeva?

Aisha a schițat o grimasă.

— Da, dar nu i-a mers.

După încruntătura ceva mai aspră decât de obieei a hoației, Loulie a bănuit eă ghoulul încercase s-o ademenească tot printr-o iluzie. Pe cine văzuse oare? Pe cineva din familia ei? Pe stăpânul ei vrednic de dispreț, ucigașul de djinni?

Aisha o privea cu chipul lipsit de expresie.

— Ce spuneai așadar?

Loulie și-a imaginat propria curiozitate ca pe o flacără și a stins-o. Asta-i mai lipsea - să se implice și mai mult decât era cazul cu ucigașii de djinni. A clătinat din cap.

— Cred că ghoulii sunt cheia care ne va ajuta să ieșim din locul ăsta.

Aisha a ridicat dintr-o sprânceană.

— Singura cale ca să scăpăm de aici e să găsim un ghoul pe post de călăuză?

Oare chiar *asta* spunea? Practic, ce avea ghoulul aveau și ele. Acesta purta cu el un felinar, dar felinar aveau și ele. Străbătuse coridoarele cum o făceau și ele acum. Și..

— Cânta.

Scanned with CamScanner

Gândul acesta a apărut ca un fulger.

Aisha şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Dacă tu poţi să numeşti vaietul ăla cântat. Dar ce-i cu asta?

O idee ridicolă îi trecea prin minte. Atât de ridicolă, că a fost cât pe ce să pufnească în râs. Cântecul era singurul lucru care le lipsea din arsenal. De ce n-ar fi încercat aşadar să-l fredoneze?

A privit intens întunericul neţărmurit şi a tras adânc aer în piept. Ignorându-şi obrajii încinşi şi golul din stomac, s-a concentrat asupra versurilor cântecului fredonat de Qadir.

Stelele, pe boltă, strălucesc

Şi paşii şeicului îi călăuzesc.

Cuvintele i-au venit în minte mai încet la început, apoi tot mai repede, prefăcându-se într-o cascadă. A ignorat râsctul Aishei şi s-a concentrat numai asupra cântecului.

Du-te, du-te, du-te tu la ea, Căci ea e a ochilor tăi stea!

Du-te, du-te, du-te tu la ea, Căci ea e o busolă pentru inima ta!

Avea senzaţia că pluteşte. Cântecul devenea o hartă, iar versurile păreau o cărare printre amintiri înnegurate. În timp ce cânta, ruinele dimprejur au început să dispară, lăsând locul unui palat magnific din marmură şi aur. Totul era uluitor de luminos.

Soarele nisipul îl încălzeşte Şi inima şeicului i-o încinge. Printre umbre, ea te aşteaptă, Dragostea dintr-ale tale vise.

Scanned with CamScanner

Printre umbre, printre umbre, Ea te așteaptă și te-așteaptă.

Picioarele lui Loulie se mișcau de la sine, purtând-o pe un drum care trecea deopotrivă prin trecut și prin prezent. Străbăteau încăperi pe cât de pline, pe atât de lipsite de culoare, și grădini cu plante târâtoare, înecate în cenușă. Pașii le purtau printre săli fie înțesate cu dansatori plini de viață, fie cu leșuri lipsite de suflare și pe coridoare care fie străluceau amețitor, fie zăceau îngropate în colbul vremii. În cele din urmă au ajuns în fața unor trepte șubrede.

O voce a răsunat în mintea lui Loulie, spulberându-i gândurile.

Bine ați venit, dragile mele oaspete! Era glasul profund și sonor al unei femei. *Ucigașe de djinni ce sunteți! Asasine mult prețuite! Ați venit să vă încununați cu laurii gloriei? Căutați o putere mai presus de orice imaginație?* Vocea a izbucnit în râs și a clătinat zidurile, deși se afla doar în mintea lor. *Mi-e teamă că ați venit prea târziu. Altcineva își revendică deja laurii victoriei. Dar cum ați bătut atâta drum, vă invit în casa mea. Ce fel de amfitrioană aș fi dacă nu mi-aș onora oaspeții?*

— Omar? a murmurat Aisha în timp ce Loulie își spunea în gând: *Regina Dunelor.*

Loulie a urcat în fugă treptele, gândindu-se în tot acel timp la femeia din mozaic, cea cu pielea straniu de albă, ca a unui ghoul, și cu

Scanned with CamScanner

ochii negri ca smoala. Regina Dunelor. Legenda reginei-djinn, depănată de Bătrânul Rhuba, i-a trecut prin minte iute ca nisipul unei clepsidre.

Legenda Reginei Dunelor

Cândva, în vremuri demult apuse...

Trăia o sclavă pe nume Naji, care a fost vândută unui negustor crud. Zi și noapte, Naji suferea chinuri inimaginabile, căci negustorul o bătea fără milă și fără motiv. L-a slujit ani de-a rândul, îndurând torturi cumplite, până într-o bună zi, când a fugit în toiul unei furtuni de nisip. A gonit până n-a mai putut, apoi s-a prăbușit într-o vale izolată și a cerut ajutorul zeilor.

Spre uimirea sa, unul dintre ei i-a răspuns și, cu un glas catifelat, i-a călăuzit pașii prin vale spre un palat splendid, ascuns în spatele unui voal de nisip. Naji a fost atât de uluită, că a uitat de oboseală și a explorat palatul cu inocența unui copil. În cele din urmă a ajuns într-o sală a tronului decorată atât de frumos, că estompa până și opulența stăpânului ei.

În capătul sălii se afla un tron maiestuos, pe care stătea o femeie cu pielea albă ca de porțelan și cu ochii negri ca noaptea.

— Mă bucur să te am ca oaspete, a întâmpinat-o ea, cu aceeași voce care îi călăuzise pașii spre palat. Te rog să rămâi și să

Scanned with CamScanner

te odihneşti puţin, habibti[30]! Voi porunci să ţi se aducă bucate alese şi voi organiza un spectacol în cinstea ta.

Naji s-a simţit atât de recunoscătoare, că a fost cât pe ce să izbucnească în plâns. Dar, îndată ce a văzut spectacolul de pe scenă, bucuria i-a şi dispărut, pentru că totul doar o simplă mascaradă. Dansatorii erau doar nişte carcase umane, cu ochi găunoşi. Dansau şi cântau ca nişte marionete la porunca amfitrioanei sale.

Când au terminat, Naji s-a prăbuşit în genunchi şi a cuprins mâinile reci ale gazdei sale.

— Aţi fost generoasă cu mine, sayyidati[31], dar vă rog să mă lăsaţi să plec. Un om primejdios se află pe urmele mele şi nu vreau să vă treacă pragul palatului.

— Nu-ţi face griji pentru mine, fetiţo! Eu nu mă tem de oameni. Niei vorbă! *Ei* se tem de *mine*, a spus amfitrioana, cu un zâmbet cald pe buze. Ai vrea să te scap din ghearele acestui monstru?

Naji a fost atât de uluită de curajul gazdei sale, că a şi uitat de spectacolul straniu al dansatorilor.

— Chiar aţi putea să-l împiedicaţi să mă mai hăituiască?

— Fără doar şi poate! Şi nu doar atât. Pot să-ţi îndeplinesc toate dorinţele, chiar şi pe cele imposibile, a adăugat ea, cu un licăr ca de stele în ochii negri ca noaptea. Dar toate

Scanned with CamScanner

dorințele au un preț, firește. Ca să înfăptuiesc acest lucru pentru tine, va trebui să-ți cer ceva la schimb.

Naji era atât de deznădăjduită, că și-a lăsat imediat capul în pământ și a întrebat-o cum îi putea fi de folos.

Iată care au fost cuvintele amfitrioanei sale:

— Ca să-mi folosesc magia trebuie să plec de aici și pentru asta am nevoie de trupul tău.

Și-a scos de pe cap o cunună de oase din aur și i-a oferit-o lui Naji.

— Pune-ți-o la gât și îți voi dărui puterea de a-ți distruge coșmarul!

Naji s-a supus și, în timp ce gazda ei s-a prefăcut în fum și cenușă, ea s-a simțit cuprinsă de o putere înspăimântătoare. Foamea și setea i-au dispărut, lăsând locul unci dorințe avidc dc răzbunare. S-a întors în deșert, străbătându-l fără încetare, până a ajuns în tabăra stăpânului ei nemilos. Acesta angajase mercenari ca să dea de urma lui Naji și a fost șocat s-o vadă ivindu-i-se în fața ochilor.

— Așadar te-ai întors, sclavă ce ești! a spus negustorul, apropiindu-se cu un bici în mână. Ai de gând să-mi implori iertarea sau va trebui să te pedepsesc?

Naji a ridicat capul și l-a privit pe fostul ei stăpân drept în ochi.

— Nu-ți voi mai implora niciodată iertarea.

Apoi a ridicat brațele în aer și a invocat magia neagră care-i curgea prin vene.

Scanned with CamScanner

Creaturi făcute din oase descărnate au răspuns chemării sale, ieşind din nisip cu urlete mânioase. Când negustorul şi oamenii lui au luat-o la fugă, gho-

ulii au pornit pe urmele lor ca nişte câini de vânătoare, frângându-le oasele şi smulgându-le inimile din piepturi. Naji i-a chemat apoi la ea. A fost şocată să vadă cum leşurile celor uciși s-au ridicat în picioare și au răspuns chemării ei.

— Ce fel de magie mârşavă e asta? a întrebat, făcând înfricoşată un pas înapoi.

A auzit în minte glasul amfitrioanei sale, care i-a răspuns râzând:

— Fetiță dragă, aceasta e magia Reginei Dunelor. Magia *mea*. Şi acum, că sunt liberă, ai descătuşat-o asupra lumii întregi.

Naji nu mai cunoscuse nicicând o spaimă mai copleşitoare decât cea pe care a simţit-o atunci, căci Regina Dunelor nu era o simplă muritoare, ci una dintre cei şapte regi-djinn. A încercat să-şi smulgă cununa de oase de la gât, dar în zadar. Regina Dunelor a izbucnit în râs.

— N-am încheiat complet târgul, habibti. Ţi-am distrus coşmarul, aşa că acum eşti nevoită să-mi cedezi trupul tău. Dar nu te întrista, fetiţo! Împreună, vom fi indestructibile.

Malefica Regină a Dunelor i-a spulberat gândurile lui Naji la fel de uşor cum stingi o lumânare, apoi a început să unelteaască. Şi-a condus armata prin deşert spre un oraş

Scanned with CamScanner

înfloritor,unde s-a întâlnit cu valiul care îl guverna. I-a promis acestuia puteri nemaivăzute dacă avea s-o găzduiască. Guvernatorul lacom i-a

acceptat târgul şi n-a deplâns moartea soldaţilor lui când au fost uciși de regină, căci, la porunca ei, leşurile acestora s-au ridicat în picioare şi au îngroşat rândurile unei armate înfiorătoare şi nemuritoare.

Valiul a fost atât de uluit de magia reginei, că a uitat ce însemna teama. A fost cea mai cumplită greşeală pe care o putea face. Câteva săptămâni după ce a preluat conducerea armatelor acestuia, regina i-a curmat viaţa pe un câmp de luptă pustiu.

— Un om lipsit de inimă nu are nevoie de ea, a spus regina, smulgându-i inima ce încă îi mai bătea şi poruncindu-i apoi leşului său s-o urmeze.

Regina Dunelor a cutreierat deşertul ani de-a rândul, clădindu-şi o armată de morţi. Aceştia i-au construit un palat mult mai impunător decât vestigiile în care o găsise Naji. Aici a trăit ani întregi, mulţumită să fie adorată şi temută.

La un moment dat a apărut Munaqid, un ţăran din- tr-o aşezare învecinată. Spre deosebire de restul consătenilor lui, el refuza s-o venereze pe regină. „Djinnii sunt doar nişte blasfematori alungaţi de zei pentru răutăţile lor", le-a spus el. „Iar cei şapte regi sunt cei mai îngrozitori, căci ei se află la

Scanned with CamScanner

rădăcina răului." Şi a început să caute o cale prin care să pună capăt regimului plin de teroare al reginei. Planul i-a purtat paşii spre palatul acesteia, unde i s-a închinat şi i-a oferit proslăviri false. Se întorcea zi de zi la ea şi revărsa asupra ei cascade de laude.

Uluită de abnegaţia lui, Regina Dunelor s-a hotărât să-l oprească la palat ca s-o slujească. L-a lăsat în viaţă, căci îi plăcea să vadă cum treceau expresiile de pe chipul lui de la veneraţie la teamă. Odată cu trecerea timpului, a început să aibă încredere în el.

Într-o bună zi, pe când se plimbau împreună prin curtea colbuită a palatului, Munaqid i-a ridicat frumuseţea în slăvi.

— Eşti deţinătoarea unei frumuseţi de zeiţă. Cui datorezi această splendoare?

— Sunt doar o umbră din ce am fost cândva. Ca să exist în această lume am nevoie de un trup-purtător. Pe cel pe care îl vezi acum l-am primit ca ofrandă, i-a răspuns ea, cu un zâmbet cald pe buze, în timp ce îşi mângâia colierul de oase de la gât.

Munaqid a înţeles ce trebuia să facă. Odată cu venirea nopţii, şi-a croit drum spre dormitorul reginei, reducându-i la tăcere pe ghoulii care-i apăreau în cale. A găsit-o dormind în pat şi i-a smuls cununa de la gât înainte de a se trezi. Ce-i fusese cu neputinţă lui Naji îi era cu putinţă lui Munaqid, căci el nu era legat prin magie. A aruncat cununa la pământ, a luat-o pe Naji în braţe şi a fugit

Scanned with CamScanner

mâncând pământul, cu ghoulii pe urmele lui.

Era rănit și istovit când a reușit să iasă din palat, cu glasul reginei răsunându-i fără încetare în minte. *Trădătorule!* striga ea. *Trădător blestemat ce ești!* Munaqid se temea că vocea ei avea să-l bântuie pentru totdeauna, dar a izbucnit o furtună de nisip și a înecat glasul în vâltoare. A căutat adăpost într-o peșteră și a ținut-o în brațe pe Naji cât timp s-a dezlănțuit vijelia. După ce a încetat, a ieșit și a văzut că în locul în care fusese palatul se înălța acum o dună imensă de nisip auriu.

— Zeii mi-au ascultat rugile, a murmurat Munaqid. Au îngropat-o încă o dată pe Regina Dunelor. Acum suntem cu toții liberi.

---

30 În arabă, „prietenă" (n.t.).

31 În arabă, „stăpână" (n.t.).

Scanned with CamScanner

26. S-a întors apoi în peşteră şi a descoperit un alt miracol: Naji renăscuse. A luat-o de mână şi au pornit împreună spre aşezarea lui. Victoria lui Munaqid a fost sărbătorită pe tot cuprinsul regatului, iar oamenii au cunoscut din nou pacea. S-au scurs sute de ani de la victoria lui impresionantă. Dar fiţi cu băgare de seamă, dragi semeni ai deşertului, căci pacea e o promisiune fragilă! De veţi călca vreodată prin deşert şi un glas din trecut vă va promite împlinirea celor mai arzătoare dorinţe, faceţi cale-ntoarsă! Căci drumul c presărat de minciuni primejdioase.

Scanned with CamScanner

27. MAZEN

În clipa în care a atins cununa, un val ameţitor de căldură i-a străbătut trupul. O putere atât de îmbătătoare şi de copleşitoare, că Mazen a fost cât pc ce să se prăbuşească sub povara ei.

Eliberează-mă! i-a spus o voce blândă în minte.

Mâna i-a tremurat când a ridicat coroana. Distingea încă o scnzaţie dincolo de valul de căldură: un fior rcce ca o dcscărcare cleetrică, un curent care îi amorţea oasele, în ciuda faptului că inelele de metal îi ardeau pe degete, încercând să se împotrivească magiei. Şi-a încleştat şi mai tare mâna pe coroană în timp ce o apropia de... gât?

Nu e o coroană, şi-a spus în gând. *Ci un colier.*

A încremenit. O imagine scăldată în umbre i-a apărut în faţa ochilor: o fantasmă cu ochii roşii ca rubinul stătea dinaintea lui, strălucind nefiresc în întuneric. A icnit în clipa în care aceasta s-a apropiat, prefăcându-se în fum şi pătrun- zându-i în plămâni, apoi.

— Nu!

Colierul strălucitor era la un deget dcpărtare de gâtul său.

Ba da, i-a spus vocea cumplită din mintc. Era o şoaptă şi un vaiet şi un ţipăt. *Eliberează-*

Scanned with CamScanner

mă! i-a spus. *Eliberează-mă! Eliberează-mă!...*

— Bine, i-a răspuns printre dinţii încleştaţi.

Şi a ridicat colierul. Sus, tot mai sus. Apoi l-a aruncat cât colo. Refuza să se lase posedat încă o dată.

Multe lucruri s-au petrecut atunci deodată. Vocea a încetat să-i mai bântuie gândurile, colierul a început *să ţipe,* iar marea de oase a prins viaţă, unduindu-se ca valurile şi urlând de mânie. Mazen vedea trupuri descărnate, cu pielea sfâşiată şi înarmate cu săbii strălucitoare. Ghoulii s-au întrupat atât de repede, încât a realizat că au prins viaţă abia când i-a văzut în faţa lui în toată splendoarea lor înspăimântătoare.

Dacă nu vrei să mi te supui, atunci mă vei sluji, i-a spus glasul frcmătător din minte.

Spaima a fost instantanee. A simţit-o cum i se descareă prin venc ca un fulger şi cum îi zvâcneşte în buricele degetelor în timp ce încerca să-şi scoată pumnalele, care îi alunecau printre palmele umede de sudoare.

Când a reuşit în cele din urmă să apuce unul, ghoulii erau deja suficient de aproape ca să-l înjunghie. Duhneau a mizerie, a putregai şi a hoit, întorcându-i stomacul pe dos. A simţit că i se face greaţă şi a încercat să privească dincolo de chipurile mutilate ale ghoulilor. Dar nu a rcuşit să-şi întoarcă ochii de la dinţii lor ascuţiţi. De la orbitele goale. Şi de la nasurile zdrobite.

Scanned with CamScanner

Unul dintre ghouli a scos un mârâit înfricoşător şi s-a năpustit asupra lui. Mazen a reacţionat imediat. A agitat cu disperare pumnalul în aer, schiţând un arc ameninţător.

În mod surprinzător, ghoulul a făcut un pas înapoi, şuierând printre dinţi.

Pumnalul ăla! Vocea i-a răsunat lui Mazen în urechi, tăioasă ca un cuţit. *Eşti mârşav! Asasinule de djinni!* Fiecare cuvânt îi străpungea fără milă inima lui Mazen. Le auzise de atâtea ori, deşi nu era nimic adevărat.

Nu eşti demn să-mi fii slujitor. Mazcn avea impresia că vocea se îndepărta. *Ucideţi-l!* a spus apoi. *Distrugeţi-l! Să nu mai rămână nici măcar un oscior din el!*

De data asta, ghoulii n-au mai şovăit. S-au năpustit cu toţii asupra lui, iar Mazen şi-a agitat cu disperare pumnalul prin aer în speranţa că astfel avca să seapc cu viaţă. În corpul lui Omar se simţea mai puternic şi se mişca mai iute, dar teama tot se juca abil cu mintea lui.

Ghoulii erau neobosiţi. Deşi le lipsea coordonarea necesară unui atac organizat, îl înconjuraseră din toate părţile. O săgeată i-a trecut pe lângă ureche când unul dintre ei l-a atacat cu capul înainte. Mazen s-a clătinat pe loc, moment în care altul l-a lovit în stomac cu latul spadei. O sabie i-a sfâşiat mâneca, iar alta a fost cât pe ce să-i cresteze piciorul.

Mazen s-a dus în spate, împleticindu-sc, iar

Scanned with CamScanner

când s-a echilibrat a călcat cu toată greutatea în călcâie. Un spasm de durere i-a străbătut glezna și a țipat. Și-a încleștat dinții de durere și s-a ferit de încă o lovitură, înjunghiind un ghoul în orbitele goale.

A fost uimit să vadă cum se preface într-un scrum alb și se prăbușește la pământ.

Apoi s-a uitat la cuțitul lui Omar. Și-a amintit în treacăt comentariul Negustoresei de la Miezul Nopții cu privire la faptul că pumnalele erau fermecate. Dar nu avea timp să se gândească acum la asta. Trebuia să se prcgătească pentru următorul val de ghouli.

Exact atunci a zărit o amestecătură de culori într-o mare de alb. Și-a îndreptat privirea spre intrare și a văzut niște robe cafenii. Loulie al-Nazari îl privea încruntată de la distanță. Câteva clipe mai târziu a apărut lângă ea și Aisha bint Louas, care a oftat când a dat cu ochii de el.

Răsuflarea ei de ușurare a spulberat tăcerea stranie. Ghoulii s-au împrăștiat care-ncotro, unii îndreptându-se spre uși, alții spre piedestalul unde se afla Mazen. Acesta era concentrat să rămână în viață. Străpungea aerul cu pumnalul, lovindu-și uneori adversarii. De fiecare dată când îi atingea, aceștia se prefăccau în scrum și a realizat în curând că tot ce trebuia să facă pentru a-i distruge era să-i cresteze cu lama.

Însă acest lucru nu-l făcea invincibil. Nu-l ajuta nici să-și calmcze mâinile din tremurat

Scanned with CamScanner

sau să-şi limpezească gândurile. Dar îl ajuta să nu se mai simtă complet neputincios, astfel că lovea cu disperare în stânga şi-n dreapta, sperând să-şi croiască o cale de ieşire. Să pună punct.

Au trecut clipe, minute sau ore în şir. În ccle din urmă, când şi-a ridicat privirea, le-a văzut printre mormanele de scrum aflate de jur împrejur pe negustoreasă şi pe hoaţă.

Aisha se baza mai mult pe viteză decât pe putere, punând la pământ ghouli şi rănindu-le grav membrele înainte ca aceştia să apuce să o ia după ea. Loulie al-Nazari era în celălalt capăt al încăperii, ascunzându-se după nişte draperii. Nici n-a dispărut bine în spatele uneia dintre ele, că Mazen a şi auzit un trosnet.

Când şi-a făcut din nou apariţia, negustoreasa avea lama pumnalului în *flăcări*. Zâmbea larg, triumfător, în timp cc îl agita prin aer şi dădea foc ghoulilor. Unul dintre ei s-a prăbuşit cu un vaiet tânguitor şi cu mâinile întinse în aer, de parcă ar fi vrut să atingă ceva. Mazen i-a urmărit privirea şi a blestemat când a văzut colierul zăcând pe podea.

Negustoreasa de la Miezul Nopţii s-a oprit ca să privească rclicva. Câteva clipe a rămas complet încremenită şi cu capul înclinat într-o parte, de parcă ar fi ascultat ceva. Mazen s-a apropiat de ea cu paşi împleticiţi.

— Al-Nazari! a îngăimat el printre buzele-i reei, dar ea l-a ignorat. Negustoreasă de la

Scanned with CamScanner

Miezul Nopții!

Loulie a pornit cu paşi mărunți spre locul în care zăcea colierul, cu mâinile întinse.

— Opreşte-te, al-Nazari!

Dar ea s-a aplecat și l-a luat de jos.

Mazen s-a năpustit asupra ei și a izbit-o cu capul, Loulie a scăpat colierul din mână, iar prințul a trântit-o la pământ. A icnit în clipa în care negustoreasa l-a lovit cu genunchiul în stomac, dar s-a forțat s-o țină strâns de încheieturile mâinilor, scrâșnind din dinți din cauza durerii. Apoi a țintuit-o la pământ.

— Potolește-te!

Negustoreasa şi-a înfipt unghiile în carnea lui. Mazen s-a retras, țipând, iar Loulie a profitat de ocazie ca să-l atace cu pumnalul. Prinţul s-a tras cu ochii închişi din calea tăișului cuprins de flăcări, simțindu-i dogoarea pe piele. Când i-a deschis din nou, a văzut flăcările albăstrui ale pumnalului dansându-i prin faţa ochilor, strălucitoare, dar inofensive. Însă negustoreasa nu i-a dat timp să înțeleagă de ce nu l-au pârjolit.

În schimb, i-a ars un pumn în față. Mazen a văzut stele verzi în timp ce Loulie s-a ridicat în picioare. Apoi prinţul a clipit de câteva ori ca să-și limpezească vederea. Întunericul a început ușor-ușor să se retragă și a zărit ca prin ceaţă veşmintele cafenii ale negustoresei, care se întorsese cu spatele. A întins instinctiv piciorul și i-a pus piedică. Loulie a venit grămadă.

Scanned with CamScanner

S-au luat la trântă unul cu altul, luptându-se până când au devenit o amestecătură de trupuri, pumnale și blesteme. Când Mazen a reușit să-i vadă din nou clar chipul, Loulie stătea aplecată deasupra lui, gata să-l înjunghie în față cu pumnalul cuprins de flăcări.

Pe prinț l-a cuprins disperarea. S-a răsucit într-o parte ca să se ferească din calea tăișului și a înjunghiat-o adânc în mână. Loulie a căzut de pe el cu un țipăt sălbatic, animalic. Mazen a simțit un gol în stomac când i-a văzut rana adâncă și sângerândă.

— Prințe!

Când s-a întors, Mazen a dat cu ochii de Aisha, care stătea în spatele lor acoperită de scrum alb. Și-a îndreptat privirea spre rana lui Loulie, apoi din nou la Mazen.

— Trebuie să plecăm. Unde e djinnul?

Ochii i-au picat pe colierul de pe podea înainte ca Mazen să-i răspundă. O grimasă de uimire i-a apărut pe buze.

— E... o relicvă?

Nu! Până să apuce Mazen s-o împiedice, Aisha a luat colierul de pe jos și l-a băgat în traistă.

În clipa în care a dispărut, încăperea a început să se clatine și să scoate sunete asemănătoare unor gemete, gata parcă să se prăbușească sub o povară gargantuescă. Ghoulii rămași s-au prefăcut în nisip, iar flăcările de pe pumnalul negusto- resei s-au

Scanned with CamScanner

stins printre nori de fum. Deasupra lor, tavanul a început să crape, iar nisipul, să se prelingă în interior prin crăpături.

Nimeni nu mai rostea niciun cuvânt. Aisha şi-a scos un şal de la gât şi l-a înfăşurat împrejurul mâinii lui Loulie ca să oprească sângerarea, apoi a apucat-o de braţul zdravăn şi a ridicat-o. Apoi au luat-o toţi trei la fugă, negustoreasa mergând în spatele lor cu paşi împleticiți și cu degetele pline de sângele care i se prelingea din rană.

Au reuşit să urce treptele şubrede înainte ca un perete să se prăbuşească şi o cascadă de nisip să se prăvălească înăuntru prin fisură. Forţa impactului l-a făcut pe Mazen să-şi piardă echilibrul. A căzut în patru labe, gemând de durere. Când a reuşit să se ridice din nou în picioare, coridorul era întunecat de la perdelele dense de praf. Pereţii pârâiau, mozaicurile se destrămau în râuri de culori și podeaua se clătina.

Cineva l-a împins, semn că trebuie să meargă mai departe. Aisha, care deja fugea împreună cu Loulie.

Un geamăt cumplit a răsunat în urma lor. Un scârţâit asurzitor, precum două pietre frecate între ele. În cele din urmă, tavanul s-a năruit, iar nisipul a pătruns înăuntru, năpustindu-se în cascadă asupra lor.

Mazen a fugit mâncând pământul.

Era pe urma Aishei și a lui Loulie, gonind printre maldăre de moloz, până când labirintul

Scanned with CamScanner

s-a îngustat, transformân- du-se într-un coridor scăldat - zeii fie lăudați! - în lumina zilei.

Parcă dornice să nu-i lase să scape cu viață, ruinele au început să se prăbușească tot mai repede. Zidurile se apropiau primejdios; iar tavanul îi pândea amenințător. Clădirea a început să se clatine suficient cât să-l facă pe Mazen să tresară și să-și piardă echilibrul. S-a izbit de un perete, cu genunchii tremurându-i.

A simțit o povară tot mai apăsătoare pe umeri în timp ce clădirea gemea și se cutremura. Avea nisip peste tot. În ochi, în urechi, în plămâni.

Nu mai putea să respire. Abia mai fugea. Dar...

Nu mai e mult.

A sărit în picioare. Podeaua s-a clătinat. A alunecat. Și-a recăpătat iute echilibrul.

Nu mai e mult. Aproape am ajuns.

A continuat fuga până când a fost la un pas de lumină, până când i-a invadat simțurile, îndemnându-l să le urmeze orbește și frenetic pe Aisha și pe Loulie. A trecut printr-o perdea de praf. A tras cu nesaț aerul proaspăt. O voce i-a răsunat în minte, fremătătoare și încântată.

Scanned with CamScanner

28. *În sfârşit,* a spus Regina Dunelor.

Sunt liberă.

Scanned with CamScanner

29. LOULIE

Loulie vedea focuri în vis.

Nisipul se prefăcuse în scrum, iar cerul era presărat cu tăciuni încinși. Tabăra tribului ei ardea în depărtare, învăluită în nori de fum atât de groși, încât îți era cu neputință să distingi victimelc de ucigași. Când Loulie a încercat să se apropie de locul masacrului, tăciunii de pe cer au devenit și mai scânteietori, iar pământul a început să-i ardă sub tălpi.

O umbră s-a ivit printre norii de fum, învești mântată în straie negre ca noaptea. Ochii de culoarea cărbunelui s-au ațintit asupra ei. Picături purpurii de sânge licăreau pe lama pumnalului său eând s-a apropiat de ea. *Ce preferi, fetițo? Moartea sau sclavia?*

Loulie s-a întors în lumea celor vii țipând. Amintirea taberei mistuite de flăcări începea deja să se estompeze când și-a șters dc pe frunte broboanele de sudoare. Gestul i-a stârnit un val de durere în palmă și și-a amintit deodată, cu multă claritate, rana provocată de prinț.

— Ai înviat în sfârșit din morți.

Când și-a ridicat privirea, l-a văzut pe Qadir stând lângă ea, cu o exprcsie încruntată. Pe biroul din apropiere se afla un felinar a cărui flacără verzuie licărea amenințător.

Scanned with CamScanner

Contura umbrele de pe chipul lui Qadir, adâncindu-i încruntătura, ce părea şi mai aspră.

— Nu eşti o iluzie, nu-i aşa? l-a întrebat, privindu-l cu îndoială.

Când l-a văzut ridicând o sprânceană, a oftat adânc. Calmul lui Qadir, indiferent cât de sceptic ar fi fost, îi potolea mereu temerile. Ochii i-au căzut pe mâna în care ținea înfășurat pe dcgete un șirag de mărgele. Relicva care inducea somnul.

— Ca să te ajut să ațipești, i-a explicat Qadir. Aveai dureri atât de mari în drum spre Dhyme, așa că mi s-a părut indicat să dormi până intrăm în oraș.

Am ajuns în Dhyme?

A cercetat împrejurimile cu privirea. A recunoscut încăperea de la Sanctuarul Peregrinilor, unde stăteau de flecare dată când veneau în oraș. Era mică și mobilată doar cu un singur pat şi un birou de scris obișnuit. Traista nemărginită şi simsirul lui Qadir se odihneau într-un colț, lângă o firidă cu câțiva idoli mici, din piatră. Uneori, Loulie se distra aranjân- du-i în așa fel încât să pară că purtau o luptă. Acum stăteau unul lângă altul, cu fețcle spre ea. Chiar și fără chipuri bine conturate, tot critici păreau să fie.

Şi-a ațintit ochii asupra mâinii şi a tresărit când a văzut bandajul plin de sânge. Fiind trează acum, îi era cu neputință să ignore spasmele aeute de durere. Își amintea că

Scanned with CamScanner

Aisha îi înfăşurase rana şi că o salvase dintre ruinele care se prăbuşeau de jur împrejur.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost cât pe ce să mori pentru că eşti impulsivă. Asta s-a întâmplat, a ripostat Qadir cu glas tăios.

Loulie a ridicat privirea la auzul tonului său aspru. S-a crispat când i-a văzut ochii. Nuanța obișnuită de căprui devenise un albastru argintiu frapant, care sclipea ca focul.

— De câte ori vrei să treci pe lângă moarte până să înțelegi că nu eşti invincibilă, Loulie?

S-a aplecat spre ea, cu ochii atât de scăpărători, că păreau aproape albi.

— Mai întâi ataci un djinn-umbră fără să fii provocată, apoi te îndrepți *direct* spre o iluzie mortală fără să te gândeşti la consecinţe.

Gâtuită de ruşine, Loulie nu mai reuşea să dea glas vorbelor. *Nu e nevoie să mă cocoloşeşti*, ar fi vrut să-i spună. *Nu sunt slabă.* Şi-a strâns mâna zdravănă în pumn şi a șovăit când a simţit răceala inelelor de pe degete. Se dovediseră inutile printre ruine. Căzuse pradă Reginei Dunelor...

Nu era slabă. Indiferent de câte ori le-ar fi spus, cuvintele păreau goalc.

— Îmi pare rău, a murmurat ea, încercând cu greu să-şi potolească tremurul din vocc. Am vrut doar să-l aduc înapoi pe prinţ.

Deja auzea în gând răspunsul lui Qadir. Ştia că ar fi putut să-i spulbcre bravada cu un simplu euvânt dacă ar fi vrut.

Scanned with CamScanner

Dar nu era stilul lui.

Albul din ochi a început treptat să i se estompeze, ca o bucată de gheață ce se topea sub razele de soare. Privirea încruntată i s-a îndulcit ușor când a luat-o de mâna rănită. Deși era blând, un val de durere i-a străbătut degetele lui Loulie când i-a ridicat palma, făcând-o să-și muște limba ca să nu scâncească. L-a privit cum îi desface bandajul, seoțând la iveală rana dizgrațioasă, adâncă până la os și acoperită cu o crustă de sânge închegat. Priveliștea îi întorcea stomacul pe dos.

Qadir a scos un pumnal de la cingătoare și și-a crestat palma. Loulie a privit cum i s-au ivit pe piele picături de sânge argintiu. Fără să-i dea răgazul de a pune întrebări, și-a împle- tit mâna însângerată eu a ei, rugând-o să-i povestească ce s-a întâmplat.

Loulie a gemut de durere. Nu mai simțise de mult prin vene magia sângelui său. Qadir nu era dornic să-i vindece rănile - mai ales cele minore, căpătate în urma deciziilor ei „pripite". Magia i-a provocat o senzație neplăcut de rcce, care alterna între durerc și amorțeală. Dar și mai tulburător era faptul că simțea cum tendoancle sfâșiate se lipesc singure la loc.

— Hai, povestește-mi! a insistat Qadir, cu glas blând.

Știa că încerca să-i distragă atenția.

Și i-a făcut pe plac. I-a povestit despre

Scanned with CamScanner

dispariția prințului și despre ruine. Despre cântec, ghouli, colier și despre vocea din minte. Când a încercat să-i spună despre încleștarea cu prințul, amintirile i-au fost înnegurate de durerea copleșitoare. De șocul trezirii dintr-un coșmar. Ultimul lucru pe care și-l amintea era fuga printre ruine, apoi căldura pieptului lui Qadir și ispita ademenitoare a somnului.

Când a ajuns la finalul poveștii, avea mintea încețoșată de suferință. Dar a încercat să-și adune gândurile ca să dea glas întrebărilor care o bântuiau fără încetare.

— Ce s-a întâmplat cu relicva?

— Hoața înaltului prinț refuză să ne-o dea, i-a răspuns Qadir cu o grimasă pe chip. Susține că, de vreme ce prințul e cel care a găsit-o, îi aparține, a adăugat djinnul cu o expresie și mai încruntată. Nu știu cum o să facem, dar trebuie să găsim o eale ca s-o recuperăm. E o relicvă eu totul... aparte.

Când și-a retras mâna, în locul tăieturii adânci din palmă era acum doar o rană care licărea ușor. Loulie știa că trebuia să-și bandajeze din nou rana după ce o spăla; nu le putea dezvălui prințului și hoaței sale secretul vindecării atât de rapide.

— Shukran, a murmurat ea, plimbându-și degetul peste pielea sensibilă la atingere. Pentru că mi-ai vindecat rana, a spus, ridicându-și capul și surprinzându-i privirea. Dar și pentru că m-ai ajutat să scap dintre

Scanned with CamScanner

ruine.

O veghea, chiar și de la depărtare.

Qadir a dat din cap și s-a întors spre fereastră, cu ochii fixați pe stelele de pe bolta neagră ca abanosul. Loulie știa că, dacă l-ar fi lăsat, Qadir ar fi stat acolo toată noaptea, privind stelele. Asta făcea de fiecare dată când voia să evite o discuție cu ea.

A dat păturile la o parte și s-a așezat pe marginea patului, ca să stea cu fața spre el.

— N-ai de gând să-mi spui de ce este relicva asta atât de aparte? Are vreo legătură cu faptul că îi aparține Reginei Dunelor?

Până și numele era un semn de întrebare.

— Lăsând la o parte titlurile lipsite de noimă, da, e adevărat că djinnul peste care ai dat printre ruine e un ifrit specializat în magia morții, i-a răspuns Qadir, oftând. Așa reușește să influențeze mișcările ghoulilor.

Loulie și-a pipăit rana și a tresărit, cuprinsă de un fior de durere din cap până în picioare. Simțea privirea lui Qadir ațintită asupra ei.

— Și cântecul pe care îl fredona? a întrebat cu glas domol.

— E un cântec străvechi, i-a răspuns el, mijind din ochi, rezemat de spătarul scaunului, departe de foc. Un cântec melancolic, transmis din generație în generație de djinnii ce numesc Dhahabul acasă.

Acasă. Simțise un dor nebun de casă printre ruine. Se întreba dacă nu cumva

Scanned with CamScanner

motivul pentru care îl văzuse pe tatăl ei era că el însemna *acasă*.

— N-am ştiut niciodată că are puterea de a *poseda* oamenii.

— Ifritul n-a folosit versuri ca să te prindă în mreje, a spus Qadir, zâmbind vag. Ci magie, a adăugat şi zâmbetul i-a pierit de pe buze. Acesta este motivul pentru care ifriţii sunt extrem de primejdioşi: manipularea lor e subtilă, dar puternică. Mai rău chiar, pot poseda oamenii de la depărtare, cu ajutorul relicvelor.

— Şi ce se va întâmpla când vom reuşi să luăm relicva de la Aisha? a întrebat Loulie, şovăind. Dacă o posedă ifritul înainte s-o recuperăm?

— Relicva pare să fi tăcut deocamdată, dar, ai dreptate, timpul este esenţial, i-a răspuns el, încrucişându-şi braţele pe piept. Odată ce vom pune mâna pe colier, o să-l ţin eu până îi hotărâm soarta. În calitate de djinn, nu pot fi posedat de un ifrit.

— Şi mai zici de *mine* că sunt îngâmfată.

A regretat cuvintele de cum le-a rostit.

Dar spre marea ei uimire, Qadir şi-a alungit uşor buzele, schiţând ceva ce aducea a zâmbet.

— Spre deosebire de tine, eu îmi cunosc limitele.

S-a întors spre felinar şi lumina s-a estompat. Apoi Qadir s-a făcut nevăzut printre umbre. Loulie l-a zărit cuibărit la piciorul

Scanned with CamScanner

felinarului, în chip de şopârlă. Şi-a rezemat capul de suportul de metal şi a închis ochii.

— E un hamam[32] în capătul holului, a spus cu glas şoptit ca o boare de vânt. Ar trebui să-ţi speli rana şi să încerci să dormi puţin.

Loulie a gemut uşor când s-a ridicat din pat. Mai avea doar un pas până la uşă când s-a oprit, cu ochii aţintiţi la rana aproape vindecată.

— Qadir?! Cunoşti legenda Reginei Dunclor. Crezi că ifritul din relicvă e regina din poveste?

— Cine ştie? i-a răspuns el, murmurând prin întuneric, de parcă se temea să nu fie auzit de urechi curioase. Oamenii născocesc tot felul de poveşti năstruşnice, dar până şi minciunile conţin un sâmbure de adevăr.

---

32 Baie turcească de aburi (n.t.).

Scanned with CamScanner

30. Era un răspuns ambiguu, tipic lui, care nu-i domolea temerile. *Ei bine*, și-a spus în gând, deschizând ușa, *măcar acum am de ce să-mi fac griji cu adevărat.*

Scanned with CamScanner

31. LOULIE

Când s-a trezit Loulie, Qadir citea o scrisoare care venise de dimineață. Știa chiar și fără să se uite la ea că era o invitație la reşedinţa valiului. Ahmed bin Walid era un om al obiceiurilor; amândoi fredonau același cântec și executau același dans de fiecare dată când Loulie venea în Dhyme. Singura diferenţă era că, de această dată, nu-l avertizase de sosirea ei.

Minunat! și-a spus, frecându-și ochii încă buimaci de somn. *Acum reputația chiar mă precedă!*

— Ahmed? l-a întrebat pe Qadir.

Acesta a mototolit invitația în pumn.

— Ahmed, i-a confirmat el. Organizează o recepție în sala divanului diseară.

— Încearcă să nu mai debordezi de atâta încântare că o să vă întâlniți!

— Vorbeşte în numele tău! Zâmbești ca o netoată.

Loulie a realizat mult prea târziu că se îmbujorase toată. S-a ridicat în picioare și a pornit încruntată spre hamam. Când s-a întors, era proaspăt spălată și îmbrăcată în robe simple, cafenii.

— Ei bine? a spus, privindu-l întrebătoare pe Qadir. Luăm masa sau nu?

Ziua, oraşul era animat și pitoresc; străzile

Scanned with CamScanner

şerpuitoare erau pline de copii care râdeau cu gura până la urechi şi de adulţi înveşmântaţi în tot felul de straie şi robe colorate, dornici să-şi împărtăşească bârfele. Case pătrăţoase ca nişte cutii, vopsite în culori deschise, îi priveau de sus, cu ferestre rotunde, străbătute de modele dantelate. Sârmele de rufe întinse între etajele superioare ofereau găzduire temporară - fără voie - porumbeilor călători. La vale, drumurile colbuite ale oraşului erau străjuite de palmieri şi de tarabe vopsite în culori strălucitoare.

Prăvălia de unde Loulie a cumpărat lipie şi labneh se afla în piaţa principală şi era decorată cu imagini ce înfăţişau brutari învârtind coca de pâine în aer. A admirat-o de la distanţă, în timp ce rupea bucăţi de lipie şi i le oferea lui Qadir, care stătea pe umărul ei. Se aşezaseră ca să tragă cu urechea la discuţiile din jur în locul lor preferat, o fântână arteziană simplă, din piatră, gravată cu numele unor poeţi iluştri. Loulie stătea turceşte pe marginea fântânii, mestecând absentă din lipie, în timp ce conversaţiile treceau pe lângă ea.

Uneori surprindea frânturi de discuţii cărora le acorda atenţie. Nu o mira faptul că locuitorii din Dhyme ştiau de călătoria ei alături de prinţ - corespondenţa între oraşe se făcea cu ajutorul şoimilor, care ajungeau la destinaţie mai repede decât caii. Încă de când plecase din Madinne se resemnase cu gândul

Scanned with CamScanner

că sosirea ei în Dhyme şi Ghiban nu avea să mai fie un secret pentru nimeni.

Tocmai luase o ultimă linguriţă din labneh, când a surprins o discuţie care a lăsat-o fără suflare.

— ... a fost poreclit Vânătorul în Negru, îi spunea un om cu turban pe cap însoţitorului său cu mustaţă.

— Deci nu i se cunoaşte numele, aşa-i? i-a răspuns mustăciosul, râzând. Cât de enigmatic!

— Mai degrabă melodramatic. Însă mai importantă e „semnătura" lui. *Tehnica* lui. Se spune eă a ucis mai mulţi djinni decât înaltul prinţ.

Mustăciosul şi-a pocnit prietenul peste ceafă.

— Şşt! Dacă te aude cineva...

Vocea i-a devenit doar o şoaptă. Loulie şi-a ciulit urechile ca să audă şi restul conversaţiei, dar în zadar. *Vânătorul în Negru.* Dacă era unul dintre asasinii de care pomenise djinnul-umbră? Unul dintre ucigaşii care îi nimiciseră tribul?

— Al-Nazari?

S-a răsucit pe loc. Şi a dat cu ochii de înaltul prinţ, care stătea în spatele ei, cu o expresie uimită pe chip.

— Ce cauţi aici? Dai de bănuit. Doar nu urzeşti vreun plan abject?

— Ce doreşti? i-a răspuns Loulie crispată.

Prinţului i-a pierit zâmbetul de pe faţă când

Scanned with CamScanner

i-a zărit mâna rănită. Loulie şi-a băgat-o în buzunar fără să mai stea pe gânduri. Şi-o bandajase de dimineaţă, dar fâşiile de pânză nu îi ascundeau flexibilitatea degetelor.

— Voiam să-ţi cer iertare pentru rana de la mână, a spus Omar, dregându-şi glasul.

— Poftim? i-a răspuns Loulie, clipind nedumerită.

Pe chip i-a apărut o încruntătură care aducea surprinzător a îngrijorare, dar expresia a dispărut la fel de repede cum a apărut, lăsând locul rânjetului obişnuit.

— Am spus că.

— Îţi accept scuzele, i-a zis ea, întorcându-se cu spatele, în timp ce inima îi bătea frenetic în piept.

Adevărul era că prinţul o salvase de ea însăşi. Se salvase şi pe sine de ea. Nu se aştepta să-l audă cerându-i iertare pentru asta. *Dar nici prin cap nu-mi trece să-i mulţumesc. Nimeni din familia lui oneroasă nu-mi merită mulţumirile.*

Loulie se îndepărta deja când l-a auzit strigând:

— Ne vedem diseară!

Nu i-a răspuns. *Fireşte* că Omar era invitat la recepţia din seara aceea. Se gândea cu groază la perspectiva de a purta o discuţie cu Ahmed bin Walid în prezenţa prinţului.

A ajuns la han până să-şi dea seama că uitase să le ia urma celor doi prieteni care şuşoteau prin souk.

Scanned with CamScanner

— Eşti gata pentru un început de zile mari, nu-i aşa? i-a şoptit Qadir la ureche.

* >

Nu se simţea deloc mai bine odată cu lăsarea serii; dimpotrivă, se simţea şi mai abătută când a păşit în grădina valiu- lui. Era deopotrivă cea mai frumoasă, dar şi cea mai groteseă grădină în care pusese piciorul vreodată - un labirint de verdeaţă, cu pomi înfloriţi şi iazuri strălucitoare. Poduri străjuite de felinare traversau apele şi statui de marmură se înălţau în diverse locuri de pe pajiştile ierboase. Nu se îndoia că vizitatorii lui Ahmed îl considerau un loc tihnit. Dar Loulie nu-l vedea aşa, de vreme ce pământul mustea de sânge argintiu.

Iar statuile erau cumplite. Modelate în aşa fel încât să sugereze moartea djinnilor, reprezentau cel mai dezgustător decor pe care îl văzuse vreodată. Păreau să-şi întindă cu disperare mâinile spre ea, cu ochii scoşi din orbite şi cu gurile căscate de groază. Gândul lui Loulie a zburat la mozaicurile din palatul năruit, cu marinarii care se înecau în apele mării. A încercat să nu le privească în timp ce gărzile valiului i-au condus spre sala divanului printr-o pădure născută din sângele djinnilor. Nu voia să se gândească prea mult la faptul că, pe când era în viaţă, tatăl lui Ahmed poruncise crearea statuilor ca titlu de glorie pentru crimele sale. Deşi Ahmed deplângea mereu soarta victimelor lui, statuile evocau

Scanned with CamScanner

necontenit moştenirea sângeroasă pe care o purta pe umeri.

Aruncând o privire în urmă, a văzut dispreţul pe care îl afişa Qadir ostentativ pe chip.

Până şi pădurea emana un aer opresiv, în ciuda frumuseții ei. Copacii, care creseuseră mult prea aproape unul de altul, blocau cu coronamentele lor lumina lunii. Iar şuieratul vântului printre frunze semăna eu un vaiet amenințător, care-i făcea pielea de găină. Loulie a răsuflat ușurată când au ieșit în cele din urmă din pădure şi au ajuns la divanul din mijlocul grădinii. Câteva trepte duceau spre o platformă mare de lemn, străjuită de două garduri vii pline de flori, cu un tavan de lemn deschis în mijloc, ca să ofere privelişte a uluitoare a stelelor.

Loulie stătuse de multe ori aici doar în compania valiului, povestindu-i cu ochii închişi şi cu capul rezemat de umărul lui aventurile prin care trecuse în căutarea relicvelor magice. Îi depănase povești despre ghoulii pe care îi înfruntase alături de Qadir, despre stâncile pe care le escaladase și despre oceanele pe care le traversase. Ahmed era mereu un aseultător avid, cerându-i tot mai multe amănunte, plin de entuziasm. Îți inspira cu ușurință încredere și Loulie îl ura pentru asta. Era un vânător, la urma urmei; nu merita încrederea ei.

Printr-un efort de voință, s-a desprins din

Scanned with CamScanner

lanțul amintirilor și s-a concentrat asupra divanului. Sala era plină ochi de oaspeți care stăteau rezemați de perne și își împărtășeau vești printre bucate alese și vin. Loulie a oftat în eşarfă când a intrat. Un rawi[33] a pus capăt stihurilor sale, iar menestrelul a încetat să mai cânte. Loulie a ignorat tăcerea și și-a ațintit ochii asupra valiului, care s-a ridicat de pe un divan aflat lângă estradă.

Ahmed bin Walid purta haine roșii și portocaliu-aprins. Chipul său frumos nu era acoperit, iar asta îi dezvăluia trăsăturile bine reliefate în lumina felinarelor. Barba uşor nerasă îi creiona seducător buzele, care schițau un zâmbet nonşalant, iar koholul cu care își conturase ochii îi făcea să pară mai mari și mai strălucitori.

I-a venit în întâmpinare cu un surâs ameţitor pe buze.

— A, iată-i pe cei mai de seamă oaspeţi ai noștri!

Inima lui Loulie a început să bată năvalnic în piept când l-a văzut apropiindu-se. *E doar un om*, și-a spus în gând. *Nu are nicio putere asupra mea.*

Qadir și-a pus o mână pe umărul ei ca s-o liniștească.

— Îmi face plăcere să ne reîntâlnim, bin Walid.

— Ya Qadir, mă tratezi ca pe un străin! i-a răspuns Ahmed. Doar suntem prieteni, nu?

Ahmed l-a bătut uşor pe spate înainte de a

Scanned with CamScanner

se întoarce spre Loulie cu o privire întrebătoare, pe care i-o cunoştea prea bine. Una pe care ea o lăsase fără răspuns luni întregi.

Lasă-l să se întrebe. Nici în seara asta nu avea să-şi primească răspunsul.

— Mă bucur să vă revăd, sayyidi.

— Plăcerea e mereu de partea mea, al-Nazari, i-a răspuns el cu acelaşi zâmbet răvăşitor pe buze, întorcându-se apoi spre oaspeţii săi. De ce sunteţi atât de serioşi, dragi invitaţi? Bucuraţi-vă, căci în seara asta o avem alături pe însăşi Negustoreasa Sultanului de la Miezul Nopţii!

S-au auzit imediat ropote de aplauze, iar Loulie şi-a dorit mai mult decât orice să se facă invizibilă.

Negustoreasa *Sultanului* de la Miezul Nopţii? Aşa îi spuneau acum?

Sala s-a înviorat după ropotele de aplauze. Oaspeţii şi-au reluat firul discuţiei, rawiul a început să recite un alt poem, iar menestrelul a dat glas unui nou cântec. Ahmed i-a condus pe Loulie şi pe Qadir spre un loc de lângă estradă, unde înaltul prinţ şi Aisha stăteau turceşte pe perne, mâncând lokum[34] şi simţindu-se vădit stânjeniţi. Dar şi Loulie se simţea la fel. Deşi Ahmed orchestrase diverse întâlniri între ea şi alţi negustori, nu o invitase niciodată la o recepţie atât de mare ca aceasta. Ştia că nu erau pe placul ei.

Erau două perne libere - una lângă Ahmed

Scanned with CamScanner

și cealaltă între Omar și Aisha. Qadir a scos-o din încurcătura propriei neho- tărâri, ocupând locul de lângă Ahmed.

— Credeam că cineva care urăşte să fie în centrul atenției ar evita să ajungă târziu, i-a spus Omar lui Loulie când aceasta s-a așezat pe pernă.

— *Unii* dintre noi mai au și lucruri importante de făcut, a ripostat ea.

Ahmed a izbucnit în râs, apoi i-a făcut semn unei slujitoare să se apropie.

— Negustoreasa de la Miezul Nopţii e extrem de ocupată. Mă consider norocos că-și face timp să mă viziteze.

Aisha a ridicat dintr-o sprâneeană.

— N-am ştiut că vă cunoaşteţi atât de bine cu o infractoare.

— *Infractoare* e un apelativ mult prea aspru! Cred că întreprinzătoare *curajoasă* i se potriveşte mult mai bine.

Loulie s-a întrebat dacă măcar avea vreo importanță cu cine se asocia valiul. Fără îndoială că sultanul avea propriile conexiuni ilicite, printre care se număra și ea. De ce l-ar fi interesat legăturile valiului din Dhyme?

Slujitoarea a început să le toarne în potire un vin spumant. Cunoscându-l pe Ahmed, era probabil cea mai scumpă băutură de pe piață. Ca guvernator al orașului, era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Dhyme - și *cel mai influent* reprezentant guvernamental din oraș. l-a spus cândva lui Loulie că etalarea

Scanned with CamScanner

opulenței în fața unor oameni influenți nu era doar un privilegiu, ci și o necesitate pentru menținerea puterii. Sau cel puțin așa susținea. Loulie privea cu scepticism ori de câte ori îl vedea etalându-și sticlele somptuoase de vin.

Slujitoarea tocmai se pregătea să umple și potirul lui Loulie când Ahmed i-a făcut semn să plece.

— Te rog, i-a spus cu un licăr vesel în ochi, luând sticla și turnând ultimul potir. În seara asta vreau să te servesc cu mâna mea.

I-a întins potirul și Loulie a încercat din greu să pară lipsită de expresie când li s-au atins degetele. Inima îi bătea atât de tare în piept, că i se părea o minune faptul că nu i-o mai auzea nimeni.

Din fericire nu apucaseră încă să înnoade firul conversației când un alt slujitor s-a apropiat și i-a spus lui Ahmed că un oaspete întreba de el. Valiul s-a ridicat cu zâmbetul pe buze.

— Vă rog să vă simțiți ca acasă, le-a spus celor din anturajul său cu același zâmbet, înainte de a se îndepărta.

Omar a oftat adânc peste marginea potirului cu vin.

— Omu' ăsta mai știe cum e să *nu* zâmbești?

Loulie și-a dres glasul. Era hotărâtă să nu vorbească despre valiu cât timp nu se afia acolo. Pe de altă parte, acum, că era plecat, avea prilejul să vorbească între patru ochi cu

Scanned with CamScanner

cei doi hoți.

— Să-l lăsăm deocamdată pe valiu! Am altceva mai important de discutat cu voi. Despre...

— Relicvă? a spus Aisha, râzând zeflemitoare. N-ai să mă convingi să ți-o dau.

Loulie a șovăit. Privirea i-a zburat spre Omar, care o privea în tăcere.

— E primejdioasă, a insistat ea. Doar ați văzut ce poate să facă.

— Firește. Cum aș putea să uit că ai încercat să mă omori? i-a răspuns el râzând, în timp ce Loulie s-a făcut roșie la față ca racul. Sper că n-ai uitat că *tu* ești cea care a căzut în mrejele ei, negustoreaso.

Loulie a mormăit nemulțumită. Printre ruine, prințul se temuse de colier. Iar acum ticălosul se purta de parcă avusese tot timpul situația sub control? Fata voia să protesteze, dar și-a dat seama că nu avea de unde să știe dacă nu cumva el sau hoața lui căzuse în mrejele ifritului. Nu aflase încă ce li se întâmplase printre dune.

— A fost un noroc chior că flăcările pumnalului nu mi-au ars chipul, a spus Omar. Un asemenea atac, chiar și accidental, ar fi fost greu de iertat.

Loulie a strâns din buze. Slavă zeilor pentru că-l avea alături pe Qadir! Controlul pe care îl avea asupra focului - chiar și de la depărtare - era uluitor. Dar nu-i putea spune asta prințului, de vreme ce-și imagina că

Scanned with CamScanner

pumnalul era doar o simplă relicvă.

— Focul magic face diferența între prieten și dușman, a murmurat ea.

— Impresionant, i-a răspuns Omar, ridicând din sprâncene.

— După cum spuneam, a continuat Loulie, dregându-și glasul, știu să neutralizez magia.

I-a aruncat o privire lui Qadir, sperând că avea să-i sară în ajutor, dar acesta se uita îngândurat prin divan, cu oehii ațintiți asupra valiului care vorbea plin de entuziasm cu un grup de muzicanți.

— S-o neutralizezi? a repetat prințul, cu capul înclinat într-o parte. Mai spune!

— Nu, nu e cazul, a intervenit Aisha, cu glas tăios.

Lui Loulie nu i-a scăpat privirea încruntată pe care prințul i-a aruncat-o hoației.

— N-are niciun rost să încerci să mă convingi. Ți-am spus deja eă n-am de gând să-ți dau relicva. Cum prințul e cel care a găsit-o, e a lui acum.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce vorbești de parcă decizia *ți*-ar aparține? a întrebat Loulie, privind-o printre gene.

Ignorând privirea tăioasă a hoației, a sorbit în tihnă din pocalul cu vin și și-a cântărit următoarea replică. Ar fi putut să urmeze aceeași cale și să încerce să-l câștige pe prinț de partea ei sau...

Ropotul de aplauze stârnit brusc i-a întrerupt șirul gândurilor. Și-a ridicat ochii și a

Scanned with CamScanner

văzut că oaspeţii din divan îi aplaudau pe muzicanţii cu care Ahmed stătuse de vorbă ceva mai devreme.

— Acum vrem să vă prezentăm un spectacol de excepţie! a anunţat valiul de pe scenă, bătând din palme.

O muzică veselă i-a însoţit vorbele, iar divanul a răsunat de acordurile armonioase ale unui ney[◆], de ritmurile unui riqq[35] şi de sunetele tumultuoase scoase de o tabl baladi[36].

Sala vibra de o energie îmbătătoare, care-i îndemna pe oaspeţi să-şi caute un partener de dans. Aşa s-a trezit Loulie atrasă printre dansatori de un tânăr exuberant, care băuse fără îndoială prea multe potire cu vin. S-a uitat la Qadir, dar acesta s-a mulţumit s-o privească amuzat, în timp ce Aisha şi Omar s-au făcut nevăzuţi în mulţime.

Laşi ce sunt! şi-a spus Loulie, cu o privire mânioasă. *Dau bir cu fugiţii înainte să încheiem discuţia.*

La început a încercat să fugă. Dar de fiecare dată când reuşea să-şi croiască drum printre dansatori, aceştia o trăgeau înapoi. S-a văzut aşadar nevoită să renunţe şi a început să danseze fără tragere de inimă. Timidă la început, s-a lăsat uşor-uşor purtată de ritmul hipnotizant al muzicii, devenind tot mai încrezătoare.

Acordurile din ce în ce mai ameţitoare îi purtau paşii pe ritmuri de debka, trecând de la un partener la altul. Era atât de prinsă de

mișcările frenetice ale dansului, că nici nu observa chipurile partenerilor. Abia în clipa în care a zărit în treacăt un zâmbet familiar a ridicat ochii și l-a văzut pe Ahmed bin Walid apropiindu-se. Plutea spre ea cu pași eleganți și, împle- tindu-și mâinile cu ale ei, i le-a ridicat deasupra capului - atât pe cea stângă, cât și pe cea „nevătămată" - împiedicând-o să fugă.

— Mă bucur să ne reîntâlnim, Loulie, i-a spus el, cu zâmbetul pe buze.

Ea s-a depărtat uşor în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt.

— Prefer titulatura de *Negustoreasă de la Miezul Nopții*, i-a răspuns ea în şoaptă, căci asta-i mai lipsea, cineva care să observe cât de familiari sunt unul cu celălalt.

Ahmed a izbucnit în râs.

— Îmi cer iertare. Spune-mi, Negustoreasă de la Miezul Nopții, te-ai mai gândit la propunerea pe care ți-am făcut-o ultima oară când ne-am întâlnit?

Greșind un pas de dans, Loulie s-a împiedicat de piciorul lui Ahmed. El a strâns-o de mână şi a prins-o înainte să cadă. Fata i-a evitat privirea, moment în care ochii i-au căzut pe literele desenate pe încheietura mâinii lui ca niște cătuşe: meem, kha, lam şi saad. *Mukhlis* - loial. Loial zeilor, i-a spus cândva. Apoi s-a uitat la ea, adăugând: *Şi, dacă mă vei accepta, loial şi ție.* Îi arătase desenul de la încheietură când îi făcuse

Scanned with CamScanner

propunerea și acum nu-și mai putea desprinde privirea de la el, *căutându-l* fără încetare.

Trecuseră patru luni de atunci - patru luni de când îi aștepta răspunsul. Era crud din partea ei să-l lase să aștepte atâta amar de vreme. Chiar și mai crud era să încerce să-l uite când nu se afla în Dhyme, dar Ahmed bin Walid era un vânător de djinni. Un *politician*. Întruchipa tot ceea ce ea ura. Și, cu toate astea, se simțea atrasă inexplicabil de el. *Noi doi suntem la fel*, i-a spus cândva. *Suferim de același dor de ducă și căutăm pretexte să plecăm de acasă.*

Doar că, în timp ce Loulie scotocea deșertul în căutarea comorilor străvechi, Ahmed vâna djinni. Îi ucidea pentru că era datoria lui s-o facă, i-a spus el. În numele zeilor și al poporului său. Se și ruga pentru victimele lui. Loulie își spunea mereu că era bine intenționat, că va reuși să-l facă să vadă greșelile faptelor sale. Dar nu merita strădania ei - Loulie se ura pentru că nu reușea să renunțe la gândul că avea să-l poată schimba. Pentru că, în nopțile în care își împărtășeau povești, îl vedea nu ca pe un vânător, ci ca pe un sufiet-pere- che. Ca pe un om, nu ea pe un monstru.

— Nu, i-a răspuns ea, rostind cu greu cuvântuI, gâtuită de emoție cum era. Nu încă.

Ca de obicei, Ahmed a fost vădit netuIburat.

— Am înțeles; ai fost ocupată.

Scanned with CamScanner

A tras-o mai aproape în timp ce o altă pereche de dansatori a plutit de jur împrejur pe acordurile magice.

Loulie s-a agăţat de mâneca lui ca să-şi păstreze echilibrul. Întorcându-se spre el, a realizat deodată cât de aproape stăteau unul de celălalt. Îndeajuns de aproape cât să îi simtă căldura trupului. Îndeajuns de aproape cât să îi cuprindă chipul în căuşul palmelor şi.

Inima îi bătea frenetic în piept. Şi-a corectat repede poziţia în aşa fel încât să stea lângă el, nu în faţa lui, apoi şi-a concentrat din nou atenţia asupra paşilor de dans.

Încrucişare, lovitură de picior, călcare apăsată. Încrucişare, lovitură de picior, călcare apăsată.

Îşi simţea picioarele nesigure, gata parcă să-i cedeze în orice clipă. Îi era cu neputinţă să nu se înfioare la atingerea palmei sale calde sau la strângerea blândă, dar fermă a degetelor lui împletite cu ale ei.

— Negustorească de la Miezul Nopţii, i-a şoptit Ahmed la ureche, aplecându-se spre ea şi dezmierdându-i gâtul cu răsuflarea-i fierbinte. Sper că ştii că nu vreau să fiu insistent. Dacă vei dori vreodată să-mi vorbeşti despre asta sau despre orice altceva, uşile mele îţi vor fi deschise. Casa mea e şi a ta, dacă o vei dori vreodată; nu uita asta!

Casa ta, şi-a spus Loulie în gând, înghiţind în sec.

— Eşti mult prea generos.

Scanned with CamScanner

Poate că, într-o bună zi, avea să găsească puterea să-l respingă categoric pe Ahmed bin Walid şi să ucidă odată pentru totdeauna speranţa care-i sfâşia inima în două. Dar gândul de a pierde legătura cu el era la fel de înspăimântător ca definirea sentimentelor pe care le nutrea pentru valiu. Îşi spunea mereu că e mai uşor să laşi pe cineva în urmă când îţi fereci sentimentele într-un colţişor ascuns al sufletului; nu avea cum să piardă pe cineva atât timp cât nu-i dăruia inima.

Şi, cu toate astea, după atâta amar de vreme, încă nu reuşea să-l îndepărteze cu totul pe Ahmed.

Loulie era atât de adâncită în gânduri, încât nu şi-a dat seama că ceilalţi dansatori au făcut schimb de parteneri decât în clipa în care le-a văzut privirilc curioase aţintite asupra lor. Loulie era obişnuită să primească atenţia oamenilor, dar nu *acest* gen de atenţie. Şi-a desprins iute mâna din mâna lui Ahmed şi a făcut un pas înapoi.

Chipul valiului a fost învăluit de o umbră de îngrijorare.

— Lou...

S-a oprit, observându-i brusc mâna bandajată.

— Ce-ai păţit la mână?

Fata şi-a ascuns-o instinctiv la spate.

— O rană minoră, i-a răspuns în şoaptă.

Când s-a apropiat de ea, ochii lui Ahmed au licărit de speranţă.

Scanned with CamScanner

— Nu vrei să-mi povestești? Diseară, când pleacă toată lumea?

Loulie a șovăit câteva clipe. Se gândea să rămână și să-i depene aventurile prin care trecuse în ultimul timp. Să-i povestească despre djinnul-umbrelor și Regina Dunelor, despre furtuna de nisip și palatul năruit. Apoi avea să fie cuprinsă de somn și să lase garda jos. S-ar lăsa îmbătată cu atingerile și căldura lui, fără să se simtă rușinată.

Și s-ar întreba ca de atâtea ori cum ar fl să-i accepte propunerea. Să împartă viața cu cineva, în fața căruia să-și pună sufletul pe tavă, dezvăluindu-i toate tainele și sentimentele.

Gândul i-a stârnit o spaimă cumplită.

— Nu, i-a răspuns Loulie, înspăimântată de propria vulnerabilitate. Nu în seara asta.

---

33 Recitator de poezii (n.t.).

34 Rahat (n.t.).

35 Flaut arăbesc (n.t.).

36 Tobă mică, cu chimvale (n.t.).

Scanned with CamScanner

32. Și-a croit drum prin mulțime și s-a năpustit spre ieșirea din divan înainte ca el să apuce s-o strige.

Scanned with CamScanner

33. MAZEN

Mazen nu-l agrease niciodată pe Ahmed bin Walid.

Aversiunea pe care o avea față de el era mai veche, de pe vremea când Ahmed venise prima oară în Madinne cu tatăl lui, pe atunci valiul orașului Dhyme. Mazen, în vârstă de zece ani la vremea aceea, primise poruncă din partea tatălui său să aibă grijă de Ahmed. Și își luase în serios responsabilitatea. Însă nu la fel s-a întâmplat cu Ahmed, pe atunci un băiețandru sfrijit de treisprezece ani, cu un zâmbct mult prea generos. Mazen a dcscoperit în curând că Ahmed era un spirit liber şi plin de viață, care prefera să facă orice altceva, mai puțin ce i se impunea.

Spre deosebire de Mazen, care intra deseori în bucluc pentru că nu asculta poruncile tatălui său, Ahmed nu era niciodată pedepsit. De fiecare dată când dispărea şi Mazen îi dădea de urmă, îi zâmbea cu inocență, spunându-i: *Ya Mazen! Am crezut că ești în spatele meu! Unde ai fost?* Mai târziu, când Ahmed le oferea adulților aceeași explicație, aceștia îl iertau și își îndreptau mânia asupra lui Mazen.

Zâmbetul era moneda de schimb a lui Ahmed. Îl ajuta să cumpere tot ce voia: afecțiune, bunuri, chiar și relații. Cu toții se

Scanned with CamScanner

lăsau cuceriți de zâmbetul lui - cu toții, în afară de Mazen.

Nici măcar acum, în timp ce stătea în fața lui Ahmed sub înfățișarea lui Omar, nu reușea să-și ascundă aversiunea. Și asta din cauza blestematului de zâmbet al valiului. Era prea larg, prea strălucitor - o mască exagerată a jovialității. Îl afișa și-n dimineața de după recepție, în timp ce stătea în sala divanului și vorbea pe larg despre lucruri care pe Mazen nu-l interesau.

— Vi-l mai amintiți pe vânătorul amator de dulciuri? Issa? A venit să mă vadă înainte să plece în nord.

De vreme ce juca rolul lui Omar, Mazen și-a dat seama că ar fi trebuit să știe despre ce vorbea Ahmed. S-a prefăcut așadar că-l ascultă, dând din cap și oferind câte un comentariu când considera că nu era niciun pericol s-o facă. Dar mintea îi era în altă parte și asta încă de la întâmplarea din dune. Nu reușea să-și desprindă gândul de la colier. Încerca în continuare s-o convingă pe Aisha să scape de relicvă.

Ceva mai devreme, când îi mărturisise că fusese cât pe ce să fie posedat, Aisha îşi dăduse ochii peste cap, răspunzându-i: „Tu *mereu* eşti aproape posedat?" Apoi i-a explicat că era responsabilitatea ei să colecţioneze relicve pentru Omar. Și apoi l-a ignorat. Îl ignora și acum, motiv pentru care prefera să-l aştepte pe treptele divanului decât să-l

Scanned with CamScanner

însoţească înăuntru.

— Dar am vorbit destul despre mine, a spus Ahmed, întin- zându-se pe divanul său, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Povesteşte-mi despre călătoriile pe care le-ai făcut recent, sayyidi! După câte văd, ai găsit o nouă relicvă.

Mazen a fost cât pe ce să se înece când a realizat că Ahmed se uita la brăţara fermecată de la încheietura mâinii sale.

— Ce n-aş da să fie aşa! i-a răspuns, acoperind-o cu degetele. Însă mi-e teamă că c doar o bijuterie dc familie puţin cam stridentă.

Ahmed a izbucnit în râs - unul domol şi nonşalant, care l-a făcut pe Mazen să se crispeze.

— Şi eu care credeam că preferi utilitatea sentimentalismului. Singura piesă decorativă pe care te-am văzut pur- tând-o a fost cercelul, a spus atingându-şi lobul urechii şi ridicând o sprânceană. Ai schimbat o bijuterie cu alta?

Mazen s-a abţinut să râdă nervos. Omar insistase că nimeni nu avea să observe lipsa cercelului, dar *fireşte* că valiul din Dhyme, supărător de atent, era o excepţie.

— Ai aceiaşi ochi de şoim ca întotdeauna. L-am scos în drum spre oraş, pentru că am avut de înfruntat o furtună de nisip şi m-am gândit că ar fi mai bine să-l ţin cât mai departe de stihiile naturii.

Era o poveste născocită pe loc şi cusută cu aţă albă, aşa că Mazen a răsuflat uşurat când l-

Scanned with CamScanner

a văzut pe valiu zâmbind.

— A, o furtună de nisip! Un început promițător pentru o căutare de relicve, fără doar și poate! Sper că restul călătoriei a fost ceva mai plăcut.

A fost un iad, și-a spus Mazen în gând, dregându-și glasul.

— A fost., cam... obositor.

— Serios?

— Ți-am povestit deja ieri. Am întâmpinat niște obstacole pe drum.

— Mi-ai spus că ai avut de furcă cu un djinn supărător, dar n-ai intrat în amănunte.

Ahmed s-a aplecat în față, cu brațele înfășurate de jur împrejurul genunchilor. Deși stătea gârbovit, ținuta lui tot rafinată părea.

— Dar trebuie să mă luminezi! Ce s-a întâmplat?

Mazen a șovăit. Era oare vreun pericol dacă se umfla puțin în pene? La urma urmei, doar îl văzuse pe fratele lui fluturân- du-și mândru victoriile prin fața lui Ahmed. A scotocit prin traistă, căutând relicva pe care Aisha o pusese alături de celelalte lucruri ale lui în cazul în care se ridica problema dreptului de proprietate. Știau amândoi că Omar n-ar fi încredințat niciodată o relicvă unuia dintre hoți.

Firește, asta n-o împiedica pe Aisha să țină traista când *nu se aflau* în compania altcuiva.

— E o poveste pe cinste.

Apoi i-a oferit lui Ahmed o versiunc mai

Scanned with CamScanner

scurtă, omițând posedarea lui și a lui Loulie. În final, valiul a fluierat ușor și a întins lacom mâna după relicvă. Mazen i-a oferit-o.

— Uluitor..., a spus Ahmed, întorcând colierul în mâini. Când te gândești că un obiect atât de mic e înzestrat cu o putere atât de mare.

Mazen a ridicat din umeri. Spera că gestul lui trăda nonșalanța fratelui său.

— Dar nu așa se întâmplă de obicei cu toate relievele? E cu neputință să le apreciezi valoarea numai după simpla înfățișare.

Nu putea să-și desprindă ochii de la brățară în timp ce vorbea. Îi venea greu să creadă că singurul lucru de care era nevoie ca să-și reintre în propria piele era să și-o scoată de la mână.

— Corect, i-a răspuns Ahmcd, îngândurat. Deși nu pot spune că am găsit prea multe ca să știu cu adevărat, a adăugat, râzând, în timp ce lăsa colierul în poală. Mă mir că Negustoreasa de la Miezul Nopții n-a încercat să negocieze obținerea ei.

O, ba da, și încă cum! Și ea, și garda ei de corp.

Dar a schimbat iute subiectul.

— Pari s-o cunoști bine pe al-Nazari. Faceți des afaceri împreună?

— Am avut prilejul s-o văd deseori pe negustoreasă, dar n-am luat niciodată nimic de la ea. Prefer să nu mă bazez pe magia djinnilor, pe carc nu o înțeleg.

Scanned with CamScanner

Mazen a ridicat dintr-o sprânceană.

— Dar ce rost are să te întâlneşti cu un negustor dacă nu cumperi nimic de la el?

— Îmi place compania ei, i-a răspuns Ahmed, zâmbind.

Mazen a deschis gura să spună ceva, dar a renunțat. Ahmed a râs scurt văzându-i nedumerirea.

— E chiar atât de straniu faptul că îmi place să-mi petrec timpul în compania ei? Loulie al-Nazari e ca o lumânare; zâmbetul ei luminează chiar şi ccle mai întunecate nopți.

Loulie al-Nazari, *o lumânare în noapte*? Numai caldă nu păruse cu Ahmed la recepția de cu o seară în urmă. Omul chiar nu vedea deloc realitatea?

Ahmed fie n-a observat şocul de pe chipul lui Mazen, fie l-a ignorat.

— Cred că noi doi ne potrivim de minune, a spus cu o privire visătoare. Cel puțin așa îmi place să sper.

Mazen a încercat să şi-o imagineze pe Loulie al-Nazari, un nor permanent de furtună, alături de un om atât de senin ca Ahmed bin Walid. Şi-a dat seama că zâmbea abia în clipa în care a văzut că surâsul de pe buzele valiului piere.

— Te amuză ceva anume, sayyidi?

— *Tu* mă amuzi, Ahmed. Loulie al-Nazari e o rătăcitoare prin deşert. Dac-ar fi să devină soția cuiva, ar fi numai a deşertului.

Expresia de pc chipul lui Ahmed era

Scanned with CamScanner

neobișnuit de stoică.

— Vorbești de parcă ai cunoaște-o, sayyidi, dar nu e doar un pion în jocul tău, un simplu instrument în atingerea unui scop?

Mazen l-a privit intens. Cum ar fi trebuit să răspundă unei întrebări atât de sincere? Cum ar fi răspuns *Omar*?

— Relația mea cu negustoreasa nu te privește, i-a răspuns el fără să facă prea mult efort ca să-și îmbrace cuvintele într-o tonalitate de gheață. Ce legătură are asta cu pasiunca pe care o *ai* pentru ea?

Ahmed l-a privit îndelung înainte de a se rezema de perne și de a ofta adânc.

— N-are nicio legătură. Am vrut doar să sugerez că mai are și alte laturi pe care nu i le cunoști. Dacă le-ai cunoaște, relația noastră nu ți s-ar mai părea atât de stranie.

Și a zâmbit, fără ca ochii să-i oglindească însă surâsul.

Tăcerea stânjenitoare care s-a așternut apoi a fost dovada faptului că niciunul dintre ei nu mai era dornic să continue discuția. Era ocazia pe care o aștepta Mazen. S-a ridicat oftând și s-a întins alene, de parcă n-ar fi pândit momentul încă de la bun început.

— Cred că sunt mult prea agitat pentru scene atât de tihnite, a spus el, schițând un zâmbet ce spera să fie cât mai asemănător cu al lui Omar. Îți mulțumesc pentru ospitalitate, dar mi-e teamă că trebuie să plec acum. Trebuie să stabilesc ruta călătoriei înaintc să

Scanned with CamScanner

pornim mâine la drum.

Ahmed i-a răspuns cu un zâmbet rigid pe buze.

— Firește, sayyidi. Vei putea măcar să participi la întrunirea de diseară cu ceilalți vânători?

Se pare că întâlnirea vânătorilor de djinni era un eveniment important, organizat în fiecare lună în Dhyme. Aisha îi oferise câteva detalii cu o seară în urmă, după invitația pe care Ahmed le-o făcuse personal. Nici Mazen, nici Aisha nu erau dornici s-o onoreze. Mazen, pentru că nu-și dorea să audă povești înecate în bravadă despre sângele vărsat de vânători, iar Aisha, pentru că se îndoia de abilitatea lui de a minți cât mai convingător cu putință despre un sânge pe care nu-l vărsase.

Mazen s-a hotărât să-i dea un răspuns neutru.

— Dacă timpul îmi permite, voi fi prezent.

Auzindu-i răspunsul, Ahmed s-a încruntat ușor. Mazen s-a crispat. *Neghiobule! De ce-ar rata Omar ocazia de a-și etala bravura?* Dar era mult prea târziu ca să-și retragă vorbele, așa că a făcut ce se pricepea mai bine: a fugit înainte de a se afunda și mai tare în bucluc.

Scanned with CamScanner

34. AISHA

Când Aisha şi prinţul s-au întors la Sanctuarul Peregrinilor, taverna era înțesată de negustori, cumpărători şi călători care umpleau încăperea cu clinchete de pahare și hohote răsunătoare. Haosul o făcea să ducă dorul dormitorului ei tăcut şi solitar. Acum nu-şi putea permite să lase garda jos. Prinţul şi blestemata aia de *relicvă* vorbitoare îi dădeau mari bătăi de cap. Începea să se întrebe dacă n-ar fi fost o alegere mai puțin supărătoare să fi rămas la Madinne.

Nici n-au apucat să intre bine în tavernă, că prinţul a încremenit. Aisha i-a urmărit privirea şi a văzut-o pe Loulie al-Na- zari coborând scările în roba ei cafenie. Avea chipul nefardat şi ochii încercănaţi de parcă n-ar fi putut să doarmă. Garda ei de corp nu se vedea prin preajmă.

Aisha s-a uitat la prinţ. Dorul ce i se citea pe chip era aproape stânjenitor. Când negustoreasa s-a apropiat, Mazen a deschis gura, parcă gata să spună ceva, dar s-a mulţumit s-o salute cordial din cap în timp ce ea a ieşit pe uşă fără să îi răspundă. Prinţul a părut abătut.

Aisha l-a înghiontit uşor.

—Ţi se citeşte dragostea în priviri, sayyidi.

—Nu..., a îngăimat el, făcându-se roşu la

Scanned with CamScanner

faţă.

Dar, cum n-o interesau pretextele lui, a pornit iute spre trepte. Până s-o prindă din urmă, ea descuiase camera cu cheia şi acum întindea pe pat harta prinţului Hakim.

— Sper că nu te-ai făcut prea tare de ruşine în faţa valiului, i-a spus ea, arătându-i biroul din cameră.

Mazen a lăsat traista acolo, cu un suspin pe buze.

— Dacă tot ţi-ai făcut atâtea griji, de ce nu m-ai însoţit? i-a răspuns în şoaptă. Ar fi fost mult mai productiv din partea ta decât să stai bosumflată pe trepte.

— Omar nu m-a trimis aici ca să te dădăcesc.

— Nu? Dar mie asta mi-a spus. „Lasă luptele în seama Aishei! Te va apăra."

— Cred că încurci rolul de gardă de corp cu cel de dădacă. Acum hai să ne terminăm treaba! i-a răspuns ea, făcându-i semn să se aşeze pe marginea patului.

Prinţul s-a supus ascultător, iar Aisha i-a schiţat cea mai rapidă rută spre destinaţia finală. A început prin a-i arăta aşezările şi taberele de beduini unde aveau să se poată odihni în drum spre Ghiban, oraşul cascadelor. Aisha era impresionată; prinţul Hakim redase cu atâta fineţe peisajul presărat cu stânci şi râuri, de-ai fi zis că îl zugrăvise din amintirile ei. A şovăit cu degetul deasupra Ghibanului.

Scanned with CamScanner

— Interesant.

— Ce anume? a întrebat-o Mazen, ridicându-şi privirea.

— Fratele tău.

Văzând că prinţul clipeşte nedumerit, a ridicat dintr-o sprânceană, adăugând:

— Cum se face că un om ferecat în palat cunoaşte deşertul atât de bine?

Întrebarea a părut să-l fi luat prin surprindere. A mijit ochii la hartă, de parcă ar fi putut să găsească răspunsul printre liniile şi culorile frumos reliefate.

— Înainte ca fratele meu să vină în Madinne, i-a spus el în şoaptă, a colindat deşertul împreună cu tribul mamei lui. A văzut lumea mai mult decât mine, a adăugat, schiţând un zâmbet tandru, care nu mai aducea cu cel al lui Omar.

Aisha l-a privit sceptică. Era cu neputinţă ca un cartograf să realizeze hărţi bazându-se numai pe memorie în condiţiile în care peisajul se schimba atât de des. La urma urmei, apăreau în fiecare zi noi oaze din sângele djinnilor şi întregi aşezări umane erau şterse într-o clipită de pe faţa pământului. Cândva, înainte de a arde din temelii, şi satul ei se aflase pe o hartă ca asta.

Aisha a alungat din minte amintirile cu cei dragi care trăiseră odinioară în Sameesh. Talentul de cartograf al prinţului Hakim nu era treaba ei. Singurul lucru care conta era faptul că se puteau baza pe harta desenată de

Scanned with CamScanner

el.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra rutei pe care aveau s-o urmeze.

—Vom găsi tot mai puține oaze odată ce vom pleca din Ghiban, dar ne vom putea adăposti în peşterile din stânci.

A urmat cu mâna stâncile ce străjuiau marginile Mării Vestice de Nisip.

—Ultimul avanpost e cel de aici, din capătul Mării de Nisip.

A încercuit apoi zona cu degetul.

—Fratele tău a marcat peşterile care ar putea duce în tunelurile Mării de Nisip, dar nu e nimic concludent. Va trebui să cercetăm locurile cu piciorul când vom ajunge acolo.

Prinţul a dat din cap, absent. Cerceta harta cu aviditatea unui om flămând aflat în faţa unui ospăţ. Aisha a uitat că, în timp ce pentru ea era doar o altă călătorie, prinţul nu pusese niciodată piciorul dincolo de graniţele Madinnei. Pentru el, această aventură era mai mult sau mai puţin o introducere într-o lume cu totul nouă.

— Aşadar, dacă Dhyme se află aici - a spus el, arătându-i oraşul cu degetul -, atunci ruinele în care am găsit relicva sunt..

A tăcut brusc, trecând de la uimire la groază.

Aisha a devenit imediat suspicioasă.

— Ce e cu expresia asta? Pari vinovat.

— Vinovat? a repetat, înghiţind în sec. Nici vorbă! Singurul lucru de care mă fac vinovat e

Scanned with CamScanner

rana pe care i-am provocat-o negustoresei, dar se simte bine acum.

Aisha l-a fixat cu privirea.

— Încă te mai gândeşti la asta? Se poate şi mai rău decât să răneşti pe cineva, i-a răspuns, ridicând din sprâncene. E posibil ca la un moment dat să fii nevoit să ucizi.

— Nu e acelaşi lucru. Tu ai ales să ucizi djinni.

Răspunsul lui, rostit cu nonşalanţă, n-ar fi trebuit s-o deranjeze. Dar cum amintirile legate de Sameesh îi stăruiau în minte, cuvintele i-au înfierat sufletul.

Vedea cu ochiul minţii câmpiile verde-aurii. Le vedea pe surorile ei învârtindu-se printre firele înalte de iarbă, pe mătuşile sale odihnindu-se la poalele curmalilor şi pe mama ei stând în pragul uşii, cu o tavă de luqaimat[37] în mână, invi- tându-i pe toţi să-i guste desertul delicios.

Apoi totul - câmpiile, casa şi cei dragi - s-a prefăcut în scrum.

— Ce nerozie! a murmurat încet. Nu toţi ucigaşii aleg să mânuiască armele. Unii o fac de nevoie.

Prinţul a părut surprins.

— Am crezut că hoţii lui Omar au ales această cale din dorinţa de a ucide djinni.

Poate ar fi trebuit să se simtă iritată de faptul că prinţul încerca să-i smulgă informaţii, dar trecuse atâta amar de vreme de când nu mai vorbise cu nimeni despre viaţa ei

Scanned with CamScanner

de dinainte de Omar, că îi făcea *plăcere* să vorbească despre asta. Trecutul ei nu fusese niciodată un secret; poate că de aceea nimeni nu-l considera îndeajuns de prețios cât să fure ceva de la ea.

— Poate aşa o fi, i-a răspuns, ridicând din umeri. Dar n-am crescut cu dorința de a mânui armele. Am copilărit într-o gospodărie din Sameesh; singura unealtă ascuțită pe care trebuia s-o folosesc era secera. Dar lucrurile s-au schimbat când satul mi-a fost masacrat de djinni. Uneltele nu mă mai ajutau să rămân în viață; însă armelc, da.

Prinţul a privit-o cu tristețe.

— Îmi pare rău, a murmurat el.

Aisha s-a uitat în altă parte, tulburată să vadă atâta simpatie şi sinceritate pe chipul lui Omar.

— N-am nevoie de mila ta. Dacă am învățat ceva de când am luat sabia în mână, e că empatia e doar slăbiciune.

— Vorbeşti ca o...

— Ucigaşă? O să te obişnuieşti.

S-a rezemat de pat şi a închis ochii. După tăcerea prinţului, a intuit că îi privea cicatricile de pe brațe, lăsate acum la vedere de mantia dată la o parte.

— Nu e frumos să te holbezi, i-a spus fără să deschidă ochii.

— Priveam doar.

— Cicatricile? Sunt chiar atât de fascinante? l-a întrebat, oftând. Unii oameni și

Scanned with CamScanner

le ascund; eu prefer să le port ca pe nişte însemne. Îmi amintesc de tot ce mi-a fost dat să trăiesc şi de cei asupra cărora trebuie să-mi revărs răzbunarea.

În întunericul care s-a lăsat după ce a închis ochii, a văzut din nou Sameesh-ul: strălucitor, cuprins de flăcări, muribund. Şi a observat cum fiinţele de fum stăteau în mijlocul dezastrului cu ochii plini de ură. Djinnii-peregrini pe care îi primiseră în casa lor le răsplătiseră ospitalitatea prin violenţă.

— Djinnii din Sameesh., a murmurat prinţul, cu glas stins.

— Au pierit. Însă setea mea de sânge a rămas. De aceea mă aflu aici, prinţe, i-a răspuns, deschizând un ochi. N-ai altceva mai bun de făcut decât să te holbezi la mine?

Prinţul s-a ridicat atât de brusc că a lovit masa, fiind cât pe ce să răstoarne traista. Şi-a aţintit privirea pe fereastră, spre cerul presărat acum cu stele licăritoare.

— Am uitat ceva acasă la Ahmed, a murmurat apoi. Mă duc să recuperez obiectul înainte de întâlnirea cu vânătorii.

S-a îndreptat spre uşă, dar a şovăit în prag.

— Aisha?

S-a uitat peste umăr, cu ochii licărind de... speranţă?

— Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai pus sufletul pe tavă în faţa mea. Îţi apreciez sinceritatea.

Aisha n-a putut să-şi stăvilească hohotul de râs. Cât de amuzantă i se părea ideea prinţului

Scanned with CamScanner

că împărtăşirea trecutului ei - un trecut scris cu sânge pe piele - însemna ceva! Încă râdea după ce paşii prinţului s-au pierdut pe coridor. Apoi a luat traista şi a scotocit ca de obicei înăuntru, în căutarea relicvei.

---

37 Gogoşi dulci şi aromate (n.t.).

Scanned with CamScanner

29. Râsul i-a pierit când a dat cu

degetele doar de. aer.

Scanned with CamScanner

30. MAZEN

Uitase relicva în divanul lui Ahmed.

Povara vinovăției era atât de apăsătoare, încât aproape că l-a doborât din picioare când a ieșit ca o furtună din han. Se străduia cu greu să n-o ia la fugă spre conacul valiului. Dacă se mișca suficient de repede, poate că avea să o recupereze înainte ca Aisha să-și dea seama de dispariția ei. Nu voia să-l considere mai incompetent decât era deja.

Ahmed n-are ce să pățească. Doar e vânător; n-are cum să cadă în mrejele unui djinn.

La urma urmei, Aisha luase colierul dintre ruine fără nicio problemă. Când Mazen a întrebat-o dacă djinnul încercase s-o manipuleze, ea i-a răspuns în zeflemea: „*Eu* nu sunt atât de naivă ca tine."

Dar, cu cât se apropia mai mult de reședința lui Ahmed, cu atât devenea mai speriat. Apoi spaima s-a prefăcut într-o ancoră care a început să-l tragă în adâncurile apelor întunecate ale paranoiei, de unde încerca să iasă la suprafață încă de la întâlnirea cu djinnul-umbră.

În timp ce străbătea cu pași iuți străzile întortocheate din Dhyme, a început să observe cu tot mai multă aeuitate umbrele contorsionate de pe ziduri. Umbre cu ochii

Scanned with CamScanner

roșii, care învăluiau palmierii și se întindeau pe aleile scăldate în lumina felinarelor. *Naiv*, îl numise Aisha. Dar cum ar fi putut naivitatea lui să fie cauza acestor viziuni morbide? Oriunde s-ar fi uitat, întunericul începea să fie tot mai invadator. *Neînsemnat*, îi șoptea la ureche.

Mazen a încercat să-și inducă ideea că avea halucinații, că imaginile din coșmarurile nocturne prindeau contur în realitate, dar umbrele refuzau să-l părăsească.

Credeai că o să scapi. Dar îți cunosc sângele.

Se afla doar la câteva străzi depărtare de conacul valiului când, cuprins brusc de o stare de greață, s-a văzut nevoit să se îndrepte cu pași șovăitori spre cea mai apropiată alee ca să se poată sprijini de un zid, prăbușindu-se în cele din urmă lângă acesta. Avea fruntea brăzdată de sudoare, iar inima îi bătea frenetic în piept.

Apoi întunericul a început să-l împresoare din toate părțile, agățându-i-se de călcâie. *Ucigașule de djinni!* striga acesta. *Nu ești demn să-mi fii slujitor!*

— Nu e aievea, a murmurat încet Mazen. Nu e aievea.

A închis ochii, dar s-a adâncit într-un alt întuneric, unul bântuit de imaginile din mozaicul care îi înfățișa pe cei șapte regi-djinn. Umbra cu ochii roșii îi rânjea zeflemitor. Mazen a întors capul, dar doar ca

Scanned with CamScanner

să înfrunte o altă imagine, şi mai ameninţătoare. L-a văzut pe cel de-al treilea djinn: o femeie care ţinea un craniu în mână. *Regina Dunelor.*

Printre ruinele îngropate în nisip, nu se gândise la legenda Bătrânului Rhuba; abia apoi a făcut legătura dintre cei doi djinni. Nu-i mărturisise Aishei suspiciunile sale. L-ar fi crezut nebun.

O să mă ocup pe-ndelete de tine ca să nu-ți curm suferința prea repede.

Mazen şi-a acoperit urechile cu mâinile, dar n-a reuşit să înăbuşe vocile. Şi-a înfipt unghiile în palme şi, când durerea a devenit mult prea intensă, şi-a pus mâinile în colbul drumului.

Pământul *s-a încreţit* la atingerea lui.

Senzația a fost atât de neașteptată, că a deschis ochii şi i-a aţintit în jos.

Atunci şi-a văzut umbra printre degete, încreţită ca o pânză de satin. S-a holbat la ea un timp, apoi şi-a retras mâna. Umbra s-a întins din nou pe jos ca o pată de cerneală. Nu l-a atacat. Şi nici nu s-a mişcat.

Încet şi precaut, a întins din nou mâna după ea. Când umbra i s-a încreţit printre degete, a tras adânc aer în piept şi *a luat-o* de pe jos. Umbra i-a învăluit mâna, iar aceasta s-a făcut nevăzută.

În numele zeilor, chiar că am luat-o razna!

Preț de câteva minute, s-a holbat cu prudență la mână sau, mai degrabă, la lipsa ei.

Scanned with CamScanner

Apoi a tatonat terenul şi şi-a strecurat şi alte părţi din corp printre faldurile întunecate ale umbrei. Şi le-a privit uluit cum dispar rând pe rând. Mâna, brațul, piciorul - tot ce acoperea umbra se făcea nevăzut.

Era magie. Fără doar și poate. Dar de unde provenea?

Răsucind umbra printre degete, o vedea cu uimire cum apare și dispare într-o clipită. Dacă într-un moment avea aspectul unei țesături cu desăvârșire neagră, în următorul dispărea complet, cu tot cu pielea pe care o acoperea.

Am o umbră magică. Gândul i se părea atât de hilar, că a pufnit în râs.

Un cuplu aflat în trecere pe alee a şovăit uşor, iar când Mazen şi-a ridicat privirea, cei doi au grăbit pasul. Atunci i-a trecut o idee prin minte. A apucat umbra şi, învăluindu-se în ea ca într-o mantie, a ieşit de pe alee.

Niciun trecător nu i-a dat atenție. Se uitau uneori spre zid, simțindu-i parcă prezența, dar nu-l priveau niciodată direct. Era doar o umbră. Era invizibil.

Mintea lui Mazen a vuit de întrebări cu mult după ce s-a dezbrăcat de umbră şi a lăsat-o să-i vină pe urme. S-a între- bat dacă nu cumva era un blestem abătut asupra sa de djin- nul-umbră. Poate că acesta era motivul pentru care îi bântuia visele.

Scanned with CamScanner

31. *Sau poate*, şi-a spus Mazen, simţind un fior, *e o prevestire de rău augur.*

Scanned with CamScanner

32. LOULIE

Qadir a mâncat ultimul falafel.

— Dacă ai putea ucide din priviri, toți cei din souk ar fi deja morți, a spus el.

Apoi a mototolit punga în pumn și, văzând că Loulie nu-i răspunde, i-a aruncat-o pe deasupra capului. Ea a prins-o și i-a pasat-o înapoi. Știa că djinnul încerca s-o determine să-i împărtășească gândurile care îi tulburau sufletul - încerca să-i schimbe starea de spirit încă de la plimbarea făcută ceva mai devreme, pe la prânz -, dar n-o interesau jocurile lui acum. Era mult prea agitată din cauza întâlnirii cu Ahmed.

Nici chiar vâltoarea din souk nu reușea să-i distragă atenția. Felinarele atârnate de crengile palmierilor aruncau o lumină mult prea lugubră, iar desenele cândva încântătoare de pe tarabele colorate păreau acum mult prea țipătoare. Deși soukul nu mai era atât de aglomerat, străduțele sale întortocheate îl făceau mai claustrofobic decât cel din Madinne. Loulie simțea că se sufocă.

Qadir s-a apropiat de ea.

— Ești sigură că nu vrei să te însoțesc în seara asta?

Loulie și-a îndreptat privirea spre o ceată de copii care stăteau pe un acoperiș din apropiere. A zâmbit când i-a văzut șoptind

Scanned with CamScanner

încântați, cu degetele îndreptate spre ea.

— Mă descurc. Ahmed e inofensiv.

Chiar şi fără să-l privească, ştia că ridica dintr-o sprânceană.

— Aseară a fost...

Loulie a şovăit. Se simțise copleșită de silă de sine. Însă în seara asta lucrurile aveau să stea cu totul altfel. În seara asta nu aveau să mai vorbească despre ei doi, ci numai despre negoț.

Primise de dimineață o altă invitație de la Ahmed, cu promisiunea că urma să o prezinte unor prieteni de-ai lui - potențiali clienți. Loulie nu urmărea să strângă galbeni pătați de sânge de la ucigașii de djinni. De fapt, chiar evita să încheie târguri cu ei ori de câte ori putea. Nu, nu avea să le vândă nimic nici în seara asta. Încă îi era dor dc libertatea de a refuza un târg care nu-i era pe plac. În seara asta urma să obțină un oarecare control asupra vieții ei.

— Noaptea trecută a fost lamentabilă, a spus Qadir, oftând.

Văzând-o cum îl străfulgeră cu privirea, a adăugat, pufnind:

— Iar faci asta. Privirea ucigătoare. *Nu pari* să te descurci.

— Nu cred că ți-am cerut părerea.

Au cotit și au intrat pe aleea bijutierilor, unde negustorii își etalau marfa din aur și argint în cutii de sticlă. Loulie a privit absentă colierele și inelele incrustate cu safire și

Scanned with CamScanner

rubine, brăţările mari de aur şi lanţurile preţioase, cu pandantive din perle. Bijuteriile străluceau ameţitor în lumina felinarelor, încântându-ţi ochii până în clipa în care negustorul îţi spunea preţurile aberante.

Zeii să-i aibă în pază pe neghiobii care nu ştiu să se târguiască! şi-a spus în gând.

Se apropiau de centrul oraşului, unde conacul lui Ahmed trona printre alte clădiri pretenţioase şi raflnate, când Qadir i-a tăiat calea.

— E ultima ta şansă. Eşti sigură că nu vrei să te însoţesc?

— Da, i-a răspuns cu braţele încrucişate. N-am nevoie de tine pentru o discuţie *civilizată*, Qadir. Aş prefera să iei urma zvonurilor legate de asasinul în negru.

— Zvonuri care nu vor ducc la nimic, fără doar şi poate, a spus Qadir, oftând.

— Tot e mai bine decât să mă cocoloşeşti.

Asta îi spusese toată ziua. Nu ştia dacă o făcea ca să-l convingă pe el sau pe ea însăşi.

Qadir s-a uitat la ea cu asprime. Cum Loulie i-a înfruntat privirea, el a cedat în cele din urmă. După plecarea lui, s-a îndreptat sprc conacul lui Ahmcd şi a tras adânc aer în piept.

Ahmed bin Walid e doar un om. N-am nevoie *de el.* În timp ce gărzile o conduccau prin curtea palatului, a repetat cuvintele în minte ca pe o mantră. Pe oaspeţii zgomotoşi ai lui Ahmed i-a auzit înainte să-i vadă. Erau în jur de o duzină, aşezaţi de jur împrejurul unui

Scanned with CamScanner

covor din divan - vânători înveşmântaţi în straie scumpe de mătase şi gătiţi cu bijuterii. Cu toţii purtau arme pe sub straturile fine ale hainelor.

Loulie a cercetat împrejurimile cu privirea şi a observat că divanul fusese eliberat în lipsa ei de scena şi de mobila somptuoasă dc cu o seară înainte. Acum nu se mai afla acolo decât covorul pe care stăteau vânătorii decadenţi. Ahmed bin Walid se aşezase în capătul cel mai îndepărtat al covorului. Astăzi purta o ţinută modestă: o tunică, nişte pantaloni simpli bej şi o eşarfă albastru-închis, înfăşurată în jurul umerilor. Când a văzut-o, a zâmbit - acelaşi zâmbet familiar, care-i făcea inima să-i tresalte în piept.

— A sosit invitata noastră de onoare. Bine ai venit, Negustoreasă de la Miezul Nopţii!

Şi i-a făcut semn să se aşeze pe perna goală din dreapta lui.

Loulie a încercat să se relaxeze în timp ce se îndrepta spre el. Chiar a reuşit să nu se mai gândească la degetele lor împletite şi la răsuflarea lui fierbinte pe gâtul ei în timpul dansului de cu o seară înainte. Şi-a relaxat umerii şi a expirat cu un oftat adânc, înăbuşit din fericire dc eşarfa de pe faţă, apoi s-a aşczat pe perna de lângă el.

— E o plăcere, ca întotdeauna.

Vânătorii se uitau la ea care mai de care mai curioşi. Unul dintre ei - cel mai tânăr, după trăsăturile feţei - a privit-o cu ochii mijiţi

Scanned with CamScanner

şi cu o expresie suspicioasă pe chip. Loulie s-a încruntat.

— S-a întâmplat ceva, ya sayyid?

— Să-mi fie cu iertare, negustorească! i-a răspuns vânătorul, înroşindu-se la faţă. Eşti mai tânără decât m-am aşteptat.

Loulie a rezistat tentaţiei de a-şi da ochii peste cap. Ştia că nu era vorba doar despre tinereţea ei. Bărbaţii erau ridicaţi în slăvi pentru succesul obţinut la vârste fragede, în timp ce o femeie de succes era privită cu uimire. Majoritatea bărbaţilor nu ştiau cum să reacţioneze în faţa încrederii pe care o afişa.

— Nu, *mie* să-mi fie cu iertare! a ripostat Loulie, ridicând o sprânceană. N-ar fi trebuit să vorbesc atât de aspru cu un băieţandru.

Vânătorul s-a făcut stacojiu la faţă când a privit-o. Loulie a fost încântată să-l vadă mânios, dar şi mai tare s-a bucurat de râsetele tovarăşilor lui. Până şi Ahmed zâmbea.

— Un lucru pe care ar trebui să-l ştiţi despre Loulie al-Na- zari este că nu acceptă insultele. Nu fără să riposteze, le-a spus el oaspeţilor, privindu-i cu ochi licăritori. Ei bine, sc pare că ne-am strâns toţi.

— Dar înaltul prinţ? a întrebat un alt vânător, bătrân şi cărunt, cu chipul brăzdat de cicatrici.

— L-am invitat şi pe el, a răspuns Ahmed, oftând, dar bănuiesc că a fost mult prea ocupat ca să-mi onorezc invitaţia.

Şoapte au răzbătut printre vânători. Loulie

Scanned with CamScanner

s-a întrebat care era motivul nemulţumirii lor. Oare prinţul era atât de apropiat de aceşti oameni încât se aşteptau să fie prezent? Sau îl vedeau ca pe o personalitate de seamă?

Ahmed a bătut din palme, cerându-le să tacă.

— Liniştiţi-vă! N-avem nevoie de înaltul prinţ ca să ne bucurăm unii de alţii.

A fluturat mâna prin aer, iar servitorii care îi aşteptau în umbră semnalul au început să aducă bucatele. Loulie îşi auzea stomacul chiorăind în timp ce slujitorii le puneau în faţă platouri cu brânză halloumi, pita, boluri cu baba gha- noush şi fattoush, kebab de pui, shish tawook[38] de miel şi dolme[39] umplute cu orez şi ceapă.

— Vă invit să savurăm bucatele în timp ce stăm de vorbă! Vă aflaţi într-o companie aleasă în seara asta.

Loulie era mai mult decât fericită să se supună. Se pare că, în absenţa lui Omar bin Malik, era cea mai interesantă persoană, iar vânătorii îi puneau mereu întrebări. Despre mărfurile şi călătoriile sale, despre garda ei de corp - Loulie a pufnit în râs când l-au numit *misterios* pe Qadir - şi despre trecut. Le împărtăşea doar crâmpeie din viaţa ei, doar jumătăţi de adevăr, dar nu mai puţin fascinante.

Apoi, după ce-au devorat bucatele şi au ajuns la desert, le-a arătat relicvele. Mai avea doar câteva - vânduse o mare parte din ele la

Scanned with CamScanner

Târgul de Noapte din Madinne -, dar au fost îndeajuns ca să le satisfacă deocamdată curiozitatea.

— Cum reușești să găsești suficiente relicve ca să le vinzi? a întrebat-o vânătorul cu chipul brăzdat de cicatrici, în timp ce slujitorii le serveau platouri cu baclava și cataif.

Loulie le-a refuzat pe ultimele, luând în schimb câteva baclavale. Era desertul ei preferat, iar cele preparate acasă la Ahmed erau printre cele mai delicioase pe carc le mâncase vreodată.

S-a întors spre vânător și i-a răspuns cu gura plină de aluatul dat prin miere:

— Mi-e teamă că ăsta e un secret al negustoriei.

— Mmm, a spus un alt vânător - Nas Cârn, cum l-a poreclit Loulie - trecându-și îngândurat printre degete șiragul de mărgele ce inducea somnul. De ce le vinzi, când ai putea avea cea mai valoroasă colecție din țară?

— Colecțiile țin de pasiune, i-a răspuns Loulie, cu o sprânceană arcuită. Eu mă ocup cu negoțul.

În plus, ce rost avea să adune obiecte fermecate doar ca să se umple de praf pe rafturi? Folosirea lor le făcea prețioase și o ajuta să-și câștige traiul. O colecție interzisă de relicve nu-i aducea niciun câștig.

Tânărul vânător enervant a înclinat capul

Scanned with CamScanner

într-o parte.

— Dar negoțul tău nu e clandestin?

Zicând acestea, tânărul vânător s-a uitat la Ahmed și, ca la un semn, toți ceilalți au făcut la fel.

— Pot să vorbesc în numele meu, shukran, a spus Loulie, cu o încruntătură mânioasă.

Apoi s-a uitat și ea la Ahmed, curioasă să-i afle răspunsul, iar privirea sa tăioasă ca un pumnal a lăsat-o fără grai.

Nici celorlalți nu le-a scăpat expresia împietrită de pe chipul lui. Vânătorul cel enervant l-a privit încruntat.

— Ahmed!

— S-a întâmplat ceva? a întrebat și celălalt vânător.

Ahmed a clipit de câteva ori. Părea să fi ieșit dintr-o transă.

— Mm? O, nu! Îmi cer iertare. Am căzut pradă gândurilor.

Apoi a schițat un zâmbet care nu aducea nici pe departe cu surâsul lui răvășitor.

— Vorbeam despre relicve, nu? Despre colecționarea și vânzarea lor ca pe niște instrumente.

— *Chiar* sunt instrumente, a spus Loulie, încruntată.

— Chiar crezi asta? a întrebat valiul, timp în care zâmbetul i-a pierit de pe buze. Nu te-ai gândit niciodată, negustoreaso, că negoțul tău se întemeiază pe suferință?

Loulie a tresărit la auzul vorbelor lui

Scanned with CamScanner

tăioase. Relicvele erau nişte obiecte fermecate de djinni şi lăsate în deşert. Unde era suferinţa?

— Mi-e teamă că nu înţeleg ce vrei să spui, i-a răspuns ea.

S-a depărtat de lângă valiu şi a simţit un fior de nelinişte, observându-i chipul lipsit de expresie.

Nu-i văzuse niciodată privirea aceea. Fără să se gândească, a strâns pumnii şi s-a înfiorat când a simţit dogoarea inelelor prin bandajul de la mână.

Ahmed a izbucnit în râs. Un hohot domol şi casant.

— Fireşte că nu înţelegi, a ripostat el, îndreptându-şi apoi atenţia spre ceilalţi vânători.

Apoi a continuat cu un zâmbet strâmb pe buze - un rânjet înspăimântător şi străin, care a făcut-o pe Loulie să-i îngheţe sângele prin vene:

— Ucideţi djinnii pentru că speraţi să le furaţi astfel puterile magice? Sau o faceţi doar de dragul de a le vărsa sângele? De dragul de a ucide? Nu, nu-mi răspundeţi! a adăugat, ridicând mâna. Răspunsul vostru nu-şi are rostul.

Loulie îl privea cu stupoare. Cine era străinul ăsta cu rânjetul pe buze care stătea în faţa ei?

Teama i s-a cuibărit în suflet văzând cum vânătorii pun mâna pe pumnalele şi armele

Scanned with CamScanner

ascunse. A căutat instinctiv busola din traistă - relicva ei călăuzitoare.

— Sayyidi? a spus ea, cu glas domol.

El și-a pus mâna pe eșarfa de la gât, zâmbind.

— Te salut din nou, ucigașă de djinni. Vrei să cânți cu mine?

Şi, înainte de a-i răspunde, a început să fredoneze un eântec pe care ea l-a recunoscut. Un cântec nostalgic, cum îl numise Qadir. Dar lui Loulie îi părea mai degrabă o tânguire despre o călătorie zadarnică şi fără de sfârşit.

Auzea melodia ca prin vis. Îi era tot mai greu să se concentreze. A recunoscut vocea unuia dintre vânători. Şi a văzut ceva străfulgerând prin aer - lama unui pumnal, poate -, dar vederea i se înnegura tot mai tare şi nu-şi mai auzea decât inima bătând din ce în ce mai frenetic și era straniu, căci avea senzaţia că busola era cea care palpita de viaţă şi..

Abia mai reușea să răsufle când vânătorul i-a pus la gât jugul de fier. Un spasm de durere ascuțit și încins i-a străbătut trupul din cap până în picioare.

Vânătorul s-a apropiat, mijind ochii negri.

— Câți ani crezi că are asta?

— Cel puțin o sută, a spus tovarășul lui. Poate și mai mult.

— Un monstru străvechi, a murmurat vânătorul îngândurat. Mă aşteptam să se împotrivească cu mai multă înverșunare.

Scanned with CamScanner

Tovarășul lui i-a venit alături. Printre faldurile șalurilor de pe față, ea nu-i vedea decât ochii care îi luceau ca niște cioburi aurii de sticlă.

— Poți să vorbești, monstrule?

Nu i-a răspuns. Auzise povești despre djinni cărora li se tăiase limba pentru că îndrăzniseră să vorbească. Și-a lăsat capul în pământ și a început să se roage. Încerca să nu se gândească la iarba de sub picioare, la sângele pe care vânătorii îl vărsaseră din venele ei.

Printr-un efort de voință, și-a îndreptat firul gândurilor spre altceva, ajungând la El. Dacă se trezea și o vedea cu cei doi vânători, El avea... ei bine... avea să încerce s-o salveze și să moară. Și nu se resemnase cu propria soartă doar ca să-L vadă pe El pierind. Îl eliberase. Și nu avea să-L lase să cadă din nou în mâna lor.

Când vânătorii și-au dat seama că nu aveau s-o facă să țipe, au strâns lanțurile jugului de la gât și au împins-o cu violență în lac. Nici măcar în pragul morții n-a încetat vreo clipă să se roage. Sau să alunge imaginile tulburătoare din minte.

Își amintea privirea Lui bântuită și sângele de pe mâinile Sale. Ținuta Lui semeață în timp ce Îl torturau.

Apoi s-a gândit la viitorul Lui, care i s-a înfățișat în minte ca o hartă. A văzut o tabără în deșert. Robe presărate cu stele licăritoare.

Scanned with CamScanner

Și o ceată de ucigași. L-a văzut mișcându-se ca fumul printre flăcări, apropiindu-se de o fată care plângea, ținând o busolă în mână. Și a înțeles brusc că busola era a ei - era ea. I-a simțit greutatea în buzunar și și-a spus în gând: Dacă nu-L pot călăuzi prin deșert, ținându-L de mână, atunci voi folosi săgeata busolei ca să-l arăt destinul. *A păstrat cu îndârjire imaginea Lui în minte înainte de a-și da ultima suflare. Și apoi...*

Loulie a deschis ochii, trăgând o gură disperată de aer. Lumea din jurul ei părea înclinată pe un ax. Și-a mișcat capul, mult prea greoi deodată, și a realizat că zăcea pe pământ, ținând busola în mână. De fiecare dată când respira, auzea ecoul bătăilor inimii ei în instrumentul de lemn.

Nu, nu erau bătăile inimii *ei*. Ci ale relicvei - era o ființă vie.

Nu doar o busolă, ci un suflet. O *viață.*

Gândul a purtat-o din nou în trecut și s-a trezit pentru câteva clipe sub apă, neputând *să mai respire. Pierind încetul cu încetul.* A lăsat busola din mână. Imaginile s-au spulberat, aruncând-o din nou într-o realitate în care Ahmed bin Walid stătea deasupra ei, cu un pumnal în mână și cu ochii plini de ură. Eșarfa îi atârna pe umeri, dezvăluind un colier strălucitor de aur, care îi atârna la gât.

— Acum știi cum e când piere unul de-ai noștri, i-a spus el. Dar nu e îndeajuns să-ți răscumperi păcatele.

Scanned with CamScanner

Loulie a mijit ochii, încercând să spulbere negura ce învăluia totul împrejur. Îi vedea pe ceilalți vânători întinși la pământ, cu aceleași priviri buimace.

— Câți djinni ai ucis? Totul pentru a ne fura puterile magice și pentru a vă înfrumuseța lumea cu sângele nostru?

Niciunul, i-a răspuns în gând. *N-am ucis niciun djinn*. Dar buzele ei refuzau să dea glas cuvintelor.

A simțit cum Ahmed o înșfacă de braț. A simțit cum o ridică în capul oaselor.

— Ajunge! i-a spus el, cu glasul încărcat de durere. Adio, ucigașă de djinni!

---

38 Frigărui (n.t.).

39 Sarmale arăbești (n.t.).

Scanned with CamScanner

33. Și i-a pus lama pumnalului la gât.

Scanned with CamScanner

34. MAZEN

Mazen încă se gândea la umbra lui când a trecut dincolo de porțile conacului lui Ahmed bin Walid. Gărzile nu s-au mai deranjat să-l conducă în sala divanului. Soldații erau convinși, fără îndoială, că înaltul prinț avea să-și găsească singur drumul într-acolo.

Paranoia îl gâtuia în timp ce străbătea curtea pustie. Privirea îi fugea adesea la umbra lui. *Părea* o umbră normală, dar, de fiecare dată când o înghiontea cu piciorul, i se agăța de gheată.

Cum era cu putință? S-a tot gândit la asta cât a străbătut grădina mereu verde. Chiar și pe întuneric, curtea era frumoasă. Și... ușor diferită?

Copacii păreau mai apropiați, de parcă s-ar fi clintit din loc ca să-i țină calea, iar șuieratul vântului era ciudat de tânguitor. Lumina lunii care se strecura prin coroanele de verdeață era de un argintiu straniu și s-a trezit luând-o printre copaci ca s-o evite. Avea senzația că cineva îl urmărea cu privirea.

A înlăturat acest gând când s-a apropiat de treptele divanului. Dar picioarele lui au devenit grele ca de plumb, pleoapele i-au căzut peste ochi și lumea s-a încețoșat brusc. Tocmai începuse să perceapă această stare de moleșeală când un cântec - domol și

Scanned with CamScanner

înspăimântător, pe care îl cunoştea prea bine - i-a răsunat în cap.

Mazen s-a clătinat pe picioare. Şi-a dat seama că s-a prăbuşit abia în clipa în care a simţit printre degete faldurile fine ale umbrei sale. Apoi a simţit un freamăt în braţe, în picioare... de jur împrejur. Şi a pălit.

Umbra mea e înzestrată cu o inimă fremătătoare. A simţit un gol de spaimă în stomac.

Până să apuce să-şi retragă mâna, *a simțit cum pe buzele ei se preling picături de sânge când începe să tușească.*

— Cum...?

A icnit când pumnalul i-a fost smuls din umăr. Scrâșnind din dinți de durere, s-a întors și și-a pus mâna pe rana sângerândă. Privea cu stupoare apariția din fața ei.

— Imposibil! a murmurat ea, făcând un pas înapoi. Te-am. ucis!

Era doar un miraj, fără doar și poate. O halucinație. Nu putea să fie în viață, nu după ce-i înăbușise bătăile inimii prin magie. Nu după ce văzuse aievea cum viața i se stingea din ochi. Când toți cei din sala divanului îl priviseră prăbușindu-se fără suflare la pământ.

Și, cu toate astea, vânătorul stătea în fața ei cu pumnalul lui negru și înspăimântător și cu rânjetul pe buze.

— Tu să-l ucizi pe Regele celor Patruzeci de Hoți? Ce idee vanitoasă!

Scanned with CamScanner

— Nu! a strigat ea, făcând un pas înapoi.

Dacă pierea aici, nu-l mai putea împiedica s-o facă sclavă. Avea s-o ucidă așa cum îi ucisese și iubitul, apoi să-i fure puterile magice. Și-a îndreptat ochii spre umbre - spre ultima ei cale de scăpare.

Dar nu avea cum să fugă de vânător. S-a năpustit brusc asupra ei, înjunghiind-o în inimă cu pumnalul lui blestemat și.

Abia mai reușea să respire când imaginea djinnului-um- bră a început să dispară. Lumea înconjurătoare - lumea *lui* - a prins din nou contur, cu tot cu haosul scăldat în lumina stelelor. Distingea sunete din prezent, cel mai ușor de recunoscut fiind un glas. Petrecuse suficient timp disprețuindu-i accentul cadențat ca să-l recunoască dintr-o mie, chiar dacă acum era neobișnuit de domol.

Ahmed. Mazen s-a îndreptat cu pași împleticiți spre trepte. Pete întunecate îi dansau prin fața ochilor, amenințând să-l atragă din nou într-un ocean de amintiri care nu-i aparțineau. A atins cu disperare inelele de pe degete. Dogoarea lor i-a ars pielea. Erau încinse ca iadul, dar au reușit să-l ancoreze din nou în realitate și să-i canalizeze gândurile spre tonalitatea neobișnuit de blândă a vocii lui Ahmed. Ahmed - cel pe care îl cunoștea el - nu vorbea în șoaptă, pe un ton conspirativ. Ahmed - cel pe care îl cunoștea el - nu suporta tăcerea; o spulbera de-ndată.

— Câți djinni ai ucis? a întrebat valiul, cu

Scanned with CamScanner

vocea lui stranie şi rigidă.

Dincolo de accentul lui cadenţat, se strecurase un alt glas, aproape imperceptibil.

— Totul pentru a ne fura puterile magice şi pentru a vă înfrumuseţa lumea cu sângele nostru?

Mazen a intrat în divan.

Oaspeţii lui Ahmed zăceau pe podea, cu ochii împietriți. Se pare că se aflau în toiul unui ospăţ, căci bucatele și băutura erau împrăștiate de jur împrejur, murdărind covorul somptuos și dalele de gresie. Ahmed stătea în mijlocul haosului, ținând-o pe negustoreasă de gulerul robei. Părea inertă ca o păpușă de cârpă.

— Ajunge! a spus valiul, ridicând mâna.

Mazen a zărit o strălucire argintie.

— Adio, ucigașă de djinni!

Şi Mazen n-a mai stat pe gânduri. A reacţionat instinctiv.

Nevăzut în urmă cu o clipă în pragul divanului, acum s-a năpustit asupra lui Ahmed, trântindu-l la pământ. Câteva momente, acesta a rămas mut de uimire, chipul pălindu-i când Mazen - Omar - a apărut brusc.

— *Tu!* a îngăimat, înecându-se.

Mazen şi-a îndreptat privirea spre eşarfa care atârna pe umerii valiului și care lăsa la vedere colierul cu oase din aur de la gât. A întins mâna spre craniile pocite.

Dar n-a reuşit să-l apuce, că Ahmed l-a

Scanned with CamScanner

apucat de încheietură şi i-a smucit-o la spate. Un val de durere i-a străbătut braţul. Mazen s-a abţinut să urle în clipa în care valiul l-a azvârlit la pământ. Pentru o elipă a rămas inert la podea, copleşit de o durere sfâşietoare. Apoi, mânat de adrenalină, s-a ridicat iute în picioare.

La timp cât să vadă cum un vânător se apropia de Ahmed cu paşi nesiguri şi cu un pumnal în mână.

— Creatură respingătoare ce eşti! a strigat el. Lasă-l în pace pe valiu!

Ahmed a scos un pumnal când omul s-a năpustit asupra lui. Tăişurile li s-au încleştat cu un sunet pătrunzător. Au încremenit câteva clipe. Apoi Ahmed a forţat poziţia de apărare a vânătorului. Omul s-a dezechilibrat, iar valiul a profitat dc ocazie şi l-a lovit cu gheata în fiuierul piciorului. Vânătorul s-a aplecat de durere, iar Ahmed l-a atacat cu pumnalul.

De-a lungul timpului, Mazen văzuse multe întreceri sportive între soldaţi. Privise cum îşi răneau adversarii în timp ce încercau să le pareze loviturile. Dar această luptă nu avea nimic strategic. Era doar o încleştare pe viaţă şi pe moarte, care s-a soldat cu înfrângerea vânătorului în clipa în care Ahmed i-a tăiat gâtul. Strigătul omului aflat în ghearele morţii s-a transformat într-o horcăială provocată de neputinţa de a mai trage aer în piept. Apoi Ahmed s-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre prinţ, cu roba înmuiată în sânge.

Scanned with CamScanner

Mazen nu şi-a auzit propriul urlet din cauza vacarmului dimprejur, dar a simţit cum îi sfâşie pieptul când şi-a desprins ochii de pe tabloul sinistru. l-a atras atenţia un strigăt din celălalt capăt al divanului şi, ridicând privirea, a văzut un alt vânător - unul cu părul cărunt şi chipul brăzdat de cicatrici - năpustindu-se asupra valiului cu sabia trasă din teacă. Ahmed s-a ferit din calea lui şi l-a înjunghiat în ceafă.

Vânătorul s-a rostogolit la pământ, cu gura plină de o spumă sângerie.

La scurt timp, alţi doi vânători l-au atacat pe Ahmed de o parte şi de alta a divanului, într-o acţiune de dublă învăluire. Valiul s-a ferit din calea unuia dintre ei şi s-a năpustit asupra celuilalt, prinzându-l de încheietură exact când acesta se pregătea să-l lovească. Şocat, vânătorul a încercat să se elibereze. Dar s-a mişcat mult prea lent.

Ahmed l-a aruncat asupra celuilalt, cei doi prăbuşindu-se la pământ într-o încrengătură de mâini şi picioare. Valiul l-a călcat pe unul dintre ei atât de tare cu piciorul, că în tot haosul din jur s-a auzit cum omului îi trosnesc oasele, apoi s-a aplecat şi, cu un gest iute al mâinii, a scos un pumnal din mânecă şi l-a înjunghiat în gât pe tovarăşul acestuia.

Mazen privea masacrul ca o stană de piatră, reuşind cu greu să mai respire în timp ce Ahmed nimicea vânător după vânător. Auzea oase trosnind şi vedea sânge ţâşnind în

Scanned with CamScanner

cascadă şi tot ce făcea era doar să clipească, încercând să-şi înlăture lacrimile de spaimă. Dacă Ahmed îl ataca, nu avea să reuşească nici să fugă.

Dar valiul avea ochi doar pentru cei care îl înfruntau ca nişte războinici. Următorul căruia i-a ţinut piept a fost cel mai tânăr dintre vânători: un băiat cu ochi sclipitori şi înspăimântaţi, dar plini de hotărâre. El şi Ahmed se înfruntau deasupra unui leş.

Băiatul a atacat primul. Ahmed i-a parat lovitura. Tăişurile pumnalelor li s-au întâlnit, au alunecat şi li s-au încleştat în aer.

La un moment dat - în care inima lui Mazen a fremătat plină de speranţă -, băiatul a reuşit să-l ia pe Ahmed prin sur- prindere şi să-l împingă cu putere. Valiul s-a împiedicat, iar băiatul a ridicat pumnalul.

Leşul de la picioarele lor a început să tremure.

— Ai grijă! a strigat Mazen, ridicându-se iute de jos.

Prea târziu!

Leşul l-a apucat pe băiat de gleznă, iar accsta s-a împiedicat şi a căzut. Ahmed a fost pregătit şi, când tânărul s-a prăbuşit, l-a înjunghiat în piept cu un pumnal luat la întâmplare de pe jos. Până să atingă pământul, deja avea ochii sticloşi.

Mazen s-a rezemat de zid, tremurând de spaimă, în timp ce în divan s-a aşternut o tăcere stranie. Valiul l-a privit în treacăt, în

Scanned with CamScanner

timp ce s-a întors spre cei şase vânători rămaşi în viaţă, care formau un semicerc. Văzându-i chipul murdar de sânge, aceştia au făcut un pas înapoi, cu armele trase ca nişte scuturi.

Lui Ahmed i-a apărut un rânjet pe buze când s-a aplecat să ia o sabie de la unul dintre leşuri.

— Ce aţi păţit? Credeam că vânătorii nu se tem de moarte. Nu vrea nici măcar unul dintre voi să mă înfrunte?

Cum nimeni nu se grăbea să răspundă provocării sale, valiul a fornăit şi a pocnit din degete. Ca nişte marionete mânuite de sfori invizibile, leşurile de pe podea s-au ridicat în picioare, cu priviri sticloase şi înceţoşate.

— Prea bine atunci. O să vă oblig să priviţi moartea în ochi.

Cadavrele s-au năpustit spre vânători, iar aceştia s-au retras în pădure. Mazen era complet amorţit - atât de amorţit că, în momentul în care Ahmed s-a întors spre el, picioarele lui au refuzat s-o ia la fugă. Spaima i-a împietrit picioarele.

— Credeam că eşti curajos, a spus djinnul care intrase în trupul lui Ahmed. Dar eşti la fel de laş ca toţi ceilalţi, nu-i aşa? a continuat, făcând un pas înainte.

Mişcă-te! i-a poruncit Mazen corpului său. *Mişcă-te odată!* Dar acesta refuza să-l asculte.

Ahmed şi-a scos sabia, dar a încremenit la auzul focului ce a trosnit deodată în divan. Loulie al-Nazari îşi recăpătase echilibrul.

Scanned with CamScanner

Stătea în spatele lor, cu un pumnal în mână. Evident, unul cuprins de flăcări. A făcut un pas înainte, iar Mazen a văzut cum focul tăișului i se reflectă în ochi.

— Nu știu cum l-ai prins în gheare, dar valiul nu-ți aparține. Lasă-l în pace!

— Acum îmi aparţine.

Ahmed a făcut și el un pas înainte. Loulie a sărit într-o parte, dar valiul s-a mișcat în direcția opusă, astfel că acum se roteau unul în jurul celuilalt.

— Lasă-l în pace sau te fac eu să ieși din trupul lui! a spus ea, șuierând printre dinți.

Ahmed a clipit de câteva ori. Și a izbucnit în râs.

— Fetiţă neghioabă ce eşti! Nu poți să mă exorcizezi cu focul.

Negustoreasa s-a năpustit spre el ca o săgeată, lăsând în urmă o dâră de tăciuni încinși. Ahmed i-a oprit lovitura cu sabia. Dar, deşi i-a parat pumnalul, focul a continuat *să se întindă* spre el, șuierând. Ahmed s-a retras, gemând de durere când flăcările i-au pârjolit încheietura.

— Oi fi *tu* imun la foc, dar oamenii nu sunt.

— Îl rănești pe cel pe care vrei să-l salvezi? a întrebat Ahmed, râzând - un hohot strident, aproape disperat. Voi, oamenii, aveți inimi de piatră.

— Întocmai ca djinnii care nu lasă morții să se odihnească în pace.

Scanned with CamScanner

Încleştarea s-a transformat într-o cacofonie de sunete metalice. Ahmed era net superior în luptă, dar negustoreasa avea focul de partea ei. Aeesta ardea tot mai tare cu fiecare lovitură, până când s-a prefăcut în vâlvătaie. Ahmed s-a retras suficient de iute ca să evite mușcătura flăcării, dar mâneca i-a luat foc, arzând atât de tare că s-a văzut nevoit să lase sabia jos ca să-l stingă.

Mazen a întins instinctiv mâna după umbra de pe zid și și-a tras-o peste cap ca pe o mantie în timp ce valiul se apropia. Invizibil acum, a reușit în cele din urmă să se relaxeze îndeajuns cât să se retragă din calea acestuia. În timp ce se îndepărta, a observat două lucruri. Unu: deși mâneca lui Ahmed era cuprinsă de flăcări, acesta nu avea pielea arsă. Spusele negustoresei se adevereau așadar: *Focul magic face diferența între prieten și dușman.*

Și doi: negustoreasa mânuia pumnalul cu mâna rănită, lucru care ar fi trebuit să fie cu neputință.

Dar nu a putut stărui prea mult asupra accstor gânduri, căci încleștarea a luat deodată o altă turnură. Ahmed nu se mai îndrepta spre negustoreasă, ci *fugea* de ea, coborând treptele divanului câte două odată, cu Loulie pe urmele lui.

Ce mai aștepți? îi striga glasul lăuntric printre bătăile frenetice ale inimii. *Doar ești Hoțul de Praf de Stele! Trebuie să te iei după*

Scanned with CamScanner

ei!

Dar glasul se înșela. El nu era fratele lui, neînfricatul vânător de djinni. El era Mazen, prinţul cel laș, și fiecare fibră din trup îi spunea s-o ia la fugă. Dar, când a încercat *să se miște* ca să dea bir cu fugiții, a văzut bălțile de sânge de pe podea și a încremenit, cu inima cât un purice.

A încleștat pumnii. Și a respirat adânc.

Trebuia să pună capăt vărsării de sânge. Trebuia doar să-i smulgă lui Ahmed colierul de la gât.

A făcut un pas, apoi încă unul, urmând sunetele de luptă care se auzeau printre pâlcurile de copaci din pădurea născută din sângele djinnilor. Adrenalina i-a dat pinteni, făcân- du-l să meargă tot mai departe, printre copacii cu ramurile contorsionate și ascuțite și printre luptele aprige, purtate între cei vii și cei morți. Fiecare încleștare era o bătălie pe viață și pe moarte; cei vii se luptau ca să rămână în viață, pe când cei morți voiau doar să ucidă. Spectacolul grotesc îi crea lui Mazen senzaţia că era martorul unui dans morbid și letal. Un dans în care toată lumea cunoștea pașii, în afară de el.

A ajuns atât de iute în următorul luminiș, că a fost cât pe ce să nimerească în toiul luptei dintre Ahmed și Loulie. S-a ferit la mustață de lovitura negustoresei, care a creat un cerc de foc prin aer. După cum se mișca, era evident că puterile începeau s-o părăsească.

Scanned with CamScanner

Nici nu și-a terminat bine gândul, că Loulie s-a împiedicat, iar Ahmed a ridicat sabia.

Mazen a adresat o rugă zeilor și s-a năpustit asupra lui Ahmed, simțind cum umbra îi alunecă de pe umeri în clipa în care s-a aruncat asupra valiului. Dacă ar fi fost întrupat în propriul corp, Ahmed l-ar fi azvârlit cu ușurință la pământ. Dar sub greutatea lui Omar, valiul s-a clătinat pe picioare.

— Smulge-i colierul! a strigat Mazen, în timp ce Ahmed icnea sub presiunea mâinilor sale.

— Cum ai..

Negustoreasa a clipit de câteva ori, apoi a fluturat prin aer pumnalul cuprins de flăcări.

— Smulge-i-l *tu*! Doar tu îl ții de gât!

Până să înțeleagă Mazen ce avea de făcut, Ahmed și-a recăpătat echilibrul și l-a izbit cu putere de un copac. Impactul aproape că l-a lăsat fără suflare. S-a prăbușit la pământ, respirând greu, în timp ce valiul s-a întors spre el.

Când s-a năpustit asupra sa, Mazen s-a aruncat într-o parte, dar Ahmed a reușit să-i cresteze umărul cu sabia, sfâ- șiindu-i hainele și pielea. Mazen a scos un strigăt de spaimă.

— Ești dezgustător, a șuierat Ahmed.

Când Loulie a luat-o la fugă spre el, s-a întors iute pe călcâie și i-a parat lovitura.

— Din cauza celor ca voi suferă semenii mei. Pentru că îi faceți *sclavi* și dincolo de

Scanned with CamScanner

mormânt.

Zicând acestea, a dat-o la o parte pe negustoreasă sau cel puţin a încercat. Flacăra de pe tăişul pumnalului a ţâşnit spre el, iar Ahmed s-a văzut nevoit să se retragă.

Mazen a pus mâna pe rană şi a simţit cum i se prelinge sângele printre degete. Deşi îl ardea, era doar o zgârietură. Durerea era neînsemnată. S-a ridicat în picioare, a înşfăcat un pumnal şi s-a năpustit asupra lui Ahmed.

Dar nici el, nici negustoreasa nu şi-au nimerit ţinta. Ahmed a făcut un pas înapoi, cu un rânjet triumfător pe buze.

Mazen a auzit în clipa aceea un foşnet printre copaci. Şi a văzut ceva mişcându-se printre umbre.

Înainte ca Ahmed să apuce să se întoarcă, o siluetă a ţâşnit în luminiş şi i-a sărit în spate. Mazen a recunoscut vocea, chiar dacă a fost doar un strigăt strident. În luptă, încruntă- tura de pe chipul Aishei bint Louas era letală ca un pumnal. Mazen a zărit-o cu o clipă înainte ca aceasta să-l ţintuiască pe Ahmed la pământ şi să-l apuce cu mâinile de gât.

— Aisha., a îngăimat Mazen cu răsuflarea întretăiată, apropiindu-se încet, cu mâna pe rană.

Aisha a şovăit, cu colierul în mâini şi ochii înnegurați. Mazen s-a năpustit spre ea. Aceasta a tresărit când prinţul şi-a încleştat degetele pe el. Profitând de şovăiala ei, i-a smuls relicva din mână şi i-a aruncat-o

Scanned with CamScanner

negustoresei, care a prins-o din zbor.

— Ţine-o tu! i-a spus, răsufiând sacadat. *Neutralizeaz-o* cum crezi de cuviinţă.

De jur împrejurul lor s-a aşternut o tăcere stranie, tulburată doar de răsuflarea lor. Aisha s-a uitat la Mazen. Mazen, la Loulie. Iar Loulie, la eolier, cu chipul împietrit.

Apoi un sunet a spulberat tăcerea - un suspin sfâşietor, scos de Ahmed, care plângea.

— Îmi pare rău, a îngăimat el, cu vocea gâtuită de ruşine. Îmi pare nespus de rău.

Negustoreasa a fost cea care s-a dus prima la el, încercând să-l consoleze, în timp ce restul vânătorilor s-au apropiat plini de sânge şi de cenuşă. Şi tot ea l-a însoţit când gărzile au venit să-l ducă la palat. Aisha se pregătea să-i urmeze când a observat eă Mazen îşi ţinea mâna pe umăr.

— N-am păţit nimie, i-a spus el, cu glas stins. E doar o zgârietură. Vă prind şi eu din urmă.

Aisha s-a întors fără să mai spună vreun cuvânt. Mazen a reuşit să-şi examineze rana abia după ce au dispărut toţi şi amorţeala a început să se spulbere uşor-uşor. Şi-a retras mâna şi a privit sângele. Apoi a clipit. De nenumărate ori, dar priveliştea de-a dreptul imposibilă nu a dispărut.

Scanned with CamScanner

35. Avea sângele negru.

Scanned with CamScanner

36. LOULIE

Layla a privit peste umăr la orașul care se înălța în depărtare.

— Ăsta nu e drumul spre Madinne, nu-i așa?

Busola le îndrepta pașii într-acolo de vreo săptămână și acum se aflau suficient de aproape ca să fie siguri că nu era un miraj.

Priveliștea a fost o adevărată ușurare. După săptămâni întregi de mers cu inima frântă, Layla tânjea după un loc de odihnă. Trecuse mai puțin de o lună de când își pierduse familia, iar djinnul insista că însuflețirea orașului avea să-i umple golul din suflet.

Însă atenția lui Qadir nu se canaliza acum asupra orașului, ci asupra busolei, al cărei ac era îndreptat spre sud.

— Uneori trebuie să facem popasurile necesare înainte de a ajunge la destinația finală.

Layla a bombănit în timp ce a mers după el spre un curmal. Qadir și-a desprins ochii de la busolă și a privit cu o expresie încruntată spre copacul scund și încă tânăr. A pus apoi instrumentul într-un buzunar și a început să urce o pantă. Layla a știut că întrebările nu-și aveau rostul.

Când a revenit la ea, Qadir ținea în mână

Scanned with CamScanner

o fâșie de mătase. Un șal.

— Crezi că a pierdut-o un peregrin în timpul unei furtuni de nisip? l-a întrebat Layla.

În loc de răspuns, Qadir i-a aruncat eșarfa, spunându-i:

— Pune-ți-o la gât!

— De ce? l-a întrebat, privindu-l suspicioasă.

Qadir i-a aruncat acea privire. Cea în care ridica o sprânceană și strângea din buze, cu ochi atât de pătrunzători că fetei îi venea să intre în pământ. Layla și-a înfășurat șalul în jurul gâtului și a simțit imediat o boare rece. Faldurile de mătase erau atât de răcoroase, că păreau făcute din adieri.

— L-ai fermecat? l-a întrebat ea, cu glas domol și uluit.

— Era fermecat deja când l-am găsit, i-a răspuns el, ridicând din umeri. Toate relicvele sunt așa.

— Relicve? a repetat Layla, înclinându-și capul într-o parte.

— Relicvele sunt.

A șovăit, încercând parcă să găsească cuvintele potrivite.

— Relicvele sunt obiecte fermecate de djinni. Conțin magia acestora. Ca busola asta, a adăugat el, arătându-i instrumentul.

— Ai fermecat-o?

— Nu, era fermecată deja când am găsit-o, i-a răspuns el, cu un zâmbet crispat pe buze.

Scanned with CamScanner

— Și șalul?

Qadir a ridicat din umeri:

— Cel mai probabil a aparținut unui djinn-peregrin.

— Și nu crezi că o să vină după el?

Tăcere. O umbră a învăluit chipul lui Qadir pentru o clipă, dar a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Nu, i-a răspuns el după câteva momente. De ce l-ar mai căuta când ar putea la fel de ușor să farmece un alt șal?

Avea dreptate. Instrumentele erau ușor de înlocuit. Cu toate astea... era ceva cumplit de trist la șalul ăsta care flutura abandonat printre crengile copacului.

Qadir s-a întors și a pornit spre oraș. Layla l-a urmat, strângând șalul în mână.

— De ce se numesc relicve? Le face să pară străvechi.

— Și djinnii sunt străvechi, i-a răspuns Qadir, fără să-și întoarcă privirea spre ea. E de mirare că obiectele lor fermecate sunt la fel?

Qadir o mințise.

Acest gând pulsa ca o rană deschisă și devenea tot mai chinuitor, până când, ieșind din divanul lui Ahmed, l-a simțit ca pe o durere aproape viscerală.

Când s-a întors la Sanctuarul Peregrinilor, orașul era cufundat în întuneric, cu clădirile sale strălucitoare învăluite în noapte. Majoritatea felinarelor din souk erau stinse,

Scanned with CamScanner

dar asta nu-i împiedica pe infractori să se furişeze printre umbre.

Infractori ca mine, şi-a spus, posacă.

Loulie l-a găsit pe Qadir stând pe acoperişul înclinat al hanului, de unde privea stelele în tăcere. S-a cocoțat pe lăzile de pe alee şi şi-a croit cu grijă drum spre el, stăvilindu-şi cu greu mânia. A încercat să-şi alunge din minte neputința pe care o simțise când ifritul care luase chipul lui Ahmed îi pusese cuțitul la gât. A încercat să nu se gândească la ochii lui care scăpărau scântei când a întrebat-o cu glas acuzator: *Ucideți djinnii pentru că speraţi să le furaţi magia?*

A încercat să uite durerea sfâşietoare pe care a simţit-o când a trăit amintiri care nu-i aparţineau, dar şi groaza provocată de semnificaţia acestora.

Cuvintele ifritului îi răsunau în cap: *Nu te-ai gândit niciodată, negustoreaso, că negoțul tău se întemeiază pe suferință?*

Cu mult timp în urmă, Qadir îi spusese că relicvele erau nişte obiecte fermecate. Dar obiectele fermecate nu aveau amintiri *din timpul vieţii*. A fost nevoie de intervenţia unui ifrit care mânuia magia morţii ea să înţeleagă adevărul.

Qadir a coborât ochii ca să-i întâlnească privirea când s-a oprit în faţa lui.

— Cred că îmi datorezi nişte răspunsuri, i-a spus ea, rostind cuvintele cu glas rece.

Qadir a lovit uşor cu mâna spațiul de

Scanned with CamScanner

alături, invitând-o să se aşeze.

— N-am aflat nimic despre asasinul în negru.

Loulie s-a crispat văzându-l cum evită subiectul. Îi tolerase tendința spre secretomanie, căci înțelegea confortul pe care ţi-l oferă asta - doar *el* fusese cel care îi dezvăluise această latură atrăgătoare a vieţii -, dar un trecut învăluit în mister, fără să lase vreo amprentă asupra existenței ei, era cu totul diferit față de un trecut presărat cu enigme care-i modelau valorile morale.

— Ai de gând să te așezi sau preferi să mă privești de sus?

S-a aşezat în cele din urmă, însă suficient de departe cât să n-o poată atinge. Qadir nu a părut deranjat. O privea întrebător. Loulie a încercat să vorbcască, dar și-a dat seama că acuzaţiile pe care voia să le verbalizeze îi rămăseseră în gât. *E numai vina mea*, și-a spus în gând. *Doar* eu *l-am lăsat pe Qadir să mă mintă.*

— Vrei să mă întrebi despre ce s-a întâmplat în seara asta.

Vorbea rar, cum i-ai vorbi unui copil în pragul unei crize.

Loulie a băgat brusc mâna în traista nemărginită pe care o luase cu ea şi a scos busola, după care a ridicat-o în aer, peste marginea acoperişului.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș sparge-o?

Nimic nu părea să tulbure calmul de pc

Scanned with CamScanner

chipul lui Qadir, deşi Loulie a văzut cum i se încordează uşor un muşchi din maxilar, trădându-i panica.

— Ai elibera sufletul ferecat înăuntru, iar instrumentul şi-ar pierde puterile magice.

— Ce e povestea asta cu sufletul ferecat înăuntru? Mi-ai spus că relicvele sunt doar nişte obiecte fermecate.

Qadir şi-a plimbat ochii de la ea la busolă.

— *Chiar* sunt nişte obiecte fermecate, i-a răspuns el, apro- piindu-se uşor de ea şi de busolă.

Loulie a tras-o cât să n-o poată atinge.

— Nu, asta se numeşte temniţă.

— Nu! a ripostat Qadir, încordat ca un arc. Nu e o temniţă. Noi, djinnii, sălăşluim în obiectele pe care le considerăm cele mai prcţioase. Aşa îi călăuzim pe cei vii chiar şi după moarte. Ar trebui să înţelegi asta - şi voi, oamenii, le lăsaţi celor dragi moşteniri de preţ.

— Noi nu sălăşluim în obiecte! i-a răspuns Loulie, cu vocea mult mai stridentă decât şi-ar fi dorit. Mi-ai spus că relicvele sunt obiecte magice, nişte fleacuri fermecate, uşor de înlocuit. Pumnalul tău şi moneda cu două faţete eonţin şi ele suflete?

Qadir a ridicat mâinile în aer într-un gest de împăcare sau poate de capitulare.

— Voi, oamenii, folosiţi cuvântul *relicvă* pentru toate lucrurile magice, dar nu te-am mințit când ți-am spus că putem fermeca obiecte. Cum s-a întâmplat cu pumnalul şi cu

Scanned with CamScanner

moneda, i-a răspuns el, apropiindu-se încă puţin. Dar farmecele sunt temporare şi pier după moartea noastră. Singura cale prin care ne putem menţine pentru totdeauna vie magia este cu ajutorul unei relicve care, în limbajul nostru, al *djin- nilor*, are o cu totul altă semnificaţie: este un obiect care ne găzduieşte sufletul în aşa fel încât să putem trăi şi după ce mintea şi trupul nostru s-au prefăcut în colb. Asta s-a întâmplat şi cu busola.

Loulie şi-a întors ochii de la privirea rugătoare a lui Qadir cu o strângere de inimă. Nu era nevoie să-i spună ce era deja evident: dacă farmecele pier după moartea lor, atunci şansele de a găsi bunuri magice, lăsate de djinni încă în viaţă, erau extrem de mici.

— Loulie!

Qadir se afla acum suficient de aproape ca să-şi atingă umerii de ai ei. Fata s-a aplecat peste marginea acoperişului. Djinnul a încremenit.

— Loulie, te rog! a spus el cu o voce atât de blândă, că a făcut-o să se înfioare.

Nu o implorase niciodată în felul ăsta. Îi sfâşia suflctul.

— Busola... găzduieştc sufletul cuiva la care ţin foarte mult.

— Dar sufletele din cclelalte relicve? l-a întrebat ea, cu mâinile tremurându-i. Vieţile celorlalţi djinni sunt atât de neînsemnate că m-ai lăsat să le vând ca pe nişte simple instrumente? Nu sunt cu nimic mai presus

Scanned with CamScanner

decât un negustor de sclavi!

În tot acest timp nu făcuse decât să vândă suflete captive în diverse obiecte.

— Loulie! a spus Qadir, punându-şi mâna peste a ei.

Inima ei a luat-o razna.

— Nu mă lua cu *Loulie*! Minciuna prin omisiune tot minciună e, Qadir.

— Am vrut să-ți ofer un scop. Îți mai amintești de momentul în care am ajuns la Madinne? Ai acceptat să livrezi mesaje pentru Dahlia ca să-ți câștigi traiul, dar nu a fost de ajuns. Ai spus că orașul era prea mic pentru tine, că voiai să te întorci în deşert, a continuat el, trăgând adânc aer în piept. Înainte să te întâlnesc, busola îmi călăuzea paşii spre djinni. Voiam să le ofer un loc în care să existe după moarte. Ştiam ce înseamnă să fii pierdut; nu voiam să mai fie şi alţii cu acelaşi destin ca al meu, nici măear ca relicve. M-am gândit că m-ai fi putut ajuta să le păstrez vie moştenirea, culegând în acelaşi timp şi beneficiile.

— Mi-ai spus că voi fi vânător de comori.

Loulie a simțit cum o înțeapă ochii de la lacrimi şi s-a frecat mânioasă cu mâna bandajată.

— Dar nu sunt doar nişte comori pierdute, Qadir. Sunt nişte artefacte vii şi inestimabile. Iar eu le-am fixat nişte prețuri ca unor obiecte de rând.

— Am greşit că ți-am ascuns adevărul, o

Scanned with CamScanner

știu prea bine. Dar gândește-te puțin: relicvele spre care ne călăuzește busola sunt djinni ca mine - ființe care au fugit din lumea mea pentru că s-au temut că își vor pierde viața. Nu mai există cale de întoarcere pentru ei. Crezi că ar fi fost mai bine să-i lăsăm în deșcrt, singuri și abandonați? Putem măcar să le găsim un cămin nou, un loc cu oameni care le înțeleg puterilc magice și le apreciază.

Loulie a înghițit în sec. Cu ani în urmă, tatăl ei îi dăruise o busolă - o relicvă. Acesta nu știa ce magie avea, ci doar că era de preț. S-a gândit că avea să o călăuzească. Și așa a și fost. Cu ajutorul acestui obiect fusese găsită de Qadir. Dar nu era atât de naivă încât să creadă că toți clienții ei apreciau relicvele la fel de mult ca ea.

— Și de unde știm că djinnii eaptivi în aceste obiecte magice preferă să-i ajute pe oameni în loc să rămână pierduți în deșert?

— Nimeni nu știe ce-și doresc morții, Loulie, i-a răspuns Qadir, zâmbind cu tristețe. Putem doar să le onorăm amintirea așa cum credem de cuviință. În lumea mea nu putem să decidem cui să pasăm relicvele, ci doar să sperăm că îi vor călăuzi pe cei vii. Cred că în lumea voastră aceasta este forma pe care o ia amintirca. Nu cred că e greșit ceea ce facem.

Loulie știa că djinnul încerca s-o convingă cu argumente raționale, dornic să-i domolească rănile până avea să-l ierte. Așa proceda mereu - făcea un pas înapoi după

Scanned with CamScanner

fiecare greșeală. Iar ea îl ierta întotdeauna.

Dar dacă o să mă mintă din nou?

Dar... Qadir o salvase. Când tribul ei pierise, iar ea rămăsese singură, în pragul morții, Qadir se ivise cu focul lui magic și o salvase. *Layla Najima al-Nazari*, îi spusese el, *se pare că stă scris în destinul meu să-ți salvez viața.* Și i-a arătat busola pe care Layla o ținea în mână - avea săgeata roșie îndreptată spre ea.

Dar Qadir nu numai că o salvase; îi oferise și un țel în viață.

Avea glasul gâtuit de lacrimi când i-a răspuns:

— Ai hotărât cursul vieții mele fără să-mi mărturisești întregul adevăr. Dacă n-aș fi fost martora puterilor magice ale ifritului în seara asta, dacă *n-aș fi venit* să-ți pun toate aceste întrebări, mi-ai fi spus oare ceva din toate astea?

Qadir și-a ațintit asupra ei ochii umbriți de disperare și i-a răspuns:

— Da. La momentul potrivit.

— Și când ar fi fost momentul *potrivit*?

Qadir a clătinat din cap.

— Am greșit că te-am mințit, Loulie, o știu prea bine, dar trebuie să înțelegi: nu sunt obișnuit să-mi înfrunt greșelile. Fug, ca de obicei, de ele.

Prin minte îi răsunau cuvintele pe care i le spusese cu mult timp în urmă: *M-am rătăcit în deșertul oamenilor și n-am mai putut să mă*

Scanned with CamScanner

întorc acasă. Acesta este motivul pentru care, când am găsit busola la tine, aceasta a considerat de cuviință să mă călăuzească pe un alt drum. Pe drumul tău. Iar când l-a întrebat de ce nu se putea întoarce acasă, i-a răspuns pur și simplu: *Pentru că nu mai sunt binevenit acolo.*

Ultimele fărâme de rezistență i-au cedat când l-a auzit spunând:

— Îți cer iertare. Meritai să cunoști tot adevărul. Am crezut inițial că busola mi-a călăuzit pașii spre tine pentru că erai o cale prin care puteam să-mi împlinesc țelul.

— Și acum? l-a întrebat ea, lăsând busola în poală.

Qadir s-a relaxat vizibil.

— Nu ești doar un simplu instrument; ești ființa pe care am primit-o în grijă.

A șovăit ușor, apoi a continuat:

— Dacă nu ești de acord cu acest stil de viață, îl poți abandona.

Ce ușor îmi oferi alternativa *după* ce a devenit parte din mine!

Era Negustoreasa de la Miezul Nopții: o vânzătoarc de obiecte rare și magice. Fără relicve, nu era nimic.

— Știu că nu e bine ce facem. Dar e tot ce-ți pot oferi. Faptele noastre nu sunt imorale, Loulie.

— Cine spune asta?

S-a simțit deodată obosită. Cumplit de obosită.

Scanned with CamScanner

— Busola? a continuat ea. Îl lași pe djinnul captiv aici să decidă caracterul moral al faptelor noastre?

— Djinnul care sălășluiește în busolă e cea mai etică persoană pe care o cunosc, i-a răspuns Qadir, netulburat.

Și i-a întins mâna. Loulie i-a oferit busola fără tragere de inimă. Dar, spre uimirea ei, Qadir a apucat-o de încheietură.

— Femeia-djinn carc și-a găsit adăpost în interiorul busolei m-a salvat cândva. M-a eliberat din lanțurile unui destin cumplit și mi-a călăuzit pașii prin deșert ca să nu pier. Îi datorez totul, inclusiv viața.

Loulie și-a smuls mâna cu o privire mânioasă.

— Dar nu-i datorezi și viața *mea*.

— Nu, firește, i-a răspuns Qadir, ațintindu-și încruntat ochii spre stele.

Apoi între ei s-a așternut o tăcere stânjenitoare, plină de întrebări și acuzații. Loulie a închis ochii, încercând să se calmeze. Dar imediat s-a trezit asaltată de niște amintiri care nu-i aparțineau. S-a văzut înlănțuită de o stâncă, gata să moară, cu gândul la *El*. La Qadir, a realizat acum.

— Cele petrecute în divan au fost posibile doar pentru că ai avut de-a face cu un ifrit.

Loulie a deschis ochii și a văzut că djinnul vorbea cu capul spre stele.

— Ți-am mai spus că stăpânește magia morții și, cu ajutorul ei, ți-a arătat crâmpeie

Scanned with CamScanner

din amintirile djinnului din busolă. Numai un ifrit are puterea de a interacţiona cu sufletele ferecate într-o relicvă.

O boare a atins braţele lui Loulie, făcând-o să se înfioare. Avea senzaţia extrem de acută că îi privea cineva. Qadir, care părea să-i împărtăşească senzaţia, a luat traista nemărginită și a scos din ea colierul pe care îl ccdase Omar. De cum l-a cuprins, acesta a licărit, proiectând o nuanţă mată de argintiu, și senzaţia a dispărut. Loulie și-a dat seama că își ținea răsuflarea abia în clipa în eare a eliberat aerul din plămâni printre buzele reci ca gheaţa.

— E bine că ai reușit să pui mâna pe colier. Ifritul sigur ar fi încercat să posede pe altcineva dacă i s-ar fi ivit ocazia. Cu noi, relicva e inofensivă.

— Ce i-ai făcut?

— l-am pecetluit puterile magice.

— Și nu puteai s-o faci mai devreme, înainte ca...

Înainte ca Ahmed să fie nevoit să-și ucidă tovarășii? Nu avea să uite niciodată agonia din ochii lui.

— Nu. Chiar dacă aș fi reușit să-i opresc magia, tot trebuie s-o țin cât mai aproape de mine. Ai văzut cât de puternic e ifri- tul. Ai nevoie de foarte multă concentrare ca să-l ții în frâu. De acum înainte rămâne la mine, a adăugat Qadir, lovind ușor traista cu mâna.

Loulie s-a crispat. Traista era ancora

Scanned with CamScanner

negoțului ei și, dacă djinnul o mințise o dată, atunci era posibil s-o mai fi făcut și-n alte privințe. Și așa își pusese prea mult sufletul pe tavă în fața lui.

— Nu, i-a răspuns ea cu glasul tăios. Găsește altă cale ca să transporți colierul! Traista rămâne la mine.

L-a privit încruntată până când Qadir a acceptat să-i dea traista înapoi.

— Dacă insiști...

— Iartă-mă că nu am încredere în tine după câte minciuni am avut de înfruntat!

— Loulie, îmi., a îngăimat el cu chipul abătut.

— Da, știu. Îți pare rău, i-a mai spus, punându-și traista pe umăr. Mă întorc la conacul valiului. I-am promis că o să revin și.

A oftat, apoi a continuat:

— Am nevoie de puțin spațiu ca să rumeg luerurile, Qadir.

Scanned with CamScanner

37. Și a plecat fără să-i mai aștepte răspunsul.

Scanned with CamScanner

38. MAZEN

Mazen asculta bătăile inimii umbrei sale când Aisha a intrat în camera lui ca o furtună. Prințul s-a crispat când i-a văzut privirea încruntată. Deși se pregătise psihic să-i înfrunte mânia, nu se aștepta la sentimentul covârșitor de stânjeneală care a pus deodată stăpânire pe el.

Cu o zi în urmă, fusese mult prea tulburat ca să-i mărturisească faptul că uitase relicva la conacul lui Ahmed. Iar după luptă fusese atât de înspăimântat de priveliștea sângelui negru, încât se dusese glonț ca să-și trateze singur rana. Tămăduitorii nici n-au clipit când le-a furat câteva bandaje - erau mult prea ocupați să trateze rănile posibil fatale.

Reușise s-o evite pe Aisha cu o seară în urmă, dar acum nu mai putea să-i ignore privirea pătrunzătoare.

— Ieri ai cedat o relicvă inestimabilă, i-a spus ea cu glas tăios.

— N-a fost niciodată a noastră.

— Dar *tu* ai găsit-o...

— Și i-am dat-o negustoresei. Prefer să nu fiu posedat de un djinn răzbunător, shukran.

— Ești un laș.

Acuzația l-a lăsat fără grai. Nici nu mai conta că era purul adevăr.

— N-ai fost de față când valiul a fost

Scanned with CamScanner

posedat. Nu mai avea niciun crâmpei de conştiinţă. Tu ai risca un asemenea pericol?

— Da.

Răspunsul a venit atât de repede, că l-a redus la tăcere.

— Sunt unul dintre cei patruzeci de hoţi. Treaba *mea* e să adun relicve pentru regele meu.

Rege. Mazen ura titulatura asta. Îi conferea fratelui său o autoritate pe care nu o merita. Şi-a privit umbra şi gândul i-a zburat la visul care îi bântuia nopţile de la moartea djinnului-umbră, vis despre care înţelegea acum că era una dintre amintirile sale. Fratele lui îi curmase viaţa fără milă. Iar sufletul femeii-djinn căutase adăpost în umbra lui. Prefăcând-o cumva într-o *relicvă*.

După ce fusese martorul amintirilor djinnului-umbră şi auzise cuvintele Reginei Dunelor, nu mai avea nicio îndoială. Nu înţelegea cum funcţiona magia djinnilor, dar îi oferea măcar o explicaţie pentru noile lui puteri. S-a gândit o clipă să-i povestească Aishei despre umbră, dar s-a răzgândit.

Dacă ar afla de existenţa ei, ar încerca s-o fure. N-avea nicio importanţă că actul în sine părea imposibil. Dacă cineva ar fi putut găsi o cale prin care să fure o umbră, aceea era Aisha bint Louas.

Acum o privea, încercând să estimeze cât de multe înţelegea.

— Ştii ce sunt relicvele pe care le

Scanned with CamScanner

colecționezi pentru fratele meu?

— Vorbește pe șleau, prințe!

I-a mărturisit cu șovăială ce înțelesese în divan. Aisha a fost complet netulburată de explicațiile lui, însemnând fie că nu credea ce spunea, fie că..

— Știi deja, a murmurat el.

— Firește că știu, i-a răspuns, dând din umeri. Regele nostru e cel mai bun vânător din deșert. Știi câte relicve a furat de la cadavrele djinnilor uciși? A intuit de mult că în ele sălășluiesc suflete.

Mazen a privit-o îngrozit.

— Toți vânătorii știu asta?

— Niciunul din câți cunosc. Dar unul înțelept știe că trebuie să caute cadavrele djinnilor uciși pentru a găsi relicve.

Probabil că avea pe chip o expresie abătută, căci Aisha a pufnit și i-a spus:

— Șterge-ți tristețea de pe chip! Djinnii sunt doar niște monștri. Le vărsăm sângele ca să renaștem natura în lume; ce mai contează dacă folosim și magia sufletelor ferecate în relicve?

Apoi s-a rezemat de ușă, ciupindu-se de vârful nasului.

— Mereu despici firul în patru?

— Măcar nu sunt îngust la minte ca tine, i-a răspuns tăios.

Cuvintele l-au luat prin surprindere aproape la fel de mult ca pe Aisha. Oare când devenise atât de caustic?

Scanned with CamScanner

Hoaţa şi-a venit repede în fire.

— Măcar *eu* îmi iau obligaţiile în serios. *Nu uit* relicvele în casele altora.

Mazen s-a crispat. Din cauza neglijenței lui, își pierduseră viața oameni. Înţelegerca acestui fapt a fost atât de împovărătoare, că i-a tăiat respirația. Seara precedentă, stând pe întuneric cu ochii închişi, n-a văzut decât carnagiu. Sânge pe pereţi şi leşuri dezmembrate, cu ochi sticloşi.

E vina mea, e numai vina mea. Inima îi fremăta de remuşcări.

— N-am vrut niciodată să port responsabilitatea pentru relieva aia, a şoptit el.

— Dacă mi-ai fi spus eă a dispărut, aş fi împiedicat vărsarea de sânge înainte să înceapă.

— Iar dacă i-am fi dat relicva negustoresei de la bun început, am fi evitat cu totul această situaţie.

Iritarea lui Mazen se transforma într-o durere de eap tot mai apăsătoare. Şi-a frecat tâmplele.

— Măcar eu *am încercat* să iau decizia de unul singur.

— Ce insinuezi? l-a întrebat Aisha, străfulgerându-l cu privirea.

— Că nu fac lucruri doar pentru că aşa îmi spune Omar. Nu vorbeşti decât despre relicve şi obligaţiile pe care le ai faţă de fratele meu.

— Nu îţi datorez alte discuţii, a ripostat Aisha, punând mâna pe elanţa uşii. Regele

Scanned with CamScanner

meu mi-a poruncit să-ţi fiu gardă de corp, nu prieten.

Mazen i-a ţinut calea când hoaţa a dat să apese clanţa.

— De ce-i spui aşa? Rege.

Aisha s-a oprit şi i-a aruncat o privire peste umăr.

— Vorbeşti de parcă i-ai fi slujitoare, nu camaradă.

Aisha a schiţat un zâmbet. Unul zeflemitor.

— Crezi că suntem *prieteni*? Eşti mai neghiob decât mi-am imaginat, prinţe.

— Dar te-ai alăturat de bunăvoie cetei de hoţi a lui Omat,,

— Ca să ucid djinni. Atât timp cât poruncile sale îmi permit să fac asta, îl voi urma fără ezitare. *Singurul* meu ţel e să ucid djinni. Sunt mai mult decât fericită să-l las să păstreze trofeele dacă dăm peste ele.

— Dar de ce?

Aisha a râs în batjocură când a deschis uşa.

— Motivele mele nu te privesc.

Nici n-a apucat să iasă bine afară, că Mazen a şi chemat-o înapoi. Deşi nu voia să pomenească de umbră, hotărâse ceva mai devreme să-i împărtăşească un secret.

— Stai puţin! Înainte să pleci...

A scos de la brâu unul dintre pumnalele lui Omar şi, după oarecare şovăială - *E doar o zgârietură* - şi-a crestat palma. Chiar dacă se tăiase voit în diverse locuri după incidentul de cu o seară înainte, încă simţea o strângere de

Scanned with CamScanner

inimă la vederea sângelui negru ca tăciunele. l-a arătat mâna Aishei, iar aceasta a închis uşa, palidă la faţă.

A străbătut camera şi i-a luat mâna într-a sa.

— Când ai făcut descoperirea asta? l-a întrebat, trecân- du-şi degetul prin sânge.

Pe pielea ei părea o pată de mizerie.

— Aseară, când mi-a crestat valiul umărul.

Şi-a amintit spaima care i se cuibărise în piept când şi-a curăţat rana singur, departe de alţi curioşi, la conacul valiului.

Aisha a privit îndelung sângele, apoi a lovit uşor brăţara de la mâna lui Mazen.

— Dă-o jos! i-a spus ea.

— Poftim? a îngăimat prinţul, clipind nedumerit.

— Ascultă-mă! Vreau doar să verific ceva.

Mazen s-a îndepărtat de fereastră şi, aruncând pe furiş o ultimă privire spre uşă, şi-a scos brăţara de la mână. A simţit din nou senzaţia familiară şi stânjenitoare de a nu fi în pielea lui, urmată de o stare puternică de greaţă, care l-a obligat să se sprijine de perete. Şi-a privit mâna, tremurând. Nu mai era aspră, nu mai era *mâna lui Omar*. Dar şi mai important era faptul că sângele din palmă nu mai era negru.

Aisha a clătinat din cap.

— Sângele negru pare să fie un efect advers al relicvei.

Mazen şi-a trecut mâna însângerată prin

Scanned with CamScanner

păr - prin părul *lui*! - şi a fost cât pe ce să strige când l-a simţit din nou printre degete. Trecuse atâta amar de vreme de când nu se mai aflase în pielea lui.

— Nu mi-am dat seama că relicvele *au* efecte adverse, a murmurat el.

— Nici eu, i-a răspuns Aisha, luându-i brăţara din mână și analizând-o cu ochii mijiți, în timp ce o întorcea de pe o parte pe alta. Dar, atât timp cât sângele nu e otrăvitor şi nu are alte efecte nocive, nu cred că are vreo importanţă.

I-a dat-o înapoi și, când i-a spus s-o pună din nou la mână, Mazen a șovăit.

Deşi reflexele lui Omar îl ajutaseră să supravieţuiască până acum, îi era dor să se simtă din nou în pielea lui.

— Vreau doar un răgaz de câteva clipe de la şarada asta.

— Prea bine, i-a răspuns Aisha, râzând în zeflemea şi punându-şi mâinile în şold. Mai ai ceva să-mi spui înainte să-mi fac treburile şi să pornesc în căutarea negustoresei?

Mazen a clipit de câteva ori.

— Ce treburi?

— Ai uitat că trebuie să cumpăr alt cal?

Prinţul s-a înroșit. Uitase, într-adevăr. Numai la calul fugar al Aishei nu se mai gândise de când scăpaseră dintre ruine. Cum negustoreasa fusese mai tot timpul inconștientă, Qadir o aşezase în șa în faţa lui, ca s-o susţină tot drumul spre Dhyme, iar

Scanned with CamScanner

Aisha călătorise pe calul lui Loulie.

— Ai o memorie impresionantă, n-am ce zice, a mormăit Aisha. Aşadar? Alte revelaţii?

Ochii lui Mazen s-au aţintit din nou asupra umbrei sale, o siluetă tăcută pe peretele mătuit. Şi a clătinat din cap.

— Nu mai am, dar nu e nevoie să te duci după negusto- reasă. Mă duc eu. Ştiu unde e.

Cu o seară înainte, când se întorsese la han, o văzuse ieşind ca o furtună din local şi luând-o spre conacul valiului.

— Trebuie să discut nişte lucruri cu ea, a mai adăugat el, observând privirea sceptică a Aishei. Dar nu-ţi face griji; ai la dispoziţie o călătorie întreagă ca s-o hărţuieşti să-ţi dea relicva.

Şi, deşi nu se simţea în largul lui în prezenţa lui Ahmed, trebuia să vadă ce făcea. Indiferent de neliniştea pe care i-o stârnea gândul de a-l revedea pe valiu - *E vina mea că a fost posedat; am lăsat relicva în divanul lui* -, juca rolul înaltului prinţ, aşa că era responsabilitatea lui să verifice ce face. Se îndoia că gestul său avea să îl absolve de vină, dar nici nu se aştepta la asta. Nu merita această izbăvire când tocmai el era cauza dezastrului.

— Prea bine, i-a răspuns Aisha, cu capul într-o parte şi bărbia ridicată sfidător.

Apoi a trântit uşa în urma ei, lăsându-l singur. Mazen a oftat adânc.

Scanned with CamScanner

39. S-a întrebat dacă el şi Aisha aveau să poată vreodată să aibă încredere unul în celălalt.

Scanned with CamScanner

40. AISHA

Vorbești de parcă i-ai fi slujitoare, nu camaradă.

Cuvintele îi răsunau Aishei în cap, transformându-se într-o migrenă copleșitoare în timp ce își croia drum prin soukul din Dhyme. Se strecura cu greu pe lângă mulțimile adunate de dimineață, cu oameni care abia-și târau picioarele, și pe lângă negustorii cu ochii cârpiți de somn, ignorându-și stomacul care îi chiorăia din pricina aromelor venite de la tarabele cu pâine proaspătă, humus și labneh.

Slujitoare! Nu era slujitoarea nimănui. Cu nouă ani în urmă, când Omar începuse să reclădească de la zero banda decimată de hoți a tatălui său, o recrutase de pe stradă. Nu erau prieteni - nu aveau să *fie* niciodată prieteni -, dar nu era un soldat de rând.

Da, se afla aici pentru că-i ceruse Omar. Dar era unul dintre hoții lui; îi făgăduise credință cu mult timp în urmă și nu avea de gând să-și renege promisiunile.

Aisha a mormăit în barbă. Abilitatea prințului Mazen de a-i intra pe sub piele era stranie. Era tentată să dea vina pe lipsa de somn, o consecință tulburătoare a gândurilor care-i bântuiau mintea.

Seara trecută fusese prima dată de la

Scanned with CamScanner

aventura lor printre dune când djinnul - *colierul* - îşi făcuse simţită prezenţa. Aisha se crezuse imună la cuvintele batjocoritoare ale creaturii. Ultimul lucru la eare s-a aşteptat când a smuls colierul de la gâtul lui Ahmed bin Walid a fost ca djinnul să-i vorbească în amintiri - reminiscenţe care nici măcar nu-i aparţineau.

Se rătăcise atât de tare printre acestea, că se rupsese complet de realitate. Abia în clipa în care a văzut-o pe negusto- reasă apucând colierul, şi-a dat seama că aproape fusese subjugată de puterea relicvei.

Şi de parcă eşecul *ăsta* n-ar fi fost îndeajuns de umilitor, amintirile stranii o învăluiseră ca o negură, bântuindu-i somnul. Îşi amintea şi acum imaginile care o ţinuseră trează toată noaptea: un om înecând nisipul în sânge şi cei din tribul lui mutilându-l. Îşi amintea sângele pe care îl avea în plămâni, zidurile de nisip şi senzaţia că se îneacă în timp ce semenii din tribul iubitului ci îi sfâşiau inima...

Aisha s-a izbit de un nobil tânăr cu un turban pe cap, împodobit cu pene de păun. A rămas pe loc, aşteptându-l să-şi ceară iertare. La rândul lui, tânărul a aşteptat ca *ea* să-şi ceară iertare. Văzând că Aisha îl fixează cu privirea şi nu cedează, a împins-o la o parte, încruntat.

— Lepădătură! a bombănit el.

Aisha a profitat de ocazie ca să-şi ia

Scanned with CamScanner

singură scuzele sub formă de monede - trei arginți șterpeliți cu ușurință din buzunarele lui fine și brodate.

— Neghiobule! i-a răspuns ea, rânjind și strecurând argin- ții în buzunar.

Furtișagul i-a îmbunătățit cumva starea de spirit, fiind mai relaxată când a intrat în cel mai sărman cartier din Dhyme, cu străduțe pline de mizerie și gunoaie. Nu mințise când îi spusese prințului că avea nevoie de un alt cal, dar mai întâi trebuia să îndeplinească o *altă* misiune, mult mai importantă.

În timp ce înainta spre centru, simțea tot mai acut mirosurile pestilențiale, duhoarea de mâncare putrezită și de bălegar. O luau mereu prin surprindere, oricât de des ar fi venit pe aici, așa că a trebuit să-și amintească să-și țină respirația în drum spre zona abandonată în care voia să ajungă.

Croindu-și drum pe străduțele presărate cu hârtoape, a întâlnit în cale un cerșetor - un bătrân cu ochi sticloși. Aisha a scos o monedă din buzunar și i-a aruncat-o.

Cerșetorul a oftat în clipa în care moneda de argint i-a ricoșat din genunchi și s-a rostogolit, lovindu-se de un zid.

— Zeii să te binecuvânteze! i-a spus el, cu glas răgușit, în timp ce Aisha s-a îndepărtat.

După ce a mai cotit de câteva ori, s-a trezit în fața fundăturii pe care o căuta - nimic altceva în afară de un zid crăpat din ipsos. Sau cel puțin așa părea la prima vedere. În colțul

Scanned with CamScanner

zidului exista o fisură prin care Aisha s-a strecurat, ajungând pe o altă alee. După alte câteva pasaje ascunse, cunoscute doar de ea și de ceilalți patruzeci de hoți, a ajuns în cele din urmă la casa cu ferestrele acoperite de scânduri pe care o căuta.

Pereții și podelele erau acoperite de un strat gros de praf care s-a ridicat și i-a înnegurat vederea în timp ce înainta prin încăperile pustii, spre o scară care scârțâia. Pe palier se afla o ușă, la care a bătut într-un anumit ritm. După câteva clipe a intrat.

Primul lucru pe care l-a văzut când a trecut pragul a fost raftul de pe peretele din spate: un loc de odihnă pentru diverse podoabe, unele stranii, altele banale, unele strălucitoare, altele mate. O mână de relicve care valorau o mică avere, ascunse în cel mai sărman cartier din Dhyme.

Aisha și-a aţintit ochii spre singura fereastră deschisă din acea clădire abandonată. Acolo stătea un bărbat cu brațele încrucișate pe piept și cu ochii aproape complet ascunși de pleoape.

—Aisha, a spus cu glasul lui la fel de monoton ea întotdeauna.

—Junaid, i-a răspuns ea, oftând adânc.

Nu era sigură eă avea să-l găsească aiei. Dhyme era terenul de vânătoare al lui Junaid, dar acesta rareori se afla în oraș. Cum era cel mai rapid călăreț dintre hoți, Omar îi încredința adesea sarcini unde timpul juca

Scanned with CamScanner

rolul primordial.

Hoţul uscăţiv, de vârstă mijlocie, s-a aşezat pe podea, punându-şi sub el picioarele sfrijite.

— Am aflat de misiunea ta cu ajutorul şoimilor, i-a spus apoi schiţând un zâmbet care, pe chipul lui scofâlcit, părea rânjetul unui mort. Şi am aflat și de măeelul din conacul valiului. Bănuiesc că o să-mi spui ce s-a întâmplat, ca să-i pot duce vestea regelui nostru, nu?

Aisha a încuviinţat din cap. Omar nu ceruse să i se dea raportul, dar îl aştepta oricum.

Şi i-a povestit cele întâmplate, limitându-se la faptele de bază - nu era dornică să-i împărtăşească detaliile propriei înfrângeri. Bătrânul hoţ o asculta cu atenție, reacţionând numai când Aisha i-a pomenit de abilitatea colierului de a manipula morţii.

— Aşadar trăieşte încă, a murmurat, cu un licăr de uimire în ochi.

— Cine? Djinnul? a întrebat Aisha, încrucişându-şi braţele. E mai viu decât orice altă relicvă pe care *am văzut-o*.

— Poate pentru că e relieva unui rege-djinn. Îmi imaginez că acestea sunt mult mai puternice, a spus Junaid, adâncit în gânduri. Nu circulă o legendă prin ţinuturile astea despre o regină-djinn care încă mai trăiește? Colierul pe care l-ai găsit s-ar putea să-i aparţină.

Aisha s-a încruntat. Se referea la Regina

Scanned with CamScanner

Dunelor, o poveste moralizatoare, menită să descurajeze dorința copiilor de a cutreiera singuri deșertul. Nu se gândise să coreleze întâmplările din ruinele dunelor cu o veche legendă depănată în jurul unui foc de tabără, dar teoria lui Junaid era cât se poate de logică.

— Unde e așadar? a întrebat el, aplecându-se în față. Unde e această relicvă regală pe care trebuie s-o predau regelui nostru?

— La negustoreasă. I-a dat-o neghiobul de prinț după lupta de la conac. Dacă dispare, își vor da seama că eu am furat-o.

— Păi, și? a întrebat Junaid, clipind de câteva ori.

— Păi, și așa este destul de greu să le câștig încrederea, i-a răspuns Aisha, cu o privire mânioasă. Asta mai lipsește, să le stârnesc suspiciuni. Suspiciuni legate de *prințul Mazen.*

Cum Junaid o privea cu aceeași expresie placidă pe chip, Aisha a clătinat din cap, continuând:

— Transmite-i regelui nostru promisiunea că îi *voi aduce* relicva la sfârșitul călătoriei! A avut încredere să-mi încredințeze viața prințului. Îi făgăduiesc eă și eu, la rândul meu, îi voi încredința relicva.

N-avea nieio importanță că aceasta fusese cât pe ce s-o posede. Că își bătuse joc de ea *de două ori*. Nu avea să-i mai permită s-o facă vreodată. Era mai puternică decât orice djinn - nu conta dacă era rege sau regină.

Scanned with CamScanner

Junaid s-a ridicat, oftând. Genunchii i-au trosnit când s-a întins.

— Prea bine atunci. Eu nu sunt decât un biet mesager. Îi voi transmite vorbele tale lui Omar.

A trecut pe lângă ea în drum spre uşă şi a ridicat o traistă voluminoasă, pe care Aisha nu o observase până atunci. Bănuia că era plină de arme făcute în Dhyme şi că erau destinate lui Omar. Se minuna că Junaid, aşa slăbănog cum era, nu se frângea sub greutatea ei.

— Am senzaţia că în trupul tău sfrijit se ascunde puterea unui djinn, i-a spus ea.

— Nu se cuvine să faci o astfel de glumă în breasla noastră, a ripostat Junaid, privind-o cu asprime.

— Şi Samar zice de *mine* că-s ţâfnoasă, i-a răspuns ea, ridicând o sprânceană.

Aisha a mers după hoţ spre uşă, privind colecţia de relicve de pe raft. Arme, bijuterii, veşminte - era tulburător să te gândeşti câte forme putea lua o relicvă.

—Poţi să împrumuţi una, i-a spus Junaid, făcând un gest cu mâna spre colecţie. Pentru următoarea luptă.

Aishei i-a zburat gândul la sângele negru de pe mâna prinţului. Nu avusese niciodată încredere în magia djinnilor, iar acum cu atât mai puţin.

—Nu, i-a răspuns ea, punând mâna pe plăseaua unuia dintre pumnale. N-am nevoie de ele.

Scanned with CamScanner

—Treaba ta, i-a spus Junaid, dând din umerii lui osoşi.

Apoi a deschis uşa. Dar a şovăit în prag.

—Abia aştept să închin un pahar în cinstea loialităţii tale când te vei întoarce în Madinne.

—Loialitatea nu mai e loialitate dacă depinde de o răsplată, i-a răspuns Aisha, râzând în batjocură.

—Înţelepte vorbe, bint Louas. Înţelepte vorbe, a spus el, cu acelaşi rânjet de mort.

Înainte s-o ia după el pe trepte, a aşteptat ca zgomotul paşilor lui să se stingă pe hol. Fără îndoială că hoţul avea calea lui de ieşire, pentru că i-ar fi fost cu neputinţă să strecoare o traistă atât de voluminoasă prin nişte fisuri înguste.

Aisha, pe de altă parte, se simţea complet neîmpovărată. Călătoria nu decursese ca pe roate până acum, dar făceau progrese şi asta era cel mai important.

La fel eum nu plângea după trecut, nu se gândea nici la viitor. Deocamdată nu avea decât prezentul. Şi în acest prezent se afla cu un pas mai aproape de capătul acestei călătorii infernale. Dar mai întâi avea nevoie de un cal.

Scanned with CamScanner

35. LOULIE

În dimineaţa de după lupta din divan, Loulie s-a trezit cu inima grea. Povara de pe suflet a părut şi mai apăsătoare eând, clipind ca să-şi obişnuiască ochii cu razele soarelui, s-a trezit într-una dintre camerele de oaspeţi ale valiului, fără Qadir. La început a iritat-o gândul că dispăruse. Apoi şi-a amintit că *ea* era cea care plecase.

Avuseseră o discuţie aprinsă. Iar el îşi ceruse iertare. Ce mai era de făcut decât să-i accepte scuzele şi să meargă mai departe? Qadir îi salvase viaţa, îi oferise magia necesară ca să se apere. Legătura lor era mai puternică decât acest conflict. Şi, cu toate astea, încă se simţea rănită. Încă îşi simţea inima frântă.

Loulie a oftat adânc când a început să se pregătească pentru ziua care începuse. S-a spălat într-unul dintre hamamele private ale valiului, şi-a pus roba de negustorească, şi-a ereionat ochii cu kohol şi a plecat să se întâlnească cu Ahmed.

Gărzile au condus-o în grădină pe lângă divan, spre un peisaj presărat cu iazuri şi poduri zigzagate. Valiul stătea pe cel mai lung dintre acestea, o construcţie impresionantă de lemn, cu balustrade arcuite şi spiralate ca vârtejul unei ape. Podul traversa un iaz

Scanned with CamScanner

împrejmuit de cactuşi înfloriţi, gălbenele şi margarete aurii care creşteau printre pietrele şlefuite din jurul iazului. Copacii de sheesham[40] le vegheau de sus, aruncând deasupra apei argintii aşchii de lumină.

Ahmed privea tabloul cu chipul lipsit de expresie. S-a întors numai în clipa în care gărzile au anunţat prezenţa fetei. Şi atunci, cum făcea întotdeauna, s-a forţat să zâmbească. Era cel mai trist zâmbet pe care îl văzuse Loulie vreodată pe buzele lui, făcut să fie şi mai puţin credibil de cearcănele de la ochi. Era îmbrăcat în alb din cap până în picioare: culoarea rugăciunii.

— Oaspetele meu cel mai de seamă! Cum ţi-ai început dimineaţa, Negustoreasă de la Miezul Nopţii?

— Cu lucruri cotidiene.

Ura lumea care continua în ritm normal, în timp ce universul lui Ahmed se prăbuşea de jur împrejur.

— Într-adevăr, i-a răspuns el, oftând, apoi le-a făcut semn gărzilor să plece. Puteţi să ne lăsaţi singuri.

Comandantul şi-a luat soldaţii şi s-au îndreptat toţi spre capul podului. Văzând nedumerirea de pe chipul lui Loulie, Ahmed a râs scurt, dar fără urmă de umor în glas.

— Nu mai au încredere în mine - şi pe bună dreptate.

Loulie a înţeles atunci că soldaţii nu păzeau zona, ci îl supravegheau pe *Ahmed*. Le simţea

Scanned with CamScanner

privirile ațintite asupra lor din depărtare.

— Dar de ce? l-a întrebat ea, cu un nod în stomac. Ce s-a întâmplat aseară n-a fost din vina ta.

Fusese de față cu o seară în urmă când Ahmed explicase tot ce se întâmplase. Fără să știe de ee, ţinuse colierul asupra lui cât timp se pregătise pentru întâlnirea cu vânătorii. În pădurea renăscută din sângele djinnilor, acesta a început să-i vorbească. Fără să-și dea seama ce face, l-a pus la gât și a devenit un prizonier în propria minte.

Obiectul era un receptacul de coșmaruri. Loulie o știa prea bine; doar fusese și ea cât pe ce să-i cadă în mreje.

Ahmed a schiţat un zâmbet. Trist și rigid.

— Din păcate, e greu să arunci vina pentru sângele vărsat pe un djinn fără viață și fără formă.

Nu și dacă acesta ar putea fi legendara Regină a Dunelor.

— De ce nu? Prințul Mazen a fost și el posedat. Și a rănit oameni, la rândul lui.

S-a apropiat încet de el, plimbându-și degetele pe balustrada de lemn.

— Rănile sunt temporare. Moartea e veșnică, a murmurat el, gâtuit de emoția ultimelor euvinte.

A șovăit, încercând să-și recapete cumpătul. Loulie tânjea să-l atingă şi.. să-l mângâie pe umăr? Să-l ia în braţe? Nu știa. Gândul de a-i oferi alinare o înspăimânta. Se

Scanned with CamScanner

pricepea să aţâţe focul, nu să-l stingă.

— Trebuie să mă duc la Madinne peste câteva zile, i-a spus el apoi, întrerupându-i firul gândurilor. I-am trimis deja o scrisoare sultanului. Îmi pun destinul în mâinile sale.

Loulie l-a apucat atunci de mânecă şi l-a întors spre ea ca să-i poată vorbi uitându-se în ochii lui.

— Doar nu vorbeşti serios! Nu eşti un criminal, Ahmed.

El a privit-o, clipind, cu gura căscată. Loulie a vrut să-l scuture ca să iasă din transă.

— Mi-ai spus pe nume, a zis el în şoaptă, cu un licăr de uimire în ochi.

Date fiind împrejurările, Loulie nu avea niciun motiv să se îmbujoreze. Dar, neghioabă cum era, a făcut-o oricum.

— Da, aşa e. Dar nu *asta* era important.

Încă avea degetele încleştate de mâneca lui când valiul i-a desprins mâna. Apoi i-a desfăcut pumnul şi şi-a împletit degetele cu ale ei. Loulie s-a crispat. Se mai ţinuseră de mână, dar strânsoarea lui Ahmed nu fusese nicicând mai încinsă, de parcă ar fi fost cuprins de disperare.

În mod normal, acesta era momentul când ea se retrăgea. Ahmed îi oferea întotdeauna răgaz când se simţea copleşită. Nu pusese niciodată presiune pe ea. Doar îi zâmbea şi aştepta să se întoarcă.

Însă acum cel care o ţinea de mână era doar o ruină a vechiului Ahmed. Măcar atât putea

Scanned with CamScanner

să facă, să-i fie alături. Nu, *voia* cu adevărat să-i fie alături. Aşa că de această dată nu s-a mai retras.

Ahmed a schiţat din nou un zâmbet - acelaşi zâmbet trist, care fetei i-a frânt inima -, apoi şi-a aţintit ochii spre iaz.

— Un criminal este învinuit după faptele sale, nu după intenţii.

Văzând în apă expresia încruntată a lui Loulie, a oftat adâne, spunând:

— O să-i povestesc sultanului exaet ce s-a întâmplat. Nici mai mult, nici mai puţin. E un om drept; am încredere în judecata lui.

Drept. Era ultimul euvânt pe care Loulie l-ar fi folosit ca să-l descrie.

Negustoreasa nu ştia de cât timp stăteau acolo, privind inelele de pe suprafaţa apei, când Ahmed a rupt tăcerea.

— Îţi cer iertare. N-am vrut să-ţi fac rău. Dar djinnul...

Ea i-a simţit mâna tremurând.

— Nu mă puteam mişca. Nu.

— Ţi-am spus deja că nu e vina ta.

— Aş fi putut să te ucid, i-a răspuns el, cu glasul şoptit ca o boare de vânt. Era *cât pe ce* s-o fac.

— Dar n-ai făcut-o.

— Loulie!

A tresărit când Ahmed s-a întors spre ea. În oehii lui se citea o dorinţă imperioasă, care nu fusese acolo până atunei.

— N-ai de gând să iei relicva aia cu tine,

Scanned with CamScanner

nu-i aşa? O să te consume cu totul.

— Nu, i-a răspuns ea, șovăind.

Apoi, dată fiind situaţia, l-a strâns de mână, adăugând:

— Doar sunt Negustoreasa de la Miezul Nopţii. Relicvele nu mă posedă; eu le posed pe *ele*.

O spusese din dorința de a-i schimba starea de spirit, dar, la auzul vorbelor ei, expresia de pe chipul lui Ahmed a părut şi mai întuneeată.

— Ți-o mai amintești pe garda mea de corp? Cunoaște o cale prin care poate neutraliza relicva. Şi se bucură de încrederea mea.

— Garda ta de corp..., a spus Ahmed, încruntat. N-a fost acolo aseară, nu-i aşa?

— Nu, se afla.

Pe urmele zvonurilor legate de un asasin. Îl trimisese aiurea mânată doar de bravadă, probabil pecetluind astfel soarta lui Ahmed. *Nu!* A înlăturat iute acest sentiment de vinovăţie. Nu ea ţinuse relicva. Ci prinţul.

— Valiule!

Loulie a tresărit la auzul vocii soldatului, apărută de nicăieri. În spatele lui, chemat parcă de propriile gânduri, stătea înaltul prinţ. În stilul caraeteristie unui înalt prinţ, a trecut pe lângă soldat fără să mai aştepte ca acesta să-i anunţe prezenţa.

— Sper că nu vă deranjez, a spus Omar cu oehii aţintiţi la mâinile lor împreunate.

Loulie şi-a retras-o iute, încercând să

Scanned with CamScanner

afișeze o ținută cât mai mândră cu putință. Însă Ahmed părea să se năruie din nou fără atingerea mâinii ei. A căzut în genunchi, cu fruntea lipită de pământ.

— Sayyidi, a murmurat el. Îmi cer iertare pentru cele petrecute aseară. N-am vrut să.

— Te rog, n-am nevoie de scuze. Ești o victimă, Ahmed, i-a răspuns prințul, încrucișându-și brațele pe piept. Am venit să-mi exprim condoleanțele pentru pierderile suferite și să te asigur că îți voi pleda inoeența într-o scrisoare adresată personal tatălui meu. Și.

Și-a fixat ochii în altă parte, cu o expresie încruntată pe chip.

— Am venit să-mi cer iertare pentru nechibzuința mea. Voi avea grijă ca sultanul să afle că eu am lăsat relicva în conacul tău.

Loulie s-a holbat la el, uluită de confesiunea acestuia. Până și Ahmed și-a ridicat repede privirea. Era roșu la față, dar Loulie nu putea spune dacă de stânjeneală sau de ușurare.

— Te rog, sayyidi, nu e nevoie să faci asta! Nu tu ai căzut în mrejele djinnului. Ci eu.

Încruntătura de pe chipul lui Omar căpăta aeum accente de iritare.

— Îmi dispuți importanța rolului, bin Walid?

— Nu, firește că nu, i-a răspuns Ahmed, crispat. Îți sunt recunoseător pentru sinceritate, sayyidi.

Scanned with CamScanner

— Umilința nu te prinde, a ripostat Omar, schițând un rânjet.

Apoi s-a întors spre Loulie, iar rânjetul i-a dispărut de pe buze:

— Tu, pe de altă parte, ai luat ochii tuturor, al-Nazari. Sunt impresionat. N-am văzut pe nimeni mânuind atât de bine pumnalul cu o mână rănită.

Negustoresei i-a stat inima. *La naiba!* Uitase de rana complet vindeeată. În timpul conflictului cu djinnul se concentrase doar asupra ei și a lui Ahmed. Mânată numai de gândul de a rămâne amândoi în viață.

Oare de ce era înzestrat cu un spirit de observație atât de fin?

A observat că până și Ahmed o privea acum curios, cu ochii încercănați ațintiți asupra mâinii ei. După o clipă de șovăială, a ridicat mâna bandajată în aer și a început să-și agite degetele.

— Nu strică să ai mereu la îndemână puțin sânge argintiu.

Inima îi bătea atât de tare, că i se părea cu neputință să nu i-o audă nimeni în tăcerea înconjurătoare.

— Doar nu-ți imaginezi că i-am dat tot sângele pe care îl aveam lui Rasul al-Jasheen?

— Îmi imaginam doar că n-aveai niciun motiv să ascunzi existența unui leac atât de prețios.

Loulie a pufnit. Spera că nu transpira la fel de mult pe cât se temea.

Scanned with CamScanner

— Altfel spus, să-ţi dau de veste că deţin câteva picături din nepreţuitul sânge al djinnilor ca să mi le furi? Nu sunt atât de neghioabă.

Ba da, era chiar o neghioabă. Una de care îi venea să râdă în hohote.

Omar i-a ascultat explieaţia cu scepticism, dar din fericire n-a insistat pe acest subiect. Şi-au continuat discuţia în timp ce au străbătut curtea în drum spre divan, apoi pe coridoare, Ahmed oferindu-le provizii pentru restul călătoriei. Următorul - şi ultimul - oraş prin care aveau să treacă era Ghiban, unde ar ajunge abia peste o săptămână.

Discuţia dintre cei trei era forţată şi stânjenitoare, presărată cu momente de tăcere şi cu amabilităţi de complezenţă. Loulie a observat o tensiune stranie între cei doi bărbaţi. Avea impresia că asistă la un dans printre cuvinte. Dar n-a zăbovit prea mult cu gândul la asta; n-o interesa nici cât negru sub unghie. În schimb, era foarte interesată de pauzele îndelungate ale înaltului prinţ. Părea mult mai îngândurat decât de obicei, de parcă şi-ar fi cântărit cu grijă reacţiile înainte de a face ceva.

Şi-a amintit bruse de un alt lucru care o frapase: eomportamentul lui din timpul conflictului. Prinţul nu se implicase în luptă; se mulţumise *să privească*. Era o descoperire tulburătoare, iar Loulie era hotărâtă să-l ia la întrebări.

Scanned with CamScanner

Dar n-a mai avut ocazia s-o facă.

Până să-i ceară niște răspunsuri, prințul Omar și-a luat rămas-bun sub pretextul că mai avea de făcut niște pregătiri înainte de a porni la drum în ziua aceea. După un schimb pompos de amabilități cu Ahmed, a dispărut, lăsând-o singură cu valiul.

Însă ușurința cu care discutaseră ceva mai devreme se spulberase, secătuindu-i de cuvinte. Au mers amândoi în tăcere, străbătând coridoarele în aer liber în drum spre grădină. Loulie a observat că Ahmed privea copacii cu teamă în ochi. Fără doar și poate că își amintea sângele vărsat printre aceștia cu o seară înainte. Era convinsă că avea să vadă sângele prelingându-se printre firele de iarbă chiar și când petele se vor fi șters. Ceea ce fusese cândva un loc liniștit, deși straniu, avea să devină un memento permanent al unui coșmar trăit în trecut.

Îi era cu neputință să-și închipuie sentimentul covârșitor de rușine care avea să-l copleșească pe Ahmed de fiecare dată când se plimba prin grădină și vedea copacii. Dacă ar fi fost aici, Qadir i-ar fi spus că valiul merita să cunoască spaima victimelor sale. Poate că avea dreptate. Dar asta n-o oprea pe Loulie să-l compătimească.

Se apropiau de liziera crângului când Ahmed s-a întors în cele din urmă spre ea.

—Îmi pare nespus de rău că ai avut parte de o vizită atât de neplăcută, Loulie al-Nazari.

Scanned with CamScanner

—Nu, eu ar trebui să-mi cer iertare, i-a răspuns ea, clipind de câteva ori. Dacă n-am fi adus cu noi relicva la Dhyme, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ahmed a clătinat din cap.

—Nu există scuze pentru incompetența mea.

Ieri, înaltul prinț a dat dovadă de aceeași incompetență, ar fi vrut să-i spună, dar și-a ținut gura. Nu se cuvenea să-l insulte pe Omar bin Malik de față cu supușii lui.

—N-am reușit să-mi îndeplinesc îndatoririle de gazdă și pentru asta îți cer iertare, a continuat Ahmed.

Dar, dincolo de scuze, se mai ascundea un gând: *Îmi pare rău că n-am reușit să te conving să-mi devii soție.* De fiecare dată când Loulie venea în Dhyme, valiul încerca s-o cucerească.

Nu cu suveniruri, nici eu aur sau cu flori, ci cu discuții pline de sinceritate. Era singurul căruia îi făcea vizite din plăcere, nu doar pentru negoț. Singurul a cărui companie îi plăcea. A cărui companie îi *lipsea.*

Într-o bună zi va trebui să accepte că Ahmed n-ar fi putut niciodată să devină viitorul ei, dar deocamdată se lăsa pe aripile iluziei că circumstanțele vieții lor erau cu totul altele.

—Nu e nevoie de scuze, i-a răspuns ea, întinzându-i mâna. Când o să mă întorc, o să-ți povestesc aventurile mele cu lux de

Scanned with CamScanner

amănunte.

Era convinsă că Ahmed bin Walid avea să se întoarcă. Doar era vânător și vânătorii erau ființe cât se poate de tenace.

Se aștepta ca valiul să-i strângă mâna. Dar el i-a luat-o și i-a sărutat degetele.

—Și vom vorbi în sfârșit, dragă Loulie, despre stele și legende.

Loulie a fost atât de uluită, că a rămas fără grai.

Abia după ce a plecat de la conac a observat ce palme transpirate avea și ce tare îi bătea inima. Dar, în clipa în care Qadir s-a ivit alături de ea, neliniștea i s-a spulberat pe loc.

N-au scos niciun cuvânt. Nici nu era nevoie s-o facă. Djinnul se afla acolo pentru că venise timpul să pornească la drum.

A mai aruncat o ultimă privire înapoi şi a văzut un tablou cumplit de tulburător: valiul se îndepărta adus de umeri, de parcă ar fi purtat cu el o povară nevăzută. În clipa aceea părea un general înfrânt. Loulie a înăbuşit presimțirile de rău augur și și-a văzut de drum.

---

40 *Dalbergia sissoo*, cunoscut ca trandafir indian (n.t.).

Scanned with CamScanner

36. LOULIE

Întoarcerea în deșert a avut un aer solemn. Prințul nu mai rânjea când se uita la el, Aisha vorbea doar rareori și numai ca să specifice că relicva îi aparținea lui Omar, iar Qadir era taciturn și abătut. Era o atmosferă apăsătoare, din ce în ce mai înăbușitoare din cauza tensiunii dintre ei.

În prima noapte pe drum, Loulie n-a vorbit mai deloc, nici măcar cu Qadir. L-a urmat pe djinn la vânătoare, a arătat cuibul unei păsări cântătoare și a acceptat să jumulească păsările vânate cu gesturi tăcute. Iar dacă schimbau două cuvinte, erau doar de complezență, limitate la simple întrebări și răspunsuri monosilabice date în timp ce ridieau tabăra sau în timp ce găteau prada la un foc aprins de hoți.

A doua zi, tensiunea s-a intensificat, transformându-se într-o tăcere atât de încordată, că Loulie o simțea pe umeri ca pe o povară fizică.

— Nefiresc, a murmurat Aisha bint Louas și Loulie i-a dat dreptate.

Deși era firesc ca deșertul să fie învăluit în tăcere, liniștea de acum era atât de compactă, că părea să-i sufoce. Cu toate acestea, le era familiară, în ciuda tonalității ei stranii.

— Ghouli, a spus Qadir, citindu-i

Scanned with CamScanner

gândurile.

— Unde? a întrebat prinţul, ridicându-se în şa.

— Nu prea departe, a mormăit Aisha. Liniștea le trădează prezenţa.

Loulie a cercetat orizontul în lung şi-n lat. Nici ţipenie de suflet cât vedea cu ochii, nicio creatură apropiindu-se din tărâmurile morţii. Dar ghoulii erau nişte fiinţe cumplit de lente; ea şi Qadir reuşeau mereu să fugă de ei în întinderea deşertului.

— Ar trebui să ne abatem din drum ca să fim în siguranţă, a spus Qadir.

— Mai bine aşa decât să ne pierdem timpul într-o luptă inutilă, i-a răspuns Omar, oftând.

Poate că o păcălea lumina, dar Loulie ar fi putut să jure că îl văzuse pentru o secundă încruntându-se de consternare.

Au schimbat direcţia, evitând spaţiul deschis în favoarea dunelor. Tăcerea a dispărut în cele din urmă, lăsând locul unui vânt supărător şi şuierător. Nu era destul de puternic ca să dea naştere unei furtuni, dar era suficient cât să devină un obstacol. Au dat pinteni cailor în ceasurile amiezii ca să ajungă la un adăpost şi, înainte ca stelele să împânzească bolta, ridicau deja tabăra la baza unei stânci înalte. Cu puţin înainte de a se retrage la culcare, Loulie l-a auzit pe Omar spunându-i Aishei:

— Niciun moment de plictiseală cu toţi ghoulii ăştia de jur împrejur, nu-i aşa?

Scanned with CamScanner

— Neghioabe creaturi! i-a răspuns hoaţa, ridicând obosită din umeri. Dar măcar pe ăştia îi putem lăsa în urmă. Liniștea dintre dune a fost cumplită.

Din fericire, n-au mai întâlnit în cale alţi ghouli. Loulie a fost încântată. Dar, în cea de-a treia zi de drum, puterile au început uşor-uşor s-o lase. O dureau coapsele de la statul îndelungat în șa, își simţea umerii încordați ca un arc, iar stratul gros dc nisip adunat pe sub haine îi crea o senzație de disconfort. Aşadar, când au ajuns în dreptul unei tabere de beduini de pe harta lui Omar, n-a putut să-și înăbuşe un oftat de uşurare.

S-a aplecat în şa ca să cerceteze tabăra mai bine. Chiar şi de la depărtare, își dădea seama că era mică şi alcătuită din doar patru cercuri de corturi și două țarcuri - unul pentru oi și celălalt pentru cămile. Beduinii stăteau adunaţi în mijloc, pentru un festin sau la depănat poveşti. În scurt timp, un mesager s-a desprins din grup şi le-a venit în întâmpinare. Pielea cafenie îi era presărată cu constelaţii de pistrui, o mărturie a anilor îndelungați petrecuți în bătaia soarelui.

Observând detaliile hainelor lui Omar, a făcut o plccăciunc adâncă de pe cal.

— Înalte prinţ, a spus el, analizându-i din cap până în picioare pe ceilalţi peregrini - Loulie, înveşmântată în șalul ei cafeniu, de rând; Qadir, înalt și impunător pe cal; și Aisha, cu buzele încleștate într-o grimasă

Scanned with CamScanner

ascunsă sub glugă.

— Negustoreasa de la Miezul Nopţii? a spus solul, privind-o şovăitor pe Aisha.

Loulie s-a crispat. S-a bucurat că avea eşarfa pe faţă, căci aşa şi-a putut ascunde încruntătura aspră când Omar a tuşit în pumn, iar Qadir şi-a aţintit ochii în depărtare.

Aisha şi-a păstrat grimasa când a înclinat capul într-o parte, spre Loulie. Mesagerul s-a întors spre aceasta roşu la faţă.

— Îmi cer iertare, negustoreaso, a spus el, făcând o altă plecăciune. Este o onoare să vă cunosc pe amândoi.

— Asemenea, i-a răspuns ea, cu glasul îmblânzit la auzul scuzelor sale. Putem cere adăpost în seara asta în tabăra voastră?

— Firește. Ne simțim onorați să vă găzduim cât aveți nevoie, i-a spus el, dând respectuos din cap.

Loulie şi-a dat seama că era vânător - de animale, nu de djinni - după arcul elaborat pe care îl ţinea la spate. I l-a admirat pe tot drumul spre tabără, când ea şi mesagerul au împărtăşit zvonuri.

Fără îndoială, ea şi înaltul prinţ erau subiectul predilect. Se pare că toţi locuitorii deşertului ştiau dc călătoria lor. După ce i-a satisfăcut curiozitatea şi l-a avertizat de prczența gho- ulilor în întinderile de la apus, omul i-a împărtăşit alte cvenimente: schimbări survenite în caracteristicile vrcmii - furtuni răzleţe şi vânt supărător, rute de călătorie

Scanned with CamScanner

modificate şi apariţia hienelor printre stânci.

— Şi am auzit zvonuri legate de un vânător, a mai spus acesta.

Se apropiau de tabără, aşa că Loulie vedea ochişorii curioşi ai copiilor care îi priveau printre despărţiturile scândurilor din poarta de lemn.

— Vânează singur. Şi se spune că se îmbracă în negru din cap până în picioare, picrzându-se uşor în noapte.

Loulie era cât pe ce să cadă de pe cal. Iată, în sfârşit, zvonul pe care îl căuta!

— Povesteşte-mi mai mult despre acest vânător! l-a îndemnat ea, în timp ce inima îi bătea frenetic în piept.

Beduinul a clătinat din cap.

— E învăluit în mister. Se spune că nu mai găseşti nici picior de djinn în împrejurimi, deoarece le întinde capcane atât de iscusite, că nimeni nu mai scapă din ele.

— Unde trăieşte?

— Nimeni nu ştie. Dispare înainte ca vânătorii noştri să se apropie de el, i-a răspuns încruntat. E doar părerea mea, dar eu l-aş evita. Niciun nomad care călătoreşte singur nu e demn de încredere.

Loulie auzise de multe ori aceste vorbc la mama ei. Beduinii călătoreau în triburi. Cei care rătăceau singuri fuseseră probabil alungaţi şi acest lucru nu era niciodată un semn bun.

— Desigur. Vreau doar să ştiu mai multe

Scanned with CamScanner

despre el, ca să fac tot ce-mi stă în putință să-l ocolesc.

A surprins peste capul beduinului privirea încruntată a lui Qadir. *Mincinoaso!* îi transmitea el cu ochii mijiți. L-a ignorat.

Au trecut în curând de poartă și au ajuns în tabără, unde şeicul tribului i-a întâmpinat cu o ospitalitate copleșitoare. Slujitorii le-au luat caii în primire, iar ei s-au așezat în jurul unui foc de tabără ridicat în mijlocul unui mănunchi de corturi cafenii.

Au sacrificat o oaie în cinstea lor și i-au tratat cu varietăţi de pâine, carne şi legume. Erau exact bucatele la care visezi cu ochii deschiși: proaspete, delicioase și gătite cu dragoste. Purtau miresmele de acasă. În copilărie, Loulie stătuse şi ea într-un cerc ca acesta alături de părinții ei, mâncând pâine și prefăcându-se că ascultă conversațiile adulților despre rutele de călătorie, roadele pământului și politică. Subiectele i se păreau *plictisitoare*, iar lumea adulților era o adevărată corvoadă.

Dar, deși nu participa mereu la discuțiile din jurul focului, mesele erau întotdeauna un prilej de bucurie. Un răgaz după o zi obositoare de muncă și un timp în carc se schimbau nu doar vorbe, ci şi poveşti, zvonuri şi confesiuni. Pentru Loulie era momentul ideal de a le juca feste verișoarelor ei mult prca răbdătoare. Le strecura insecte printre mâneci, le schimba farfuriile și le ascundea

Scanned with CamScanner

mâncarea - toate acestea datorită artei prestidigitației pe care o practica cu tatăl ei în timpul liber.

Acum depășise vârsta farselor, dar dragostea ei pentru mâncare era aceeași. Mai ales pentru laptele de cămilă, al cărui gust bogat și sărat îi umplea sufletul de melancolie. Sorbea acum din același lapte de cămilă în timp ce asculta discuțiile însuflețite, purtate în jurul ci.

Șeicul stătca de cealaltă parte a cercului, ascultând cu atenție poveștile vânătorilor din trib. O femeie în vârstă cu părul argintiu a mustrat un grup de copii gălăgioși care se încăierau într-un joc de-a ghicitul, în care miza era mâncarea. Un bărbat îmbujorat îi arunca priviri sfioase unei femei care stătea la un război de țesut în fața unui cort din apropiere. Când acesta nu se uita, ea a întors capul și l-a privit cu un zâmbet discret pe buze.

Un tablou de familie. Așa ar fi descris Loulie scena domestică ce se desfășura sub ochii lor. Priveliștea îi strângea inima ca într-o menghină, împiedicând-o să respire. Se obișnuise - și *prefera* - să ducă o viață solitară, dar îi era mai ușor să uite pierdcrile suferite când se afla în orașc, unde familiile erau mai răzlețe, mai ascunse vederii. Stând acum în jurul focului de tabără, simțea cât de legate erau viețile cclor de aici și simțea că plutcște în derivă.

Scanned with CamScanner

S-a mustrat în gând pentru melancolia în care se afunda și, rupând o bucată de carne, și-a blocat amintirile înainte să o copleșească. Când li s-a servit cel de-al doilea fel de mâncare, a observat că toți cei prezenți erau adânciți în tăcere. A înțeles motivul abia în clipa în care l-a auzit pe înaltul prinț spunând o poveste. Când și-a ridicat privirea, l-a văzut gesticulând. Zâmbind. Nu afișând rânjetul condescendent obișnuit, ci un *surâs* atât de senin, că îi făcea ochii să strălucească.

— ... și, deși djinnul era captiv, n-a șovăit. Știți de ce?

— Pentru că avea puteri magice! a strigat un băiat.

— Da, dar nu orice fel puteri magice. Djinnul era mai puternic decât oricare altul, căci avea o armată de umbre nemuritoare. Și se topea printre ele ca razele de soare.

Loulie a reeunoscut povestea djinnului-umbră. Cu cât o depăna mai mult, cu atât căpăta mai multe valențe de legendă decât de adevăr. S-a trezit ascultându-l ciudat de fascinată. Sau poate că nu povestea în sine o captiva, ci înaltul prinț, care devenea cu totul altcineva în timp ce o spunea.

— În cele din urmă., a spus el, aplecându-se în față și făcând o pauză dramatică. Umbrele s-au împrăștiat. Deoarece până și cei mai puternici djinni cedează în fața tăișului de fier al vânătorului.

În tăcerea ce s-a așternut la final, prințul a

Scanned with CamScanner

devenit rigid, cu o expresie împietrită. Dar în clipa în care publicul a început să-l aplaude, pe chip i-a reapărut rânjetul arogant. Loulie și-a întors privirea dezgustată. Oare întotdeauna existase o asemenea discrepanță în personalitatea lui?

Ceva mai târziu, când s-a dus la culcare într-unul dintre corturile destinate oaspeților, tot la acest lucru se gândea. În mod normal, și-ar fi revărsat frustrările asupra lui Qadir, dar djinnul hotărâse să-i acorde ceva mai mult spațiu în scara aceea. Cutreiera tabăra și o veghea de la depărtare cu ajutorul flăcării din felinar. Loulie a privit umbrele aruncate de lumina focului până când au început ușor-ușor să se estompeze în întunericul de sub pleoape. Gândurile despre Omar îi bântuiau somnul.

Îl zărea mereu cu coada ochiului, apărând și dispărând ca un miraj. De fiecare dată când se ivea, purta o expresie diferită pe chip. Mai întâi avea un rânjet condeseendent. Apoi, o privire încruntată și aspră. Și în final, un zâmbet tulburător, care i se oglindea în ochii licăritori ca stelele. A ridicat o mână spre ea. Și a izbucnit în râs.

Și-a dat seama că se scufunda.

Nisipul gemea în timp ce o devora. Încerca cu disperare să se agațe de ceva, dar totul era în zadar. Nu vedea nimic. Și nici nu putea să respire. Întunericul devenea tot mai apăsător...

O flacără a țâșnit deodată la viață.

Loulie a sărit în capul oaselor, dând

Scanned with CamScanner

păturile la o parte. A mijit ochii în lumina strălucitoare până când a reuşit să distingă printre umbre silueta lui Qadir. S-a liniştit când a văzut flacăra cuprinsă în căuşul palmelor sale.

— Ai avut un coşmar? a întrebat-o el cu glas domol.

— Am visat că mă înec în Marea de Nisip, a mormăit ea, frecându-şi ochii.

Focul din palmele lui Qadir a licărit în tonuri albicioase. Loulie a mijit din nou ochii şi a văzut că desenele de pe braţele lui străluceau în aceleaşi tonalităţi.

— Aş putea să-l las aprins dacă te ajută să dormi.

— Şi să atragem o atenţie nedorită? Nu, i-a răspuns ea, trosnindu-şi oasele în timp ce se întindea.

Nu mai avea chef de somn.

Qadir a suflat în flacără până când în palmele sale n-au mai rămas deeât câţiva tăciuni. Desenele de pe braţe s-au estompat şi ele până când abia se mai vedeau în întuneric. Loulie aflase cu mult timp în urmă că îi apăreau numai când folosea magia focului. Le-a cercetat îndelung cu privirea, poposind asupra celor mai puţin atrăgătoare.

— Aşadar te-ai hotărât să vorbeşti din nou cu mine, i-a spus el.

Ea a mormăit ceva nedesluşit.

— Ce convenabil! a continuat el, schiţând un zâmbet vag. Tocmai mă gândeam că ar fi

Scanned with CamScanner

ciudat ar fi să-ți spun o poveste fără să-ți înfrunt întrebărilc ulterioarc.

— O poveste? a întrebat ea, trăgându-şi păturile de jur împrejur ca pe un scut.

— Tc-ai supărat pe mine pentru că am omis să-ţi spun adevărul, așa că m-am gândit să-ţi cer iertare, oferindu-ţi o lecţie de istorie.

— Cu tema?

— Eu însumi, i-a răspuns el, ridicând o sprânceană.

— Şi despre ce-ar fi vorba? l-a întrebat ea, cu ochii aţintiţi asupra desenelor lui.

Văzându-i privirea, Qadir și-a pus mâna pe bicepși.

— Îţi voi spune povcstea dcsenelor.

Loulie s-a aplecat în faţă, suficient de aproape ca să distingă punctele de confluenţă ale desenelor. Şi-a amintit cum licăreau ca focul.

— Sunt create prin magie?

— ... oarecum.

— Cum le-ai obținut?

— Unele mi-au fost dăruite, i-a răspuns Qadir după câteva clipe de tăcere. Pe altele le-am primit ca pedeapsă. În cultura mea, fiecare semn are o semnificaţie.

— Ce fel de semnificaţie?

Qadir şi-a schimbat poziţia ca să-i arate antebraţul şi şi-a plimbat degetele de-a lungul venelor. Desenele au ţâșnit la viaţă sub atingerea degetelor sale, licărind în nuanțc dc roșu și auriu.

Scanned with CamScanner

— Sugerează cumva. un foc? l-a întrebat ea, privindu-i-le printre gene.

— Acum uită-te la ăsta! i-a răspuns Qadir, zâmbind.

De data asta şi-a plimbat degetele de-a lungul cotului. Desenele de aici erau mai subţiri şi mai seurte, aducând mai puţin cu dârele lăsate de o pensulă şi mai mult cu urmele lăsate de tăişul unui pumnal.

— Nu-i înţeleg forma, a spus Loulie încruntată.

— Pentru că este simbolul ruşinii.

— Aduce mai degrabă cu o rană provocată de un pumnal.

Qadir a oftat şi şi-a lăsat braţul jos, iar desenele au dispărut.

— Aşa e. Ruşinea mi-a fost gravată în carne cu un pumnal, ca să n-o uit vreodată. Am meritat asta.

Loulie şi-a strâns genunchii la piept. Nu se aştepta să-l audă continuând, aşa că a rămas surprinsă când djinnul a reluat firul poveştii.

— Ţi-am spus cândva că nu mai sunt binevenit în Dhahab. Şi asta pentru că am comis un lucru foarte rău, care în oraşul meu este de neiertat. Aceste semne sunt dovada fărădelegii mele, a adăugat, arătându-i simbolurile de pe piele.

— Dar cu ce ai greşit?

Qadir a deschis gura, apoi a închis-o.

— Prefcr să nu-ţi spun. E o povcste lungă şi înspăimântătoare, pe care aş vrea să ţi-o

Scanned with CamScanner

împărtășesc fără riscul de a ne auzi cineva, i-a răspuns el, răsuflând încet. Însă pot să-ți dezvălui ceva. Busola pe care o purtăm cu noi găzduiește sufletul unei femei-djinn pe nume Khalilah.

Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit când i-a pronunțat numele.

— Am fost lăsat să putrezesc într-o temniță, dar Khalilah m-a salvat. Mi-a călăuzit pașii spre deșertul din ținutul vostru și m-a condus mereu prin puterile ei magice.

A scotocit prin traista nemărginită și a scos busola. Loulie se întrebase mereu de ce o privea cu atâta tandrețe.

— Ea poate să găsească... lucruri?

— E o erafă, hărăzită cu abilitatea de a ghici viitorul. Chiar şi după moarte poate să localizeze oameni și obiecte, preves- tindu-le destinul.

Qadir s-a oprit încruntat, apoi a continuat:

— Drumurile ni s-au separat la un moment dat, iar ea a pierit ucisă de vânători înainte să apuc s-o salvez. Când am reușit s-o localizez, tatăl tău o găsise deja sub forma busolei. Am mers pe urmele ei și așa am ajuns în tabăra ta.

Layla Najima al-Nazari, se pare că stă scris în destinul meu să-ți salvez viața. Loulie nu avea să-i uite niciodată vorbele. Îi schimbaseră viața. Iar busola - și-a îndreptat oehii spre obiectul colbuit din mâinile lui Qadir - îi salvase viața.

Când s-a uitat din nou la Qadir, i-a văzut

Scanned with CamScanner

ochii întunecaţi şi furtunoşi.

— Ce a însemnat ea pentru tine? l-a întrebat cu glas duios.

— O prietenă, a murmurat Qadir. Cea mai bună şi dragă prietenă.

Tăcerea care s-a aşternut apoi a fost atât de fragilă, că Loulie nu s-a încumetat s-o frângă. Mânată de impuls, s-a târât spre el şi i-a pus mâna pe umăr. Qadir a tresărit.

— Ce e asta? Îneerci să mă alini? Mă aşteptam să-mi pui alte întrebări.

— Nu sunt o încuiată, Qadir. Îmi dau seama când suferi.

A fost uimită de reacţia lui şocată. Şi chiar uşor jignită.

— Ce e? Chiar crezi că am inima de piatră?

Şi, minunea-minunilor, djinnul a pufnit în râs. Un râset sineer, izvorât din suflet, pe care îl auzise doar de două ori în viaţă. Ultima oară fusese când îi dăruise simsirul. Qadir izbucnise în râs eând Loulie îi sugerase să-l poarte mai degrabă pentru alura înspăimântătoare pe care i-o conferea decât în scop practic. Amintirea încă îi însenina gândurile.

— Pe toţi zeii! a exclamat ea, zâmbind. Cine eşti şi ce-ai făcut eu partenerul meu posomorât?

Qadir era mult prea ocupat să râdă în hohote pentru a-i putea răspunde. Loulie se întreba, nu pentru prima oară, dacă nu cumva trecutul era cel care îl ţinea ancorat în

Scanned with CamScanner

melancolie.

Când şi-a recăpătat în cele din urmă cumpătul, djinnul a ţintuit-o cu privirea şi a întrebat-o:

— M-ai iertat?

— Da, i-a răspuns Loulie, oftând adânc. Cu condiţia să nu mă mai minţi vreodată.

— S-a făcut, a încuviinţat el, privind traista nemărginită. Asta înseamnă că rămâne la mine?

— Dar care-i rostul? Doar *eu* sunt negustoreasa.

A tăcut când a observat cum scoate colierul din faldurile mantiei sale. S-a retras când l-a văzut.

— Linişteşte-te! L-am neutralizat. Dar mi-ar fi mai uşor să-l transport în traistă.

Loulie l-a ignorat, stând cu ochii aţintiţi asupra colierului.

— Ce ai de gând să faci cu el?

Una era să găseşti un cămin pentru relicvele pierdute şi alta să dai cuiva o comoară străveche şi primejdioasă.

— Poate ar trebui să-l îngropăm undeva în deşert.

— Sau să-l păstrăm, a spus Qadir cu o privire aspră.

— Asta e cea mai *proastă* idee.

— Ai încredere în mine! i-a răspuns el, strecurând din nou relicva printre faldurile robei sale. Ştiu că în legendele voastre e o entitate malefică, dar în cultura noastră un ifrit

Scanned with CamScanner

e ambiguu moral. Lasă-mă să stau de vorbă cu ea!

— Vrei să vorbeşti cu o asasină? l-a întrebat Loulie, cu o privire mânioasă. N-ai decât să faci ce vrei, dar eu n-am de gând s-o iert pentru ce i-a făcut lui Ahmed.

— Te deranjează că un asasin a ueis alţi asasini? a ripostat Qadir, ridicând o sprânceană.

— Mă deranjează crimele. Punct!

Crimele. Gândul i-a zburat la asasinul în negru despre care vorbise cu beduinul.

— Prea bine atunci, i-a răspuns Qadir, citindu-i parcă gândurile. Dacă deteşti atât de mult crimele, atunci bănuiesc că n-o să încerci să te răzbuni pe un oarecare asasin, cunoscut sau nu.

— Fireşte că nu.

Ştia şi fără să vadă reacţia lui Qadir că o luase gura pe dinainte. Aşa se întâmpla mereu când mintea. S-a ridicat iute în picioare.

— Mă duc să mă plimb puţin prin tabără înainte de culcare.

Qadir i-a oferit în tăcere un felinar cu o flacără prin care putea s-o vegheze.

— Îţi faci mai multe griji decât mama, i-a spus ea, luând felinarul.

— Ai tendinţe autodistructive, i-a răspuns el, oftând. Am de ce să-mi fac griji.

Loulie şi-a dat ochii peste cap şi a ieşit. Se bucura că djin- nul nu-i putea vedea acum chipul, căci era convinsă că lupta purtată în

Scanned with CamScanner

suflet i se reflecta în priviri. Loulie nu ştia ce să facă - dar ceva tot trebuia să facă.

Nu-i stătea în fire să dea uitării trecutul.

Scanned with CamScanner

37. MAZEN

Vocea Aishei era lină ca o boare de vânt, dar în tăcerea covârșitoare din cort era destul de răsunătoare ca să-l trezească.

— Trezește-te, prințe!

Mazen s-a ridicat încet în capul oaselor, frecându-și ochii buimaci de somn, în timp ce mintea-i încleiată încerca să înțeleagă unde se afla și ce se întâmpla: era în mijlocul deșertului, la mare depărtare de tabăra de beduini de unde plecaseră cu trei zile în urmă, în drum spre Ghiban.

Privea cu ochi adormiți împrejurimile cortului, scăldate în nuanțele aurii ale zorilor. Lucrurile lor zăceau neatinse, iar ținutul era neschimbat. Însă liniștea era o cu totul altă poveste.

Aisha stătea ghemuită lângă el, cu o expresie încruntată pe chip. Și-a dus degetul la buze și a murmurat un singur cuvânt.

Ghouli.

Mazen s-a ridicat în picioare, tremurând. N-a protestat când Aisha a început să-i dea ordine în șoaptă, spunându-i să strângă cortul și să adune proviziile.

Acalmia stranie era atât de apăsătoare, că fiecare respirație părea mult prea răsunătoare, iar flecare pas, un scârțâit strident. Liniștea mai că reușea să înăbușe chiar și suflarea

Scanned with CamScanner

vântului, ca și cum lumea își ține răsuflarea. Era oare opera aceloraşi ghouli pe care îi evitaseră cu câteva zile în urmă?

Şi-a stăvilit cu greu spaima în timp ce a strâns cortul împreună cu Aisha, alăturându-se apoi negustoresei și gărzii ei de corp. Toți arătau ca vai de lume, înfofoliți în mai multe straturi de haine, ca să se protejeze de frigul biciuitor de dimineață. Loulie își pusese până și roba de negustorească peste hainele simple pe care le purta de obicei și tot tremura de frig. Mazen empatiza cu ea; nici mantia fratelui său nu părea mai adecvată.

Loulie și Qadir i-au salutat seurt din cap, apoi s-au urcat pe cai în liniște.

Era o regulă tacită ca nimeni să nu vorbească.

Mazen nu realizase cât de zgomotos era deșertul decât în clipa în care s-a așternut tăcerea mormântală. Se simțise tulburat şi ultima oară când străbătuseră aeeeași liniște stranie. Însă acum era și mai cumplită. Dispăruseră până și fâșâitul nisipului și șoaptele vântului. Nu acordase niciodată prea multă atenție zgomotului de copite pe pământ, dar acum fiecare tropăit al cailor părea de-a dreptul tunător.

Călătoria prin deșert era mereu o aventură obositoare, dar străduania de a înăbuși toate sunetele o făcea de două ori mai istovitoare. Fiecare mișcare părea deodată extrem de primejdioasă: foșnetul echipamentului de

Scanned with CamScanner

fiecare dată când se mișca în șa, scârțâitul scăriței ori de câte ori dădea pinteni calului ca s-o ia într-o altă direcție sau chiar și șuieratul nisipului care i se prelingea printre haine.

Mazen își freca mâinile ca să se încălzească, încercând să-și alunge din minte gândul că avea gâtul cumplit de uscat și că era prea neliniștit ca să ia burduful cu apă din șa. Și ceilalți păreau să treacă prin aceeași stare de nesiguranță. Purtau cu toții pe chip masca îngrijorării, mergând încruntați și aduși de umeri ca sub o povară nevăzută. Aisha părea o stană de piatră, stând cu ochii ațintiți în față și degetele încleștate pe frâu.

Ceasurile treceau unul câte unul. Mazen cerceta cu teamă împrejurimile. Cel mai adesea o privea pe negustoreasă, care - când nu-și consulta busola - întorcea ochii spre el. Gestul ei îl făcea mereu să se crispeze. Cu fiecare privire pe care i-o arunca, Mazen devenea tot mai convins că Loulie vedea dincolo de masca pe care o purta pe chip. La un moment dat, paranoia îmbinată cu oboseala i-au încețoșat vederea, prefă- când-o pe negustoreasă într-o pată ostilă printre dunele roșiatice de nisip. Și-a întors tulburat privirea de la ea.

Prințul a analizat fiecare mișcare, fiecare privire și fiecare sunet până când tăcerea mormântală s-a spulberat brusc, ca prin minune. Soarele se afla deja la asfințit, aruncând de jur împrejur umbre care

Scanned with CamScanner

transformau unduirile nisipului în valuri parcă sculptate. Ţipătul îndepărtat al unui uliu a străpuns tăcerea și apoi vântul a început să șuiere deodată, aruncându-le nisipul în față. Qadir a scos un oftat adânc și prelung.

— A trecut pericolul, a mormăit Aisha, cu glasul răgușit de cât nu mai vorbise.

Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Mazen a și luat din șa burduful cu apă. Lichidul n-avea niciun gust, dar i se părea cel mai bun lucru pe care pusese gura vreodată. A trebuit să se forțeze să bea în guri mici și să-i dea burduful și Aishei.

— Credeți că sunt aceiași ghouli pe care i-am evitat cu câteva zile în urmă? a întrebat Loulie, aruncând o privire temătoare peste umăr.

— Cel mai probabil, i-a răspuns Qadir încruntat. Deși tenacitatea lor e... neobișnuită.

— E prea mult să cer măcar o *singură* zi de drum lipsită de evenimente? a comentat negustoreasa, oftând.

Apoi și-a fluturat degetele spre Qadir. El i-a dat burduful cu apă. Mazen și-a dat seama că se holba la ea abia în clipa în care Loulie a lăsat burduful jos și l-a privit încruntată.

— Am ceva pe față?

Prinţul avea gândurile atât de împrăștiate, că a rămas complet fără grai. *Se bucura* doar că ceața de pe ochi i se spulberase și că fața ei prindea din nou contur.

Din fericire, Aisha a spulberat tăcerea

Scanned with CamScanner

stânjenitoare.

— E bine că ghoulii sunt foarte lenți, a spus ea. Altfel, după liniștea mormântală, tind să cred că am fi avut de-a face cu o armată întreagă.

Mazen a stocat informația în minte. Știa deja că ghoulii înăbuşă orice zgomot pe unde trec, dar era de ajutor să afle că puteai estima mărimea unui grup de creaturi după liniștea așternută în prezența lor. Folositor și extrem de tulburător.

— Probabil că simt cum duhniți a moarte voi doi, a ripostat Loulie, cu o privire mânioasă.

— Nu mai face pe mironosița, negustorească de relicve ce ești! i-a răspuns Aisha, pufnind. Dacă simt vreo duhoare, atunci e a ta. Doar ai o traistă plină cu relicve. Practic ești o momeală vie.

Cuvintele ei l-au făcut pe Mazen să-și amintească ceva; povestea despre ghouli pe care mama lui i-o spusese cândva. O poveste al cărei început și-l amintea prea bine...

— Există în deşert un grup de djinni-nemorți, care stau cu un picior în ținutul morții și cu celălalt în tărâmul vieții. Simțurile extrem de ascuțite le compensează lipsa altor abilități. Deși sunt aproape orbi, pot să simtă magia de la mare depărtare.

S-a oprit șovăitor, încercând să-și amintească restul poveștii.

— *Sayyidi!* a șuierat Aisha.

Scanned with CamScanner

Ridicându-şi privirea, Mazen a văzut că negustoreasa îl privea cu intensitate. Părea uluită.

— O! a murmurat el, realizând că rostise cuvintele cu glas tare. Îmi pare rău. Mi-am amintit o poveste.

Negustoreasa se uita la el cu ochii mici, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile. Inima i-a stat în loc. Nu, se uita la el de parcă ar fi văzut *dincolo* de masca pe care o purta pe chip...

A zărit cu coada ochiului ceva zburându-i pe la ureche.

Cu un şuierat de vânt. Apoi s-a auzit o bufnitură când obiectul s-a înfipt în nisip.

Urmând privirile uluite ale celorlalţi, a văzut o săgeată ivindu-i-se la picioare. Şi-a dus mâna la obraz, dar n-a simţit nici urmă de zgârietură, nici dâră de sânge. Doar o durere închipuită, stârnită de spaimă.

Apoi s-a declanşat iadul.

O altă săgeată a trecut pe lângă ei. Apoi încă una şi încă una - o *salvă* de săgeți, printr-un nor de nisip. Una a zburat pe deasupra umărului negustoresei. Alta a atins în treacăt calul lui Mazen. Animalul s-a ridicat pe picioarele din spate, nechezând de spaimă, iar Mazen a icnit când şi-a înfipt călcâiele în crupa lui. A reuşit să rămână în şa doar ţinând frâul strâns în mâini.

Şi-a liniştit calul cât să străbată cu privirea perdeaua de nisip. Inima i-a stat în loc când i-

Scanned with CamScanner

a văzut pe atacatori: o armată de siluete albe, înveşmântate în negru, cu orbitele goale pe sub glugile de pe cap. Dacă nu i-ar fi trădat membrele neobişnuit de lungi şi de deşirate, dar şi ochii goi de orice expresie, ar fi putut să fie luaţi cu uşurinţă drept oameni.

Mazen voia deopotrivă să ţipe şi să plângă.

— De unde au apărut? a întrebat negustoreasa, cu glas şoptit.

Garda ei de corp a prins-o de mână.

— Loulie! a spus bărbatul încet. Sunt prea mulţi. Trebuie să fugim!

Negustoreasa şi-a privit busola. Chiar şi Mazen şi-a dat seama că era inutilă, căci acul i se învârtea ameţitor. Loulie a băgat-o în buzunar, oftând din rărunchi.

Şi au luat-o la fugă.

Dar nu aveau cum să scape din calea ghoulilor. Urlete şi ţipete înspăimântătoare străfulgerau deşertul în timp ce creaturile din tărâmul morţii îi atacau din toate părţile. Mazen s-a aplecat în şa ca să evite o săgeată doar pentru ca alta să-i străpungă pantalonii. Un strigăt de deznădejde i-a scăpat printre buze când s-a lipit de spinarea calului. Doar printr-un efort uluitor de concentrare a reuşit să se strecoare printre creaturile ce-i ţineau calea.

Loulie nu făcea niciun efort. A văzut-o cu coada ochiului îndreptându-se direct spre un ghoul fără să stea vreo clipă pe gânduri. Dar creatura s-a repliat înainte să cadă, flutu-

Scanned with CamScanner

rându-și sabia prin aer și sfâșiindu-i mantia. Loulie a scos un strigăt, atrăgându-i astfel atenția gărzii ei de corp. Qadir s-a uitat peste umăr, căscând ochii de groază. S-a liniștit doar în clipa în care Loulie i-a făcut semn că era teafără și nevătămată.

Dar ochii lui erau... stranii. Străluceau neobișnuit de tare și.. licăreau?

Mazen a scos un icnet. *Licăreau* ca focul.

Qadir l-a străfulgerat cu privirea. Apoi a clipit de câteva ori şi focul straniu a dispărut la fel de repede cum apăruse. Qadir s-a întors fără să rostească niciun cuvânt.

Mazen se holba la el tulburat. Se întreba dacă nu cumva îşi pierdea minţile.

Dar n-a zăbovit prea mult asupra priveliştii atât de ciudate. Nu putea s-o facă - nu în preajma unei hoarde de siluete învcșmântate în negru, care se apropiau amenințător. Armata de ghouli devenise tot mai compactă, creaturile stând atât de înghesuite unele în altele că păreau un nor de furtună în mișcare. Inima i-a stat în loc când şi-a dat seama că erau înconjurați.

— Ambuscadă! a strigat Aisha exact în clipa în care Mazen se întreba în gând: *Cum vom scăpa oare de aici?*

Hoaţa şi-a încleştat mâinile pe frâie.

— Ghoulii sunt prea bine organizați pentru o hoardă obișnuită, a strigat ea prin haosul înconjurător. Cineva îi controlează.

— *Unde?* a întrebat negustoreasa, iar vocea

Scanned with CamScanner

i s-a frânt în clipa în care s-a ferit din calea unei săgeți. Unde e acest conducător genial despre care vorbești? Pentru că dacă nu dăm de el suntem ca și morți. Suntem...

— Loulie!

Vocea lui Qadir abia s-a auzit, dar resemnarea din ea l-a făcut pe Mazen să se înfioare. Apoi l-a văzut pe bărbat ridi- cându-și brațul. Și atingându-și încheietura ușor, cu o mișcare care i-a făcut pielea să strălucească nefiresc în bătaia soarelui.

Negustoreasa s-a crispat în șa.

— Nu!

Răspunsul a fost atât de brusc, iar teroarea de pe chipul ei, atât de palpabilă, că Mazen și-a pierdut și ultima fărâmă de curaj.

— Ce e? i-a întrebat el, plimbându-și cu disperare privirea de la unul la altul. Ce s-a întâmplat?

Dar Qadir o privea doar pe Loulie.

— Ai încredere în mine! i-a spus el încet.

Păreau că se înțeleg doar din priviri. Apoi Loulie a încuviințat din cap, fără tragere de inimă.

— Atunci continuăm să mergem până în mijloeul hoardei, a spus Qadir.

— *Vrei* să mori? l-a întrebat Aisha, săgetându-l cu privirea.

Cum nici Loulie, nici Qadir nu i-au răspuns, Aisha s-a întors spre Mazen. În ochi i se citea o disperare pe care prințul nu o mai văzuse nicicând. Se aștepta ca el să se

Scanned with CamScanner

împotrivească. Dar.

Dar el nu avea nicio putere aici. N-o avusese niciodată.

— Nu avem alte idei, a murmurat el gâtuit de emoţie, reuşind cu greu să dea glas următoarelor cuvinte. Oricare ar fi planul vostru, e mai bun decât nimic.

— Nu e niciun plan, a ripostat Aisha, fără mânia-i obişnuită, căci fiecare fibră din trup părea să-i trădeze disperarea. E curată sinucidere.

Mazen a deschis gura. Apoi a închis-o. Nu avea puterea să ofere încurajări eând nici el nu mai credea în ele.

Aisha a strâns frâiele, dând pinteni calului.

— Stai în spatele meu! i-a strigat ea. Dacă zeii tăi sunt miloşi, poate că ne vor cruţa viaţa.

S-a întors şi a pornit în galop după Loulie şi Qadir, spre toiul vâltorii.

Scanned with CamScanner

38. Mazen a murmurat o rugă și a dat pinteni calului.

Scanned with CamScanner

39. LOULIE

Am încredere în tine, Qadir.

În clipa în care djinnul şi-a atins desenele de la încheietura mâinii, Loulie a înţeles ce voia să facă. Erau prea mulţi ghouli pentru a putea fi învinşi cu săbii şi pumnale. Qadir îi sugera astfel să recurgă la o armă cu totul diferită: la magie. La magia *lui*. La focul care avea să-i salveze, dar şi să-i condamne.

O rugase să aibă încredere în el. Şi asta urma să facă. Îşi încredinţase de multe ori viaţa în mâinile lui; măcar atât putea să facă şi ea - să creadă cu tărie că şi-o putea apăra pe a lui. Cât despre ea... avea să-l apere la rândul ei. Nu era atât de nevolnică încât să nu-i păzească spatele cum o făcea şi el de atâtea ori.

— Am încredere în tine, Qadir.

Loulie a murmurat cuvintele cu buzele amorţite, iar gho- ulii s-au năpustit asupra lor. Revărsând salve de săgeţi asupra lor, în timp ce vederea i se înceţoşa de lacrimi. În timp ce Qadir şi-a fixat privirea în faţă şi desenele de pe braţele lui au început să strălucească.

Am încredere în tine. Am încredere în tine. Am încredere în tine. Cuvintele îi răsunau năucitor prin minte.

Qadir a ridicat mâna. Degetele i-au scăpărat scântei. Însemnele de pe piele au

Scanned with CamScanner

strălucit din ce în ce mai tare, până când djinnul a părut să ardă ca o torță în nuanțe orbitoare de roșu și auriu.

Loulie și-a desprins privirea de la el. Și a răsuflat adânc. De câteva ori...

A auzit un trosnet sub copitele cailor. Urmat de un sunet straniu, dar familiar - șuieratul nisipului mișcător.

Fata și-a ațintit privirea în pământ exact la timp ca să vadă cum din loc în loc se cască hăuri. Șocul i-a înnegurat gândurile, în vreme ce nisipul i-a trepidat sub picioare, dezvăluind o capcană care nu se afla acolo cu câteva clipe în urmă.

A deschis gura - să țipe sau să strige după ajutor -, când ceva i-a împins calul, împiedicându-l să se prăbușească în hău. Loulie s-a răsucit în șa. Și l-a văzut pe Qadir galopând spre prăpastia din nisip cu mâna întinsă, în timp ce focul de pe pielea lui nu mai făcea decât să pâlpâie.

Pentru o clipă, timpul a părut să se oprească în loc. Qadir a privit-o cu disperare. Și-a depărtat buzele.

Și a plonjat cu calul în abis.

Loulie și-a dat seama ca prin vis că i-a strigat numele urlând. Că a sărit de pe calul înspăimântat și s-a năpustit spre prăpastie.

A auzit pașii prințului și ai hoaței pe urmele ei. Strigând-o cu disperare.

Nu!

A luat-o la goană spre hăul căscat în nisip.

Scanned with CamScanner

Nu!

Hăul era plin de fier. Pereţii erau plini de ţepuşe îndreptate spre mijloc ca nişte dinţi strâmbi. De pe vârfuri se prelingeau picături de sânge argintiu şi stacojiu. Calul lui Qadir sângera la pământ, sfâşiat de moarte. Iar lângă el, ţintuit printre fiarele contorsionate, zăcea într-o baltă de sânge argintiu.

Qadir.

Loulie a început să urle.

Scanned with CamScanner

40. LOULIE

Cândva, Loulie trăise un coşmar.

Şi, ca toţi cei bântuiți de coşmaruri, s-a trezit în cele din urmă şi l-a ferecat într-un colţişor al minţii. Dar, deşi începuse să se priceapă foarte bine să învăluie visele urâte în uitare, amintirile încă îi bântuiau somnul. Vedea trupurile sfârtecate ale părinţilor ei. Şi tabăra mistuită de flăcări. Şi simţea atât de tare duhoarea morţii, că uita să mai respire.

Qadir era cel care o trezea atunci din vis. „Făceai feţe-feţe în somn. Şi nu mi se pare frumos să mă holbez la tine."

Şi ca prin minune coşmarul dispărea. Căci, atât timp cât nu-şi găsea locul nicăieri - alături de *nimeni* -, nu avea să mai fie nevoită să trăiască din nou aceeaşi suferinţă sfâşietoare.

Dar se înşelase.

Pentru că trăia acum un alt coşmar, din care Qadir nu avea s-o mai trezească. Acum îi urla numele cu disperare. Dar, indiferent de câte ori îl striga, nu îi răspundea.

— La naiba!

Loulie a realizat vag că Aisha stătea lângă, cu faţa pământie, cu ochii aţintiţi în hău.

— Garda ta de corp era un *djinn*?

Trebuie să-l trezesc pe Qadir: Cuvintele păreau o ancoră menită s-o înrădăcineze într-un loc sigur, neatins de timp. Când Aisha i-a

Scanned with CamScanner

pus mâinile pe umeri, Loulie a dat-o la o parte.

— Se apropie.

Abia a auzit vocea lui Omar printre bătăile frenetice ale inimii.

Era oarecum conștientă de picăturile de sânge argintiu de pe tăișurile armelor și de iscusința cu care fuseseră amplasate de jur împrejurul hăului. Dar nimic din toate astea nu conta. Avea ochi numai pentru Qadir. Se aștepta să-l vadă deschizându-i pe ai lui și *uitându-se* la ea, când zgomotul unei încăierări i-a atras atenția.

Pași frenetici. O încleștare de arme. Și un șuierat strident și sălbatic.

Când s-a întors cu pumnalul în mână, a fost prea târziu. Câțiva ghouli au înșfăcat-o pe la spate, ținând-o atât de strâns, că toate zbaterile ei s-au dovedit zadarnice. Se agățau de ea ca niște lipitori.

A început să țipe.

— Șșt, nu mai țipa! a spus o voce în tot acest haos, iar Loulie a încremenit.

Apoi posesorul vocii a izbucnit în râs, scoțând un sunet ca un horcăit, venit parcă din niște plămâni plini de nisip.

— Ce onoare să dau nu peste una, ci peste *două* legende!

Negustoreasa a ridicat privirea. Și s-a holbat.

Străinul era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, părând mai degrabă o umbră,

Scanned with CamScanner

nicidecum un om. Nu i se zăreau decât ochii întunecați printre faldurile eșarfelor care-i ascundeau chipul.

Vânătorul în Negru. Ucigașul de djinni fără nume.

Și-a amintit atingerea unui pumnal pe gât. Râsete. Și sângele care i se prelingea pe piele.

Ce preferi, fetite? Moartea sau sclavia?

O negură deasă i s-a așternut peste gânduri. Și, fără să mai ezite nici măcar o clipă, s-a năpustit asupra lui cu un strigăt sălbatic. Străinul a privit cu chipul lipsit de expresie cum ghoulii o țin pe loc, obligând-o să îngenuncheze. Avea un licăr malițios în ochi, care fetei îi stârnea amintiri scăldate în sânge.

Ce avem noi aici? O fetiță? Ce trofeu râvnit vei fi...

Amintirile se împletcau cu realitatea când Loulie s-a prăbușit în genunchi. Vederea i s-a întunecat, atacând-o cu imagini din coșmarurile pe care le crezuse ferecate cu mult timp în urmă într-un colțișor al minții. O vedea pe mama ei agitând un borcan prin aer, grăbind-o să se ascundă, în timp ce atacatorii le-au luat tabăra cu asalt. Vedea corturile mistuite de flăcări. Și trupurile sfârtecate ale părinților ei.

Și acum Qadir...

Nu! Durerea îi sfâșia sufletul. *Nu te gândi la asta!*

— N-am crezut că ai gheare atât de ascuțite, Negustorească de la Miezul Nopții.

Scanned with CamScanner

Vânătorul s-a întors înainte ca ea să riposteze, ațintin- du-și acum privirea asupra lui Omar, îngenuncheat la rândul lui de ghouli.

— Mă distrează să te văd redus la o simplă escortă, prințe.

Aisha, care stătea suficient de aproape de Mazen cât să-i atingă umerii, a șuierat printre dinți.

— Cum îndrăznești să-i vorbești regelui meu de parcă.

Vânătorul a plesnit-o cu putere peste față, clătinându-i capul pe umeri.

Loulie n-ar fi putut să spună care dintre ei a părut mai şocat - Aisha sau prinţul.

Vânătorul a plescăit.

— N-ai ştiut niciodată când să-ţi ţii gura, bint Louas, a spus apoi, privind-o printre gene. Ţine-ţi limba ferecată sau rămâi fără ea!

Aisha a clipit încet de câteva ori.

— Stai o clipă! *Imad?*

Vânătorul nu i-a răspuns. Nu în limba lor, cel puţin. A scos nişte sunete guturale stranii, care aduceau mai degrabă a mârâieli decât a cuvinte. Cei doi ghouli care o ţineau captivă pe Aisha i-au aplecat capul în pământ, ca într-o plecăciune adâncă.

— În carne și oase. Mă simt copleşit de faptul că unul dintre hoții lui Omar își amintește numele meu.

Vânătorul rostea cuvintele plin de venin. Apoi și-a îndreptat din nou privirea asupra

Scanned with CamScanner

prințului. Omar arăta de parcă și-ar fi dorit să se îngroape în nisip. Iar Imad părea dornic să-i îndeplinească dorința.

— Ce feste ne joacă viața, prințe! Îți mai amintești de ultima noastră întâlnire? Când m-ai obligat să mă ploconesc în fața ta și să-mi cer iertare pentru fărădelegile *tale*?

A făcut un pas înainte, călcând în tăcere pe nisip. Loulie și-a ațintit privirea asupra mâinilor lui bandajate și diforme.

— Ei bine? a spus Imad, cercetându-l pe prinț.

Omar îl privea cu o expresie vădit neputincioasă. Niciun licăr de recunoaştere nu-i scânteia în ochi.

— Regele meu nu-și irosește vorbele pe un trădător ca tine, a ripostat Aisha.

Imad nici nu s-a întors spre ea.

— Nu-ți mai atrag încă o dată atenția, micuță hoață. Dacă n-ai de gând să-ți ții gura, o să te oblig eu.

Aisha i-a aruncat o privire sfidătoare, iar prințul a intervenit, spunându-i cu glas aspru:

— În numele zeilor, Aisha, dă-i ascultare!

S-a întors apoi spre Imad, afișând o bravadă care s-a spulberat iute sub privirea grea a acestuia.

— Ce vrei? Dacă-ți dorești aur...

— Aur? Ha, ha! Ai putea să-mi oferi întregul regat și nici n-aș clipi. Nu, nu aur vreau. Te vreau pe tine.

A șovăit, cu ochii țintuiți asupra lui Loulie.

Scanned with CamScanner

— Şi o vreau şi pe ea.

— N-ai decât să putrezeşti în adâncurile unui hău!

Lui Loulie i-au scăpat cuvintele înainte să-şi dea seama ce spune.

Imad şi-a scos eşarfa de la gură, dezvăluind un zâmbet maliţios şi nişte dinţi strâmbi.

— Ca prietenul tău djinn atât de jalnic?

Loulie a văzut roşu în faţa ochilor. S-a năpustit spre vânător cu un strigăt sălbatic, reuşind să scape din strânsoarea unuia dintre ghouli. Dar n-a apucat să facă bine un pas, că alţi trei s-au şi desprins dintr-un grup alăturat şi au ţintuit-o pe loc. Unul i-a ars un pumn în stomac, iar Loulie s-a aplecat, rămasă fără suflu.

— Toate femeile sunt acum atât de neascultătoare? a întrebat Imad, oftând.

Fata avea obrajii brăzdaţi de lacrimi, dar nu de durere.

— Dă-mi-l înapoi! a şoptit ea.

— Mă crezi cumva vreun zeu? i-a răspuns Imad, ridicând o sprânceană. Mă simt măgulit, negustoreaso. Dar, deşi e profesia mea să iau vieţi, mă tem că nu mă ocup să le şi dau înapoi.

Ultimele urme de mânie s-au stins, lăsând în loc un val nimicitor de suferinţă, care i-a măturat lui Loulie până şi ultima fărâmă de putere pe care o mai avca. S-a prăbuşit în genunchi, plângând în hohote.

— Nu mă aşteptam ca atotputernicul Rege

Scanned with CamScanner

al celor Patruzeci de Hoţi să călătorească însoţit de un djinn.

Vocea lui Imad părea doar o şoaptă în vâltoarea suferinţei fetei.

— Nu mi-a venit să cred când ghoulii mi-au spus că au mirosit unul. Şi atunci m-am gândit că n-ar fi rău să întind o capcană. Mă bucur că am făcut-o. Nici nu vreau să mă gândesc ce haos ar fi provocat djinnul vostru cu magia lui.

Imad a pocnit din degete şi a spus ceva în aceeaşi limbă stranie, alcătuită din mormăieli şi icnete. O poruncă, şi-a dat seama Loulie când ghoulii au început s-o înghiontească şi să-i scotocească printre faldurile robei. I-au luat pumnalul lui Qadir şi i-au smuls inelele de pe degete. Un altul a înşfăcat din şa traista nemărginită.

Negustoreasa a privit apoi cu chipul lipsit de expresie cum îi fură armele Aishei şi îi smulg lui Omar centura cu pumnale negre de la brâu. Prinţul a tresărit când au întins mâna după brăţara de la braţ. A mormăit ceva - o rugăciune, poate. Unul dintre ghouli i-a desfăcut închizătoarea.

Loulie l-a văzut pe înaltul prinţ, apoi, într-o clipită, Omar a dispărut, lăsând locul unui tânăr cu ochii aurii şi strălucitori. S-a holbat la Mazen fără să înţeleagă nimic.

— Ce truc e ăsta? a întrebat Imad, ştergându-şi brusc zâmbetul de pe buze.

Omul din faţa ei era, fără urmă de îndoială,

Scanned with CamScanner

prințul curios și neghiob pe care îl salvase în souk. Tânărul îndrăgostit de povești și de aventuri. Singurul membru din familia regală a cărui companie Loulie o considera tolerabilă.

Oricât ar fi clipit, imaginea prințului Mazen rămânea neschimbată. Poveștile, latura lui mai moale pe alocuri - nu avuseseră niciun sens. Până acum.

În tot acest timp, călătorise însoțită de cu totul altcineva.

Prințul n-a răspuns, privindu-l precaut pe Imad.

— Dar cum? a întrebat acesta, întinzând mâna dornic parcă să-l atingă.

Multe lucruri s-au întâmplat atunci.

Aisha bint Louas, care stătuse până în acel moment în genunchi, cu capul pleeat în pământ, s-a năpustit deodată asupra unuia dintre ghouli. Și-a recuperat o sabie de la creatură și i-a și zburat capul de pe trunehi. Apoi, într-o fracțiune de secundă, l-a atacat pe Imad cu simsirul. Și..

S-a auzit un strigăt. Picături stacojii au căzut pe nisip. Mâna bandajată a lui Imad era plină de sânge.

— Târfă cc ești!

A străfulgerat-o cu o privire ucigătoare când a luat un pumnal și a atacat-o pe Aisha. Din prima lovitură i-a aruncat simsirul din mână. Din a doua i-a zburat și sabia. Cu a treia i-a crestat fața, smulgându-i un strigăt.

Scanned with CamScanner

Cu a patra i-a tăiat umărul.

Imad şi-a continuat atacul frenetic până când nisipul s-a înroşit de sângele Aishei.

Apoi şi-a ridicat pumnalul în aer şi...

— Opreşte-te! a strigat prinţul, aşezându-se în faţa Aishei cu braţele întinse. Te rog! a murmurat cu glasul frânt.

Imad s-a oprit. Dar îl privea cu atâta ură, că Loulie s-a temut că avea să-l ucidă. Însă după aceea şi-a băgat încet pumnalul în teacă şi le-a dat o poruncă ghoulilor.

Scanned with CamScanner

41. Ultimul lucru pe care Loulie l-a mai văzut a fost acesta: prințul Mazen ghemuit deasupra trupului inert al Aishei, cu ochii înotând în lacrimi. Apoi a simțit o lovitură în moalele capului. Atât de cumplită, că a lăsat-o fără suflare. Şi-n cele din urmă, ca o binecuvântare, s-a așternut întunericul.

Scanned with CamScanner

42. MAZEN

Mazen s-a trezit printre ruinele unei temnițe sau, cel puțin, așa părea. Razele lunii pătrundeau în încăpere prin găurile din tavan, luminând praful de pe podea și conferindu-i o nuanță albicioasă precum a oaselor, ceea ce nu prevestea nimic bun. Celula era complet goală, cu trei pereți din piatră şi unul din bare groase, de fier. Dincolo de grilaj se afla Imad, alături de un ghoul.

— Sabah al-khair[41], prințe.

— Ce...? a îngăimat Mazen, ridicându-se încet în capul oaselor.

Se aşteptase să fie legat şi să aibă un căluş în gură, dar nu avea cătuşe nici la mâini, nici la picioare.

— Ai dormit bine? l-a întrebat Imad, ridicând o sprânceană.

Mazen a clipit. A deschis gura, dar a încremenit în clipa în care l-au năpădit amintirile. Și-a adus aminte de Qadir, care zăcea fără suflare. De Loulie, care urla după el fără încetare. De Aisha, care sângera de moarte în nisip. S-a apropiat de grilaj, cu sufletul la gură.

— Ce-ai făcut cu Aisha?

Ultimul lucru pe care și-l amintea era cum o zgâlțâia, rugând-o cu disperare *să reziste* - doar era una dintre cei patruzeci de hoți ai lui

Scanned with CamScanner

Omar! Cum de se lăsa ucisă de un asa- sin de rând? Apoi a simţit o durere cumplită şi s-a aşternut întunericul.

— Bint Louas e întreagă, i-a răspuns Imad. Rănită, dar în viaţă. E norocoasă. Ar fi trebuit s-o pedepsesc mai aspru.

A întins mâna şi şi-a încleştat degetele în jurul unei bare. Mazen i-a văzut atunci, prin bandaje, rănile sângerânde lăsate de Aisha.

A făcut prudent un pas înapoi.

— Ce vrei de la noi?

— Sincer să fiu, n-am vrut niciodată nimic de la voi, i-a răspuns Imad, rânjind. Dar acum, că sunteţi aici, se pare că va trebui să-mi schimb planurile.

S-a apropiat de grilaj, suficient cât Mazen să-i distingă trăsăturile chipului în lumina lunii. Era cel puţin la fel de bătrân ca sultanul, cu pielea arsă de soare şi brăzdată de riduri şi cu obrajii şi bărbia acoperite de o barbă sură.

Nu subestima oamenii doar după simpla lor înfăţişare! Acesta era sfatul pe care i-l dădea tatăl lui ori de câte ori aveau de-a face cu politicienii uneltitori de la curte.

O fi fost Imad bătrân, dar nu era deloc ruginit.

Mazen a şovăit, amintindu-şi discuţia purtată mai devreme.

— Îl căutai pe fratele meu, nu-i aşa?

— Corect. Cum am auzit că Omar bin Malik o însoţeşte pe Negustoreasa de la Miezul Nopţii prin ţinuturile noastre, m-am

Scanned with CamScanner

hotărât să sondez terenul. Doar că..., a adăugat, ridicând dintr-o sprânceană, nu pe înaltul prinţ îl am în faţa ochilor, ci pe fratele lui mai mic. Cum de e cu putinţă aşa ceva?

Neghiob cum sunt, m-am lăsat şantajat! Mazen şi-a înghiţit un hohot de râs. Era cu adevărat un neghiob. Să-şi imagineze că era de preferat să cutreiere deşertul în loc să suporte consecinţele evadărilor din palat. Să creadă că se îmbarcase într-o *aventură*.

— Ni s-a părut un avantaj pentru amândoi să inversăm rolurile.

— Serios? Mă îndoiesc că ţi se mai pare acum aşa, nu?

Mazen nu ştia ce-i venea mai tare: să-şi ardă sieşi un pumn sau să-i dea unul lui Imad.

— Nu. Nu mi se mai pare deloc aşa, a murmurat, cercetân- du-l îndelung pe omul din faţa lui. De ce vânezi veşti despre fratele meu? l-a întrebat apoi. Ce treabă ai cu el?

— Vrei să spui că nu ştii cine sunt? i-a răspuns Imad, cu o expresie aspră pe chip.

— Nu cred că am mai purta discuţia asta dacă aş şti.

Imad a şuierat printre dinţi. La început, Mazen a crezut că răspunsul îi era destinat, apoi a văzut că ghoulul care îl însoţea a făcut un pas şi i-a întins un inel cu chei.

— Cum îi...? a îngăimat Mazen, plimbându-şi privirea de la Imad la ghoul. Cum îi controlezi?

În poveştile mamei sale, ghoulii erau nişte

Scanned with CamScanner

ființe libere, care răspândeau groaza pe oriunde treceau, nicidecum niște soldați supuși.

— Te las să meditezi la asta, i-a răspuns Imad, cu o sprânceană arcuită. Ca să ai ce să rumegi cât îl așteptăm pe fratele tău.

Crunta realitate începea să i se înfățișeze în toată splendoarea ei. Mazen își scotocea cu disperare mintea, încercând să-și amintească vorbele lui Imad. Dacă îi cunoștea atât pe Omar, cât *și* pe Aisha.

— Ești hoț?

— Nu sunt un hoț *de rând*, băiete. Sunt unul dintre cei patruzeci de hoți legendari, a spus Imad, apropiindu-se cu un pas și mijind ochii. Cândva am lucrat chiar cu sultanul.

Mazen s-a crispat. Așadar Imad nu era unul dintre hoții lui Omar, ci unul din banda tatălui său. Dar cum era cu putință? Tatăl lui susținea că hoții lui muriseră toți în niște împrejurări tragice cu mult timp în urmă, când Omar preluase titulatura de Rege al celor Patruzeci de Hoți.

— Dacă ai fost unul dintre hoții tatălui meu, de ce-i porți pică lui Omar?

— Asta e treaba noastră și nu te privește pe tine, i-a răspuns Imad, cu un zâmbet vag pe buze. Treaba ta, prinț, e să stai cuminte aici cât timp trimit scrisoarea de răscumpărare.

Și-a împreunat brațele pe piept și s-a rezemat de perete.

— În fine. Deși ești prizonierul meu, n-ar

Scanned with CamScanner

trebui să fii tratat ca oricare altul. Dacă îmi oferi o informație, îți voi face ședereа mult mai plăcută până la sosirea fratelui tău.

— Ce anume vrei să știi? l-a întrebat Mazen, privindu-l cu prudență.

Imad și-a băgat mâna în buzunar. Prințul se aștepta să-l vadă scoțând o armă, dar de fapt a văzut brățara. Și-a pus-o la încheietură și, o clipă mai târziu, a devenit Omar. Mazen s-a holbat la el în timp ce Imad și-a fluturat degetele, care acum nu mai erau diforme.

— Remarcabil, într-adevăr! a spus apoi, cu ochii îndreptați spre Mazen. Cunosc prea bine istoria familiei voastre și știu deja că asta e relicva unui rege-djinn. Dar vreau să știu dacă fratele tău deține și alte relicve ale regilor.

Mazen a șovăit.

Ce importanță are? ar fi vrut să-l întrebe, dar știa că Imad nu i-ar fi răspuns. Văzând că prințul păstra tăcerea, tâlharul a continuat, oftând adânc:

— Nu știu pe cine crezi că protejezi, dar vreau să-ți spun ceva: deși s-ar putea să-l idolatrizezi pe fratele tău - Mazen a fost cât pe ce să pufnească în râs -, nu e deloc un om bun. Indiferent cum a reușit să te convingă să vă inversați rolurile, a făcut-o pentru că mai are motive ascunse.

Mazen s-a încruntat. Exista o legătură, fără îndoială, între relicvele regilor-djinn și „motivele ascunse" ale lui Omar, dar

refuza să sondeze terenul ca s-o găsească.

Scanned with CamScanner

Omar era insuportabil, dar era fratele lui. Ar fi trebuit să fie nebun să aibă mai multă încredere într-un asasin decât în Omar.

— Pune-i fratelui meu întrebarea asta! i-a răspuns Mazen. Până la urmă, nici nu-i treaba *mea*.

Nu știa de unde găsise curajul să dea glas cuvintelor, dar a fost evident că acest lucru l-a surprins mai mult pe el decât pe Imad, care s-a îndepărtat, dând simplu din umeri.

— Ai noroc că am nevoie de tine viu, prințe. Însă nu uita că tu vei purta vina pentru orice neplăcere pe care o veţi îndura tu şi tovarăşele tale de drum! a continuat cu ochii scăpărând scântei.

Mazen a îngăimat doar un biet sunet de protest. Imad l-a ignorat. I-a dat o poruncă ghoulului, iar accsta s-a aşezat supus, cu o sabie în mână, în faţa grilajului de fier de la celula lui Mazen.

— Încearcă să nu-l scoți din sărite! i-a spus Imad, dând să plece.

— Stai puţin! a strigat Mazen, cu mâinile pe barele de fier. Nu-i face rău Aishei sau negustoresei! Te rog!

Însă Imad şi-a văzut de drum. Mazen l-a strigat din nou, dar singurul răspuns pe care l-a primit a fost ecoul propriului glas prin imensitatea înspăimântătoare a coridorului.

A realizat prea târziu că ghoulul îl cerceta intens. O singură privire aruncată asupra chipului său cadaveric şi dezgustător a fost

Scanned with CamScanner

îndeajuns cât să-l facă să se retragă în celălalt capăt al celulei. *Respiră!* şi-a spus în gând. Şi a tras aer în piept. Uşor. Inspiraţie. Expiraţie. Şi-a stăpânit dorinţa sălbatică de a urla la ziduri.

Nu putea să rămână aici. Asta era clar ca lumina zilei. La fel era şi faptul că nu avea cum să evadeze. Nu avea arme şi nu avea nieiun plan. A cercetat celula cu privirea. Nu putea să ajungă la găurile din tavan - erau mult prea sus. Cât des- pre ghoul... chiar de-ar fi reuşit să-I atragă înăuntru, n-ar fi avut eum să-l înfrunte. Şi chiar dac-ar fi avut o armă, nu ar fi ştiut s-o folosească. Singurele lui talente erau să se furişeze, să fugă, să se ascundă.

A încremenit. Şi-a fixat ochii asupra umbrei sale de pe podea.

Oh!

A apucat-o cu mâna. Şi a răsuflat uşurat când aceasta i s-a înfăşurat printre degete. *Mi-o fi luat Imad pumnalele, dar nu poate să-mi ia şi umbra.*

Ghoulul s-a răsucit, adulmecând aerul. Mazen şi-a amintit mult prea târziu că fiinţele nepământene simţeau mirosul magiei. Când creatura s-a întors spre el, prinţul îşi ţinea strâns în mâini umbra - devenită acum o relicvă magieă.

Monstrul l-a privit cu insistenţă. Mazen I-a ţintuit şi el cu privirea. Gândul i-a zburat la sângele stacojiu al Aishei de pe nisip şi la sângele argintiu al lui Qadir de pe săbii. Şi a

Scanned with CamScanner

luat o hotărâre.

Uşurarea pe care a simţit-o ceva mai devreme s-a transformat în hotărâre. *Dacă nu-mi vine nimeni în ajutor, n-am altă şansă decât să mă salvez singur.*

— O! a exclamat el, ridicând umbra în aer cu un gest dramatic. Ce fel de magie mai e şi asta?

Ghoulul a băgat cheia în uşă şi a intrat în temniţă cu paşi împleticiţi. A mârâit şi şi-a întins braţul deşirat. Mazen şi-a luat inima în dinţi şi l-a lovit cu piciorul când creatura s-a aplecat în faţa lui. Ghoulul s-a împiedicat, dar nu înainte de a-şi agita sabia prin aer, crestându-i braţul.

Mazen a încercat să-i ia sabia. A apucat arma de mâner. Ghoulul i-a ars un cot în piept, lăsându-l aproape fără suflare. Prinţul şi-a revenit şi s-a năpustit cu toată greutatea asupra lui. A încercat să-l doboare, însă s-a împiedicat şi au căzut unul peste altul.

Cuprins de spaimă, Mazen a încercat cu disperare să se desprindă din hăţişul format cu membrele deşirate ale gho- ului. Şi-a stăvilit cu greu lacrimile când duhoarea de leş i-a invadat simţurile şi abia a reuşit să-şi recapete eehilibrul când creatura l-a atacat din nou. Şi i-a crestat din nou braţul. Dar de această dată Mazen a reuşit să pună mâna pe mâner.

A urmat o încleştare pe viaţă şi pe moarte.

În cele din urmă, prinţul i-a smuls sabia din mâinile reci ca gheaţa.

Scanned with CamScanner

Spaima i-a dat curajul și puterea de a agita sabia şi de a o înfige de nenumărate ori în pieptul creaturii, până când aceasta s-a transformat într-o masă inertă de muşchi și sânge. Mazen l-a înghiontit cu piciorul. Văzând că ghoulul nu mai mișcă, a zâmbit, apoi a izbucnit în râs și, în cele din urmă, a vărsat tot ce mai avea în stomac într-un colț al încăperii.

Tremura ca varga când s-a șters la gură cu mâna. Instinctul îi spunea s-o ia la fugă, dar l-a ignorat. Loulie și Aisha îi salvaseră viața - refuza să plece fără ele.

---

41 În arabă, „Bună dimineața" (n.t.).

Scanned with CamScanner

43. Nu conta că era un laş. Laşii ştiau cum să dea bir cu fugiţii şi cum să se ascundă, iar asta era bine. Mazen şi-a tras umbra peste cap ca pe o mantie şi a ieşit din eelulă.

Scanned with CamScanner

44. LOULIE

Loulie pendula pe marginea unui iad împărțit în două temnițe: una a durerii și cealaltă a urii. Însă, de cum s-a trezit și și-a zărit temnicerul, furia le-a eovârșit pe amândouă. *Asasinule!* I-a recunoscut roba. N-ar fi putut să uite vreodată imaginea lor scăldată în sângele celor din tribul ei.

A încercat să se ridice în capul oaselor şi aşa a observat că avea mâinile şi gleznele îneătuşate şi pironite în podeaua din piatră presărată cu picuri argintii. Sânge de djinn, şi-a spus ea. Cercetând împrejurimile cu mai multă atenție, a putut distinge ceea ce păreau a fi nişte rădăcini rupte care se iţeau printre crăpăturile din podea. În rest, celula era complet goală, o temniță cu patru ziduri şi o uşă de fier.

Şi-a aţintit privirea asupra lui Imad, care stătea în faţa ei pe un taburet, cu genunchii la piept. I-a analizat ochii adânci ca un abis şi sprâncenele cenuşii. Pistruii spălăciți, care îi străbăteau nasul ca o dâră de sânge. Îşi dorea cu ardoare să-i scoată ochii şi să-i arunce în foe.

Foc! Cuvântul i-a stârnit amintiri, imaginea unei persoane dragi. Şi-a stăvilit durerea înainte să i se cuibărească în suflet.

— Mi-am dat seama de ceva în timp ce

Scanned with CamScanner

dormeai, a spus Imad. Roba pe care o porti... Ești din tribul Najima, nu-i așa?

— Doar o știi prea bine, nu? i-a răspuns ea, cu răsuflarea întretăiată. Asasinule!

Singurul răspuns al lui Imad a fost un oftat de exasperare. S-a mișcat pe taburet. Loulie a simțit o strângere de inimă când a văzut lângă el traista nemărginită. Toate proviziile și relicvele ei se aflau acolo. Toate, în afară de colierul Reginei Dunelor.

Și de simsirul lui Qadir.

Un alt val de durere i-a sfâșiat sufletul. L-a blocat din nou și și-a concentrat atenția asupra lui Imad.

— Cum ne-ai găsit?

Își petrecuse atâția ani crezând că lăsase trecutul în urmă - și acum i se ivise în cale omul ăsta.

Imad a privit-o îngândurat.

— Fără îndoială că ai mai avut de-a face cu ghouli. Le cunoști așadar abilitatea de a lua urma magiei, i-a răspuns el, clătinând din cap. Nu știu dacă ghoulii mei au simțit prezența djinnului tău sau a traistei voastre cu relicve, dar nici nu mai contează. Nimic din toate astea nu te mai poate salva acum.

Nu era întregul adevăr. N-avea cum să fie. Străbătuse de multe ori deșertul împreună cu Qadir fără să fie atacați de ghouli. Și totuși Imad îi controla și se folosise de abilitățile lor ca să găsească ceva. Gândul i-a zburat la prințul Mazen stând ploconit în nisip. Era încă

Scanned with CamScanner

mult prea șocată ca să se simtă înșelată.

— Îl căutai pe prințul Omar, a spus ea.

— Da, îl căutam pe înaltul prinţ, i-a răspuns el, privind-o cu o expresie indescifrabilă pe chip. Imaginează-ţi cât de uluit am fost să dau în schimb de tine şi de prințul Mazen!

Loulie n-a spus nimic. PrinţuI Mazen, Imad, Aisha - erau prea multe variabile necunoscute ca să conceapă un plan. Şi, chiar dacă ar fi putut s-o facă, era ținută captivă într-o celulă.

— Unde suntem? l-a întrebat ea, cercetând împrejurimile goale.

— Într-un loc în care nu vă va găsi nimeni.

Un răspuns criptic. Dar nici nu mai conta dacă era adevărat sau nu. Loulie avea să găsească o cale de scăpare într-un fel sau altul.

— Ce zici să încheiem un târg, Negustorească de la Miezul Nopții? a întrebat-o el apoi, aplecându-se în față. Tu îmi dai informațiile pe care le vreau, iar eu îți răspund la întrebări. N-ai nimic de pierdut.

— Şi de ce aş accepta să vorbesc cu *tine*? i-a răspuns fata, încleştându-şi mâinile în pumni.

Imad a schițat un zâmbet viclean şi înspăimântător.

— Nu vrei să știi cine ne-a angajat pe mine şi pe tovarășii mei cu mulți ani în urmă?

Aceste vorbe au spintecat sufletul lui

Scanned with CamScanner

Loulie ca tăişul unei săbii, spulberându-i pe dată armura pe care şi-o construise în toţi acei ani. *Ar putea să mintă*, şi-a spus în gând. Dar, chiar şi aşa, ticălosul avea dreptate. Nu avea nimic de pierdut.

— Ce vrei să ştii? l-a întrebat ea, cu glasul frânt.

Era mult prea disperată ca să-i mai fie ruşine.

— Aşa te vreau, înţeleaptă femeie.

Apoi Imad a scos din buzunar brăţara pe care ghoulii i-o smulseseră prinţului de la mână, cea pe care o purtase pe tot parcursul călătoriei.

— Hai să vorbim despre magie! a continuat el. Spune-mi, ştii cumva de unde provine relicva asta?

— De unde să ştiu sursa zorzoanelor pe care le poartă prinţul? a ripostat negustoreasa, cu o privire mânioasă.

Ar fi vrut să-şi ardă o palmă pentru că folosise cuvântul ăsta. Nu, nu erau zorzoane, ci *suflete*. Firește că prinţul avusese o relicvă la îndemână - probabil că sultanul deţinea câte una pentru orice ocazie.

— Am crezut că, dacă ar exista cineva care să ştie asta, numai tu ai putea fi, renumită colecţionară de magie.

Imad s-a uitat îndelung la brăţară, apoi şi-a pus-o la mână. În clipa următoare a şi dispărut, iar în locul lui a apărut înaltul prinţ, cu rânjetul lui Imad pe faţă. Loulie a închis

Scanned with CamScanner

gura când şi-a dat seama că se holba la el cu gura căscată.

— Spune-mi, negustoreaso! Djinnul tău era cel care te călăuzea spre relicvele pe care le deții?

Glasul care rostea cuvintele era al prinţului Omar, lucru extrem de tulburător.

— Nu e treaba ta, i-a răspuns ea crispată.

— E o prostie să fii atât de secretoasă când ești la mila mea.

Şi-a împreunat mâinile şi a înclinat capul într-o parte. Loulie se întreba dacă Imad luase cu adevărat înfăţişarea lui Omar sau dacă nu cumva era doar o simplă iluzie.

— Djinnul ăsta al tău... e cel care mi-a nimicit tovarăşii cu mulți ani în urmă?

— Chiar el. Cum naiba de *ai scăpat*?

— Zeii au socotit de cuviință să mă facă mesagerul lor, i-a răspuns Imad încet. Mă aflam la periferia taberei când djin- nul tău a declanşat infernul. Am fost singurul care a scăpat cu viață. Tribul Najima a pierit, tovarăşii mei au pierit. şi cu toate astea misiunea mea nu a fost îndeplinită.

— Misiunea ta? a întrebat Loulie, înfiorată să-i vadă pustiul din ochi.

— Sunt în primul rând hoţ, apoi ucigaş. Nu fac decât să-i distrug pe cei carc stau în calea ţelului meu.

Hoț! Deşertul era căminul multor hoţi, dar. O bandă întreagă îndeajuns de bine pregătită cât să măcelărească un trib? Iar dacă Imad îi

Scanned with CamScanner

cunoştea pe Omar şi pe Aisha.

Oare e unul dintre tâlharii prinţului?

Imad a continuat să vorbească, stârnindu-i un vârtej ameţitor de întrebări.

— Exista o comoară în tabăra ta, negustoreaso. O relicvă atât de preţioasă, că am primit poruncă să-i ucidem pe toţi cei din preajma obiectului pentru ca nimeni să nu-i dezvăluie existenţa. Era relicva unui rege-djinn.

Mintea lui Loulie a fost năpădită de amintiri. *Sunt multe lucruri misterioase în deșert, Foc Drag,* îi spusese cândva tatăl ei. *Dacă vei găsi vreodată asemenea obiecte, va trebui să ai mare grijă de ele, căci ar putea fi relicve fermecate de djinni.*

Şi-a amintit scepticismul cu care l-a ascultat. *Atunci, și busola asta e plină de magie?*

Şi râsul tatălui ei. *Pentru mine n-a mers, dar poate că ție îți va călăuzi pașii.*

Apoi: un djinn aşezat în genunchi în faţa ei, arătând cu mâna spre aceeaşi busolă, după ce toți cei dragi pieriseră. *Layla Najima al-Nazari, se pare că destinul meu e să-ți salvez viața.*

O relicvă care putea găsi alte relicve. Care putea prevesti viitorul. O relicvă atât de puternică, încât n-ar fi putut să aparţină decât unui rege-djinn. Unui *ifrit.* Loulie a fost cât pe ce să uite să mai respire.

— Aşadar îți amintești! a exclamat Imad,

Scanned with CamScanner

iar ochii i-au scăpărat de bucurie. Ce-ai zice să-mi spui cum arată? a spus, lovindu-i traista cu mâna. Aș vrea să scap de efortul de a le pune pe toate la încercare.

Loulie a fost complet pierdută. Ce ar fi trebuit să facă? Oricum avea să-i ia blestemata aia de traistă și n-avea cum să-l oprească. A tras de lanțurile care o țineau prizonieră, dar metalul n-a arătat pic de milă, cătușele intrându-i cu brutalitate în carne.

— Nu vrei? a spus Imad, oftând. Atunci mi-e teamă că discuția noastră a luat sfârșit.

Și-a pus traista pe umăr și s-a îndreptat spre ușă.

— Stai o clipă! a strigat ea, sărind în capul oaselor. Așteaptă puțin! Mi-ai promis niște răspunsuri.

Imad a zăbovit doar cât să-i spună:

— Ți-am promis că-ți dau răspunsuri în schimbul altor răspunsuri. Dar, cum nu mi-ai oferit nimic, o să-mi încerc norocul în altă parte.

Cum de îndrăznea?! Nu era prizoniera nimănui. Era Negustoreasa de la Miezul Nopții, Loulie Najima al-Nazari, și avea să se răzbune pe cel care îi ucisese familia și pe...

Qadir.

Povara morții lui i-a căzut pe umeri cu atâta putere, că a îngenuncheat-o și a făcut-o să izbucnească în hohote de plâns. Qadir nu avea s-o mai salveze. Nimeni nu mai avea s-o facă. Era captivă în acest loc uitat de lume, în

Scanned with CamScanner

mijlocul pustietății, fără arme și lipsită de magie și, în numele zeilor, mereu fusese atât de nevolnică? Și de *neputincioasă*?

Scanned with CamScanner

45. Ultimele sunete pe care le-a mai auzit înainte ca tăcerea să se aştearnă în jur au fost paşii hoţului răsunând pe coridoarele îndepărtate şi pustii.

Scanned with CamScanner

46. MAZEN

Mazen a traversat coridoarele năruite, care din ferieire erau pustii, dar, din nefericire, întunecate. S-a împiedicat de bolovani, a alunecat pe porțiuni acoperite cu nisip și a nu a reușit să-i evite pe ghouli. Creaturile nu-l vedeau pe sub umbra sa ca o mantie, dar îi *miroseau* prezența când se afla în apropiere, astfel că Mazen începea să realizeze că aveau simțul olfactiv bine dezvoltat.

Dar, indiferent cât de inutilă îi era umbra, nu-i venea să se lepede de ea. Deși nu-i oferea aceeași siguranță ca înfățișarea lui Omar, îi conferea măcar o iluzie încurajatoare. Se simțise mereu mult mai sigur pe sine când era deghizat, indiferent ce ar fi presupus camuflajul: un alt nume, o altă înfățișare sau o umbră magică.

Din fericire, confruntările cu ghoulii se desfășurau în tăcere, iar în temnița pe care o străbătea nu era nici țipenie de om. Cu toate acestea, ușurința cu care reușea să rămână în viață îi ridica anumite semne de întrebare. Suficiente ca, în momentul în care a ajuns în pragul unor uși pe care scria *Makhraj*[42], să creadă că e o capcană.

Sper să nu dau de alți ghouli de cealaltă parte a ușilor, și-a spus în gând.

Din păcate, de cealaltă parte a ușilor chiar

Scanned with CamScanner

se aflau doi ghouli.

Mazen s-a năpustit asupra lor înainte ca aceştia să reacţioneze, trântindu-l pe unul la pământ şi înfigându-şi sabia în grumazul celuilalt. Cel din urmă s-a prăbuşit pe podea, dar, înainte ca Mazen să-şi tragă sabia din el, celălalt şi-a revenit şi l-a atacat cu spada. Mazen s-a ferit, icnind. S-a lăsat în genunchi şi, mergând în patru labe, s-a îndreptat spre leşul celuilalt ghoul ca să-şi recupereze sabia, lucru care i-a provocat greaţă. Când primul adversar a venit din nou spre el, Mazen l-a lovit în picioare, trântindu-l la pământ. Apoi şi-a înfipt sabia în pieptul lui. O dată, de două ori. De trei ori, ca să fie sigur.

Când i-a redus la tăcere pe cei doi temniceri, Mazen trepida, cuprins de adrenalină.

A tras adânc aer în piept, a încercat să se calmeze ca să nu-i mai tremure mâinile şi a pornit pe un coridor din fericire ceva mai luminos decât cel pe care îl traversase cu câteva clipe în urmă. În timp ce mergea, şi-a dat seama că aude şuieratul vântului prin crăpăturile din tavan. Într-un final, acestea au lăsat loeul unor găuri suficient de mari prin care putea să vadă cerul şi luna. Apoi tavanul a dispărut eu totul, dezvăluind întinderea neţărmurită a bolţii întunecate şi înstelate.

Mazen a cercetat zidurile, singura pată de culoare din interiorul altfel mat al ruinelor. Unul dintre acestea avea nişte detalii atât de

Scanned with CamScanner

spectaculoase, încât s-a oprit în loc. Acest mozaic îi înfăţişa pe cei şapte regi-djinn pe care îi văzuse în ruinele Reginei Dunelor. Era cel care îşi schimba înfăţişarea din djinn într-o pasăre din flăcări, iar sub acesta se afla cel înveşmântat într-o dara'a despicată în două. I-a văzut apoi pe djinnul-peşte cu solzi translucizi, cel plămădit din lemn şi flori, cel creionat din ceaţă şi apoi un djinn aflat în fruntea unei armate de ghouli. Regina Dunelor. A cercetat cu privirea ultima figură, care printre dune fusese doar o umbră cu ochi scăpărători.

Îşi imaginase că acest ultim rege era djinnul-umbră, dar figura mult mai clară din acest tablou i-a arătat lesne că se înşelase. Aici, regele-djinn purta o mantie şi un turban împodobit cu nestemate şi stătea stoic în tot acest haos, cu o mână ridicată spre cerul incandescent. Culorile i-au amintit lui Mazen de nuanţa ochilor lui Qadir în timpul atacului ghoulilor.

Măcar acum ştia că nu o luase razna. Ochii gărzii de corp - ai djinnului - *chiar* fuseseră în flăcări. Acest gând l-a readus cu picioarele pe pământ. Dacă nu era atent, Imad avea să-l ucidă şi pe el. Hoţul nu avea să facă de două ori greşeala de a-l subestima.

A pornit din nou la drum de-a lungul coridorului, dar, după ce a cotit, s-a trezit într-o fundătură. Nicio... cale de ieşire? Ba da, Mazen a găsit o spărtură în zid, suficient de

Scanned with CamScanner

mare cât să se strecoare prin ea. S-a mişcat cu grijă şi s-a trezit deodată în pragul deşertului. A tras adânc aer în piept, iar nisipul i-a scrâşnit sub picioare. Era aievea. Era *afară*.

Bucuria a fost scurtă, pentru că şi-a dat seama repede că nu scăpase cu adevărat. Fusese doar în una din nenumăratele ruine; în faţa lui se întindea cât putea cuprinde cu privirea un peisaj dărăpănat, un labirint format din ziduri dărâmate şi străduţe şerpuitoare de piatră care duceau spre un palat gata să se prăbuşească în orice clipă. În depărtare se întrezăreau siluetele lugubre ale ghoulilor şi dincolo de creaturi.

O, în numele zeilor!

Dunele din jurul ruinelor se mişcau. Nu, mai bine spus *cădeau*. Nu exista fundaţie - nisipul se învârtea pur şi simplu, formând un hău ce împrejmuia ruinele ca un râu de nisipuri mişcătoare.

Cumva, ruinele se aflau în mijlocul Mării de Nisip. Nu era vorba despre partea de vest a acesteia, spre care se îndreptau, ci despre un segment oarecare al mării, pe care Mazen nu-şi amintea să-l fi văzut pe harta lui Hakim.

Prinţul a respirat sacadat, cuprins de spaimă. Apoi, în încercarea de a se calma, a tras aerul mai adânc şi l-a dat afară mai lent. *Imad poate să plece de aici. Asta înseamnă că există o ieşire.*

A început să-şi croiască prudent drum printre ruine. Se aştepta să întâlnească numai

Scanned with CamScanner

creaturi din tărâmul morţii, astfel că, în momentul în care s-a furişat până în centrul decrepit al palatului şi a dat de un om - în carne *şi oase* -, aproape că i-a stat inima.

Era un bărbat înalt şi vânjos, cu braţele şi picioarele pline de muşchi puternici. Chipul acestuia părea sculptat de un meşter nepriceput - avea obrajii brăzdaţi de urme zigzagate şi nasul atât de coroiat, că părea rupt. Mazen nu ştia ce îl speria mai tare - faptul că dăduse de un om în carne şi oase sau că acesta nu era Imad.

Spaima continua să-l chinuie când a auzit în depărtare o voce strigând:

— Yalla! Întrunirea o să înceapă fără tine dacă nu-ţi mişti imediat fundu' înăuntru.

Omul vânjos a mormăit ceva în barbă, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre intrare. Mazen a rămas câteva clipe pe loc. Apoi l-a urmat înăuntru.

A observat imediat că acea porţiune din ruine era într-o stare mai bună decât celelalte structuri, având majoritatea zidurilor încă în picioare. Coridorul prin care treceau avea tavanul înalt şi era străjuit de uşi din fier. Între ele stăteau de strajă ghouli cu felinare în mâini şi cu privirile goale aţintite înainte.

Asta până când unul dintre ei s-a întors spre Mazen. A adulmecat aerul, a făcut un pas înainte şi..

— Şşt! a şuierat omul. Stai pe loc, arătare!

Şi ghoulul s-a retras de-ndată.

Scanned with CamScanner

Mazen şi-a suprimat un oftat de uşurare. Indiferent ce limbaj folosea Imad ca să-i stăpânească, se pare că nu era necesar pentru comenzile de bază. Era recunoscător pentru ierarhia autorității umane de aici, oricât de surprinzătoare ar fi fost.

Au ajuns în fața unei arcade impresionante, păzite de doi ghouli care au încremenit la auzul bărbatului vânjos. Sala de dincolo de arcadă era imensă. În afară de câteva tapiserii rupte care atârnau de pereți și niște covoare prăfuite, întinse răzleț pe podea, încăperea era aproape goală. Părea să fi căzut pradă hoților. Candelabrele aruncau o lumină difuză şi stranie. Dedesubt se aflau piedestaluri goale, pe care probabil tronaseră cândva adevărate comori.

Poate că în trecut sala cunoscuse gloria, dar acum părea mai degrabă un depozit. Iar în mijlocul ei se aflau tot felul de oameni. Unii mai bătrâni, alții mai tineri, dar *toți* înarmaţi până în dinţi.

Nici n-a apucat să intre bine, că s-a aşternut tăcerea. Auzind zgomot de paşi, s-a întors şi l-a văzut pe Imad ivin- du-se în sală. Era însoțit de un om care se mişca greu.

— Unde o vrei, Imad? a întrebat însoţitorul.

Mazen s-a ascuns printre umbre când a trecut Imad pe lângă el.

— Aici, i-a răspuns acesta, oprindu-se în mijlocul încăperii şi arătându-i locul cu mâna.

Scanned with CamScanner

Bărbații înarmați s-au retras câțiva pași, făcându-i loc împrejur.

— Așezați-o la picioarele mele! a spus apoi.

Omul a împrâncit prizonierul - o femeie -, obligând-o să păşească înainte. Mazen a încremenit când a văzut ura de pe chipul acesteia. Mânia care i se citea în singurul ochi bun pe care îl mai avea, celălalt fiind tumefiat şi plin de sânge uscat. Apoi şi-a dat seama cine era şi s-a împotrivit impulsului de a alerga într-un suflet la ea.

Deoarece, deşi prințul o vedea, Aisha bint Louas nu-l vedea pe el.

Părea să fi scăpat din iad. Avea hainele pătate şi pline de mizerie. Pielea era plină de pete de sânge, iar părul se transformase într-o claie de şuviţe încâlcite, care îi cădeau pe umeri. Mazen nu se temuse niciodată atât de tare pentru ea.

Nu se temuse atât de tare *de* ea.

— Aşadar, bint Louas, eşti gata să vorbeşti? a întrebat-o Imad, cu o sprânceană arcuită.

Aisha i-a scuipat la picioare.

— N-am ce să-ți spun, năpârcă ce eşti!

— Mmm, a murmurat Imad, foindu-se pe loc.

Mazen a zărit o clipă strălucirea brățării sale înainte ca Imad să şi-o pună la mână şi să devină Omar.

— Dar acum? Nu vrei să vorbeşti cu

Scanned with CamScanner

prinţul tău? a întrebat-o cu glas domol şi zeflemitor.

Aisha tremura ca varga în strânsori, dar nu i-a răspuns.

— Crezi că Omar îţi va aprecia sacrificiul? Eşti uşor de înlocuit.

— ... zice omul care a fost izgonit, a ripostat Aisha.

Apoi a cercetat încăperea plină de ticăloşi cu expresii stoice pe chip.

— Văd că ţi-ai înlocuit tovarăşii cu nişte brute. Asta înseamnă decăderea celor puternici.

O tăcere apăsătoare i-a întâmpinat vorbele. Dar Aisha şi-a continuat tirada fără să-i pese de nimic.

— Ce eşti? Un bătrân nevolnic care refuză să se retragă? Un bătrân care a fost incapabil să fure măcar o relicvă pentru prinţul său? Nu-ţi datorez nimic. Regele meu.

Imad i-a ars o palmă peste faţă.

— *Prinţul* tău e un monstru! a ripostat el.

— Îi tăvăleşti numele prin noroi numai pentru că eşti mult prea nevolnic ca să-i faci cinste. Ai ucis un trib întreg. Şi la ce bun? Te-ai întors tot fără relicvă, doar cu mâinile murdare de sânge!

— Nici prinţul tău n-a găsit relicva! i-a răspuns Imad, băgându-şi mâna în buzunar. Dar eu am reuşit ceea ce el n-a fost în stare.

Şi a scos un obiect. Un disc mic, din lemn şi sticlă.

Scanned with CamScanner

Lui Mazen i-a venit în minte o imagine. Şi-a adus aminte cum ţinea Qadir o busolă pe genunchi, stând în jurul focului din al-Waha al-Khadhra'a. Era aceeaşi busolă. Cea pe care Loulie o folosise ca să-i călăuzească prin deşert. Era convins de asta.

— O busolă? a spus Aisha, pufnind în râs. Te-ai ramolit de-a binelea.

— Du-mă la Jassem! a spus Imad, zâmbind.

Mazen a zărit acul busolei fremătând sub sticlă înainte ca Imad să arunce instrumentul în braţele omului vânjos care îl însoţise în sală.

— Mii de draci! a exclamat Jassem, printre şoaptele celorlalţi.

Aisha a mijit ochiul bun.

— Ai luat obiectul ăsta neînsemnat din traista negusto- resei, convins că e relicva unui rege-djinn? l-a întrebat ea, râzând zeflemitor. Şi cum o să te ajute? O să-ţi arate vreo comoară?

— O comoară? Nici vorbă! Vreau să găsesc cu ajutorul ei ţinte mult mai importante. *Oameni* mult mai importanţi.

Imad a fluturat degetele prin aer, iar Jassem i-a aruncat înapoi busola. A băgat-o în buzunar, apoi a scos un pumnal ascuns în mânecă.

— Spune-mi! a continuat el, ţinând tăişul lipit de obrazul Aishei. Câte alte relicvc regale mai are prinţul? Ar fi bine să-mi răspunzi, bint

Scanned with CamScanner

Louas, dacă vrei să-ţi cruţ celălalt ochi.

Mazen a văzut cum gâtul Aishei pulsează sub tăișul argintiu. Cu toate acestea, hoaţa a tăcut mâlc.

Oamenii au început să arunce cu sudălmi. Imad s-a mulțumit să zâmbească, în timp ce îi cresta pielea până la sânge.

Mazen a făcut un pas înainte, dar s-a oprit în clipa în care doi ghouli au dat năvală înăuntru. Imad și-a retras cuţitul, cu un șuierat pe buze.

— *Ce?*

Au schimbat în șoaptă câteva vorbe, timp în care creaturile au ţipat, făcând gesturi frenetice spre coridor.

— Cum adică nu e nicio relicvă?

Zicând acestea, Imad a şi sărit în picioare, trecând în fugă pe lângă Aisha, care tremura încontinuu.

— N-o scăpaţi din ochi! a spus și a ieșit din sală.

O liniște fragilă s-a așternut preţ de câteva secunde, după care unul dintre bărbaţi a râs în zeflemea.

— „N-o scăpaţi din ochi!" De parcă am fi câinii lui.

Un altul a pufnit și el în râs.

— Aţi fi preferat să nu fiți parte în povestea asta? Gândiţi-vă ce avem de câștigat dacă Imad reușește să-l ucidă pe legendarul Hoţ de Praf de Stele!

S-a auzit un murmur de încuviinţări, dar

Scanned with CamScanner

Mazen s-a făcut că nu le aude şi s-a concentrat pe Aisha. Aceasta era şansa s-o salveze; trebuia doar să găsească o cale s-o scoată de acolo, fără să-şi piardă viaţa.

— Ce relicvă credeţi că a dispărut? a întrebat cineva.

— Poate vreuna din traista negustoresei?

Au urmat alte şoapte. Mazen a făcut în tăcere câţiva paşi. Aisha venise aici pe picioarele ei; nu era legată. Trebuia doar să-i ofere o cale de ieşire. Dar cum? Cum...

Ochii i-au căzut pe o tapiserie străvezie, care înfăţişa un chip întreţesut cu migală, învăluit într-o suferinţă atât de copleşitoare, că îl înfiora. Îi reamintea de o shabah. De acele spirite răzbunătoare de care se temuse în copilărie. Şi cum să nu-i fie teamă de ele când tatăl lui îşi ucisese atâtea mirese în curtea palatului? Copil fiind, gândul îl bântuise cu atâta fervoare, încât îşi imagina că miresele executate îl urmăreau pe coridoare şi îl priveau pe fereastră în puterea nopţii.

Teama se mai estompase de atunci, lăsând locul unei tristeţi profunde. Deşi tatăl lui era cel care avea mâinile murdare de sânge, Mazen împărtăşea şi el această moştenire sângeroasă. Poate că victimele sultanului nu bântuiau coridoarele palatului ca nişte shababe, dar...

Mazen a şovăit şi a tras adânc aer în piept. Avea o idee.

A cercetat sala cu privirea. A văzut un

Scanned with CamScanner

urcior crăpat, așezat pe unul dintre piedestaluri. S-a îndreptat într-acolo. Şi l-a luat în mâini.

Apoi l-a azvârlit în celălalt capăt al încăperii.

Nimeni nu l-a văzut zburând prin aer. Însă toți l-au observat în clipa în care s-a prefăcut în țăndări pe podea. Brutele au încremenit cu ochii la cioburile împrăștiate pe jos.

Mazen s-a adâncit în amintiri. S-a gândit la vântul care îi murmura la urechi în timp ce se ascundea sub pături de teama spiritelor. La părul care i se zbârlea pe mâini și la useăciunea pe care o simțea în gât sub apăsarea frigului din cameră. Astfel că și-a modelat amintirile sub forma unei senzații, apoi a unui sunet. Un şuierat domol şi sinistru.

Oamenii au început să se agite, mormăind între ei în timp ce Mazen străbătea încăperea pe nesimțite, susurând și șuierând. S-a abținut să rânjească atunci când a atins tapiseriile cu mâna și a bătut darabana pe pereți, scuturând țesăturile și creând un zgomot amenințător, care i-a făcut pe spectatori să se retragă înspăimântați.

În mod straniu, Mazen a descoperit că *se distra* de minune.

Când unul dintre bărbați s-a apropiat, Mazen s-a strecurat în unghiul mort al vederii acestuia și l-a înghiontit cu vârful sabiei. Omul s-a întors, gesticulând cu furie prin aer.

— O shabah! a strigat el, iar tovarășii săi

Scanned with CamScanner

au pus mâna pe arme şi s-au împrăştiat care încotro.

Numai Jassem a rămas lângă Aisha.

— Nu există aşa ceva, neghiobilor! s-a răstit el.

Mazen s-a apropiat de bărbat, strângând sabia în mână până nu şi-a mai simţit degetele. Şi-a transformat teama în hotărâre. *Am scăpat cu viaţă din mâinile Reginei Dunelor. Dar şi de djinnul-umbră. Asta-i floare la ureche.*

L-a ocolit pe Jassem şi s-a aşezat în genunchi în spatcle Aishei, care s-a crispat când a început să-i taie sfoara ce-i ţinea mâinile captive. A întors capul când a cedat frânghia, iar Mazen i-a pus sabia în mâini.

— Fugi! i-a şoptit el.

Şi, deşi a tremurat la auzul vocii sale, n-a mai stat pe gânduri. În ciuda faptului că era rănită şi slăbită, s-a ridicat iute în picioare. Jassem s-a întors, cu gura căscată.

— Ce...

N-a apucat să spună mai mult, căci Aisha l-a atacat cu sabia, desenându-i o linie stacojie pe piept. Omul şi-a revenit iute, dar Mazen s-a năpustit asupra lui înainte ca acesta să mai facă vreun pas. Tâlharul s-a retras, scoţând un strigăt mai mult de spaimă decât de durere.

Mazen a profitat de ocazie ca să-i ardă un pumn, dar Jassem i-a prins încheietura în zbor. Umbra s-a desprins de pe el ca o perdca.

Jassem a făcut ochii cât cepcle. Mazen îşi

Scanned with CamScanner

imagina ce vedea: realitatea prefăcându-se în faţa lui şi o bucată din chipul prinţului descoperită de umbră. Tâlharul a fost mult prea şocat ca să mai facă vreo mişcare. Dar nu şi Mazen.

L-a lovit cu genunchiul în vintre. Omul i-a eliberat mâna cu un strigăt de durere.

Iar Mazen s-a întors şi a luat-o la fugă.

---

42 În arabă, „Ieșire" (n.t.).

Scanned with CamScanner

47. LOULIE

Când Imad s-a întors în celula ei, Loulie a înțeles imediat că ceva nu era în regulă.

Era însoțit de doi bărbați - *oameni,* nu ghouli. Mercenari sau asasini, dacă ar fi fost să se ia după armele purtatc la brâu. Prezența lor era primul indiciu că se schimbase ceva. Al doilea era expresia furtunoasă de pe chipul lui Imad. Înainte fusese imaginca calmului desăvârșit. Acum, ochii lui - ochii lui Omar - scăpărau amenințător.

Până să apucc Loulie să rostească vreun cuvânt, Imad a străbătut repedc celula și a apucat-o de gulerul robei.

— Ce truc mai e și ăsta, negustoreaso? a întrebat-o, împroşcând-o cu salivă.

Truc? Mintea i se învârtea amețitor în timp ce îl cerceta cu privirea.

Imad a zgâlțâit-o atât de tare, că i-au clănțănit dinții în gură.

— Termină cu jocurile!

Loulie l-a privit direct în ochi şi l-a scuipat. Imad i-a ars o palmă peste față. A văzut stele verzi, iar capul i s-a clătinat pe umeri.

— Nu facc pe neghioaba cu mine! Știai de relicva prințului.

Loulie a scrâșnit din dinți, încercând să-și stăvilească durerca. Gustul de metal din gură îi dădea de înțeles că își muşcase limba din

Scanned with CamScanner

greşeală.

— Ţi-am spus deja că nu ştiu nimic despre blestemata aia de brăţară!

— Nu este vorba despre brăţară, i-a răspuns el, ţintuind-o de zid. Ci despre *umbră*.

L-a privit uluită. *A înnebunit de-a binelea?*

Cum nu spunca nimic, Imad a trântit-o de zid şi s-a îndepărtat. I-a cercetat cu privirea pe oamenii care îl flancau.

— Sunteţi siguri că aţi văzut bine?

Bărbaţii au schimbat o privire pe dcasupra capului său.

— Da, s-a întâmplat la scurt timp după ce ai plecat. La început am crezut că e o shabah în încăpere, i-a răspuns unul mai tânăr. Însă apoi am văzut chipul prinţului...

— Şi a fugit cu bint Louas?

Oamenii n-au mai spus nimic, privindu-l neputincioşi. Imad a ţintuit-o pe Loulie cu o încruntătură mânioasă. Negustoreasa a simţit un gol în stomac când l-a văzut apropiindu-se.

— Ştiai, a murmurat el.

Nu, i-a răspuns în gând. N-avea niciun rost s-o spună cu glas tare. Oricum, Imad n-ar fi crezut-o. Nici măcar ei nu-i venea să creadă. Prinţul şi hoaţa fugiseră? O relicvă umbră? Ce însemna oare *asta*?

— Nu-mi pasă nici dacă va trebui să jupoi umbra de pe băiatul ăsta. O să fie a mea, i-a spus el apoi, afişând pe chip expresia calmă de mai devreme. Iar tu o să mă ajuţi.

Nu! A încercat să vorbească, dar avea gâtul

Scanned with CamScanner

uscat. Cu cât o străfulgera Imad mai tare cu privirea, cu atât îi era mai greu să respire. Își amintea vârful pumnalului lipit de gât.

Ce preferi, fetite? Moartea sau sclavia?

A scrâșnit din dinți. *Nu!* Era Loulie al-Nazari, nu fetița care privise neputincioasă cum tribul îi este măcelărit.

S-a năpustit asupra lui Imad. Mânată de disperare, i-a sfâșiat roba și și-a înfipt unghiile în brațele lui. Bărbatul a dat-o la o parte cu ușurința cu care strivești o muscă. Loulie l-a atacat din nou, fără să mai țină seama de glasul rațiunii.

Simțea doar furie și un gol sfâșietor în suflet. *Nu din nou, nu din nou!*

Oamenii lui Imad au prins-o de brațe.

— Faci pe nebuna, al-Nazari? a întrebat-o, străfulgerând-o cu o privire ucigătoare. Atunci, n-o să ne mai purtăm cu mănuși.

A băgat mâna în buzunar, de unde a scos apoi ceva argintiu. Un soi de *jug*, judecând după lanțul prins la capete.

Imad a dat un ordin. Omul mai în vârstă a scos o bucată de mătase și i-a îndesat-o în gură. Celălalt i-a ținut nasul. *Nu, nu, nu...*

Și s-a așternut întunericul.

Loulie s-a trezit într-o încăpere străveche și extravagantă. Tavanul înfățișa o luptă între djinnii învăluiți în foc și oamenii înarmați cu arme de fier. Culorile erau șterse și chipurile încețoșate, dar bălțile dc sânge stacojii și argintii erau perfect zugrăvite. Loulie și-a

Scanned with CamScanner

desprins privirea de la tabloul sinistru, s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat împrejur. Vedea grămezi de aur şi coloane strălucitoare de marmură. Covoarele lungi şi minuţios lucrate, dar şi tapiseriile elaborate te purtau cu gândul la trezoreria sultanului, nu la nişte ruine prăfuite. Atunci a dat cu ochii de oameni - ceva mai puţin de o duzină, toţi privind-o din fiecare colţ al încăperii.

— Bine ai venit, negustoreaso, în camera comorilor noastre!

Atunci a apărut înaltul prinţ. Loulie a tresărit, apoi şi-a amintit de brăţara pe care o purta. Nu era Omar.

— Mărturisesc că mă distrează felul în care te holbezi la mine, i-a spus Imad cu un zâmbet afectat pe buze.

Loulie a închis gura, abţinându-se să răspundă. l-a cercetat pe oamenii care stăteau de strajă de jur împrejurul camerei.

— Cine sunt?

Nici n-a apucat să rostească bine întrebarea, că a şi simţit în gât o împunsătură atât de rece şi de ascuţită, că i-a amorţit toate celelalte senzaţii în afară de durere. S-a ghemuit cu un geamăt tăcut.

— Îmi pare rău, a spus Imad, râzând scurt. Ai vorbit până să apuc să-ţi explic.

S-a ghemuit lângă ea şi i-a ridicat bărbia ca s-o poată ţintui cu privirea.

— M-am gândit că ar fi mai bine să vorbesc numai eu. Şi, pentru asta, ţi-am făcut

Scanned with CamScanner

un mic cadou.

Loulie i-a simţit unghiile pe piele.

— Relicva asta e menită să te pedepsească, înfigându-ţi un ac în gât de fiecare când vei rosti vreun cuvânt.

Negustoreasa s-a retras de lângă el, cu răsuflarea întretăiată. Imad s-a ridicat în picioare, arătând cu mâna spre oamenii care urmăreau spectacolul cu ochi lacomi.

— Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, tovarăşii mei sunt nişte proscrişi ca mine. Ei sunt cei care mi-au adus vestea despre călătoria voastră. Ruinele astea sunt sanctuarul nostru, a adăugat el, înclinându-şi capul într-o parte.

Loulie ştia că trebuie să se concentreze. Plan. Scăpare. Nu venea nimeni s-o salveze. Prinţul nu avea să-şi pună viaţa în pericol pentru ea, după cum nu avea s-o facă nici hoaţa. Pentru ei era doar un pion uşor de înlocuit. Singurul căruia i-ar fi păsat de soarta ei era Qadir. lar el era..

Mort. Un val copleşitor de durere a pus din nou stăpânire pe ea. *Pierise şi el.*

A auzit ca prin vis glasul lui Imad. Se plimba de colo-colo şi explica care este planul său pentru a-l captura pe prinţ. Ea avea să joace rolul momclii, da, iar ghoulii lui - a arătat cu mâna creaturile ascunse prin cotloanele întunecate ale camerei - urmau să adulmece mirosul când avea să vină el şi.

Apoi s-a oprit brusc.

Scanned with CamScanner

— Dar hai să vorbim despre ceva mult mai interesant, ce zici?

A băgat mâna în buzunar și a scos un pumnal. Loulie a încremenit la vederea lui. *Pericol*, a urlat mintea ei înneguratã și fata s-a retras cât mai departe. Însă Imad l-a lăsat jos și ea a văzut litera aurie de pe plăsea. Un qaf - prima literă din numele lui Qadir.

— Când tovarășul tău djinn a pierit, le-am poruncit ghou- lilor să coboare în capcană și să caute vreo relicvă. Dar n-au găsit nimic. Doar leșul unui cal și armele îmbrăcate acum în flori și iederă. La început n-am înțeles de ce, până mi-am adus aminte de pumnalul straniu pe care îl purtai cu tine.

Imad se juca cu el printre degete. Arma licărea într-o nuanță palidă de albastru sub lumina făcliilor de pe pereți.

Glasul lui Qadir, nu mai mult decât o amintire, i-a răsunat prin minte. *Noi, djinnii, sălășluim în obiectele pe care le considerăm cele mai prețioase. Așa îi călăuzim pe cei vii chiar și după moarte.*

Loulie nu știa nimic despre soarta colierului și a simsi- rului, dar era sigură că pumnalul pe care Qadir i-l dăduse cu mulți ani în urmă era important pentru el. În afară de busolă, era singurul lucru pc care îl adusese din tărâmul djinnilor.

Imad a zâmbit văzându-i groaza de pe chip.

— Am avut dreptate, carevasăzică! Porți cu *tine* relicva lui, a spus, băgând pumnalul în

Scanned with CamScanner

buzunar.

Loulie a înghiţit în sec. Avea nevoie de cuţitul ăla, fie şi numai pentru că era o părticică din Qadir.

— Trebuie să-ţi cer iertare, al-Nazari, a continuat Imad, aruncându-şi mâna într-o parte.

Loulie a realizat că trăgea de lanţul jugului când s-a trezit cu capul ridicat în aceeaşi direcţie.

— Nu vreau să te urăsc, a adăugat el apoi. Şi tu eşti o victimă în toată povestea asta exact ca mine, dar, în timp ce tu ai prosperat, eu am suferit ca un câine. Tu ai devenit o legendă, în timp ce eu m-am prăbuşit în anonimat.

Pentru câteva clipe, în încăpere s-a aşternut o tăcere adâncă, întreruptă doar de scrâşnetul aurului sub picioarele oamenilor. Loulie stătea cu ochii aţintiţi la pânzele de păianjen dintre dalele de pe podea. Era singura cale prin care îşi putea ţine spaima în frâu.

Imad s-a apropiat cu încă un pas. A apucat-o de păr şi a tras-o cu putere, obligând-o să-şi ridice privirea. Şi atunci a văzut pumnalul. Nu cel al lui Qadir, ci unul obişnuit, pe care nu-l recunoştea. Imad i l-a lipit de gât.

— Binecuvântată e tăcerea asta! Mă întreb cc ar trebui să fac ca s-o spulbcri. Ar trebui să ţipi, negustoreaso. Altfel, prinţul nu te va găsi niciodată.

Nu era slabă de înger. Nu avea să ţipe.

Nu...

Scanned with CamScanner

Durerea a lovit brusc şi cu sălbăticie, străbătându-i trupul cu o violenţă care i-a făcut lumea să păleascâ. A scăpat un mormăit înspăimântat.

— Te-ai gândit vreodată ce soartă ai fi avut dacă nu ţi-am fi masacrat tribul, al-Nazari?

Simţea cum sângele i se prelinge pe claviculă, strecurân- du-i-se printre eşarfe.

— Ai fi ajuns un nimeni. O femeie de rând, măritată cu cine ştie ce beduin.

Loulie şi-a simţit bătăile inimii. În cap, în urechi şi în buricele degetelor.

— Fii recunoscătoare pentru că ai dus o viaţă împlinită. Şi că nu ai ajuns să fii alungată, ca mine.

I-a dat drumul la păr. Loulie s-a prăbuşit la pământ, icnind.

Lacrimi i-au înţepat ochii. *Nu plânge!* I s-au prelins pe obraji. *Nu plânge!*

— Chiar şi tăcută eşti încăpăţânată ea un catâr, i-a spus, înclinându-şi capul într-o parte, cu o privire îngândurată. Ţintuiţi-o la pământ! a poruncit el apoi.

Tovarăşii lui au prins-o de o parte şi de alta. Loulie a reuşit să-l lovească pe unul cu pumnul în braţ, iar pe celălalt l-a muşcat de încheietură înainte s-o trântească pe podea.

— Întorceţi-o cu faţa în sus şi ţineţi-o de picioare!

Negustoreasa se zvârcolea cu disperare în strânsoarea lor, dar erau mult prea puternici. A simţit cum un cuţit îi atinge gleznele.

Scanned with CamScanner

— Te rog!

A simţit înţepătura aeului în gât. Şi un val de durere i-a străbătut trupul. Dar nici că-i păsa.

— *Te implor!* a continuat, ridicând glasul cu o octavă.

— Ar fi trebuit s-o faci mai devreme. Poate că ţi-aş fi arătat mai multă îndurare.

Scanned with CamScanner

48. Apoi Imad i-a înfipt cuţitul în glezne.

Scanned with CamScanner

49. AISHA

Cu nouă ani în urmă, când Aisha devenise hoaţă, îi făcuse o promisiune regelui ei.

N-o să dau bir cu fugiții.

Copil fiind, fugise de pericol. Străbătuse în fugă câmpiile cuprinse de flăcări în timp ce familia ei era măcelărită şi satul îi era distrus. Djinnii o găsiseră şi îi gravaseră pe trup câte un semn pentru fiecare membru al familiei care pierise încercând s-o salveze.

Aisha a promis aşadar să nu mai dea vreodată bir cu fugiții. A jurat să devină îndeajuns de puternică pentru a-şi înfrunta adversarii faţă în faţă, în aşa fel încât nimeni să n-o mai târască înapoi în genunchi, printre hohote de plâns.

Nouă ani mai târziu își încălcase promisiunea.

Fugea pe coridoare şi totul părea în ceaţă, lumea se clătina în jurul ei în timp ce se lupta să cerceteze împrejurimile cu un singur ochi. Paşii îi erau împleticiți şi nesiguri şi în mâini ţinea strâns sabia prinţului în timp ce-şi spunea în gând: *Nu vreau să mor.*

Imad spusese despre ea că e uşor de înlocuit. S-a crezut mereu mai presus de asemenea temeri. Dar avea dreptate; deşi Omar era eel care o cooptase în banda lui de hoți, nu avea să-şi pună niciodată viaţa în

Scanned with CamScanner

primejdie pentru ea.

S-a izbit cu putere de un zid când a fost sigură că paşii atacatorilor s-au pierdut în depărtare, profitând de un scurt răgaz ca să-şi tragă sufletul şi să-şi adune forţele. Trebuia să-l găsească pe prinţ.

Pe prinţul eare, printr-o magie stranie, reuşise *s-o salveze*.

Aisha s-a aşezat pe vine şi s-a uitat după colț. Încerca să ignore spasmele de durere din ochiul rănit. Era complet inutil acum; spera doar să nu se fi infectat.

A auzit un zgomot înfundat de paşi în urma ei şi s-a răsucit pe călcâie cu inima bătându-i frenetic în piept, cercetând împrejurimile în căutarea oamenilor lui Imad.

— Aisha! a şoptit o voce din eter.

Apoi prinţul Mazen a apărut ca prin minune. Sau, mai bine spus, faţa lui a apărut. Aisha l-a privit cu stupoare.

— Eu sunt, a spus prinţul cu răsuflarea întretăiată, de parcă ar fi străbătut coridorul în fugă. Mazen.

Şi-a amintit de trucul magic prin care Imad lua înfăţişarea lui Omar. Şi a ridicat sabia.

— Dovedeşte-o! În Dhyme ţi-am spus să nu confunzi două lucruri. Care erau acestea?

Prinţul s-a uitat fix la ea preţ de câteva clipe. Apoi a tras adânc aer în piept şi i-a răspuns:

— Da, îmi aduc aminte. Mi-ai spus că rolul tău e să-mi fii gardă de corp, nu dădacă.

Scanned with CamScanner

Aisha şi-a înăbuşit un suspin de uşurare când s-a ridicat încet în picioare şi s-a apropiat de el. L-a privit intens, încercând să-şi dea seama ce magie foloseşte. Părea să poarte o mantie - privindu-l cu mai multă atenţie, i-a distins conturul trupului.

— Carevasăzică, aşa te-ai strecurat în sală. Ce fel de magie înşelătoare mai e şi asta?

— Una folositoare, i-a răspuns el, râzând uşor. Cel puţin, în cazul în eare nu te urmăresc ghoulii cu mirosul lor atât de fin.

A aruncat îngrijorat o privire peste umăr. Aparent fericit că nu vedea pe urmele lui nicio creatură din tărâmul morţii, a renunţat la magie, dezvăluindu-şi trupul invizibil până atunci şi mantia care îl făcea astfel. Apoi a aruncat-o pe podea. Aisha a privit cu stupoare cum se preface într-o umbră.

— Cred că e a djinnului-umbră.

Şi Aisha a avut atunci o revelaţie. Omar îi mărturisise că nu reuşise să găsească relicva femeii-djinn după ce a învins-o în divanul sultanului. Acum Aisha înţelegea motivul.

— E un fel de magie care ţi se potriveşte de minune, a spus ea, pufnind.

— Pentru eă sunt un laş? a ripostat el, încruntat.

Hoaţa a şovăit, amintindu-şi discuţia purtată în Sanctuarul Peregrinilor, când îi azvârlise în faţă acest apelativ. Faptul că pomenea tocmai acum, când se aflau în pericol, de replica aceea aruncată într-o doară

Scanned with CamScanner

a făcut-o să râdă.

— E doar un fel de a spune. E...

Zgomot de paşi. Două persoane. De după colţ.

Aisha a reacţionat din instinct, lipindu-se de zid şi trăgân- du-şi sabia. Ţinea cu stângăcie arma care îi era străină, dar trebuia să se descurce. Nu devenea sentimentală când venea vorba de arme. Singurul lucru care conta - şi contase *vreodată* - era ascuţimea tăişurilor. Şi-a dus degetul la gură în timp ce prinţul şi-a aruncat în grabă umbra pe umcri şi s-a făcut nevăzut.

În curând, paşii se aflau în preajmă. Aisha s-a năpustit spre ei. Oamenii au reacţionat mult prea lent. Hoaţa şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului unuia dintre ei, i-a îndreptat vârful sabiei spre grumaz şi l-a străfulgerat cu privirea pe tovarăşul lui.

— Încă un pas şi îi tai gâtul!

Omul nu a părut impresionat. S-a năpustit asupra ei cu spada.

Dar atacul n-a mai avut loc.

Dacă într-o clipă alerga spre ea, în cealaltă se zbătea pe loc, cu braţul înarmat îndoit la spate. Aisha nu-l vedea pe prinţ, dar îi auzea vocea fremătătoare venind din spatele atacatorului capturat.

— Spune-ne unde e negustoreasa!

Omul ţinut captiv de Aisha s-a înfiorat din cap până în picioare.

— În camera comorilor.

Scanned with CamScanner

Aisha a şovăit. *O capcană?*

Prizonierul prinţului s-a mişcat pe loc. Apoi s-a eliberat deodată din strânsoarea mâinilor invizibile ale lui Mazen şi s-a aruncat cu spatele în perete. Prinţul a icnit.

Omul ţinut captiv de Aisha s-a eliberat şi el din încleştarea ei în acelaşi moment, fiind cât pe ce să-i arunce sabia din mână. Aisha s-a clătinat pe picioare. A reuşit ca prin minune să se ferească de lovitura lui în timp ce se năpustea spre celălalt. Prinţului îi căzuse umbra de pe umeri, iar Aisha l-a văzut lipit de perete cu mâinile întinse, ca să se apere de atacatorul care ridicase sabia asupra lui.

Aisha l-a înjunghiat pe bărbat în plămâni înainte să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Prinţul Mazen a scos un sunet înfundat de neplăcere când omul s-a prăbuşit la picioarelc lui, în ghearele morţii.

Tovarăşul acestuia s-a năpustit asupra lor cu un urlet înspăimântător. Aisha a întins mâna după sabie, dar era înfiptă în umărul victimei sale. Din fericire, prinţul a fost mai iute. A înşfăcat de pe podea sabia atacatorului mort şi a început s-o fluture prin aer. Avea mişcările stângace şi încetinite de panică, dar lama s-a înfipt în umărul tâlharului.

Omul a scos un ţipăt. La fel şi Mazen.

Aisha a avut un moment de o claritate tulburătoare. S-a strecurat în spatele prinţului în timp ce adversarul lui îşi scotea din umăr tăişul sabiei, cu un icnet. Mazen a făcut un pas

Scanned with CamScanner

înapoi, împleticindu-se și strângând cu mâini tremurânde mânerul plin acum de sânge.

Aisha i-a și sărit în ajutor.

Nici n-a apucat să facă bine pasul înapoi, că Aisha l-a și cuprins în braţe pe la spate și și-a pus mâinile peste mânerul sabiei ţinute de prinţ. Mazen s-a crispat. Hoaţa s-a minunat când i-a simţit pielea fină pe palmele ei bătătorite și aspre. Îi putea simți, sub degete, bătăile frenetice și fragile ale inimii.

A înlăturat aceste senzații și s-a concentrat pe mânuirea spadei. Adversarul lor încă se clătina ameţit de prima lovitură, așa că, în momentul în care ea și Mazen i-au înfipt sabia în piept, n-a mai avut putere să riposteze.

A gemut de durere și a început să sângereze. Apoi și-a dat duhul încet.

Mâinile lui Mazen tremurau atât dc tarc, că Aisha abia mai reușea să le ţină într-ale ei. În clipa în care s-a desprins de lângă cl, prințul a căzut în genunchi ca o marionetă cu sforile tăiate.

— Prinţe! l-a strigat, făcând un pas înainte.

Mazen s-a ridicat brusc în picioare. Părea lipsit de echilibru, ca un călător pe puntea unei corăbii, care încearcă să se obișnuiască treptat cu valurile tulburi ale oceanului.

— Mă simt bine.

— Ai mai ucis ghouli, nu-i așa? l-a întrebat Aisha încruntată.

Prințul a tras adânc aer în piept.

— Da, i-a răspuns, printre dinții încleștați.

Scanned with CamScanner

L-a privit îndelung înainte de a-i da sabia înapoi.

— Să mergem atunci! Să găsim camera comorilor!

A scos sabia înfiptă în cadavrul de pe podea și a luat-o înainte. Mazen a urmat-o.

Au străbătut alte coridoare năruite și au văzut alte picturi prăfuite. Aisha nu era obișnuită să umple momentele de tăcere, dar a încercat să-i distragă atenția prințului vădit tulburat, spunându-i că ea credea că palatul aparținuse cândva djinnilor. Spera că speculațiile aveau să-i distragă atenția, determinându-l chiar să spună vreuna dintre poveștile de care era atât de obsedat, dar Mazen nu i-a răspuns. Se holba la propriile mâini. Pătate de sânge.

— Prințe?

Tot nu i-a răspuns. Avea ochii pierduți și înceţoșați.

Aisha și-a amintit bătăile frenetice ale inimii lui. Mâinile sale fine și moi. Omul din fața ei nu era un războinic. Era un pacifist. Și, încercând să-l apere, probabil că frânsese ceva în el.

Şi-a pus mâna pe umărul lui. Prințul a tresărit și și-a ridicat privirea.

— M-ai mințit, i-a spus ea, încruntată. Nu te simți bine.

— Nu, i-a mărturisit el. Nu, așa e. Am.,,, a șovăit, trăgând adânc acr în piept. Tocmai am ucis un om.

Scanned with CamScanner

Privindu-i chipul schimonosit în încercarea de a ține lacrimile ascunse, Aisha și-a amintit că ea încetase cu mult timp în urmă să mai plângă după viețile curmate. A simțit o ușoară strângere de inimă.

— Dacă asta te ajută să te simți mai bine, eu am fost cea care i-a înfipt sabia în piept.

— Corect, i-a răspuns Mazen, râzând cu tristețe. Pentru că eu sunt doar un laș incompetent.

Laș. Folosea din nou același cuvânt pe care ea i-l aruncasc în tavernă. Era evident că provocase mai mult rău decât își imaginase. Nu realizase că fiul unui demnitar ar fi putut să fie atât de sensibil.

Dar cândva, cu mult timp în urmă, și ea trăise fără armură.

— Cu toții pornim în viață ca niște lași.

Pe chipul lui Mazen s-a așternut o tristeţe eopleșitoare. Aisha i-a pus mâna pc obraz, întorcându-i privirea spre ea.

— Cu toții ne temem, prinţe. Singura diferență dintre un erou și un laș constă în faptul că unul își uită temerile și se aruncă în luptă, pe când celălalt depune armele și fuge.

Cuvintele îi făceau sufletul să tresalte sub imperiul unor trăiri cărora nu știa să le dea un nume.

— Teama de moarte nu te face slab. Te face doar uman.

Rămas complet fără grai, prințul o privea cu ochii mari cât cepele.

Scanned with CamScanner

Aisha și-a desprins mâna de pe umărul lui, cu un suspin pe buze. El era cel pe cale să izbucnească în lacrimi, așa că de ce se simțea *ea* deodată atât de vulnerabilă?

— N-ar fi trebuit să transform cuvântul ăla într-o armă, a murmurat Aisha. M-am înșelat. Dacă ai fi fost cu adevărat un laș, m-ai fi lăsat aici și ai fi dat bir cu fugiții.

Prințul a înghițit în sec. Avea ochii sticloși.

— Poți să plângi cât vrei când se va termina totul. Dar deocamdată am nevoie de tine.

Mazen a încuviințat ușor din cap. Aisha s-a întors și a pornit din nou pe coridor. Se simțea ușurată să pună capăt discuției, doar că mai era un singur lucru de spus. Un cuvânt care-i stătea pe buze încă de când o salvase.

— Prințe!

— Da.

— Shukran.

A fost doar un singur cuvânt, dar și-a simțit inima ușoară după ce l-a rostit.

A înclinat puțin capul într-o parte, suficient cât să surprindă zâmbetul prințului.

— Afwan.

Nu puteau spune că purtau o conversație, dar părea că era prima dată când chiar vorbeau. Nu ca un prinț și o hoață, ci ca Mazen și Aisha.

Poate că acesta era și motivul pentru care, după ce au pornit din nou la drum și prințul a întrebat-o de ce Imad îi purta pică lui Omar,

Scanned with CamScanner

Aisha i-a răspuns cu toată sinceritatea, într-o discuție fluidă, care venea, parcă, de la sine. I-a confirmat că Imad făcuse într-adevăr parte din banda celor patruzeci de hoți a sultanului și că, după moartea Shafiei, când titlul de rege al hoților îi revenise lui Omar, Imad se aflase în slujba prințului. Dar camaraderia lor a fost de scurtă durată.

— Primul și ultimul ordin dat de Omar hoților sultanului a fost să pună mâna pe o relicvă de nepreţuit.

A șovăit, știind că Mazen nu avea să fie îneântat să afie întregul adevăr.

— Au dat de urma ei într-o tabără de beduini, pe care au masacrat-o în întregime, ca să-și ducă misiunea la bun sfârşit.

— Dar de ce? a întrebat prinţul, privind-o cu groază.

— Relicvele regilor-djinn sunt un secret. Omar voia să împiedice răspândirea zvonurilor.

Aisha s-a înfiorat din cap până în picioare. Până și ei îi părea o scuză superficială.

— Eforturile lor s-au dovedit în final zadarnice. Au pierit uciși de mâna unui djinn misterios - toți, cu excepția lui Imad, care a reușit să scape cu viață. S-a întors la Madinne și l-a învinuit pe Omar de moartea camarazilor lui. Apoi, mândru și neghiob cum e, l-a provocat pe fratele tău la duel și a pierdut.

— Așadar, mâinile lui.., a îngăimat Mazen,

Scanned with CamScanner

încruntat.

— Răni de pe urma duelului.

S-a oprit în colțul coridorului. După ce s-a convins că era complet pustiu, i-a făcut semn lui Mazen s-o urmeze.

— Sultanul l-a pedepsit pe Imad pentru îndrăzneala lui şi l-a izgonit, a continuat apoi. Iar Omar a fost nevoit să ia totul de la capăt.

Cunoștea bine acest capitol al poveştii, căci atunci își făcuse şi ea intrarea în scenă.

— Ne-a ales pe toți cu mâna lui şi, de atunci, l-am servit cu credință.

Hoața s-a oprit din nou, cu ochii aţintiţi asupra unor modele elaborate şi strălucitoare, care se iveau printre crăpăturile din pereți ca niște firişoare de aur.

— Am fost martora conflictului dintre Omar şi Imad, a spus ea. Am dat de fratele tău pe străzile din Madinne; m-a recrutat înainte de întoarcerea lui Imad.

— Cum v-aţi întâlnit?

— Am încercat să-i fur din buzunare.

Pentru că prințul a fixat-o cu privirea, Aisha a ridicat din umeri, spunând:

— A văzut potențialul care zăcea în mine. Aşa am fost martora înfrângerii lui Imad. Şi de aceea mă şi urăşte.

— Cred că urăşte pe toată lumea, a murmurat Mazen.

Aisha şi-a amintit cum a venit Imad ca o furtună în curtea palatului în urmă cu nouă ani. Şi-a amintit modul în care a privit-o. *Ne-*

Scanned with CamScanner

ai înlocuit cu o femeie? Cu o fetişcană? Ţi-ai pus singur ştreangul de gât!

Cu o încruntătură mânioasă, hoaţa şi-a alungat amintirile din minte.

— Da, e o fiinţă jalnică.

S-a aşternut tăcerea. Spulberată apoi de Mazen.

— Aşadar Imad are acum o relicvă care a aparţinut unui rege-djinn?

Aisha s-a încruntat. Se aştepta ca Imad să fi pus mâna pe blestematul ăla de colier. În schimb, se mulţumise eu busola negustoresei, mult mai puţin impresionantă. Bănuia că voia *s-o* folosească pentru a da de urma lui Omar - o întrebuinţare dezamăgitoare pentru o relicvă aşa-zis puternică.

— Mă îndoiesc. Am crezut că va încerca să pună mâna pe relicva din dune, dar fie nu-i cunoaşte puterile, fie negusto- reasa a pierdut-o pe undeva.

Tocmai cotiseră pe un coridor când un ţipăt sfâşietor a spulberat tăcerea, gata să-i spargă timpanele. Preţ de câteva clipe, Aisha a încremenit uluită, uitând să pună mâna pe sabie. Profitând de şovăiala ei, prinţul a luat-o înainte. Mergând cu paşi tot mai repezi. Până a luat-o la fugă.

— Prinţe! l-a strigat, pornind după el. Ce faci?

Dar Mazen a părut să-şi fi pierdut întregul simţ al raţiunii şi s-a năpustit lipsit de judecată spre eamera de unde răzbătuse ţipătul. Camera

Scanned with CamScanner

comorilor, fără doar şi poate.

Era o capcană, cu siguranţă. Iar neghiobul de prinţ se îndrepta direct spre ea.

Aisha a luat-o după el. Lumea se clătina în faţa singurului ei ochi zdravăn în timp ce fugea, dar şi-a ignorat epuizarea. Prinţul Mazen îi salvase viaţa, iar ea era hotărâtă să-i răsplătească favoarea.

Hoaţa nu plângea după trecut şi nici nu se gândea la viitor. Însă putea modela prezentul cu tăişul sabiei.

Scanned with CamScanner

50. Şi nu avea de gând să dea bir cu fugiţii.

Scanned with CamScanner

51. MAZEN

Mazen a cotit și a pălit văzând tabloul din fața ochilor. La capătul coridorului se afla pragul unei uși care ducea spre o încăpere plină-ochi cu grămezi de aur. Camera comorilor. De acolo răzbătea țipătul înspăimântător. Mazen nu mai auzise nicicând un strigăt de agonie atât de sfâșietor.

Negustoreasa de la Miezul Nopții. O gheară de spaimă i s-a înfipt în inimă.

Strigătul s-a auzit din nou - un vaiet înecat în hohote de plâns, care îl făcea să se înfioare din cap până în picioare.

A tras umbra pe el și s-a oprit în fața ușilor deschise. Încăperea era întreagă: nicio crăpătură, nicio urmă de lumină a zilei. Numai flăcările torțelor destrămau întunericul. Imad și negustoreasa abia se întrezăreau în lumina difuză.

Loulie zăcea inertă pe podea în timp ce stelele robei ei se pierdeau într-o constelație de pete purpurii. Imad îi dădea târcoale ca un vultur, sub înfățișarea lui Omar, răsucind un pumnal printre degete.

Mazen s-a năpustit înăuntru. Nu avea niciun plan. Și nici *timp* să conceapă vreunul.

A văzut ghoulii mult prea târziu. Când deja veneau spre el țipând. A continuat să fugă, deși prezența lui atrăsese atenția tovarășilor

Scanned with CamScanner

lui Imad şi a căpeteniei lor. Mazen s-a aruncat asupra lui înainte s-o atace pe negustoreasă, făcându-l să scape pumnalul din mână. Dar s-a trezit atacat pe la spate. S-a prăbuşit la pământ, iar umbra i-a căzut de pe umeri.

Unul dintre oamenii lui Imad s-a întins după ea, iar altul l-a ţintuit la pământ.

— Nu reuşesc s-o desprind, a spus omul.

— Scotociţi perimetrul în căutarea lui bint Louas!

Când s-a uitat la Mazen, privirea sa - a lui Omar - părea lipsită de expresie.

— Aşadar ne întâlnim din nou, prinţe. Ai cam făcut-o de oaie.

Flacăra din spatele lui Imad a licărit şi s-a micşorat. Petele de sânge de pe roba negustoresei arătau sinistru în lumina torţei. Mazen s-a înfiorat.

— Ce i-ai făcut?

— Poţi să vezi cu ochii tăi, i-a răspuns Imad, luându-l de gulerul tunicii.

Mazen a văzut că ţinea în mână un pumnal. Un cuţit cu totul diferit faţă de cel pe care îl scăpase ceva mai devreme: unul cu o literă aurie gravată pe plăsea.

— Te-am subestimat o dată, prinţe. Nu mai repet greşeala. Dacă îl atrag aici pe fratele tău fie şi doar ca să-ţi răzbune moartea, atunci aşa să fie!

Şi a ridicat cuţitul. A spintecat aerul cu el mai iute decât putea Mazen să ţipe. Prinţul a simţit tăişul rece pe piele şi apoi..

Scanned with CamScanner

Nimic.

A deschis încet ochii.

Dacă lama fusese dreaptă ceva mai devreme, acum avea inexplicabil formă de semilună, cu vârful curbat și depărtat de gâtul lui. Mazen l-a fixat cu privirea pe Imad când bărbatul a dat să-l înjunghie din nou. Tăișul a atins pieptul prinţului și *s-a îndoit*.

— Ce e asta? a îngăimat Imad, palid la față.

Focul din spatele lor a licărit iar. Căpătând o nuanță verde, de rău augur.

Imad s-a răsucit pe călcâie, apucând cu mâna ceva ascuns în mantia sa. Mazen a zărit un lanţ care îi atârna de gât, iar printre degete, un obiect strălucitor de aur. O amuletă.

— Veniți la mine! a șoptit Imad, strângând talismanul în mână.

Apoi a cercetat încăperea cu o privire agitată. După care a rostit ceva cu o voce guturală, în limbajul ghoulilor. Dar cei dimprejur nu i-au răspuns. Au rămas încremeniți, cu capetele aplecate într-un mod straniu, de parcă ar fi ascultat cu atenție.

În clipa aceea s-a mișcat ceva. Nu una dintre flăcările torţelor, care dansau parcă posedate, ci pumnalul din mâna lui Imad. Mazen a văzut doi ochi scânteietori clipind pe tăișul armei.

Ușile din spatele lor s-au trântit cu zgomot, iar focul din încăpere a început, uşor-uşor, să se stingă, pierind apoi cu totul și cufundându-i

Scanned with CamScanner

în întuneric. În cameră s-a așternut o tăcere stranie.

Apoi o forță invizibilă a invadat ca un vârtej încăperea, cât pe ce să-l lase pe Mazen fără suflare. Și s-a descătușat haosul. Prinţul a auzit tropăit de pași și șuierat de voci.

— Ce vrăjitorie mai e și asta? a spus Imad cu glasul lui Omar, prin tot acest vacarm. Cine..., a îngăimat hoţul, icnind. Nu. *Nu!*

De undeva din apropiere, un urlet înfiorător a pus capăt tăcerii. Mazen a auzit în întuneric șuieratul ghoulilor. Târșâit. Fâșâit. Și un strigăt.

Imad murmura în barbă ceva ca o rugă arzătoare. Apoi Mazen l-a auzit împiedicându-se și. pe podea a căzut cu zgomot un obiect de metal.

Pumnalul lui Imad?

Mazen s-a întins după el. În strânsoarea lui nu mai avea tăișul sub formă de semilună, dar doi ochi scăpărători îl priveau de pe suprafața strălucitoare a lamei. *Ei bine?* a auzit o voce în gând. *Ai de gând să stai încremenit acolo?* Prințul a recunoscut glasul. Și ochii. Era cu neputință și totuși..

Nu e cu neputință. Djinnii nu mor ca oamenii.

Mazen a mijit ochii prin întuneric.

— Al-Nazari? Lou.

A simțit atingerea unor degete pe încheietură și s-a răsucit, cuprins de spaimă. S-a liniștit în clipa în care a văzut-o în lumina

Scanned with CamScanner

difuză a tăișului pe Loulie, care îl privea cu ochi sticloși. Când a văzut pumnalul, i l-a smuls din mână.

Prințul s-a uitat la petele de sânge de pe eșarfele și roba ei. Nu păruse nicicând mai firavă. Și mai istovită.

— Trebuie să plecăm de aici, i-a spus el încet. Poți să mergi?

Fetei i-a tresărit un mușchi pe față. A clătinat din cap în semn de „nu".

În acel moment, Mazen i-a privit picioarele, dar nu a văzut nimic pe sub faldurile robei lungi și însângerate. A tras adânc aer în piept.

— O să te iau în brațe, bine?

Negustoreasa n-a spus nimic când prințul i-a cuprins picioarele cu brațul și i-a pus mâna pe spate; n-a făcut decât să-și așeze palma pe pieptul lui când acesta s-a ridicat în picioare. Când s-a întors și a pornit cu pași împleticiți prin întuneric, nu a știut care dintre ei tremura mai tare. Dornic parcă să le ascundă prezența, pumnalul a încetat să mai răspândească lumină, adâncindu-i într-o beznă atât de deasă, că nu vedeau nimic împrejur, nici măcar ieșirea.

Întunericul era impenetrabil. După câțiva pași, Mazen a încremenit, copleșit de haosul invizibil. Auzea vaietul ghou- lilor, țipetele oamenilor și scrâșnetul săbiilor.

A simțit un ghiont ușor, apoi negustoreasa i-a pus ceva în mâini. Mazen și-a plimbat

Scanned with CamScanner

degetele pe un obiect din sticlă şi lemn - o busolă? Şi-a amintit de instrumentul din mâinile lui Imad. Cum de reuşise Loulie să i-l ia? Dar, până să apuce să verbalizeze acest gând, s-a petrecut un lucru straniu.

Lemnul a început să i se încălzească printre degete şi un cântec cunoscut i-a răsunat în gând.

Stelele, pe boltă, strălucesc

Şi paşii şeicului îi călăuzesc...

Lumea a început să se estompeze. Se îneca. Prins cu lanţuri de o stâncă, scufundându-se sub vâltoarea apei..

Amintirile s-au risipit brusc.

Îmi cer iertare. A rămas fără suflarc când a recunoscut vocea care-i vorbea în gând. *Am crezut că eşti altcineva*, i-a spus Regina Dunelor. *Mărturisesc că pentru mine oamenii arată cu toţii la fel.*

Gândurile i s-au învălmăşit. Vocea era fără doar şi poate a Reginei Dunelor, dar. cum era cu putinţă? Oare Imad furase colierul din traista negustoresei şi îl luase cu el? Întrebarea a lăsat locul unei revelaţii şi mai uluitoare: din motive obscure, ştia cum să-şi găsească direcţia prin încăperea întunecată. Părea să aibă în minte o săgeată, care îi îndrepta paşii spre ieşire.

Când a ajuns în dreptul uşilor împleticindu-se, a simţit cum magia îi făcea sângele să vibreze. Era complet ameţit când negustoreasa i-a luat busola din mâini şi s-a întins spre uşă,

Scanned with CamScanner

retrăgându-se un pas în clipa în care lama pumnalului din mâna ei s-a luminat şi în prag s-a ivit unul dintre oamenii lui Imad, care stătea de pază.

A clipit năucit, în lumina difuză.

— Crezi că poți trece de mine, prințe? l-a întrebat bărbatul, ridicând arma.

Exact în clipa aceea, ușile din spatele acestuia s-au deschis brusc, iar el s-a dezechilibrat şi cineva l-a înjunghiat adânc cu sabia. În prag s-a ivit Aisha, cu mâna pe mânerul spadei înfipte în pieptul tâlharului.

— Ce faceți? a întrebat cu ochii mari cât cepele, întâlnind privirea lui Mazen. Fugiţi!

Loulie s-a agăţat strâns de prinț când acesta a ieşit din cameră şi s-a năpustit după Aisha, străbătând în fugă coridoarele luminate, din fericire, de torțe. Şi-a întors doar o clipă privirea şi i-a văzut pe tovarăşii lui Imad pe urmele lor. Când au cotit, Aisha l-a oprit, spunând:

— Nu vă mișcați îndeajuns de iute. Dă-mi umbra!

— Nu pot să *ți-o dau* pur și simplu, i-a răspuns Mazen, încruntat.

— Dar de pe perete poți s-o desprinzi, nu? l-a întrebat hoața, cu un gest imperios. Dă-mi-o!

Mazen a întins mâna după umbră. A luat-o de pe perete şi, ignorând șovăiala, i-a aruncat-o Aishei. A fost șocat când aceasta s-a făcut nevăzută. Şi ea a părut la fel de surprinsă, dar

Scanned with CamScanner

uimirea i s-a şters iute de pe chip odată ce umbra a învăluit-o. Apoi a întins mâna spre negustoreasă.

— O să-ţi iau şi pumnalul.

Loulie a străfulgerat-o cu o privire mânioasă. Şi a clătinat din cap.

— Dacă vreţi să câştig puţin timp, am nevoie de o armă. Dă-mi-l *odată*!

Şi a întins mâna după el. Mazen a scos un strigăt când tăişul a luat foc în mâna fetei.

— *La naiba!* a exclamat Aisha, retrăgându-şi mâna.

Clipind iute, negustoreasa a privit focul. A rămas câteva clipe complet încremenită, cu ochii fixaţi pe tăiş. Apoi şi-a revenit. Şi i-a aruncat pumnalul Aishei fără să rostească vreun cuvânt. Hoaţa a tresărit când l-a apucat eu mâna de plăsea.

— Are *glas?* a îngăimat ea, palidă la faţă. Stai puţin, e cumva...

— Da, a răspuns Mazen, făcând un pas înapoi. E Qadir. Nu-l pierde!

Aisha a încuviinţat din cap, şi-a pus umbra ca pe o mantie şi s-a făcut nevăzută. Mazen a auzit tropăitul domol al paşilor ei, apoi strigătele de uimire ale oamenilor căzuţi pradă unei năluci invizibile.

A luat-o din nou la fugă. Pentru prima oară de când ieşiseră din încăpere, şi-a aţintit ochii asupra busolei din poala lui Loulie. Săgeata pe care o văzuse în minte a dispărut în clipa în care fata i-a luat obiectul din mână, dar putea

Scanned with CamScanner

să citească busola din mâinile fetei. Acul magnetic, care se mişca încontinuu, le-a îndreptat paşii spre nişte trepte, indicând fără nicio urmă de îndoială să o ia înainte. Prinţul şi-a amintit ce spusese Imad despre puterea busolei.

— E... relicva unui rege-djinn? a întrebat-o pe negusto- reasă, coborându-şi scurt privirea spre ea.

Loulie a dat din umeri. Mazen a şovăit, realizând că fata nu scosese niciun cuvânt. Apoi ochii i-au căzut pe jugul din jurul gâtului ei.

Şi a simţit o strângere de inimă.

— Motivul pentru care nu poţi să vorbeşti.

Loulie i-a arătat lanţul cu degetul.

— Şi pentru care nu poţi să mergi.

A strâns din buze, fără să-i răspundă.

Imad! Mazen şi-a stăvilit mânia. S-a eoncentrat asupra busolei, străbătând coridoare năruite, deschizând cu pieiorul uşi de lemn, gata să iasă din balamale, şi.

De ce îl conducea relicva în adâncurile ruinelor?

S-a oprit, observând pentru prima oară că holurile deveneau tot mai apăsătoare. Găurile şi crăpăturile care îl însoţiseră tot drumul dispăruseră acum cu totul. Se aflau în faţa unei fundături.

— Al-Nazari, a spus în şoaptă, cu glasul răguşit. Unde suntem?

Dar negustoreasa a părut la fel de

Scanned with CamScanner

nedumerită. A clătinat din cap, palidă la faţă.

— Ar fi trebuit s-o iau pe unde am venit. Dar Marea de Nisip...

S-a rezemat de un zid, cuprins de disperare şi istovire. Fata l-a tras de mânecă, cu o privire întrebătoare. Nu ştia - a înţeles Mazen - că erau înconjuraţi de Marea de Nisip. Că - dacă exista o cale de ieşire - el nu ştia cum s-o găsească.

Scruta deznădăjduit împrejurimile, dar nu vedea nici uşi, nici alte coridoare. Nu exista cale de scăpare.

Şi-a aţintit privirea în pământ. Şi ochii i-au căzut asupra umbrei sale. Mazen a clipit de câteva ori. Dacă umbra se întorsese, atunci şi Aisha.

— Ai ajuns la capătul drumului, prinţe.

Mazen s-a răsucit pe călcâie şi l-a văzut pe Imad, tot sub înfăţişarea lui Omar şi flancat de doi oameni. Unul dintre ei o ţinea captivă pe Aisha, eu pumnalul la gât. Deşi se zbătea în strânsoarea lui, bărbatul era de neclintit. Lama de la gâtul ei era presărată cu picături de sânge. Mazen a privit tabloul cu groază. S-a uitat printre oameni, căutând cu disperare o portiţă, o..

A şovăit, dându-şi seama cine - ce - lipsea din tot acel tablou.

— Unde sunt ghoulii? a întrebat el cu glasul stins.

Imad a făcut un pas înainte şi şi-a desfăcut mantia. Mazen s-a retras tresărind, dar n-a

Scanned with CamScanner

văzut nimic pe sub faldurile ei. Amuleta pe care o purtase ceva mai devreme dispăruse.

— Au fugit care-ncotro, i-a răspuns tâlharul, cu o tonalitate uşor stridentă. Djinnul vostru a anulat puterile magice ale relicvei mele. A preluat controlul asupra ghoulilor *mei* şi le-a întuneeat mintea cu cântecul său.

Mintea lui Mazen a zburat la cântecul Reginei Dunelor şi la frânturile de amintiri care nu-i aparţineau. De unde apăruse aceasta? Şi *cum* de se afla aici?

Imad a mai făcut un pas înainte. Prinţul i-a zărit printre degete un obiect licăritor şi argintiu. Pumnale gata să fie aruncate.

— Acum, din cauza djinnului vostru, trebuie să reiau metodele clasice de tortură, a spus apoi, ridicând mâna şi pocnind din degete. Ucideţi-o!

Ocupat s-o strângă pe Loulie în braţe şi mult prea îngrijorat pentru soarta *ei*, Mazen n-a observat gestul asasinului care o ţinea captivă pe Aisha. A văzut strălucirea tăişului mult prea târziu.

Abia în clipa în care i-a crestat gâtul Aishei.

Aceasta n-a scos niciun sunet. Niciun ţipăt. Nimic.

Doar l-a privit cu disperare, cu singurul ochi zdravăn. Şi s-a aşternut tăcerea. Licărul de spaimă s-a stins, iar Aisha bint Louas s-a prăbuşit la pământ.

Lumea a început să se clatine în jurul său.

Scanned with CamScanner

Mazen era conștient de bătăile frenetice ale inimii sale. De răsufiarea sa întretăiată. De țipătul sălbatic din pieptul lui. De reacția negustoresei, fata muşcându-şi pumnul cu atâta furie, că sângele i se prelingea printre degete.

— Fratele tău mi-a luat totul.

Imad se afla suficient de aproape cât să-l înjunghie cu pumnalul în piept, suficient de aproape cât să-l ucidă.

— Acum e rândul meu să-i iau totul.

Mazen nu-şi putea desprinde privirea de la Aisha. De la trupul ei fără suflare.

Ridică-te! îi striga cu disperare în gând. *Ridică-te!*

Dar Aisha nu s-a mişcat.

Fusese mereu atât de încrezătoare şi de puternică. O forță a naturii de neclintit. Dacă ea n-a supraviețuit, cum putea el s-o facă?

— Îmi pare rău, a șoptit prințul.

Cu privirea ațintită la Aisha. Apoi la negustoreasă.

Pământul a început să se clatine din nou. Mazen s-a împiedicat în timp ce zidurile se cutremurau. Nu mai avea destulă putere s-o țină în braţe pe negustoreasă, să stea în picioare - nici măcar să *vadă* bine. A clipit de câteva ori.

Lumea şi-a revenit.

Apoi s-a clătinat din nou. Înclinându-se într-o parte.

Şi totul s-a năruit.

Scanned with CamScanner

S-a auzit un zgomot - Mazen şi-a dat seama că era ca şuieratul nisipului prăvălit în cascadă.

Imad s-a întors. Mazen i-a urmărit privirea spre încrengătura de fisuri de pe suprafaţa construcţiei străvechi. Se întindeau şi se răspândeau ca nişte vene, pulsând şi vibrând până când zidurile s-au spulberat sub un torent de nisip care s-a prăvălit ca un val imens în încăpere.

Mazen s-a retras cu paşi împleticiţi, în timp ce Imad a pierit înghiţit de valul de nisip.

Lumea a dispărut, fiind înlocuită cu un văl de întuneric.

Apoi a simţit nisip în ochi, în nas şi în gât şi nu o mai ţinea pe negustorească în braţe.
Zeilor, nu pot să respir, nu pot să respir, ajutor...

Şi s-a cufundat tot mai adânc. Până când...

Scanned with CamScanner

52. Nisipul i-a cedat sub picioare și

Mazen s-a prăbușit în neant.

Scanned with CamScanner

53. LOULIE

Layla nu reușea să-și desprindă privirea de la întinderea strălucitoare și unduitoare a nisipului. Era prima oară când vedea Marea de Nisip atât de aproape. Priveliștea o lăsa fără suflare.

— Maiestuos, nu-i așa?

Când s-a întors, a văzut-o pe mama ei călare pe una dintre cămilele tribului.

Layla și-a întors ochii spre valurile auriu-roșcate.

— Seamănă cu un ocean.

Unii spuneau că marea e nețărmurită și fără fund. Oare și Marea de Nisip era la fel?

— Aici sălășluiesc djinnii, a spus mama ei. E atât de adâncă, încât numai cei puternici pot ieși la suprafață.

Layla a înclinat capul într-o parte.

— Asta înseamnă că, dacă săpăm îndeajuns, putem vizita lumea djinnilor la fel cum o vizitează ei pe a noastră?

— Djinnii au magie, draga mea, i-a răspuns mama ei, cu un zâmbet amuzat. Iar magia îi ajută să răzbată dincolo de valurile necontenite de nisip. Noi nu avem aceleași puteri; am rămâne fără suflare până să ajungem în adâncuri.

Layla a tresărit când mama ei i-a pus mâna pe umăr:

Scanned with CamScanner

— Suntem nomazi, dar nici noi nu ne încumetăm să punem piciorul în Marea de Nisip. E mult prea primejdios. M-ai auzit, Foc Drag? a întrebat-o apoi, ridicând dintr-o sprânceană. Să nu care cumva să te aventurezi vreodată *în Marea de Nisip!*

Layla a întors capul ca să-și ascundă obrajii îmbujorați. Nu era vorba că se gândise vreodată serios la asta. Doar că... era curioasă. Și-a dres glasul.

— Mi-ai spus cândva că Marea de Nisip a luat naștere din focul djinnilor, nu-i așa ?

— Marea de Nisip e o vâltoare în lume, născută dintr-un foc atât de năprasnic, că n-a încetat nicicând să ardă, i-a răspuns mama ei, cu o privire îngândurată. Dar de puterile astea magice. trebuie să te ferești. Ai înțeles, Foc Drag?

Loulie nu înțelegea.

Nu înțelegea de ce Marea de Nisip înghițise brusc ruinele și de ce încă n-o ucisese din cauza asta. Oriunde s-ar fi uitat vedea doar nisip. Dar era mai degrabă un tunel decât un ocean, un vârtej clocotitor în nuanțe de roșu și auriu care se rotea în jurul ei ca o tornadă.

Apoi s-a prăbușit în hău și a fost de parcă s-ar fi prăbușit în soare.

Asta a fost mereu Marea de Nisip? Un tunel spre centrul pământului?

În cele din urmă s-a izbit atât de tarc de pământ, că aproape a rămas fără suflarc. S-a

Scanned with CamScanner

ridicat încet în capul oaselor. L-a zărit mai întâi pe prinţ. Stătea în genunchi la câţiva paşi depărtare şi dezgropa busola din nisip. Loulie o recuperase din camera comorilor când lmad o aruncase de fricã — era încântatã cã ajunsese pânã aici împreunã cu ei.

A cercetat împrejurimile şi a observat cã erau înconjuraţi din toate pãrţile de ziduri curgãtoare de nisip. Şi-a îndreptat privirea spre cer. A vãzut o gaurã imensã deasupra lor. Nisipul cãdea de pe margini, prãfuindu-i genele. Abia mai zãrea ruinele, ceea ce însemna cã se aflau acum... dedesubtul lor? Dar cum de era cu putinţã?

— Negustoreasa de la Miezul Nopţii?

Prinţul şi-a scuturat nisipul de pe ochi.

Loulie i-a fãcut cu mâna, iar el şi-a ridicat privirca spre cer. Şi a cãscat gura mare.

— O! a îngãimat, cu glasul pierdut.

Apoi a fãcut ochii mari cât cepele şi s-a uitat împrejur.

— Aisha? a murmurat, parcã a rugãciune.

Loulie a înghiţit în sec şi a clãtinat din cap. O vãzuse pe Aisha pierind, aşa cum îl vãzuse şi pe Qadir.

Qadir! A încremenit. *Pumnalul!* L-a cãutat cu disperare din ochi.

Dar nu vedea decât nisip. Pretutindcni doar nisip - pământul era nisip, zidurile erau nisip, totul era numai nisip, nimic altccva, doar nisip. *Nu, nu, nu! Neghioabă* ce cra! Îi dăduse pumnalul Aishei şi acum obiectul dispărusc.

Scanned with CamScanner

Dar nu - îl pierduse o dată pe Qadir și nu voia să-l piardă din nou.

L-a auzit în depărtare pe prinț, strigând-o pe nume. Avea glasul gâtuit de spaimă. A înțeles motivul abia în clipa în care i-a urmat privirea înspăimântată spre hău. Atunci a văzut o creatură învăluită într-un foc albăstrui care s-a năpustit asupra lor atât de iute, că Loulie nici n-a avut timp să reacționeze.

Acum lumea era caldă și aurie, și-n secunda următoare era ficrbinte, roșie și *ardea*. Dacă prăbușirea în Marea de Nisip îi păruse o cădere în soare, acum păreau să se prăvălească direct în infern.

Jugul de metal de la gât devenise insuportabil de fierbinte. Când a atins metalul a simțit foc. Un foc care îi mângâia pielea și îi încălzea palmele.

Un foc pe care îl recunoștea.

Degete invizibile s-au împletit cu ale ei. O ultimă vâlvătaie și jugul s-a prefăcut în scrum, căzându-i de la gât. Loulie a icnit, și-a ridicat privirea și a văzut un zid de flăcări.

Vâlvătăile treceau de la albastru la auriu și apoi la roșu, pentru ca în cele din urmă să ia forma unui bărbat. O siluetă atât de estompată, că părea inexistentă. Cu ochii roșii și strălucitori ca rubinul. Învăluită în rotocoale de foc, ce se împleteau ca râurile.

O siluetă care-i era pe cât de familiară, pe atât de străină. Loulie a fost prea șocată ca să-i rostească numele.

Scanned with CamScanner

Fantasma s-a aplecat s-o ridice. În brațele sale a părut că plutește pe un nor de fum. A simțit o presiune ușoară la cap, o senzație delicată de căldură pe piele. Dar, mai presus de toate, a simțit ușurare. O ușurare care i-a pătruns până în vene, urlând *siguranță.*

— Tu! a strigat prințul, făcând un pas înapoi, în timp ce strângea busola în mâini. *Cum?*

Ignorându-l, ființa înflăcărată a fluturat o mână prin fața unuia dintre zidurile de nisip, care s-a depărtat ca o perdea, prefăcându-se în tăciuni încinși și deschizându-le calea spre un tunel. Apoi s-a uitat la Loulie și i-a pus o lamă în mâini. Pumnalul lui Qadir. De pe suprafața tăișului o priveau doi ochi roșii.

— Qadir! a murmurat ea, strângând arma în mâini.

S-a întors; *s-a întors.*

— Busola, a spus Qadir, cu glasul răgușit și fragil ca o foiță de pergament.

Le-a arătat tunelul cu mâna si s-a uitat la Mazen cu o privire poruncitoare.

Prințul s-a dat îndărăt.

— Cum de ești aici? Cum de-am ajuns *noi* aici? Ce magie mai e și..

Zidurile de nisip au început să se cutremure. Loulie a ridicat privirea la timp cât să vadă particulele aurii coborând cu viteză prin gaura de deasupra. Au fost cât pe ce să se prăvălească peste ei, însă Qadir a ridicat mâna și a creat un scut din flăcări. Nisipul s-a

Scanned with CamScanner

spulberat în mii de scântei la impact, dar continua să cadă cu viteză şi cu putere, presiunea creând crăpături în scut.

— *Haideţi!* a strigat Qadir.

Prinţul a luat-o la fugă spre tunel. Djinnul l-a urmat. Era fum şi vânt şi se mişca atât de repede, că Loulie avea senzaţia că zboară. Qadir ţinea o mână întinsă spre zidurile de nisip, îndepărtându-le din calea lor cu ajutorul focului. Loulie a auzit huruitul scos de nisipul care se prăbuşea în urma lor, inundând tunelul.

Şi-a lipit chipul brăzdat de lacrimi de umărul lui Qadir.

— Sunt aici, a spus el, cu glas domol.

Dacă se concentra îndeajuns, aproape că putea să şi-l imagineze în carne şi oase, nu ca pe o siluetă de fum, ci acolo, *cu adevărat* acolo.

— Ce mod jalnic de a pieri! a murmurat ea.

— N-o să mori.

— Săgeata îşi schimbă necontenit direcţia! a strigat Mazen din faţă.

— Mai avem puţin şi ajungem, i-a răspuns Qadir, cu o voce atât de stinsă, că Loulie abia l-a auzit prin tumultul nisipului care se prăvălea în urma lor.

Apoi a întors capul şi a clipit de câteva ori în momentul în care lumina i-a invadat simţurile, căci nisipul crea o pantă spre o deschizătură prin care pătrundeau razele soarelui. O portiţă spre *lumea de afară*.

Scanned with CamScanner

— Vezi? Aproape am ajuns, i-a spus djinnul cu vocea frântă.

El tot era *frânt*. Loulie abia îi mai simțea mâinile.

— Nu mă părăsi! l-a rugat ea, agățându-se cu disperare de el. N-ai voie să mă părăsești!

Simţea cum lumina îi asaltează ochii şi cum vântul îi mângâie pielea în timp ce îşi croiau drum printre ruinele care se scufundau tot mai repede, înghiţite de întinderea aurie, alergând apoi în sus pe un povârniș de nisip, urcând tot mai mult şi tot mai mult, până când...

Un strigăt a sfâşiat tăcerea. Ridicându-şi privirea, Loulie l-a zărit pe prinț, doar o siluetă conturată de lumina orbi- toare. L-a văzut prăbuşindu-se în genunchi şi alunecând pe povârniş, cu mâna încleştată pe braț. A observat cea de-a doua umbră abia în clipa în care un cuțit i-a şuierat pe la ureche şi a despicat silueta de fum a lui Qadir. Djinnul a scăpat-o din brațe, iar Loulie s-a trezit alunecând pe povârniș, cu gura plină de nisip.

— *Tu!* Pe tine te căutam.

Loulie a recunoscut vocea lui Omar. Când şi-a înălţat capul, l-a văzut eu mâna îndreptată spre silueta înceţoşată a lui Qadir şi cu ochii plini de o mânie pe eare o recunoştea prea bine. Şi-a amintit lanțurile. Jugul. Şi lama pumnalului lipită de gât.

Nu era Omar.

Imad a izbucnit într-un râs sinistru.

Scanned with CamScanner

— *M-ai mințit*, negustoreaso.

S-a îndreptat spre ea, târându-și un picior care, după toate aparențele, era rupt. Avea pielea plină de niște pete negre stranii, care străluceau ca sângele.

— Nu busola a fost relicva pe care ni s-a dat ordin s-o găsim. Relicva unui rege-djinn pe care o căutam noi nu există. Iar djinnul tău..., a spus cu vocea gâjâită, nu este doar un simplu djinn, nu-i așa?

Loulie, uită-te la mine!

Loulie îl privea pe Imad fără să înțeleagă nimic.

LOULIE! Pumnalul din mâinile ei a devenit tot mai încins. Și-a ațintit privirea spre el și a remarcat ochii mijiți ai lui Qadir pe tăiș. *Mai vrei să te răzbuni?* Glasul îi răsuna în minte în timp ce silueta lui mută și încețoșată cobora povârnișul spre ea.

Râsul lui Imad a fost atât de strident și de sălbatic, că a făcut-o să se înfioare din cap până în picioare.

— Nu e de mirare că mai trăiește. Știi ce e, fetițo?

Ți-a ucis familia, i-a spus Qadir.

— Tot ce s-a întâmplat e din vina lui! a strigat Imad.

Ți-a nimicit tribul.

Focul ardea cu atâta intensitate, că o făcea să vadă pete negre în fața ochilor. Și în acele pete de întuneric a revăzut imaginile de coșmar. Tabăra în flăcări. Familia ei, moartă.

Scanned with CamScanner

— Negustorească de la Miezul Nopţii!

Acest apelativ i-a întrerupt şirul amintirilor. A ridicat privirea şi, dincolo de Imad şi de Qadir, l-a văzut pe prinţ. Stătea pe creasta dunei, ţinându-se de braţul însângerat şi strigând-o pe nume. *Loulie! Negustoreasă de la Miezul Nopţii!*

A strâns pumnalul în mână. Nu *mai* era Layla. Nu *mai* era slabă. Până aici.

Nu avea nicio importanţă că nu putea să meargă. Se putea târî. Şi asta a şi făcut, străbătând povârnişul în patru labe cu gândul de a-l ataca pe Imad la picioare. Bărbatul a ripostat, aruncându-i nisip în faţă cu piciorul. Loulie a clipit de câteva ori ca să înlăture lacrimile şi s-a năpustit asupra membrului beteag. Apoi i-a înfipt pumnalul în laba piciorului.

Focul de pe tăiş era viu. S-a întins pe piciorul lui Imad, cuprinzându-i hainelc. Apoi a început să-i pârjolească pielea. Imad s-a îndepărtat împleticindu-se, ţipând şi sfâşiindu-şi cu disperare veşmintele. Loulie i-a atacat glezna. Focul s-a întins spre Imad din degetele ei într-un arc de cerc îndeajuns de lung cât să-l poată doborî. Cât să-l ţintuiască la pământ. Când a încercat să se apere, i-a parat lovitura şi l-a înjunghiat cu pumnalul în piept.

Nu e de ajuns. L-a înjunghiat încă o dată.

Pielea lui Imad, în flăcări. *Nu e de ajuns.* Prefăcută în scrum. *Nu e de ajuns.* L-a tăiat şi l-a înjunghiat şi a urlat şi a plâns şi a fost

Scanned with CamScanner

straniu, pentru că, indiferent de câte ori ar fi băgat cuțitul în el, nu curgea nicio picătură de sânge. Doar un lichid de culoarea tușului. *De ce nu curge sânge? Merită să sângereze. Merită SĂ SUFERE.*

La final, Loulie plângea în niște hohote atât de sfâșietoare, că a scăpat pumnalul din mână. A simțit căldură în spate, niște mâini care o cuprind de umeri.

— Nu te uita! i-a șoptit Qadir, recuperând pumnalul.

Şi nu s-a uitat. Cel puțin nu până când au urcat povârnișul, timp în care din Imad nu mai rămăsese nimic decât o grămăjoară de scrum.

Apoi: lumina soarelui. A trebuit să clipească de câteva ori ca să își înlăture lacrimile. Şi, când a reușit să vadă iar clar, a zărit deasupra ei chipul din ce în ce mai stins al lui Qadir. Ochii lui roșii deveniseră căprui, căpătând din nou acea nuanță umană, dar tot păreau o iluzie.

Loulie l-a apucat de piept.

— Qadir! a murmurat ea, de parcă ar fi vrut să-l facă să capete mai multă substanță.

— Ai reușit, i-a spus el cu un zâmbet vag pe buze. Ți-ai răzbunat familia.

Apoi zâmbetul i-a pierit odată cu restul trupului. A lăsat-o jos când a început să dispară, prefăcându-se din om în fum și-n cele din urmă în pulbere.

Prințul a prins-o înainte de a se prăbuși și a ajutat-o să se așeze pe nisip. Au rămas unul

Scanned with CamScanner

lângă altul, privind ruinele care se cufundau în Marea de Nisip. Mazen şi-a cuprins braţul rănit şi a început să se roage. Loulie a rămas cu privirea pironită în faţă, încercând să nu plângă şi nereuşind.

Se răzbunase, dar gustul victoriei era mult prea searbăd.

Scanned with CamScanner

54. AISHA

Aisha se zbătea în ghearele morții.

Sau poate că deja murise. Era greu de spus.

Durerea era un val uriaș de agonie, care îi curgea prin vene și întuneca lumea. Era mult prea ocupată să se concentreze pe aceasta ca să mai simtă altceva. Așa că nu și-a dat seama că totul se năruia în jurul ei decât în clipa în care trupul i s-a izbit de pământ.

N-a țipat. Nici nu putea s-o facă. Avea gâtul sfârtecat, iar ultimele cuvinte se vărsaseră pe nisip odată cu sângele.

Supraviețuirea ține de credință, i-a spus Omar cândva. *Cei răi trăiesc mai mult pentru simplul fapt că se cred invincibili.*

Regele ei o mințise. În tot acest timp crezuse. Că era cea mai bună. Că nu era posibil să moară.

Și cu toate acestea zăcea la pământ. Distrusă.

Aisha a deschis ochiul zdravăn. O ardea îngrozitor, dar refuza să moară în întuneric. Măcar avea să moară săgetân- du-l cu privirea pe asasinul ei.

Dar Imad dispăruse și nu era nici urmă de prinț sau de negustoreasă prin preajmă. Nu vedea decât mormane nesfârșite de nisip. Când scăpase dintre ruine? Poate că *era* deja moartă.

Scanned with CamScanner

Şi atunci a văzut-o - o umbră care stătea printre dune. O siluetă de fum cu ochi roşii strălucitori, care purta un colier de aur la gât. *Un djinn.* Vederea i s-a înceţoşat. Trupul îi era chinuit de spasme şi nu-l putea controla. Durerea - o durere atât de cumplită că i-a smuls un ţipăt mut - o distrugea.

Când a reuşit să-şi focalizeze din nou vederea, djinnul stătea în faţa ei.

Era... garda de corp a Negustoresei de la Miezul Nopţii?

Silueta a privit-o clipind. Nu a spus nimic. Nu a făcut nimic. A devenit tot mai sigură că nu era decât o iluzie, până când djinnul a întins mâna şi şi-a scos colierul de la gât. Apoi a apucat-o strâns de mână - abia şi-o mai simţea şi cu siguranţă nu şi-o putea *mişca* -, i-a pus colierul în palmă şi s-a îndepărtat.

Vederea Aishei s-a înnegurat. A clipit iute ca să şi-o limpezească. Un efort aparent zadarnic, dar într-un final a reuşit. Însă încă avea halucinaţii. De această dată a zărit o femeie ca o nălucă, numai piele şi os. Avea ochii ca nişte fântâni de cerneală, iar părul împletit în coadă i se legăna ca un pendul.

Aisha se întreba dacă nu cumva era zeul morţii.

Însă apoi femeia a schiţat un zâmbet dezarmant de sarcastic, iar Aisha a înţeles că nu era o zeiţă binevoitoare.

— Salaam, a spus năluca. Ai vrea să mori?

Hoaţa s-a înfiorat la auzul vocii. Îi

Scanned with CamScanner

aparţinea reginei din tărâmul morţilor, care îşi bătuse joc de ea în deşert. Același djinn care îl posedase și pe valiul din Dhyme. Același glas care îi șoptise: *Hai, găsește-mă, ucigașă de djinni!* Se părea că, în final, djinnul a găsit-o pe ea.

Regele-djinn - regina - s-a ghemuit lângă ea. Și și-a înclinat capul într-o parte. Coada împletită continua să i se legene în bătaia unui vânt fantomatic.

— Sau poate ai vrea să închei un târg?

Nici vorbă! Doar n-a evitat să cadă pradă unui djinn în timpul vieții, doar ca să capituleze în fața unuia în pragul morţii. Djinnii erau nişte monştri. Djinnii reprezentau *motivul* pentru care se transformase într-o armă.

— Eşti sigură? a întrebat-o regina, ridicând o sprânceană.

S-a aplecat spre ea şi, înainte ca Aisha să se împotrivească, şi-a împletit degetele cu ale ei. Fiori de gheață, de foc, de moarte şi de *viață* i-au străbătut trupul ca nişte valuri de venin.

— Pot să te fac bine.

Aisha s-a înfiorat din cap până în picioare. Își simțea trupul. Și putea din nou *să respire*.

— Nu ți-au mai rămas încă lucruri de făcut?

Aisha s-a gândit la Omar. La Omar, care îi bătea la ușă în puterea nopții cu un zâmbet pe buze. *Pot să am încredere în tine că-ți vei duce misiunea la bun sfârșit?*

Scanned with CamScanner

Firește.

Promiți să nu-ți pierzi viața?

Un hoț fură vieți, îi răspunsese, râzând batjocoritor. *Nu se lasă jefuit dc propria viață.*

— Voi pune la loc piesele din tine care acum lipsesc, a spus regina. Dar acele piese vor fi și ale mele. Ai înțeles? Îți voi lua un ochi. Și..., a continuat ea, atingându-i pieptul, îți voi lua inima și voi împărți acest trup cu tine.

Aisha s-a înfiorat. *I-ai luat totul valiului din Dhyme.*

— Acela a fost un act de posedare, i-a răspuns regina, mijind din ochi. Acesta e un târg.

De ce-mi oferi un târg, când sunt unul dintre ucigașii de djinni pe care îi disprețuiești? Când și eu te disprețuiesc la rândul meu?

— Pentru că e un târg din care amândouă avem de câștigat. Ca să exist în lumea voastră, am nevoie de un vas-purtă- tor. De o minte umană. Și, pentru asta, îți ofer un târg.

Aisha și-a aţintit privirea dincolo de djinn. Nu a văzut nimic în afară de un întuneric licăritor. Și gândul a purtat-o spre bolta nopții.

Copil fiind, se întrebase mereu dacă cerul era nemărginit.

Știa că cerul pe care îl privea acum era într-adevăr nemărginit. Că dincolo de el nu mai exista întoarcere.

O imagine a prins contur dinaintea ei: un

Scanned with CamScanner

vis care se prefăcea în realitate.

Se prăbuşea. Prinţul Omar o privea din depărtare, cu ochii învăluiţi într-o umbră de dezamăgire. Îi era prea ruşine ca să-i ceară ajutorul, aşa că nu s-a împotrivit căderii..

— Îmi pare rău.

Vocea i-a stăvilit căderea. Nu era a lui Omar.

Când a ridicat privirea, l-a văzut pe Mazen, cu chipul înecat în regrete. S-a simţit cuprinsă de iritare. Era jignitor. Ca tocmai el să-i ceară iertare, când el a fost cel care îi salvase viaţa.

Voia să-l strângă de gât. Voia să-l strângă în braţe.

Dar. s-a agăţat cu disperare de partea din ea care spunea că niciunul dintre prinţi nu merita sacrificiul suprem. Doar nu refuzase cu atâta încăpăţânare să folosească relicvele djinnilor ca să devină acum un vas-purtător. Această formă de magie îi distrusese viaţa.

— Magia nu înseamnă doar distrugere. Înseamnă şi salvare, i-a spus djinnul, întinzându-i mâna. Eşti chiar atât de încăpăţânată încât ai refuza această ultimă şansă în numele convingerilor tale?

Aisha şi-a amintit cuvintele pe care i le spusese cândva lui Mazen: *Singura diferenţă dintre un erou şi un laş constă în faptul că unul îşi uită temerile şi se aruncă în luptă, pe când celălalt depune armele şi fuge.*

Nu era îndeajuns de vanitoasă ca să se considere o eroină, dar nu era nici laşă.

Scanned with CamScanner

Nu avea să cedeze. Nu avea *să moară*.

Privirea ei a întâlnit-o pe cea a reginei-djinn. *Dacă e un târg, atunci trebuie să respecți și tu condițiile mele.* Se aștepta ca ea să se împotrivească, dar, spre uimirea ei, regina i-a zâm- bit, dezvăluindu-și dinții de un alb straniu în întunericul înconjurător.

— Ești o ființă umană înțeleaptă, i-a spus ea.

Trebuie să-mi promiți că nu mă vei folosi niciodată ca pe o marionetă.

— Ți-am spus că este vorba despre un târg, nu despre un act de posedare, i-a răspuns regina, lăsându-și capul în pământ. Dar, dacă este atât de important pentru tine să ai cuvântul meu, atunci ți-l dau, vânătoreaso! Îți promit că nu te voi obliga să faci nimic împotriva voinței tale. Voința ta va rămâne a ta.

Aisha n-ar fi trebuit să fie capabilă să-și miște mâna. Dar a reușit cumva să strângă degetele reginei. *S-a făcut.*

Djinnul a schițat un zâmbet șiret.

— Un vânător de djinni și un djinn. Ce pereche minunată vom face!

Și i-a strâns mâna. Inima Aishei a început din nou să bată. Din ce în ce mai tare, până când a simțit cum sângele îi pulsează prin vene.

Scanned with CamScanner

55. Încet, dureros, s-a reîntors la viață.

Scanned with CamScanner

56. MAZEN

Odată, când Hakim a devenit prima oară prizonier, i-a spus lui Mazen că libertatea e un drept pe care ajungi să-l apreciezi numai când îl pierzi. *Așa se întâmplă mereu. Înțelegi cu adevărat valoarea unui lucru abia când nu-l mai ai.* Mazen nu înțelesese nicicând mai bine tâlcul acestor cuvinte ca acum, stând într-o peșteră cu nimic altceva pe el decât hainele nepotrivite ale fratelui său.

Marea de Nisip semăna cu un ocean unduitor și îndepărtat, cu suprafața agitată uneori de câte o clădire care se prăbușea în adâncuri. I se părea greu de crezut că se aflase și el printre acele ruine cu doar câteva ore în urmă. Chiar și mai greu îi era să-și imagineze că fuseseră patru înainte să intre în acel lăcaș.

Mazen și-a cuprins brațul bandajat - își sfâșiase o mânecă pentru a opri sângerarea - și a aruneat o privire pe furiș spre negustoreasă. Loulie al-Nazari stătea tot cu fața spre un zid, ignorându-l. Avea gleznele rănite ascunse printre faldurile robei.

Niciunul dintre ei nu pomenise vreun cuvânt despre ce aveau să facă mai departe.

Dar el nu era pregătit să continue căutările de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Să continue drumul spre Ghiban când imaginile morții încă pluteau prin aer. Când Aisha...

Scanned with CamScanner

Când clipea, o revedea prăbuşindu-se la pământ într-o baltă de sânge. Aisha bint Louas, unul dintre cei patruzeci de hoţi, pierise până să apuce să-i rostească numele.

Şi-a strâns genunchii la piept şi a răsuflat încet. Nu avea să plângă. Vărsase o cascadă de lacrimi ceva mai devreme, când o adusese pe negustoreasă la peştera de la marginea Mării de Nisip. Aceasta n-a făcut altceva decât să-l privească lipsită expresie când s-a prăbuşit la baza unui perete şi a izbucnit în hohote de plâns, cu durerea seeată deja sau urlând tăcut în interiorul ei.

Poate că fata găsea alinare în tăcere. Nu şi Mazen. Pentru el, tăcerea era mereu un gol care trebuia umplut. Dar pe acesta nu ştia cum să-l umple. Prea multe întrebări se aflau între ei, prea multe regrete. Negustoreasa nu-l întrebase nimic despre motivul deghizării sale şi nici el nu voia să aducă subiectul în discuţie. Se simţea mult prea stânjenit.

O mişcare în deşert i-a atras atenţia. A ridicat privirea şi a încremenit.

— Al-Nazari!

Negustoreasa nu s-a întors. A strigat-o din nou, iar Loulie s-a răsucit, privirea ei transformându-se într-o grimasă de durere în clipa în care şi-a mişcat gleznele. Mazen i-a arătat cu mâna o siluetă care se apropia.

— Vine cineva.

O urmărise pe Loulie prefăcându-l în scrum pe Imad cu tot cu brăţară. *În numele*

Scanned with CamScanner

zeilor; era un artefact străvechi de familie! Îl văzuse pe Qadir spulberându-se într-un nor de fum și pe Aisha dezintegrându-se în nisip. Habar nu avea cine venea după ei, dar, indiferent cine ar fi fost, se îndrepta direct spre peșteră.

Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, a pus mâna pe cin- gătoarea cu pumnale a lui Omar, dar n-a găsit nimic. Cuțitele fratelui său dispăruseră. Singura armă pe care o mai aveau era pumnalul lui Qadir, dar era convins că Loulie nu avea să i-l dea nici în ruptul capului.

Cu toate acestea, trebuia să încerce. Trebuia să...

A clipit. A mijit ochii.

— Cum.?

— *Cum?* s-a răstit negustoreasa.

— Aisha, a șoptit el.

Era doar un miraj provocat de durere. O halucinație. O magie a vreunui djinn. Nu avea cum să fie altceva.

Și totuși s-a trezit năpustindu-se în deșert spre Aisha - *Nu e un miraj, nu e un miraj* -, până când a ajuns îndeajuns de aproape cât s-o vadă murdară de sânge din cap până în picioare. De parcă mai avea un rând de piele. Însă rănile dispăruseră. Iar în locul tăieturii de la gât se afla acum un colier de cranii, care strălucea printre straturile de sânge.

Relicva Reginei Dunelor.

Gândul i-a zburat la valiul din Dhyme, cum

Scanned with CamScanner

vorbea și râdea cu un glas nefiresc de suav în timp ce își înjunghia tovarășii de vânătoare, vărsându-le sângele pe podea.

Înainte ca Mazen să apuce să fugă, Aisha bint Louas a făcut un pas în față și l-a prins de umeri.

— Nu te bucuri să mă revezi?

I-a zâmbit cu un licăr malițios în ochi, pe care nu-l mai văzuse vreodată. Însă zâmbetul i-a pierit brusc.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-a spus Aisha cu glas aspru, trăgându-l fără menajamente după ea spre intrarea în peșteră.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

De parcă n-ar fi revenit cumva din morți, într-un mod cu neputință de imaginat.

Aisha le-a spus povestea învierii ei în fața focului dc tabără. Mazen a obscrvat modul în care își flutura mâinile prin aer și rânjetul care îi apărea uneori în colțul gurii. Niște schimbări subtile. Dar mai erau și alte diferențe mult mai evidente - ca, de pildă, cicatricile. Acestea căpătaseră o nuanță nefirească de gri, care îl ducea cu gândul la moarte. Iar ochiul drept - cel tumefiat și plin de sânge închegat - era acum mai mult negru decât căprui. Și strălucea ca obsidianul în lumina focului.

Era o priveliște tulburătoare, care o neliniștea și pe Loulie. Mazen a observat felul în care strângea pumnalul în mână de fiecare dată când Aisha se uita la ea. Paranoia se

Scanned with CamScanner

cuibărea și în sufletul lui Mazen. De câteva ori a încercat să pună mâna pe niște pumnale pe care nu le mai avea. Îi era imposibil s-o privească pe Aisha fără să-și aducă aminte că Regina Dunelor încercase să-l ucidă - și încă de două ori.

Neliniștea l-a învăluit ca un giulgiu când Aisha și-a încheiat povestea. Înainte ca Mazen să rostească vreun cuvânt, negustoreasa s-a aplecat înainte, întrebând:

— Așadar cine ești acum? Aisha bint Louas? Sau Regina Dunelor?

Aisha a deschis gura, a șovăit, apoi a închis-o. După cum își încleşta maxilarul, Mazen era convins că scrâșnea din dinți. Însă apoi a început ușor să se relaxeze.

— Nu-ți mai răci gura de pomană cu întrebări stupide! N-aș putca fi niciodată altcineva în afară de mine însămi.

Ea și Loulie s-au holbat în tăcere una la alta. Mazen s-a retras ușor. Stând între ele, părea că îl bate un vânt înghețat din toate părțile.

— Nu te cred, a spus negustoreasa, clătinând din cap.

— N-aș capitula niciodată în fața unui djinn, a ripostat Aisha, cu o privire mânioasă.

— Și atunci cum numești transformarea asta? a întrebat Loulie, cu un gest tăios. Coexistență?

— Crezi că mie îmi convine situația? Ți-am explicat deja: am încheiat un târg, pentru

Scanned with CamScanner

că e singurul mod prin care ea poate...

Aisha a şovăit, răsuflând încet.

— Prin care *noi* putem exista în această lume. Dacă djin- nul ar fi vrut să vă ucidă, s-ar fi putut folosi de leşul meu fără să mai propună vreun târg.

Mazen a simţit cum începe să se agite.

— Aşadar, ca să fim înţeleşi, nu mai vrea să ne ucidă?

— Nu, nu mai vreau.

Aisha a rostit cuvintele atât de iute, că până şi ea a rămas uimită. Şi-a îndreptat ţinuta. Cu aceeaşi urmă de iritare pe chip.

— Djinnul a presupus greşit că sunteţi ucigaşi după relicvele pe care le purtaţi cu voi. Dar *eu* sunt vânătorul de djinni. Dacă ar fi căutat răzbunare, eu aş fi fost ţinta cea mai potrivită, a spus Aisha, cu un zâmbet batjocoritor pe buze. În schimb, am încheiat un târg. După cum puteţi vedea, şi-a schimbat priorităţile.

S-a aşternut o clipă de tăcere, timp în care s-au studiat unii pe ceilalţi. În vreme ce Mazen s-a mai liniştit puţin, Loulie a privit-o pe Aisha cu o umbră de scepticism.

— Atunci, povesteşte-ne ce s-a întâmplat mai departe! Ce ştii despre soarta djinnului care ţi-a dat colierul?

Qadir! Mazen îi auzea numele şi fără să fie rostit cu glas tare.

Aisha a ridicat din sprâncene, cu capul înclinat într-o parte.

Scanned with CamScanner

— Ce reprezintă pentru tine, negustoreaso?

— Nu văd de ce ți-aș răspunde la întrebare când tu eviți să răspunzi la ale mele, a ripostat Loulie, încruntată.

Hoața și-a încrucișat brațele.

— A plecat. A dispărut. Dar s-ar putea să se întoarcă după mine, a adăugat eu o privire mânioasă. După *colier*. El și

regina... se cunosc. S-a folosit de puterea ei ca să controleze ghoulii din camera comorilor, a spus ea cu o voce șovăieinică, încleștându-și mâinile.

Pentru o fracțiune de secundă, Mazen s-a întors în acea încăpere întunecată a lui Imad, simțind cum o forță invizibilă trece pe furiș pe lângă el. Numai că, în această amintire, a înțeles că forța era Qadir, care umbla prin beznă cu colierul la gât, fredonând un cântec în tăcere. Cântecul Reginei Dunelor. Mazen s-a întrebat cât le luase tâlharilor să realizeze că ghou- lii se întorseseră împotriva lor.

—Ar fi trebuit să-mi dau seama că se petrece ceva, de vreme ce Imad n-a pomenit nimic despre colier, a murmurat Loulie. Dar nu m-am gândit niciodată că Qadir ar putea fi cel care.

Apoi s-a oprit, cu privirea lipsită de expresie.

—Așadar garda ta de corp a fost un djinn, a spus Aisha, cu ochii fixați asupra pumnalului din mâinile lui Loulie.

A fost. Lui Mazen nu i-a scăpat licărul

Scanned with CamScanner

mânios din privirea negustoresei la auzul acelor două cuvinte. Dar n-a spus nimic. S-a mulţumit s-o privească în tăcere, strângând pumnalul cu degete tremurânde.

—Am senzaţia că îl cunoşti pe Qadir cu mult înainte ca noi să-ţi recuperăm relicva din dune.

În timp ce vorbea, Mazen s-a uitat fix la ochiul mai închis la culoare al Aishei. Dacă exista ceva ce aparţinea djinnului, acesta era ochiul.

Aisha a strâns uşor din buze. Grimasa a dispărut la fel de repede cum apăruse, dar Mazen a avut senzaţia tulburătoare că era judecat de două femei, nu de una singură.

—Aşa e, i-a răspuns ea. Dar nu vă pot împărtăşi povestea fără încuviinţarea lui.

S-a ridicat în picioare şi s-a întins, apoi a început să se îndepărteze.

— Stai puţin! a strigat Mazen, care s-a ridicat la rândul lui şi s-a luat după ea. Unde te duci? Doar n-o să...

— Când aţi mâncat ultima oară? l-a întrebat Aisha, întor- cându-se spre el.

Întrebarea l-a luat prin surprindere. Stomacul, până atunci un ghem de stres, a început deodată să-i chiorăie de foame. Oare *de când* nu mai mâncase?

— Exact. Continuăm discuţia după ce mă întorc de la vânătoare.

Mazen s-a uitat la hainele ei murdare de sânge. Din câte îşi putea da seama, nu avea

Scanned with CamScanner

nicio armă. Probabil că Aisha i-a citit întrebarea pe chip.

— Oamenii vânează cu ajutorul şoimilor. Eu am la îndemână ghoulii, i-a spus, făcând un gest spre gura peşterii.

Mazen a pornit într-acolo. Dar, de îndată ce a dat cu ochii de cei şase ghouli din dreptul intrării, s-a retras cu un ţipăt.

— Cum credeți că am ieşit din ruine? a întrebat Aisha, oftând. Ghoulii se pricep de minune să sape.

Pentru că Mazen o privea nedumerit, a adăugat:

— Imad îi supunea voinței sale cu ajutorul unei relicve *furate* - i-a explicat ea, cu glasul înecat în dezgust -, dar eu pot să-i chem şi să-i alung cu ajutorul magiei mele atât timp cât se află în preajmă.

— Dar., a început Mazen.

Avea atâtea dubii, că nici nu ştia cu ce să înceapă. I-a aruncat o privire neputincioasă lui Loulie, dar ea nu se uita la el. Stătea cu ochii pironiți asupra pumnalului. Şi-a dat seama cu stupoare că avea obrajii brăzdați de lacrimi.

Aisha l-a lovit cu mâna peste umăr.

— Vino cu mine, prinţe!

— Dar., a spus din nou, căci nu era prea încântat să rămână singur cu un djinn primejdios.

Prudenţa se lupta cu vinovăția. Aisha îl salvase în ruine. Voia să aibă încredere în ea. Să creadă că era îndeajuns de puternică pentru

Scanned with CamScanner

a păcăli moartea și pentru a fi stăpână pe mintea ei. A mai aruncat o privire agitată peste umăr spre Loulie.

— Ghoulii vor rămâne de strajă la intrare, i-a spus Aisha.

Nu va păți nimic, i-a spus din priviri, dar Mazen tot era îngrijorat.

Scanned with CamScanner

Însă Aisha nu i-a dat șansa de a se răzgândi; l-a tras după ea din peșteră înainte să se împotrivească din nou.

Scanned with CamScanner

49. LOULIE

Odată rămasă singură, Loulie a ridicat pumnalul şi a rostit în şoaptă:

— Qadir?

Dar n-a primit niciun răspuns.

Printre ruine se întorsese după ea. Fusese fum, foc şi umbre, dar *în viaţă*. Acum nici imaginea oglindită în lamă nu i-o mai vedea.

— Ai cufundat ruinele ca să mă salvezi, a murmurat, şter- gându-şi mânioasă lacrimile de pe obraji, care nu mai conteneau să curgă. Şi acum ce ai de gând să faci? Să dispari pur şi simplu? Am crezut că eşti mai puternic de-atât.

Lacrimile i se prelingeau acum în cascadă, scuturându-i tot corpul şi înceţoşându-i privirea.

Tu eşti cea slabă, i-a spus o voce în gând.

Iar această confesiune, acest adevăr de netăgăduit a îngenuncheat-o în cele din urmă. În toţi aceşti ani încercase să se distanţeze de eşecurile din trecut. Layla fusese mult prea tânără şi prea neputincioasă ca să-i salveze pe cei dragi. În rolul lui Loulie, jurase să devină mai puternică şi mai înţeleaptă. Cineva care, nefiind legat de nimeni, avea să reuşească să supravieţuiască fără să se mai teamă că îi pierde pe cei dragi.

Dar dăduse greş - nu se salvase nici pe sine

Scanned with CamScanner

și nu-l salvase nici pe Qadir.

Nu și-a dat seama de cât timp plângea în hohote, ci doar că, în momentul în care i-au secat lacrimile, prințul și hoața nu se întorseseră încă. Dar nici că-i păsa.

Golul din sufletul ei devenea un abis, adânc și tot mai adânc, până a înghițit-o toată, trăgând-o într-un somn fragmentat și presărat de coșmaruri. Cum s-a tot trezit din cauza lor, a renunțat să mai doarmă și s-a hotărât să pornească în căutarea prințului și a hoaței. A încercat să se ridice în picioare - i-a scăpat un țipăt sfâșietor când o durere cumplită i-a străfulgerat gleznele.

Uitase de rănile de la picioare.

A ridicat privirea la auzul unor pași. Atât de estompați, că de-abia i-a auzit. Și a zărit o siluetă încețoșată. O umbră în formă de bărbat.

— Prințe? a murmurat ea, mijind ochii.

Silueta a făcut un pas înainte și, în lumina licăritoare, negustoreasa a văzut că nu era prințul Mazen, ci un bărbat grav rănit, cu arsuri pe tot corpul, care abia se mai ținea pe picioare.

I-a stat inima.

— Nu se poate! Ești mort!

S-a împleticit înapoi, lipindu-se de zidul peșterii, cu picioarele tremurându-i de durere.

Bărbatul pe care îl *ucisese* cu mâna ei s-a apropiat dc ea, cu pumnalul în mână.

— Dacă tot trebuie să mor, a spus Imad cu

Scanned with CamScanner

glasul răgușit, o să te iau cu mine.

Și s-a năpustit asupra ei.

Loulie a țipat înspăimântată când a simțit o mână pe umăr. A icnit și a încercat să se zbată, ca să se elibereze din strânsoare.

— Nu!

Cuvântul cra o rugă imploratoare.

—Nu, nu...

—Loulie, visezi, i-a spus o voce atât de domoală, încât abia se auzea, și totuși o cuprinse într-o îmbrățișare liniștitoare, ca un val de pace, domolindu-i spaima.

Și s-a trezit.

O siluetă cu ochi roșii stătea în fața ei. A clipit, iar silueta a căpătat conturul unui bărbat vânjos, cu pielea de culoarea bronzului, presărată cu desene șterse. S-a concentrat pe ochii lui: blânzi, căprui și umani.

—Aveai o mutriță caraghioasă în somn, i-a spus Qadir. Mi s-a părut urât să stau și să mă holbez la tine.

Loulie i s-a aruncat în brațe printre hohote înăbușite de plâns. Spasme cumplite de durere i-au străfulgerat gleznele, dar în clipa aceea rănile nici nu mai contau. Se aștepta ca djinnul să se prefacă în fum. Însă Qadir a cuprins-o în brațe și a strâns-o la piept. N-a spus nimic, ci doar a așteptat în tăcere în timp ce ea i-a plâns pe umăr. Au rămas o vreme îmbrățișați într-o liniște adâncă, întreruptă doar de suspinele ei și apoi, când acestea au amuțit, de trosnetul focului.

Scanned with CamScanner

Era liniște. Ușoară și confortabilă.

În cele din urmă, Loulie s-a desprins din brațele lui ca să-i privească fața. Părea perfect uman. Apoi i-a atins obrazul cu mâna. Perfect *solid*.

—Visai, așa că te-am trezit, i-a spus el.

Loulie a continuat să-l privească îndelung, convinsă că trăsăturile chipului său aveau să se prefacă în praf. Dar nu s-a întâmplat așa.

—Ai murit, a murmurat într-un final, cu glasul răgușit.

A realizat că se îndepărtase de el abia în clipa în care Qadir a întins mâna și a pus-o peste a ei.

—Nu, n-am murit. Am fost incapacitat, dar nu mort. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să te găsesc.

— Dar capcana.

— Îndeajuns cât să mă rănească. M-a încetinit.

— Dar păreai doar o siluetă de fum...

— Nu e ușor să recompui un corp care a suferit răni atât de grave.

— Dar tăișurile erau din *fier*, a continuat Loulie, înghițind în sec.

— Și eu din cc crezi că sunt? i-a răspuns Qadir, râzând zeflemitor.

Vorbele lui Imad i-au învăluit gândurile ca un fum otrăvitor. *Nu e de mirare că mai trăiește. Știi ce e, fetițo?*

— Nu știu, a murmurat cu vocea gâtuită, rostind cu greu cuvintele.

Scanned with CamScanner

Amintiri încâlcite i-au invadat mintea: mărturisirea lui Qadir că nu se putea întoarce acasă. Povestea lui lmad despre o relicvă atât de neprețuită, că toți cei care o vedeau aveau să piară uciși - relicva unui rege-djinn. Aviditatea din ochii tâlharului când ruinele s-au prăbușit dc jur împrejur. Glasul fremătător cu care Ie-a vorbit: *Tu!* i-a spus lui Qadir. *Pe tine te căutam.*

Mama ei îi depănase povești despre cei șapte regi-djinn, înzestrați cu puterea de a le îngropa lumea sub nisip. *Ifriți*, îi numise Qadir. Dar acesta era un termen pentru djinnii cum- pliți și înfricoșători. Pentru creatura care o reînviase pe Aisha folosind magie neagră și înșelătoare. Pentru legendarul djinn din lampă.

Dar nu pentru Qadir.

Loulie și-a retras mâna. Qadir a îngustat ochii.

— Loulie.

Părea că vrea s-o ia din nou de mână, dar s-a întors deodată.

Aisha bint Louas stătea rezemată de intrarea în peșteră, cu brațele încrucișate pe piept și o gleznă peste ccalaltă, pri- vindu-i cu un zâmbet ca de pisică, despre care Loulic știa că nu o caracteriza. Imaginea i-a făcut inima să-i bată frenetic în piept. Nu avusese prea mare încredere în hoață nici când era ca însăși. Acum, când găzduia un djinn primejdios, avea și mai puțină.

Scanned with CamScanner

Qadir nu a părut îngrijorat.

— Văd că ți-ai încheiat târgul.

— Știi *cum* mă cheamă, a ripostat Aisha, plescăind din limbă. N-ai putea să-mi spui pe nume?

— În numele zeilor! a exclamat prințul Mazen, care a intrat în peștcră, ținând de picioare leșul însângerat al unui iepure. Cum de ești în viață? a întrebat, privindu-i cu ochii cât cepele.

— Cine întreabă? i-a ripostat Qadir, încruntat. Prințul Mazen sau asta e o altă deghizare?

Prințul a avut decența de a se înroşi până în vârfurile urechilor. Loulie ar fi vrut să-i ardă una peste fața aia jenată. Mânia pe care o nutrea pentru el fusese înăbușită în tot acest timp de durere. Însă acum îi ardea sufletul ca o flacără rebelă. Prima dată când îi ascunsese adevărata identitate, empati- zase cu soarta lui. Dar, evident, asta n-a însemnat nimic pentru el.

— Ce încântător e să descoperim că *toți* avem secrete! a exclamat Aisha, râzând sarcastic.

A luat apoi iepurcle din mâinile lui Mazen, s-a îndreptat spre foc şi a început să-l jupoaie cu un ciob găsit se pare prin deșert.

— Poate n-ar fi rău să purtăm o discuție sinceră!

Nimeni n-a rupt tăcerea care s-a așternut după aceea. Loulie știa că ar fi trebuit să ia

Scanned with CamScanner

prima cuvântul. Doar era Negustoreasa de la Miezul Nopții. Era... *inutilă*. Revelația a avut impactul unei lovituri sub centură, făcând-o să se înfi- oare din cap până în picioare. Era un adevăr cât se poate de crud. Ce era fără relicve? Fără *Qadir*?

Djinnul a fost cel care a rupt tăcerea în cele din urmă. Nu cu un cuvânt, ci cu un suspin care a făcut să freamăte focul din fața lor.

— De acord.

La un gest al mâinii sale, flăcările s-au înălțat în aer, răsu- cindu-se și întinzându-se până au dat naștere unui tablou încântător, presărat cu minarete strălucitoare și clădiri cu acoperișuri boltite.

— Să vorbim așadar despre minciuni și adevăruri și despre tainele ascunse printre ele!

Și a început să le spună povestea celor șapte regi-djinn, dar versiunea lui era diferită de cea a oamenilor. În povestea lui Qadir, regii-djinn nu erau doar un grup de răufăcători anonimi, ci niște spirite atât de puternice, că au primit și un nume. *Ifriți,* ființe de foc ale căror puteri magice sfidau orice lege a naturii, devenind de temut chiar și printre djinni.

Și-a fluturat degetele pe deasupra orașului creat de foc și acesta s-a recompus sub degetele sale, creând șapte siluete.

— Ifriții erau diferiți de ceilalți djinni prin faptul că puteau învăța mai multe tipuri de magie, nu doar pe cea cu care s-au născut. Însă au fost numiți în funcție de afinitatea pe

Scanned with CamScanner

care o stăpâneau cel mai bine.

Şi-a întins mâna spre cea mai apropiată siluetă şi i-a modificat forma, prefăcând-o într-o pasăre imensă de foc, cu multe cozi.

— Metamorful, a spus Qadir.

A atins apoi cea de-a doua siluetă, care a început să sară şi să se rotească prin aer.

— Dansatoarea.

A treia siluetă şi-a făcut apariţia pe un covor zburător, ţinând o ţeastă în mână.

— Maestra Renaşterii.

Loulie a privit-o pe Aisha, iar hoaţa i-a surprins căutătura şi s-a uitat în altă parte, cu o expresie încruntată pe chip.

— Aşadar tu *eşti* Regina Dunelor, a murmurat prinţul.

— Nu-mi mai spuneţi aşa! a ripostat Aisha. Djinnul vorbeşte prin intermediul meu, dar numai când îi dau încuviinţarea s-o facă. În rest, sunt tot eu.

Qadir şi-a dres glasul cu subînţeles, atingând cea de-a patra siluetă, care a început să înoate prin aer cu membre ascuţite.

—Aducătorul de Maree.

Cea de-a cincea şi-a împreunat mâinile a rugă.

—Mistica.

Cea de-a şasea şi-a lipit mâinile de pământ. Copaci în flăcări au ţâşnit de jur împrejurul formei aplecate.

—Peregrinul.

Qadir şi-a apropiat apoi degetele de ultima

Scanned with CamScanner

siluetă. I-a conturat un turban de fum deasupra capului şi a învăluit-o într-o mantie albăstruie de foc. Toţi au urmărit-o plimbându-se prin tabără ca o santinelă, în timp ce mantia albăstruie i-a fluturat silenţios prin aer în bătaia unui vânt fantasmagoric.

—Stăpânul Infernului, a spus cu glas domol.

Prinţul a scos un strigăt de uimire. Loulie n-a spus nimic. A simţit privirea lui Qadir aţintită asupra ei. I-a priceput mesajul chiar şi fără să-i vadă chipul: *Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată.*

O vâltoare de emoţii s-a format în ea, un amalgam atât de spinos, că nu mai putea să discearnă între un sentiment nimicitor şi altul. De fiecare dată când încerca să se concentreze, gândurile i-o luau razna şi îşi amintea de durerea de la glezne. Nu se simţise nicicând mai frântă. Şi mai istovită.

Cum n-a spus nimic, Qadir şi-a întors privirea spre foc. Şi i-a dat formă încă o dată, creând acum opt siluete. A aşezat-o pe una pe un tron, iar pe celelalte, în genunchi în faţa ei.

— Ifriţii sc aflau în slujba unui rege care domnea de pe tronul lui din Dhahab. Îi erau deopotrivă războinici şi consilieri şi făgăduiseră să-şi apere ţara. Timp de sute de ani a domnit pacea.

A privit îndelung imaginea scăpărătoare a djinnilor înge- nuncheaţi în faţa stăpânului lor. Apoi a oftat şi siluetele au dispărut. Loulie a

Scanned with CamScanner

văzut cu stupoare cum pe frunte i se ivesc broboane negre ca de scrum. Şuiera la fiecare răsuflare. *Nu e uşor să recompui un corp care a suferit răni atât de grave.*

— Legendele spun că...

Prinţul a şovăit şi s-a făcut roşu ca racul la faţă, conştient parcă de faptul că era cât se poate de straniu să vorbească despre istorie numind-o legendă.

— Legendele spun că cei şapte regi au atras asupra lor mânia zeilor. Şi că aceştia au îngropat lumea djinnilor în Marea de Nisip.

Aisha a chicotit uşor, sunet ce părea în vădit dezacord cu grimasa pe care o avea pe buze.

— Zei? Care zei? Nu e vina zeilor - ci a voastră, a oamenilor.

Auzindu-i spusele, până şi Loulie a ridicat ochii, dar Aisha - sau Maestra Renaşterii, cine naiba o mai fi fost în momentul ăsta - stătea cu privirea pierdută în foc.

— Într-o bună zi, oamenii au venit pe pământul nostru. Am crezut că sunt nişte fiinţe inofensive. Slabe şi lipsite de magie. Mânat de curiozitate, regele nostru i-a primit cu braţele deschise în oraş.

— Un gest nechibzuit, a murmurat Qadir cu o voce stinsă, de parcă şi-ar fi pierdut puterea de a şi-o face auzită. Când au aflat că sângele nostru are puteri tămăduitoare şi că relicvele noastre pot fi folosite ca arme, ne-au atacat cu săbii şi lănci de fier.

Scanned with CamScanner

— Au fost de nestăvilit, a spus Aisha. Nu aveam cum să-i nimicim pe toți, așa că.

— Am fugit din calea lor, a completat Qadir, întorcându-se cu spatele. Am încălcat poruncile regelui nostru și ne-am îngropat țara în străfundurile nisipului, pentru ca oamenii să nu mai ajungă vreodată la noi.

Greutatea acestor vorbe s-a așternut ca o povară pe umerii lor. Una era să cufunde o întindere cu ruine și alta să șteargă o țară întreagă de pe fața pământului. Loulie și-a încrucișat brațele pe piept și a înghițit în sec. Și-a imaginat cum era să te prăbușești în hău și s-a gândit la cei dragi cum se sufocă în nisip.

— Am plătit scump trădarea noastră, a murmurat Qadir.

Loulie s-a uitat pe furiș la eicatricilc șterse de pe brațele lui. *Rușinea mi-a fost gravată în carne cu un pumnal, ca să n-o uit vreodată. Am meritat asta.*

— Aceia dintre noi care au vrut să scape de pedeapsă au fugit în lumea oamenilor, a spus Aisha.

A ridicat în acr leșul iepurelui, complet jupuit acum, și, după o oarecarc șovăială, l-a aruncat în foc. Prințul a scos un sunet de protest care s-a prefăcut iute într-un icnet, căci focul nu ardea iepurele; ci îl perpelea.

— Firește, cu toții am avut de suferit în cele din urmă.

O tăcere apăsătoare s-a așternut în peșteră

Scanned with CamScanner

înainte ca prinţul să-şi dreagă glasul şi să spună:

— În legendele noastre, eşti numită Regina Dunelor. Se zice că..

— Destul! a ripostat Aisha, cu glasul tăios şi rece. M-am săturat de legendele astea cu djinni!

Mazen a clipit de câteva ori, vădit uluit. Şi-a îndreptat apoi privirea spre Qadir, care a clătinat din cap.

— Trecutul meu îmi aparţine. L-am îngropat cu mult timp în urmă şi aşa vreau să rămână.

Şi-a ridicat ochii şi a surprins privirea lui Loulie. *Iartă-mă!*

Dar ea nu avea ce să ierte. Nu era vina lui Qadir. Şi, cu toate acestea, retrăia momentul în care Imad îi abordase printre ruine. *Tu! Pe tine te căutam*, le spusese el. Nu busola şi nici vreo relievă. Hoţii eăutaseră fără să ştie un ifrit — o creatură care nimerise în noaptea aceea în tabăra ei în timp ce îşi căuta busola şi care o găsise în mâinile unei fetiţe torturate. Hoţii erau cei care îi uciseseră familia. Qadir o *salvase* din mâinile lor. Şi totuşi, dacă el nu s-ar fi dus în tabăra lor, iar hoţii nu i-ar fi dat de urmă exact în acea zonă...

Ei ar mai fi fost încă în viaţă.

Revelaţia i-a lăsat un gol în inimă. Nici nu mai conta că era iraţională. Amintirile au devenit o forţă mai puternică, împingând totul din cale până când n-a mai rămas decât o

Scanned with CamScanner

durere profundă, care ar fi trebuit să dispară odată cu Imad. Dar flacăra nu se stinsese, ci fumega undeva în adâncul sufletului ei, urlând: *Ce s-ar fi întâmplat dacă...?*

— Loulie, a murmurat Qadir.

— Am auzit destul în seara asta! a ripostat ea cu glas tăios, căci se simţea pustiită, secătuită. Vorbim mâine.

Cuvintele ei au avut finalitatea unui execuţii, ca un topor mânuit de călău. Liniștea a persistat cât au mâncat fără tragere de inimă. Mai târziu, prinţul şi Aisha au ieşit ca să poarte o discuţie, lăsând-o pe Loulie singură cu Qadir.

Niciunul dintre ei n-a vorbit. Abia în clipa în care Loulie s-a îndepărtat cu paşi împleticiţi, gata de culcare, Qadir i-a pus mâna pe umăr, spunând:

— Îmi pare rău. Am fost egoist dorindu-mi să rămân doar Qadir în ochii tăi, a murmurat, strângând-o uşor. Îţi mulţumesc că te-ai luptat să-mi recuperezi pumnalul dintre ruine.

A răsuflat uşor, apoi şi-a desprins mâna de pe umărul ei.

— Şi eu am reuşit să salvez asta.

Şi a atins ceva prins la brâu: o teacă ponosită, care îi era familiară. Lui Loulie i-a stat inima când a recunoscut-o. Imad nu pomenise nimic de armă când ghoulii cercetaseră capcana.

Cum se întâmpla mereu, Qadir i-a citit întrebarea pe chip.

Scanned with CamScanner

— Am ascuns-o în deşert înainte să mă strecor printre ruine, a spus clătinând din cap. Ai avut grijă de pumnalul meu în toţi aceşti ani, deci e cât se poate de firesc să am şi eu grijă de un obiect primit în dar de la tine.

Loulie a rămas fără cuvinte. Şi chiar de le-ar mai fi avut, nici n-ar fi putut să le dea glas, aşa gâtuită de emoţie cum era. Prin urmare, a păstrat tăcerea când Qadir i-a zâmbit timid, spunând:

— Mâine, după ce îmi voi mai recupera din puteri, mă laşi să-ţi vindec rănile?

Loulie doar a încuviinţat din cap, apoi s-a întors, cu ochii înecaţi în lacrimi.

Scanned with CamScanner

Când a reușit în cele din urmă să adoarmă,

somnul i-a fost tulburat de coşmaruri.

Scanned with CamScanner

50. MAZEN

Mazen s-a trezit odată cu ivirea zorilor. După ore întregi în care încercase în zadar să adoarmă în peștera înghețată, fără pături, s-a dus Ia gura grotei ca să privească răsăritul. CeruI, splendid și senin, era zugrăvit în nuanțe de aIbastru și auriu. Și-a imaginat aceleași culori, împletite pe bolta deșertuIui ca într-o tapiserie, apoi și l-a închipuit pe tatăl său, stând cu mâinile la spate și cu un zâmbet domol pe chip, cum privea același răsărit de pe balconul palatuIui său.

Sultanul era mereu binevoitor înainte de ivirea zorilor; lui Mazen îi plăcea să creadă că această atitudine se datora faptuIui că nu purta încă masca pe care o îmbrăca în fața curtenilor săi. Uneori, când tatăl Iui era neobișnuit de binedispus, îi spunea povești. Despre Amir, primul sultan, și despre fratele acestuia, Ghazi, primuI caid.

Mazen s-a rezemat de zidul peșterii. Îi era dor de acea versiune a tatălui său.

— Sabah al-khair.

A tresărit în clipa în care Aisha și-a făcut apariția în bătaia soarelui, arătând uIuitor de bine pentru cineva care abia înviase din morți cu o zi în urmă.

— De vreme ce te-ai trezit cu noaptea-n cap, n-ai vrea să vii cu mine Ia vânătoare?

Scanned with CamScanner

Mazen s-a crispat. Cu o zi înainte văzuse cum ghoulii loviseră cu bâta un iepure până îl omorâseră. Nu fusese neapărat o vânătoare, ci mai degrabă o distracţie. A realizat abia mult mai târziu că Aisha dorise să îl îndepărteze de Qadir (a cărui prezenţă o simţise înainte ca djinnul să-şi facă apariţia). Poate că a vrut să le ofere acestuia şi negustoresei răgazul de a drege cumva ruptura ivită între ei.

Prinţul a aruncat o privire peste umăr. Loulie şi Qadir stăteau întinşi pe jos, fiecare în câte un colţ al peşterii, cu spatele unul la altul. Se pare că planul Aishei dăduse greş.

— Hai cu mine! a spus Aisha, luându-l de mână şi trăgân- du-l afară.

— Credeam că am de ales, a mormăit Mazen, frecându-se la ochi.

— Nu. M-am gândit doar să-ţi ofer opţiunea înainte să te oblig s-o accepţi.

Aşa că au pornit din nou la „vânătoare", aventurându-se în deşert, însoţiţi de doi ghouli. Mazen s-a cuprins cu braţele, într-un efort zadarnic de a alunga frigul. Era puţin mai cald în lumina răsăritului, dar fără a fi o diferenţă notabilă. O invidia pe Aisha, care nu părea să simtă frigul, în ciuda mantiei sale zdrenţuite.

Cei doi i-au urmat pe ghouli până când o tăcere stranie, dar familiară, s-a aşternut în deşert. Mazen s-a oprit pe loc. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu o seară în urmă, când creaturile zăriseră prada. La început, a fost

Scanned with CamScanner

convins că el și Aisha erau ținta, că magia căpătată cu ajutorul ifritului se întorsese într-un final împotriva ei. Însă ghoulii s-au întors cu un iepure, iar Mazen a fost cât pe ce să izbucnească în lacrimi de ușurare.

El și Aisha le-au privit pe creaturi urcând o formațiune stâncoasă din depărtare, până când au dispărut. Apoi au rămas într-o tăcere tensionată, așteptând. Cu o zi în urmă, prințul se temuse că, sub influența ifritului, hoața avea să-l ducă în deșert ca să-l omoare. Dar până acum Regina Dunelor nu făcuse decât să reacționeze cu exasperare, nu cu violență. Mazen spera ca lucrurile să rămână așa.

Fără să vrea, s-a trezit scrutând cicatricile de pe brațele Aishei, o încrengătură de dâre cenușii care i se iveau printre faldurile mantiei. Ea i-a surprins privirea și a ridicat un deget.

— Aici sus e fața mea, prințe.

— Îmi cer iertare, a îngăimat el, roșu la față ca racul. Mă uitam la...

— Cicatricile mele, da, știu. Curiozitatea asta o să-ți vină de hac într-o bună zi.

Zicând acestea, și-a încrucișat brațele pe piept și și-a întors capul spre Marea de Nisip. Mazen s-a uitat și el la oceanul auriu veșnic aflat în mișcare, apoi și-a desprins ochii de la priveliștea tulburătoare și amăgitor de calmă. Întâmplările trăite printre ruine aveau să-i rămână adânc întipărite în minte, o știa prea bine.

Scanned with CamScanner

Cum nu putea să le uite, a făcut ce știa mai bine - a încercat să-și abată gândurile cu o întrebare.

— Cum funcționează? Acest târg dintre tine și Regina Dunelor?

Aisha s-a răsucit din nou spre el.

— Pentru tine sunt *Maestra Renașterii...*

S-a oprit brusc și și-a fixat privirea furioasă în pământ, la picioarele ei, cu maxilarul încleștat. Trupul i s-a relaxat treptat.

— Încă mai avem de lucru. Târgul a fost că-i ofer trupul în schimbul vieţii.

— Aşadar uneori îți controlează mișcările?

— Nu. Dar gândurile. ni se împletesc uneori.

S-a aşternut din nou tăcerea. Mazen n-a pomenit nimic de zâmbetele crispate pe care le văzuse pe chipul ei sau de gesturile cu totul atipice pe care le observase cu o zi în urmă.

— Și ce ai avut de câștigat de pe urma acestui târg? a întrebat, în schimb. În afară de. viață?

— Și de o voce lăuntrică, ce nu pare să mai tacă vreodată? Se pare că abilitatea de a stăpâni o șleahtă de creaturi din tărâmul morţilor.

Fiecare cuvânt era tăios și amar.

Mazen nu era sigur ce să facă, dacă să-și ceară iertare sau să-i ofere o vorbă de alinare. Rumega în tihnă răspunsul pe care să i-l dea, când Aisha a ridicat privirea și - poate că era doar un joc înșelător de lumini - expresia a

Scanned with CamScanner

părut să i se îmblânzească.

— Mi-am ales singură soarta, prințe. N-am nevoie de mila ta.

A simțit un gol în stomac. *Compasiunea nu e milă*, ar fi vrut să-i spună.

Nu pentru prima oară, gândul i-a zburat la platoșa aparent infailibilă a hoaței. *Cu toții pornim în viață ca niște lași,* i-a spus printre ruine. Dar îi era cu neputință să și-o imagineze fricoasă. Singura dată când o văzuse șovăind, când avusese nevoie de ajutor...

A făcut un efort uluitor de voință ca să-și alunge din minte imaginea cu pumnalul care îi despica gâtul. Din fericire, deșertul și-a recăpătat în curând zumzetul caracteristic, spulberându-i gândurile. Când a ridicat privirea, a văzut gho- ulii întorcându-se. cu un alt iepure.

Stomacul i-a protestat dezamăgit.

Aisha a ridicat o sprânceană.

— Ce-i? Te așteptai la un șacal? La un lup?

— Nu mă așteptam la nimic, i-a răspuns, oftând. Am sperat doar.

O oră mai târziu au pornit din nou spre peșteră. Soarele se înălțase pe eer când au ajuns, scăldând împrejurimile într-o lumină voalată, ce înnegura dunele din depărtare. O adiere blândă le-a mângâiat gleznele, agitând iarba pitică și tulburând nisipul. Nu era cea mai rea vreme pentru o călătorie, dar Mazen se simțea mult prea istovit ca să se mai

Scanned with CamScanner

bucure.

Când s-au întors la peşteră, au găsit-o pe negustoreasă aşteptându-i afară. Aisha a râs, scoţând acelaşi sunet domol pe care îl auzise şi cu o zi înainte.

— Ia te uită! Miracolul sângelui argintiu al djinnilor! Poţi să mergi aeum?

— Destul de bine, i-a răspuns Loulie, rigidă.

Mazen a cercetat-o din cap până în picioare. După cum stătea rezemată de zid, era evident că încerca să nu lase greutatea corpului pe glezne. Şi-a amintit de propriile răni. De faptul că, deşi vindecate, l-au durut zile de-a rândul. Iar el avusese răgazul de *a se odihni*.

Aisha a trecut pe lângă Loulie cu iepurele pe umăr.

— Mai lasă mândria deoparte! Te-aş sfătui să nu mai stai în picioare - măcar până pregătesc masa.

Şi a intrat. Loulie a continuat să se sprijine încăpăţânată de zidul peşterii.

Lui Mazen i-a trecut un gând prin minte când Qadir li s-a alăturat afară.

— Am rămas fără cai.

Ei l-au privit în tăcere. Prinţul şi-a dres glasul şi a continuat:

— Cum o să ajungem în Ghiban fără cai?

— Doar ai două picioare, nu? a ripostat Qadir, vădit netulburat.

Mazen a clipit dc câteva ori. *Sunt nebuni*

Scanned with CamScanner

cu toții. Nu putem să străbatem tot drumul pe jos!

Dar au făcut-o. Spre disperarea lui Mazen, care a urât fiecare pas.

Înarmaţi cu provizii, călătoria de două zile n-ar mai fi fost atât de cumplită. Dar drumul chinuitor prin deșert în propriul trup, doar cu veşmintele fratelui său nepotrivite de-acum pentru măsura lui, s-a dovedit o experiență înfiorătoare. În prima zi, niciunul dintre ei n-a scos vreun cuvânt. Simpla lor articulare în aerul rece îi usca plămânii, așa că Mazen mergea în tăcere, încercând să ignore oboseala care îi făcea picioarele grele ca de plumb.

Măcar aveau busola, care era o binecuvântare. Când nu le călăuzea pașii pe cele mai ușoare rute spre Ghiban, schimba brusc direcția, ca să le semnaleze prezența vânatului și a unei surse de apă. Vânătoarea cădea în sarcina Aishei și a ghou- lilor ei. Apa și-o procurau din frunzele cactușilor și din cele ale plantelor pe care Loulie le secționa cu pumnalul, înmuind apoi o cârpă în seva lor. Cum nu mai aveau burdufuri în care să strângă apa, beau cât mai multă înainte de a porni din nou la drum.

Chiar și după apusul soarelui, când luna se înălța pe cer, continuau să meargă. Fără un adăpost care să-i apere de vântul mușcător, erau nevoiţi să străbată fără încetare deşertul ca să-şi conserve căldura. Numai la ivirea zorilor își permiteau să moțăie puțin.

Scanned with CamScanner

A doua zi, de îndată ce s-a trezit, Mazen a văzut-o pe Aisha perpelind nişte şopârle deasupra focului, în timp ce Qadir spunea că în apropiere se afla un pârâu. După masa sărăcăcioasă l-au urmat spre sursa de apă din care au băut cu nesaţ, potolindu-şi setea şi reîmprospătându-şi forţele. Cu toţii s-au simţit mult mai bine când au pornit din nou la drum. Aisha fredona chiar o melodie - aceeaşi pe care o auziseră şi în divanul lui Ahmed.

— Cântecul ăsta..., a spus Loulie cu glas răstit, întorcân- du-se spre ea. Care e treaba cu el?

Aisha a încetat să-l mai fredoneze.

— E un vechi cântec de leagăn din Dhahab. Când mă rătăcesc în tărâmul celor morţi, mă ajută să revin în prezent. Şi el îl cunoaşte foarte bine, a adăugat cu ochii îndreptaţi spre Qadir.

— Nu te-am minţit când ţi-am spus că e din Dhahab, a murmurat djinnul.

Loulie a lăsat capul în pământ fără să mai rostească vreun cuvânt.

Dunele au început uşor-uşor să dispară, lăsând locul unor stânci impunătoare, care străluceau ca focul în bătaia soarelui. O cărare s-a ivit în faţa lor, iar nisipul a început să fie presărat cu pietre roşii. Mazen, care nu mai văzuse nicicând un tablou atât de impresionant, îl privea cu vădită uluire.

— Ai rămas cu gura căscată.

Când a întors privirea, prinţul a văzut-o pe

Scanned with CamScanner

negustorească mergând alături de el. Era palidă la față și avea broboane de sudoare pe frunte. Voia s-o întrebe dacă se simțea bine, dar era o întrebare absurdă.

— N-am fost niciodată prin această parte a deșertului, i-a răspuns el.

— Nu? Să înțeleg că de aceea i-ai luat locul fratelui tău? l-a întrebat încruntată. Ca să admiri priveliștea?

Mazen a făcut o grimasă. Se pregătise pentru această discuție încă de când porniseră la drum, dar acum își pierduse cuvintele.

— E complicat, a murmurat în cele din urmă.

— Atunci ne oprim, i-a spus negustoreasa, mijind ochii. Trebuie să stăm de vorbă.

Astfel, la cererea fetei au mai făcut un ultim popas, adă- postindu-se într-o peșteră de la baza stâncilor. Mazen și-a scos eșarfele de pe față, a scuipat nisipul din gură și a început să vorbească. A hotărât să mărturisească întregul adevăr. Fusese șantajat din cauza propriei lașități. Pornise în aceastã călătorie deoarece fratele lui trebuia să asigure securitatea în Madinne, iar sultanul nu știa nimic de această inversare a rolurilor, căci n-ar fi acceptat-o nici în ruptul capului.

Se aștepta ca negustoreasa să țipe la el după ce și-a încheiat povestea. Să-l apuce de gulerul tunicii și să-l scuture de să-i zgâlțâie dinții în gură. Însă Loulie a clătinat din cap, spunând:

Scanned with CamScanner

— Eşti naiv.

Mazen a clipit de câteva ori.

— Reeunosc că n-am prevăzut ee avea să se întâmple, dar...

— Chiar crezi că fratele tău te-a trimis în această călătorie doar ca să implementeze nişte *măsuri de securitate*? l-a întrebat, râzând zeflemitoare.

Mazen a simțit o strângere de inimă.

— Ce ştii despre fratele meu?

— Ştiu că e un asasin.

— Așa, și? Sângele de pe mâinile lui Ahmed bin Walid nu pare să te deranjeze prea tare.

Negustoreasa a încremenit cu ochii cât cepele. Tremura din tot corpul. Când a destrămat din nou tăcerea, a făcut-o în şoaptă, cu glasul tăios ca un pumnal.

— Cum îndrăzneşti să-l asemeni pe fratele tău cu valiul din Dhyme? Ahmed n-a poruncit niciodată nimicirea unui trib întreg pentru o blestemată de *relicvă*!

Mazen a dat înapoi. Aisha îi pomenise câte ceva printre ruine; cum de uitase? *Pentru că Omar face parte din familie*, şi-a spus în gând. *Şi încercăm mereu să uităm... faptele celor dragi...*

Dar cum de știa Loulie? De ce i-ar fi spus Imad toate astea? Doar dacă nu cumva. A privit-o îndelung. Răsufla repede, ca atunci când încerci să-ţi stăvilești lacrimile.

. Doar dacă nu cumva era vorba despre

Scanned with CamScanner

tribul ei.

A înghițit în sec.

— Loulie, îmi pare.

— Rău? Scuzele tale nu înseamnă nimic pentru mine, prințe. N-am niciun motiv să dau crezare sincerității tale când m-ai mințit în tot acest timp. lar în *tine*, a spus, țintu- ind-o cu privirea pe Aisha, în tine am și mai puțină încredere, indiferent cine dracu' oi fi! O hoață, Maestra Renașterii - oricum te-ai numi, tot o asasină cu sânge-rece rămâi!

S-a ridicat în picioare și a ieșit din peșteră, cu pași împleticiți.

— Las-o în pace! a spus Qadir cu glas aspru, când Mazen a dat să se ridice la rândul lui. Sau ai de gând să te iei după ea ca un copoi chiar și acum?

Ceva a licărit în ochii djinnului - ceva scânteietor ca focul.

Mazen a renunțat. Ce ar fi putut să-i ofere altceva în afară de scuze, goale în ochii fetei? Nu putea să-i dea răspunsuri. S-a uitat la Aisha, care a dat din umeri sub privirea lui apăsătoare.

— Nu te uita la mine! Nu știu ce-i în capul lui Omar. Dar..., a adăugat, arcuind o sprânceană, tatăl tău ne-a trimis într-o misiune la fel de primejdioasă. Uneori, puterea cere sacrificii.

— Nu merită, dacă puterea aceea cere sacrificarea *altor* vieți! a ripostat Mazen, furios.

Scanned with CamScanner

Aisha a schițat un zâmbet batjocoritor.

— Habar nu ai să gândești ca un prinț, nu-i așa? l-a întrebat ea râzând, cu aceleași tonalități domoale pe care prințul le asocia cu Regina Dunelor. Lumea noastră nu e clădită pe principii morale. Oameni, djinni - cu toții suntem niște ființe egoiste. Fratele tău a căutat puterea, așa că i-a sacrificat pe alții ca s-o obțină. E în legea firii.

— Posedarea unui om nevinovat și uciderea prietenilor lui - și asta e în legea firii? a întrebat-o Mazen, crispat.

— Dacă printr-un „om nevinovat și prietenii lui" te referi la niște asasini care ucid djinni fără vreun motiv anume, atunci răspunsul e da! a replicat Aisha cu o privire mânioasă, fără să pună capăt contactului vizual când s-a ridicat în picioare. Aș merge și mai departe și aș spune că, prin uciderea lor, s-a făeut dreptate, a adăugat cu glas tăios, apoi s-a îndepărtat.

— Te pricepi de minune să intri în bucluc, prințe, a spus Qadir.

Apoi a înclinat capul într-o parte și s-a ridicat oftând.

— Încă n-am încredere în tine, iar în fratele tău am și mai puțină. Nu știu ce pune la cale, dar uite un lucru pe care ți-l pot spune cu certitudine, a continuat cu ochii parcă întunecați de fum. Dacă familia ta va încerca să-i facă vreun rău lui Loulie, vă scufund orașul în adâncuri. Și dacă le vei scăpa fie și

Scanned with CamScanner

un singur cuvânt despre trecutul meu...

A schiţat un zâmbet. Un zâmbet rece, care i-a stârnit fiori lui Mazen din cap până în picioare.

— Eu, personal, te voi face să regreţi.

Ameninţarea a rămas suspendată în aer, greoaie ca fumul ce învăluia ochii ifritului când a ieşit din peşteră. Mazen s-a forţat să-l urmeze. Îşi hotărâse *singur* soarta şi n-avea de ales decât să meargă până la capăt în această călătorie de coşmar.

Apoi nu le-a mai luat mult să ajungă la drumul care ducea spre Ghiban. Când ghoulii s-au ivit pe cărarea prăfuită, Aisha i-a alungat cu un singur cuvânt, făcându-i să se dezintegreze în nisip printr-un pocnet din degete. Mazen nu ştia dacă ar trebui să se simtă uşurat sau agitat eă Aisha putea să mânuiască magia reginei cu atâta uşurinţă.

Îngrijorarea i s-a mai estompat când au întâlnit în cale alţi călători. După atâta drum bătut aproape în singurătate, era o adevărată uşurare să vadă alţi oameni. Mazen se simţea mult mai în largul lui în mulţime. Loulie, pe de altă parte, s-a văzut nevoită să renunţe la veşmintele de negustoreasă. Părea mai fragilă şi mai mică fără ele, purtând acum doar o tunică simplă, o pereche de pantaloni şi nişte încălţări atât de prăfuite, că păreau mai mult cafenii decât aurii.

Au trecut printre stânci şi au străbătut povârnişuri abrupte până au ajuns în oraş.

Scanned with CamScanner

Turle şi domuri din piatră se întindeau de-a lungul unui platou stâncos, presărat cu grădini luxuri- ante şi lacuri cristaline. Oraşul se afla în mijlocul unei vâlcele înconjurate din trei părţi de cascade care se vărsau în râurile înconjurătoare, argintii şi strălucitoare în bătaia lunii.

Mazen a scos un sunet stins de uimire.

Ajunseseră în sfârşit în Ghiban.

Scanned with CamScanner

51. Ultimul popas înainte de locul în care se afla lampa.

Scanned with CamScanner

52. LOULIE

Spre deosebire de Madinne sau de Dhyme, unde natura era rezervată elitelor, Ghibanul gemea de frumuseți naturale. Până și panta abruptă care ducea spre oraş era presărată cu verdeaţă; floarea-soarelui se ivea printre stânci, lăstărişul galben răsărea printre crăpăturile din pământ, iar felinarele de lemn, împodobite cu fiori spiralate, luminau cărarea. De sus puteai vedea toate cartierele oraşului: petice de pământ despărţite de pârâiaşe şi conectate prin poduri.

Era o privelişte frumoasă. Atât de frumoasă, că Loulie avea un gol în stomac. Deoarece frumuseţea naturală a locului, la fel ca peste tot, luase naştere din sângele djinnilor. Circulau poveşti despre luptele purtate pe aceste stânci între oameni şi marizi[43], legendarii djinni care împlineau dorinţe, despre care se spunea că ar fi rămas în lumea oamenilor după ce oraşele lor s-au scufundat în Marea de Nisip.

Loulie auzise povestea de la mama ei: după mulți ani de exploatare, marizii s-au revoltat împotriva oamenilor, poziți- onându-se pe crestele stâncilor pentru a prăvăli cascade de apă asupra armatei umane din vale. Dar oamenii nu aveau scrupule; au adus mii de soldaţi care să le distragă atenţia djinnilor,

Scanned with CamScanner

transformându-i în carne de tun pentru a câştiga timp ca să escaladeze stâncile pe cealaltă parte.

Legendele spun că, după nimicirea marizilor, oamenii le-au atârnat leşurile pe crestele stâncilor, iar sângele argintiu care a curs în cascadă pe povârnişuri a dat naştere unui râu. Uneori, când Loulie privea pâraiele care şerpuiau împrejurul oraşului, i se părea că strălucesc ea praful de stele.

Era pe cât de frumos, pe atât de grotesc.

Cărarea ducea spre soukul principal din Ghiban, un loc presărat cu prăvălii din piatră şi cărămidă, cu tarabe în aer liber. Loulie s-a îndreptat spre mulţimea din piaţă. În mod normal detesta grupurile mari de oameni, dar acum s-a pierdut încântată printre ei, dornică să se distanţeze cât mai mult de ceilalţi. Cel mai tare îşi dorea să scape de Qadir, care o urmărea necontenit cu o privire imploratoare. *Nu putea* şi niei nu voia să vorbească cu el. Pentru că imediat ce ar fi făcut-o, şi-ar fi amintit de trecut. Şi-ar fi amintit de propria slăbiciune. Şi sufletul i s-ar fi prefăcut în ruine.

Şi-a muşcat buza când a fost năpădită de un val de auto- compătimire. Blestematele astea de emoţii aveau să-i aducă sfârşitul. Lumea se preschimba, fără voia ei, într-o paletă difuză de culori, în timp ce îşi croia drum printre şirurile de oameni.

— Layla!

Scanned with CamScanner

Negustorii îi băgau sub nas tot soiul de bijuterii pe care voiau să le vândă; clienţii îi zâmbeau de sub faldurile mantiilor cu glugă. La un moment dat, s-a izbit de un bărbat. Un hoţ de buzunare. Acesta şi-a cerut iertare în timp ce şi-a strecurat mâna în buzunarul ei.

— Layla!

L-a pocnit peste mână, încercând să pară furioasă. Dar adevărul era acolo, inevitabil: *bărbatul nu avea ce să fure.* Gândul a îndurerat-o profund.

— Layla!

A simţit o mână pe umăr şi a lovit-o din instinct. A realizat mult prea târziu că era a prinţului. A deschis gura ca să ţipe la el, dar s-a oprit.

Mazen îşi amintise să o strige pe nume. Pe cel pe care îl folosea ori de eâte ori intra într-un souk ca un client de rând. Îl folosea ca pe un scut, deci nu înţelegea de ce îi venea să plângă acum, când îl auzea.

— Ar trebui să-ţi spun altfel? a întrebat-o el, privind-o cu prudenţă, în timp ce îşi masa mâna.

— Nu, i-a răspuns ea, trăgând adânc aer în piept şi detes- tându-şi vocea frântă. Ce vrei?

— În mare parte, doar să ştiu unde mergem.

— La un han.

Faptul că a rostit cuvântul cu glas tare i-a dat un scop la care putea să se concentreze. Dar liniştea a fost de scurtă durată, pentru că,

Scanned with CamScanner

în momentul în care au ajuns la un han, a realizat că nu aveau galbeni. Exact când începea s-o cuprindă groaza, Aisha a trântit pe masă un pumn de monede.

— Uitaţi că sunt hoaţă, a spus ea ca justificare.

Apoi a pus mâna pe umărul prinţului şi l-a ghidat prin taverna hanului, spre singurul coridor în care se aflau camerele de oaspeţi. Băiatul a aruncat o privire peste umăr. Loulie a tresărit la vederea milei de pe chipul lui. Îl ura pe acest prinţ mincinos, care afişa o inimă de aur. Dar şi mai tare se ura pe sine pentru compasiunea pe care i-o stârnea.

— Mă duc la hamam, i-a spus Loulie lui Qadir şi a plecat înainte ca el s-o oprească.

Cel mai apropiat hamam comun era un loc spaţios, aleătuit din mai multe cămăruţe dotate cu căzi de mărime medie, săpate direct în podeaua de piatră. Ultima dată când Loulie fusese aici, locul era înţesat de femei venite la o întâlnire săptămânală. A răsuflat uşurată când şi-a dat seama că nu era mai nimeni acolo în ziua aceea; n-ar fi putut să poarte o conversaţie nici dacă ar fi încercat.

Şi-a lăsat hainele în vestibul, a trecut de prima cămăruţă - dornieă să evite femeile care râdeau înăuntru - şi s-a îndreptat spre arcada din mijloc, unde se afla odaia cu cea mai plăcută temperatură, nici prea frig, nici prea cald. Încăperea mirosea a iasomie şi era difuz luminată de felinare aşezate în fiecare colţ al

Scanned with CamScanner

căzii. Încordarea a început uşor-uşor să se mai estompeze când a intrat în apă şi a închis ochii.

O vreme, gândurile i-au dispărut cu totul.

Nu ştia cât timp stătuse aşa, dar când a deschis ochii a observat că lucarnele din tavan fuseseră deschise, lăsând aerul curat să pătrundă înăuntru. Ridicându-şi privirea spre bolta înstelată, a realizat cât de lungi fuseseră ziua şi călătoria. Şi, în clipa aceea, toate amintirile pe care încercase să le ţină deoparte au ieşit la suprafaţă. Şi a început să penduleze printre ele.

Cu nouă ani în urmă, Qadir pierduse o busolă prin deşert. Un obiect care fusese găsit de tatăl ei. Un grup de hoţi dăduse de urma djinnului aflat în căutarea busolei şi îi nimicise tribul ca să păstreze secretul misiunii. Ulterior, djinnul - un *ifrit* - îi ucisese pe hoţi şi o luasc sub aripa lui ocrotitoare. Ca să se mântuiască, îi spusese el, dar de unde să ştie ea care era întregul adevăr, de vreme ce îi ascunsese atâtea lucruri?

Însă cea mai mare durere nu i-o provocaseră minciunile, ci adevărul.

Că oamenii din tribul ei nu fuseseră decât nişte victime colaterale. Că, în toţi aceşti ani, cel care ordonase moartea părinţilor ei se ascunsese în spatele porţilor aurite ale palatului regal. Că acum călătorea alături de fratele acestei persoane şi că se afla în slujba tatălui său.

Scanned with CamScanner

Se simţea captivă şi nu avea ce să facă în această privinţă.

Şi-a dat seama că lacrimile îi brăzdau obrajii abia în clipa în care i-au căzut în apa din cadă, făcând-o să clipocească. Dar le-a lăsat să curgă în voie. Deoarece era singură, fără nimeni care s-o vadă cum i se frânge inima.

Faptul că îi zbura gândul la Ahmed bin Walid era dovada unei suferinţe copleşitoare, şi-a spus în gând. Ce n-ar fi dat să fie acum în compania lui! Să danseze în sala divanului său ori să stea de vorbă în grădina lui - nici nu mai conta. În prezenţa lui Ahmed reuşea să-şi uite temerile şi reputaţia. Măcar pentru un timp.

În asta consta problema răgazurilor - erau trecătoare. Cel mult nişte visuri fragile.

Şi, eu toate acestea, Loulie tânjea după tihna pe care o simţea în compania lui Ahmed. În clipa aceea şi-ar fi dorit să ducă o viaţă mai simplă. O viaţă în care să nu se mai teamă de pierderea celor dragi.

Din păcate, dorinţele erau iluzorii, asemenea viselor.

Mai târziu, după ce a rămas fără lacrimi şi s-a întors la han, a găsit eamera pe care o împărţea eu Qadir complet goală. În afară de cele câteva relicve pe care le avea şi de simsirul lui, care stătea rezemat de peretele de lângă pat, nu le mai rămăseseră alte bunuri. Însă pe masă se afla un felinar a cărui flacără licărea într-o nuanţă caldă de albastru.

Scanned with CamScanner

43 În arabă, „răzvrătit", un tip de diavol în tradiția islamică (n.t.).

Scanned with CamScanner

53. Loulie s-a trântit pe pat, ignorându-l. Focul nu s-a simţit ofensat. Nu a pâlpâit, nu s-a stins şi nu a încetat s-o vegheze.

Scanned with CamScanner

54. MAZEN

Mazen a clipit de câteva ori, înlăturând ultimele urme de somn, când Aisha i-a aruncat o bocceluță cu haine.

— Arăți de parcă te-ai fi tăvălit prin praf, i-a spus ea în loc de „bună dimineața".

— Sabah al-khair și ție, a bombănit el, privind hainele: o cămașă și o pereche de pantaloni ieftini.

A văzut chiar și o eșarfă pe care o putea transforma într-o ghutra. S-a uitat apoi la Aisha, care se spălase și deja se schimbase. A fost uimit să deseopere că nu-și acoperise brațele, lăsând la vedere cieatricile și desenele cu henna, ușor estompate acum. Purta pe cap o eșarfă largă, care îi umbrea chipul. Mazen abia își mai dădea seama că avea ochii în nuanțe diferite.

— Un mic furtișag? a întrebat-o el, ținând cămașa în mână.

— Negustorii nu le vor simți lipsa, i-a răspuns ea, dând din umeri. Yalla, acum du-te să te speli! N-avem toată ziua la dispoziție.

— Doar nu plecăm deja, nu? a întrebat-o Mazen, uitân- du-se fix la ea. Abia am ajuns.

— Ai impresia că ne putem continua călătoria fără cai și provizii? a contracarat Aisha, pufnind. O să am grijă să-i spun fratelui tău că propria nechibzuință ți-a adus

Scanned with CamScanner

pieirea.

— Chiar e necesar să-mi arunci mereu înapoi propriile vorbe?

Aisha s-a rezemat de perete, cu braţele încrucişate.

— Nu mereu, ci doar când spui lucruri prosteşti.

Nu a stat după coada lui când a plecat în căutarea hama- mului pentru bărbaţi. L-a găsit aproape de han, într-o clădire simplă, înghesuită într-un colţ de stâncă. Să se îmbăieze acolo... i se părea ciudat.

Şi asta pentru că, având propria cameră de baie la palat, nu se spălase niciodată în compania altor bărbaţi. Era o experienţă extrem de stranie, care îl făcea să se jeneze de constituţia sa firavă. Şi totuşi era o uşurare să nu fie în corpul fratelui său. Să fie *el însuşi.* Abia în clipa în care a început să se îmbrace şi-a amintit ce însemna asta.

Pierduse brăţara. Un artefact străvechi şi nepreţuit, fermecat de un ifrit.

O povară cumplită i s-a aşternut deodată pe umeri; s-a împleticit. Simţise şi altădată greutatea acestei pierderi, dar numai acum, stând pe jumătate gol, în propriul trup, i-a înţeles pe deplin însemnătatea. Înfăţişarea lui Omar jucase rolul de armură. Chiar dacă era convins că nimeni nu avea să-l recunoască în Ghiban, încă se simţea vulnerabil.

Dar poate că nu trebuie *să fiu eu însumi.* Fără roba de negus- torească, Loulie era Layla.

Scanned with CamScanner

Fără veşmintele regale, el fusese Yousef.

Yousef. Numele i-a amintit de escapadele nevinovate şi de năzuinţele sale nobile. Măcar acest rol era unul pe care se simţea confortabil să-l joace. S-a hotărât aşadar să folosească din nou această identitate. S-a întors la han, a găsit-o pe Aisha la tavernă şi i-a împărtăşit gândul.

— E uluitor să văd cum umbli cu capul în nori chiar şi acum! a ripostat ea pufnind, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. Hai să căutăm o ceainărie!

— Şi negustoreasa? a întrebat-o el, urmând-o îndeaproape.

Ca la o chemare, Loulie al-Nazari şi-a făcut apariţia din mulţime, îmbrăcată într-o ţinută simplă. Purta un şal larg

peste buclele rebele care îi încadrau chipul într-un halo dezordonat.

— Vin şi eu cu voi, le-a spus cu glasul tăios ca oţelul, care nu lăsa loc de negociere.

Şi a luat-o înainte. Nici urmă de Qadir prin preajmă.

Au trecut pe lângă case de lemn, aşezate în scări, pe lângă prăvălii pitoreşti şi grădini mărginite cu flori şi verdeaţă, în care oamenii se bucurau de aerul rece şi proaspăt. Mazen le-a invidiat atitudinea relaxată, zâmbetele senine şi râsetele lipsite de griji.

A privit pâraiele învolburate care străbăteau împrejurimile şi s-a gândit la sângele argintiu. La Qadir, străpuns de sute de

Scanned with CamScanner

tăișuri. La Aisha, sângerând de moarte printre ruinele străvechi. Amândoi fără suflare. Sau cel puțin așa își imaginase. Dar iată-i acum pe amândoi reveniți la viață printr-o magie pe care n-o înțelegea. Ce ar fi spus oare tatăl lui dacă ar fi știut că făcea această călătorie în compania unor ifriți?

Ar fi încercat să-i ucidă cu mult timp în urmă.

Mazen și-a înăbușit un oftat și au ajuns la marginea sou- kului, unde negustorii, treziți cu noaptea-n cap, se strângeau în grupuri și discutau despre problemele de zi cu zi, printre tarabele acoperite cu marchize sau în prăvălii. Prințul a cercetat mărfurile impresionante etalate afară: mese pline de țesături în culori aprinse, farfurii cu smalț și boluri de cositor pline cu condimente. Pcntru că era încă devreme și multe dintre tarabe nu erau supravegheate, soldații din garda orașului patrulau prin piață, atenți la clienții cu degete alunecoase.

Au trecut toți trei pe lângă prăvăliile încă tăcute și și-au croit drum spre o ceainărie cu o terasă în aer liber. Acolo s-au așezat la o masă și au comandat cu ultimii galbcni rămași niște lipii, humus și o tavă cu măsline.

— Vreau să lămurim niște lucruri, a spus negustoreasa după ce le-au fost aduse platourile.

A rupt o bucată din lipia aburindă și a băgat-o în gură, făcând o grimasă.

Scanned with CamScanner

— Oi fi eu obligată să continui această călătorie, dar refuz să merg legată la ochi, a adăugat, holbându-se la ei. Vreau nişte răspunsuri.

Era greu să-i susții privirea mânioasă.

— O să încep cu tine, prințe. Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat lui Imad cu nouă ani în urmă.

S-a uitat urât la el, dar, chiar şi aşa, cu siguranţă era un pas către iertare, dacă avea încredere în el că o să-i ofere răspunsuri sincere. Deşi nu ştia prca multe, Mazen era dornic să-i împărtăşcască puţinele informații pe care le deținea. Cu nouă ani în urmă avea doar treisprezece ani, deci nu-şi mai amintea ce porunci dăduse Omar. Sau lupta dintre fratele lui şi Imad. Dar ştia ce îi povestise Aisha şi ce spuscse tatăl său.

— Tatăl meu a susţinut mereu că hoții lui şi-au pierdut viața într-un accident straniu, a spus Mazen. Că s-au luptat cu un djinn înspăimântător şi că nu au supraviețuit. N-am ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu Imad. Şi n-am ştiut că au fost atâtea pierderi. Am aflat abia când mi-a povestit Aisha, a zis el, şovăind.

Amândoi s-au uitat la hoaţă, care a ridicat din umeri.

— Tot ce ştiu despre întâmplarea asta e că Omar îşi dorea cu disperare să pună mâna pe relicva unui rege-djinn şi era dispus să facă orice ca s-o obţină. După cum aţi văzut, hoții

Scanned with CamScanner

pe care i-a trimis să-l ucidă pe ifrit au dat greș. De atunci n-a mai mers niciodată atât de departe, a spus ea, arcuind o sprânceană. Mă îndoiesc că știe că ai scăpat cu viață, al-Nazari.

Dacă ar fi știut, n-ai mai fi astăzi aici, a adăugat doar din priviri.

Lui Mazen i-a trecut atunci prin minte un lucru la care nu se mai gândise.

— Cum a reușit Omar să dea de relicvă sau de... Qadir? Cum de a știut unde să-și trimită hoții?

Aisha a deschis gura, dar a închis-o, cu o expresie bulversată pe chip. *Nu știe*, și-a spus Mazen, uluit.

— Exact asta vreau să-l întreb și eu când ne vom întoarce la Madinne, a intervenit negustoreasa, râzând batjocoritor și uitându-se fix când la unul, când la celălalt. Sper că n-aveați de gând să vă folosiți de mine ca să găsiți lampa, apoi să mă aruncați în Marea de Nisip. Fiindcă nici prin cap nu-mi trece să pier ucisă de mâinile voastre!

— Firește că nu! a protestat Mazen.

Dar nici n-a rostit bine cuvintele, că a și realizat că n-avea de unde să știc asta. Tatălui său nu-i păsa nici cât negru sub unghie de soarta ei. Îi încredințase misiunea datorită abilității fetei de a da de urma relicvelor. Datorită busolei salc.

Negustoreasa nu a părut convinsă, dar n-a zăbovit asupra subiectului. În schimb a reluat

Scanned with CamScanner

flrul discuţiei despre Imad.

— Când l-am înjunghiat pe lmad printre ruine, am văzut că.

A şovăit.

— . în loc de sânge, prin vene îi curgea cerneală. Sau un sânge negru? a întrebat, privindu-i suspicioasă. De ce?

Mazen a oftat adânc. Deşi nu fusese în stare să urmărească până la final tabloul sinistru al uciderii lui Imad, văzuse sângele negru. Efcctele negative ale brăţării, i-a explicat el.

— N-am auzit de aşa ccva, a răspuns Loulie, încrucişân- du-şi braţele pe piept.

Apoi s-a oprit cu ochii aţintiţi asupra umbrei lui Mazen.

— Dar sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg în privinţa magici djinnilor.

La final a întrebat de umbra lui. Din fericire, prinţul putea să-i ofere nişte răspunsuri elare. După ce şi-a încheiat povestea, negustoreasa a oftat, spunând:

— A fost înţelept din partea femeii-djinn să-ţi prefacă umbra în relicva sa; a evitat ca magia ei să cadă în mâinile fratelui tău.

Mazen a şovăit. Nu privise lucrurile în felul acela. Însă acum îşi amintca că tatăl lui şi Omar *căutaseră* ceva în sala divanului. O relicvă care a rămas negăsită.

Între ei s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de sunetul lipiei crocante şi dc zgomotul agresiv al ceştilor de ceai lovite de farfurioare de

Scanned with CamScanner

flecare dată când negustoreasa şi Aisha le lăsau jos. După cum îi era obiceiul, Mazen a încercat să umple aceste momente făcând singurul lucru pe care îl ştia - pornind o altă discuţie.

— Aş vrea s-o luăm de la capăt, cu o nouă prezentare, a spus prinţul, punându-şi mâna pe piept şi schiţând, spera el, un zâmbet cât mai sincer cu putinţă.

Trecuse atâta amar de vreme de când nu-şi mai afişase *propriul* zâmbet, încât se temea că avca să-i fie pentru totdeauna umbrit de rânjetul lui Omar.

— Aş vrea să vă spun că numele meu c Mazen şi că sunt..

— Un mincinos, l-a întrerupt Loulie, cu o privire mânioasă.

— Prinţul Întunericului? a intervenit şi Aisha, privindu-i umbra.

— Poftim? De ce? a întrebat Mazen, palid la faţă.

— Ai o umbră magică şi te furişezi adesea pe coridoare întunecate.

— Dar numele ăsta de Prinţ al Întunericului mă face să par un răufăcător.

Aisha a rânjit, iar negustoreasa - fie şi numai pentru câteva clipe - a schiţat un zâmbet. Nu un rânjct şi nici o grimasă, ci un surâs fermecător şi sincer.

— Am crezut că urma să joci rolul lui Yousef, a spus Aisha.

— Da, aşa e, i-a răspuns Mazen cu un

Scanned with CamScanner

zâmbet timid. Cred că e o idee bună, mai ales în oraşe.

Chipul negustoresei s-a îmblânzit îndeajuns cât să-i înlăture expresia încruntată şi aspră. Părea că trecuseră ani de când i se prezentase ca Yousef.

— Prea bine, atunci, *Yousef*, a spus Aisha, lăsând jos ceaşca goală de ceai şi ridicându-se în picioare. Mă duc să văd dacă „pot să fac rost" de nişte provizii şi de echipamente pentru drum. Aţi putea măcar să încercaţi să strângeţi nişte galbeni ca să cumpărăm cai.

Era mai uşor de spus decât de făcut. Mazen nu muncise niciodată în viaţa lui, iar Loulie era obişnuită doar să vândă mărfuri. Prin urmare, nu era de mirare că niciunul dintre ei nu şi-a găsit o slujbă pe potriva sa.

Mazen a devenit şi mai posomorât când, aflându-se în căutarea unei căi de a strânge nişte galbeni, le-au parvenit informaţii din Madinne. Loulie era vizibil uşurată să afle că Ahmed bin Walid fusese declarat nevinovat şi că stătea la palat ca oaspete. Însă Mazen era neliniştit. În Dhyme, Ahmed îi observase relicva de la mână; avea oare să se prindă că are de-a face cu Omar eând va vedea că poartă aceeaşi brăţară?

Încă se gândea la o astfel de posibilitate când a început să se întunece. Colindau prin centrul soukului, apoi, deodată, prinţului i-a încolţit în minte o idee; a zărit un povestitor - lucru evident după toiagul împodobit cu

Scanned with CamScanner

gravuri care înfăţişau diverse creaturi mitice - stând la umbra unei copertine din pânză şi depănând poveşti în faţa unei mulţimi fascinate.

Mazen s-a oprit ca să-l privească, admirând felul în care îşi flutura mâinile prin aer şi expresia veşnic schimbătoare. Când şi-a încheiat istorisirea, bătrânul povestitor a făcut o plecăciune în faţa spectatorilor, iar aceştia s-au aplecat ca să-i lase câte o monedă într-o cutie de cositor.

— Prinţe? l-a strigat Loulie, înghiontindu-l uşor.

— Am o idee, i-a răspuns el cu un zâmbet pe buze.

O idee fragilă, dar care, în mai puţin de o oră, a început să prindă rădăcini. Mazen l-a convins pe unul dintre proprietarii de prăvălii să-i împrumute un covoraş ponosit, iar negusto- reasa „a împrumutat" un felinar dintre cele prinse de crengile curmalilor aflaţi în jurul soukului.

Când Mazen s-a aşezat pe covoraş, ea a pus felinarul în faţa lui.

— Un felinar pentru o ambianţă plăcută? a întrebat-o el, schiţând un zâmbet. Ce idee bună!

— A fost ideea lui Qadir. Vrea să te ajute.

Mazen s-a întors, aşteptându-se să-l vadă în spatele său, dar ifritul cel posac nu se afla prin preajmă. S-a uitat întrebător la Loulie, care i-a arătat felinarul. Prinţul i-a urmat privirea spre

Scanned with CamScanner

baza obiectului.

O şopârliță mică şi neagră îl flxa cu ochii roșii și scăpărători.

— Qadir îşi poate schimba forma, i-a spus ea.

Cum Mazen a privit-o la fel de nedumerit, a continuat, oftând:

— Uneori stă pe umărul meu. În felul ăsta nu mai atragem atenția.

Fără veste, ifritul-șopârlă a început să se cațăre pe piciorul lui Mazen şi apoi pe brațul lui, poposindu-i pe umăr.

— O fac pentru Loulie, i-a spus el cu un glas șoptit, care părea să vină din mintea lui Mazen.

Dar tonalitatea aspră l-a făcut să tresară. Și-o amintea prea bine. O auzise în timpul primei întâlniri cu djinnul-um- bră, era glasul carc îl scosese din transă.

Aşadar Qadir îi fusese atunci alături.

— Credeam că am luat-o razna, a murmurat Mazen.

— Nu eşti prea departe. Un om zdravăn la cap nu s-ar fi înhămat la călătoria asta, i-a răspuns Qadir.

— Nu la asta.., a protestat prinţul, încruntat.

— Încetează! a șuierat negustoreasa printre dinți. Pare că vorbești singur.

I-a luat apoi capătul ghutrei şi i-a înfășurat-o de jur împrejurul umerilor şi al gurii. Ifritul s-a ascuns imediat printre faldurile ei.

Scanned with CamScanner

— Gata! Măcar așa pari misterios, a spus ea, făcând un pas înapoi, cu brațele încrucişate. Dar misterul nu se vinde. Cum ai de gând să strângi galbeni fără o reputație? N-a auzit nimeni de Povestitorul Yousef.

— Încă! Dar vor auzi, i-a răspuns, zâmbind, când i-a citit uimirea pe chip.

N-o fi avut el prea multe talente, dar depănatul poveştilor îi curgea prin vene.

— Poți să manipulezi focul? i-a şoptit ifritului.

O flacără a țâşnit la viață în interiorul felinarului, proiectând nuanțe de roşu, albastru, verde şi galben. Mazen s-a gândit la asta, apoi a schițat un zâmbet.

— Uite ce vreau să faci...

Totul a început cu o bătaie din palme. Şi cu un surâs senin, dăruit trecătorilor.

A bătut din nou din palme și flacăra a licărit în interiorul felinarului.

A treia oară a devenit albă.

A patra oară a căpătat nuanțele profunde de albastru din adâncurile oceanelor. Câțiva trecători s-au oprit să privească focul misterios.

A cincea oară, flacăra a îmbrăcat tonalități de verde-in- tens, scăldând împrejurimile într-un joc de lumini şi umbre. Se strânseseră deja mai mulți spectatori. Un băiat şi-a croit drum spre ei și a întrebat cu gura căscată, arătând felinarul cu mâna:

— Cum faci asta?

Scanned with CamScanner

— Ce anume? Asta?

Mazen a ridicat felinarul, l-a privit îndelung, apoi a suflat în el. Spectatorii au urmărit uluiți cum focul din interior dis- pare, pentru ca mai apoi să ardă iar cu putere. Au izbucnit în ropote de aplauze, de parcă ar fi înfăptuit un truc magic.

Prințul a ridicat felinarul cu un gest teatral.

— Priviți! Nu este un foc obișnuit.

Flacăra s-a făcut mai mică, învăluind publicul în întuneric.

— Ci unul nemuritor, zămislit de nimeni altul decât de Regele-Djinn al Focului.

— Numai minciuni născocești, i-a şoptit Qadir la ureche, râzând zeflemitor.

Dar Mazen nu credea deloc că era o minciună. Pentru el, poveştile erau nişte adevăruri poleite cu aur.

A lăsat felinarul jos.

— Cândva, în vremuri demult apuse...

Prima poveste pe care a spus-o a fost despre un presupus Rege al Focului, cumplit de temut de supuşii săi, deoarece putea să mistuie totul în jur, până şi nisipul pe care călcau aceştia. Dar, cum Regele Focului nu era lipsit de inimă, s-a îndrăgostit de o fată din lumea oamenilor, înveşmântată în stele. Regele o iubea nebunește. Într-atât încât, în ceasul morții, i-a poruncit fetei să-i pecetluiască focul într-o sticlă ca să vegheze mereu asupra ei. Fata i-a cinstit memoria dăruind focul urmaşilor ei şi rugându-i să aibă

Scanned with CamScanner

pentru totdeauna grijă de el.

— Acesta este focul pe care îl vedeţi acum în faţa voastră.

Când şi-a încheiat povestea, spectatorii au izbucnit în ropote de aplauze. Mazen s-a îmbătat cu adularea lor. A uitat complet de galbeni. A uitat de tot, cu excepţia poveştilor pe care le-a depănat până târziu în noapte. Le-a spus istorisiri despre Hemarat al-Gayla, fiinţa înspăimântătoare cu cap de măgar, care devora copiii ce se îndepărtau prea mult de casă în toiul zilei; despre Bu Darya, un om-peşte care îşi atrăgea prada în mare, prefăcându-se că e o fiinţă umană în pericol să se înece; despre pasărea-de-foc, o pasăre măiastră care lăsa pe cer dâre de foc în urma ei.

În timpul scurt dintre poveşti, Loulie al-Nazari flutura un şal de mătase prin aer, proclamând cu surle şi trâmbiţe:

— Povestitorul Yousef a bătut cale lungă până aici ca să vă împărtăşească poveştile sale! Sunt rare şi preţioase, ca nişte relicve. Dar valoarea tuturor comorilor se măsoară în aur...

Făceau o echipă bună, el şi Loulie. Ea ştia cum să atragă spectatorii, iar Mazen ştia cum să-i păstreze. Publicul îi asculta fascinat, deşi se lăsa întunericul, iar negustorii din souk se pregăteau să-şi strângă marfa. Cei rămaşi au aşteptat somnoroşi să vadă dacă avea să mai spună încă o poveste.

Scanned with CamScanner

Loulie i-a surprins privirea. *Încă una?* l-a întrebat în tăcere.

Mazen a căzut pe gânduri. Dacă aceasta avea să fie ultima, trebuia să aibă un impact covârşitor asupra publicului. Poveştile depănate în puterea nopţii erau întotdeauna ccle care se întipărcau adânc în memoria ascultătorului.

I-a încolțit în minte o idee, de parcă s-ar fi aflat mereu acolo, gata să răsară. Mazen călătorise însoțit de legende și văzuse modul în care poveștile prinseseră viață de-a lungul drumeției sale, dar o făcuse sub înfățișarea lui Omar. Însă acum, pentru că nu mai juca rolul fratelui său, era liber să-și împărtășească propriul adevăr. Era liber să insufle viaţă *propriului* trecut.

Majoritatea poveştilor familiei sale erau ţinute secret. Dar exista una pe care o cunoștea toată lumea, una ale cărei detalii îi erau adânc înrădăcinate în suflet încă din copilărie: o parte din istoria familiei sale devenită ficţiune, apoi legendă. O parte pe care o cunoștea mai bine decât oricine altcineva.

— Dacă a mai rămas o singură poveste de spus în seara asta, atunci va fi cea a povestitoarei care şi-a schimbat destinul cu ajutorul fabulelor sale. O poveste despre legende și despre puterea lor de a subjuga inimile muritorilor.

Mazen a zâmbit. Şi-a împreunat mâinile și

Scanned with CamScanner

a început să le depene ultima poveste.

Povestea mamei sale.

Legenda Shafiei

Cândva, în vremuri nu demult apuse...

Trăia o povestitoare beduină pe nume Shafia, renumită pentru memoria ei aproape perfectă și pentru legendele evocatoare. Frumoasă, cu ochi luminoși și prea înțeleaptă pentru vârsta sa fragedă, se spune că avea o anecdotă ideală pentru orice situație. Numele ei era atât de binecunoscut, că până și cei din orașe auziseră de ea. Astfel, vestea talentului său a ajuns și la urechile vizirului de la curtea sultanului, care a călătorit preț de șapte zile și șapte nopți ca s-o cunoască. De îndată ce a sosit pe pământul tribului ei, s-a prosternat în fața șeicului și a cerut o audiență.

Shafia l-a primit pe vizir în cortul pentru oaspeți și l-a rugat să-i spună ce vânt îl aduce acolo. El i-a împărtășit o poveste tulburătoare: sultanul lui, cândva un om bun la suflet, era bântuit de o suferință atât de cumplită, care-i întuneca judecata. Își pierduse prima soție la nașterea pruncului lor și pe a doua o executase pentru trădare, iar de atunci bănuia că toate femeile complotau împotriva lui ca să-l facă de ocară.

— De la execuția celei de-a doua soții, poruncește ca în fiecare săptămână să-i fie adusă o altă femeie, a spus vizirul. Și la

Scanned with CamScanner

sfârşitul fiecărei săptămâni îi găseşte nod în papură ca să-i curme viaţa.

— Se zice că ai tămăduit inimi frânte şi că ai îmblânzit fiare prin harul şi înţelepciunea poveştilor tale. Te implor să-mi spui cum să ostoiesc mânia nefirească a Maiestăţii Sale.

Shafia a căzut un timp pe gânduri. Apoi a spus:

— Fiecare poveste conţine un sâmbure de adevăr, iar pe cel din spatele acesteia nu l-am deslușit încă. O să mă întâlnesc cu sultanul şi o să vorbesc cu el.

Vizirul a clătinat frenetic din cap.

— — Singura cale de a te întâlni acum cu sultanul este

să-i devii soţie. Şi nu vei scăpa cu viaţă până la sfârşitul săptămânii!

Shafia l-a privit zâmbind.

:=■' , — Credinciosule vizir, nimeni nu poate afla cum se

sfârşeşte o călătorie dacă n-are curajul s-o ducă până la capăt.

Şi, spunând acestea, a plecat să se pregătească.

Hotărârea ei i-a adus pe cei dragi în pragul disperării. Au încercat s-o convingă să rămână acasă, susținând că avea puţin de câştigat şi mult de pierdut. Dar, • um Shafia a fost de neclintit, nu au mai avut nimic de

• - făcut decât să-i respecte curajul şi să se roage pentru ea când a purces la drum împreună cu vizirul. Şapte zile şi şapte nopți

Scanned with CamScanner

au trecut până au ajuns în fața por- *•'''ț ților Madinnei, după care vizirul a condus-o prin oraș spre palat, unde sultanul îi aștepta pe tron.

— V-am adus o legendă, Înălțimea Voastră, a spus vizirul. O povestitoare cu numele de Shafia, care vrea să vă adreseze o rugămlnte.

Uimirea de pe chipul sultanului s-a împletit cu;,,. —— îndoiala, dar a acceptat cererea povestitoarei. A primit-o la palat și le-a poruncit slujitorilor săi cu ochi triști s-o îmbrace în cele mai bogate veșminte și s-o împodobească cu nestemate din cel mai pur aur. Aceștia au roit în jurul ei până la sfârșitul săptămânii, când sultanul a chemat-o în camerele sale. Nicio femeie nu scăpase cu viață după ce-i trecuse pragul, dar Shafia nu a arătat nici urmă de teamă când a intrat.

— Vreau să-ți pun o întrebare, i-a spus el, când s-a înfățișat dinaintea lui. O să-mi dai un răspuns sincer?

— Aveți cuvântul meu, Înălțimea Voastră.

— Spune-mi de ce mi te-ai oferit?

Shafia i-a răspuns după o clipă de gândire.

— Ați auzit povestea negustorului îngâmfat din cale-afară, care s-a trezit rege timp de trei zile? Întocmai ca el, și eu am crezut că am halucinații, și eu am crezut că visez când am primit vizita vizirului. Cum să nu mă simt obligată să-l urmez la palatul Înălțimii Voastre ca să descopăr adevărul, când mi s-a oferit această șansă?

Scanned with CamScanner

— Mi-ai promis că-mi răspunzi la întrebare, a şuierat sultanul mânios. În schimb, vorbeşti în cimilituri! Dacă vei continua aşa, vei plăti cu viaţa pentru înşelăciunea ta.

Vizirul avea dreptate. Sultanul îi găsise un nod în papură şi avea de gând să-i curme viaţa. Dar Shafia nu s-a pierdut cu firea în faţa ameninţării neaşteptate.

— Vă cer iertare, Înălţimea Voastră! Ca povestitoare, extrag adevărul din alegorii, i-a răspuns ea, privind pe fereastră soarele în amurg. Dacă îmi îngăduiţi, aş vrea să vă spun întreaga poveste înainte să-mi curmaţi viaţa.

Sultanul a şovăit, dar în cele din urmă a rugat-o să continue.

Astfel, povestitoarea i-a spus legenda negustorului mândru şi a regelui înţelept. Se spune că un rege l-a auzit pe un negustor luându-i decretele în derâdere şi că s-a hotărât să-i joace o festă. Le-a poruncit slu- ■— jitorilor săi să-l aducă pe negustor la palat în puterea nopţii, iar a doua zi, când avea să se trezească, să i se adreseze ca unui rege. La început, negustorul a crezut că visează, dar a realizat în curând cât de greu era să conduci o ţară. În cele din urmă, regele şi-a dezvăluit identitatea în faţa negustorului şi, deşi iniţial a vrut să-l pedepsească pentru obrăznicia lui, s-a hotărât să-l răsplătească pentru râvna sa, făcându-l povăţui- tor la palat.

— Negustorul a înţeles povara pe care o

Scanned with CamScanner

purta regele *p* pe umeri abia când a avut șansa să-i calce pe urme, i-a

explicat Shafia. De aceea am venit când mi s-a cerut ajutorul - ca să aflu întreaga poveste. Dar trebuie să vă mărturisesc că nu sunt nici pe departe atât de înțe- i. „*l* Ifleaptă ca negustorul, care și-a sfătuit regele în diverse probleme. Ca, de pildă, cea a djinnilor uneltitori, care s-au infiltrat în armata regelui...

Shafia a fost extrem de ageră, întrețesând poveștile unele cu altele până la ivirea zorilor, când s-a oprit. Sultanul i-a cerut să continue, deoarece voia să afle

cum a rezolvat regele problema djinnilor. Însă Shafia s-a prefăcut istovită și l-a rugat cu smerenie să amâne sentința pentru încă o seară, ca să se odihnească înainte de a-și încheia povestea. *Ce mai contează încă o noapte?* și-a spus sultanul și i-a acceptat rugămintea. Le-a poruncit soldaților s-o vegheze toată ziua, până avea să se întoarcă la el spre seară. Shafia a întrețesut din nou poveste după poveste. În următoarea legendă, . .<■

i-a povestit că regele a fost de acord să-i ierte pe djinnii uneltitori dacă aveau să pornească la drum împreună cu negustorul în căutarea unei relicve - un inel menit să-ți îndeplinească orice dorință, care ar fi aparținut unui rege-djinn.

— Şi cum au dezgropat acest inel din

Scanned with CamScanner

Marea de Nisip? a întrebat sultanul.

Shafia s-a uitat îngândurată pe fereastră.

— Aţi putea să-mi acordaţi încă o noapte ca să-mi închei povestea, Înălţimea Voastră?

Şi lucrurile au continuat la fel. În fiecare seară, , „" povestitoarea răspundea la o întrebare, stârnea alta şi cerea încă puţin timp. Zilele s-au preschimbat în săptămâni şi săptămânile în luni, până eând poveştile au devenit conversaţii. Sultanul îi cerea Shafiei sfaturi despre politiei şi djinni, iar ea îi oferea înţelepciunea ei sub formă de fabule. În curând, toată lumea din regatul deşertului a ştiut că astfel evitase moartea. Abia când a auzit zvonurile şi-a dat seama sultanul că se lăsase pradă farmecului povestitoarei. Dar şi mai rău — era că se îndrăgostise de ea. Temându-se eă avea să fie sortit unei alte trădări, s-a hotărât să pună la încer-

Dar Shafia a fost pe cât de înţeleaptă, pe atât de umilă. Când veneau să-i ceară sfatul negustori puşi pe ■ sfadă, mame înlăcrimate şi soldaţi suferinzi, ea le spunea: „Eu sunt doar o simplă povestitoare care extrage adevărul din alegorii, pe când sultanul vorbeşte din experienţă. N-aş putea fi nieiodată atât de vanitoasă , încât să-mi ofer sfatul în distinsa lui prezenţă"

Atitudinea ei a fost pe cât de eficientă, pe atât de măgulitoare, pentru că sultanul a continuat să-i ceară sfatul când venea timpul să dea verdictul. Un an mai târziu, toată lumea

Scanned with CamScanner

se bucura de miracolul poveştilor Shafiei. Toată lumea, cu excepţia sultanului, care _ nutrea încă bănuiala că fusese tras pe sfoară. A născo

cit un ultim plan ca să-şi salveze inima. Într-o noapte, pe când Shafla aproape adormise în braţele lui, a luat un pumnal de pe noptieră şi i l-a pus la gât.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, a spus el. O să-mi dai un răspuns sincer?

Shafia l-a privit fără să tresară.

——— — Aveţi euvântul meu.

— Spune-mi, atunci, care ţi-e ultima dorinţă înainte să înfrunţi moartea?

lar Shafia i-a răspuns cu ochii în lacrimi:

— Vă mai amintiţi legenda negustorului care s-a trezit rege trei zile? Cândva mi-am asemuit situaţia — cu a lui. Dar am ştiut că nu erau aidoma. Am ştiut că eu trăiesc doar un vis care avea să se sfârşească într-o bună zi.

I-a cuprins mâinile tremurânde şi a continuat:

— Deşi n-aş putea niciodată să vă înţeleg povara, vă rog să vă amintiţi povaţa mea. Am venit aici pentru că mi-am dorit tot ce e mai bun pentru acest regat. Şi ered că şi Domnia Voastră vă doriţi acelaşi lucru. Fie să cunoaşteţi prosperitatea, Înălţimea Voastră!

Sultanul a aruncat pumnalul, strigând: —

— Ţi-am cerut să-mi spui o dorinţă, iar tu îmi doreşti belşug! Fiinţă nesăbuită ce eşti! a spus apoi, * lipindu-şi fruntea de a ei. Dar eu

Scanned with CamScanner

sunt şi mai nesăbuit, căci m-am înveşmântat atâta amar de vreme într-o platoşă de violenţă. Iartă-mă, dragostea mea!

Şi au rămas unul în braţele celuilalt, deplângând tot ceea ce se irosise. Dar zorii dimineţii au adus cu ei speranța. Sultanul a fost un om complet schimbat, un om care a jurat să obţină izbăvirea alături de povestitoarea care îi salvase regatul. Un timp au domnit amândoi în deplină armonie şi compasiune. Dar moartea,

cea care desparte fără milă iubiri, stă mereu la pândă.

În cele din urmă, chiar şi iubita noastră povestitoare şi-a găsit sfârşitul, mult prea timpuriu.

Dar trebuie să prindem curaj! Deşi numai zeii ne cunosc zilele, noi, oamenii, suntem cei care hotărăsc cât ne va dăinui moştenirea. Cu toate că Shafia a pierit, amintirea ei trăieşte alături de cei asupra cărora şi-a pus amprenta.

Aceasta, dragi prieteni, este puterea unei legende.

Scanned with CamScanner

53. MAZEN

Era o graniță subțire între a fi eliberat de adevăr şi a deveni prizonierul lui. Pentru că trăise toată viața într-o lume a amabilităților forțate şi a adevărurilor spuse pe jumătate, Mazen cunoștea prea bine pericolele sinceității. Şi, cu toate acestea, când şi-a încheiat povestea avea senzația că cineva îi luase o piatră de pe inimă. Împărtăşirea adevărului, fără ca ceilalți să ştie că era al lui, îi oferea o libertate uluitoare.

A simțit cum îi tresaltă inima văzând fascinația de pe chipul ascultătorilor. Legenda mamei lui fusese mereu o poveste învăluită în şoapte şi zvonuri. Însă acum îi insuflase viață.

De această dată, spectatorii nu l-au mai răsplătit doar cu aplauze. Iar Mazen a acceptat recunoştința publicului sub formă de galbeni. Când l-au întrebat cum de cunoştea povestea, le-a mărturisit doar pe jumătate adevărul: vizitase Madinne şi stătuse de vorbă cu sultanul. L-au crezut. Sau, cel puțin, erau îndeajuns de fascinați ca *să-l creadă*.

Se simțea îmbătat de gustul victoriei în timp ce ascultătorii începuseră să plece, dar încântarea i-a pierit în clipa în care a văzut-o pe Loulie privindu-l printre gene.

— N-ai pomenit nimic despre tine în poveste, i-a spus ea.

Scanned with CamScanner

— Nu, pentru că povestea aceea este... a mea, i-a răspuns el, clipind de câteva ori, vădit uluit.

Propriile amintiri legate de mama lui nu erau hrană pentru poveştile depănate în toiul nopţii prin soukuri. Erau nişte nestemate fragile şi preţioasc, pe care prefera să le ţină ascunse, ca pe o comoară inestimabilă.

— Nu la asta m-am referit, i-a răspuns Loulie, clătinând din cap. Ai spus că amintirea Shafiei trăieşte alături de cei asupra cărora şi-a pus amprenta, dar tu eşti cel eare îi spune povestea. Ar trebui să-ţi acorzi - a continuat, ridicând o sprânceană -, să-i acorzi prinţului *Mazen* meritul de a-i duce moştenirea mai departe.

Cuvintele ei i-au făcut inima să-i vibreze în piept. A schiţat un zâmbet.

— Atunci, o s-o fac data viitoare.

Negustoreasa s-a întors şi a luat săculeţul de mătase. L-a pus între ei, apoi a şovăit, căutându-i privirea.

— Sunt curioasă - cât adevăr conţine povestea asta?

Lui Mazen i-a pierit zâmbetul de pe buze. Adevărul era că tatăl lui nu oferise niciodată vreo explicaţie pentru vieţile curmate cu atâta sânge-rece. *Adevărul* era că nici mama lui nu îi înţelesese vreodată gestul.

Părea posedat, i-a spus ea cândva. Îşi amintea expresia absentă pe care o purta pe chip în timp ce vorbea, ascunzân- du-şi

Scanned with CamScanner

mâinile în mâneci dc parcă i-ar fi fost frig. *Era cu totul altfel când îi spuneam poveşti. Nu suspicios, ci mai degrabă îngândurat. Nu mânios, ci mai degrabă plin de regrete. Era el însuşi când era cu mine.*

Mărturisirea mamei sale era singurul adevăr pe care Mazen reuşise să-l afle, dar era numai un crâmpei. Şi exact asta i-a şi spus lui Loulie.

— E doar o faţetă a poveştii. Un ciob dintr-un diamant şlefuit. Numai tata cunoaşte întregul adevăr şi... nu cred că povestea ar fi atât de înălţătoare dacă ar accepta s-o împărtăşească.

Era o mărturisire dureroasă, dar uşor de făcut. Sultanul era recunoscut pentru cruzimea sa, dar lui Mazen îi arătase şi o latură blândă. Poate că acesta era şi motivul pentru care, deşi se temuse mereu de tatăl său, îl iubea în ciuda terorii.

—Nu, ar fi o cu totul altă poveste, a spus Loulie, înclinân- du-şi capul într-o parte, îngândurată. Şi n-ar fi nici pe departe atât de profitabilă ca această versiune.

—Nu, probabil că nu, i-a răspuns Mazen, zâmbind fără să vrea.

Prinţul s-a apropiat ca să numere împreună galbenii din săculeţ. Qadir, care stătuse tăcut pe umărul lui în tot acest timp, şi-a scos capul din ghutrah ca să privească monedele strânse. Mazen a fost uluit de suma adunată. Deşi galbenii nu le ajungeau ca să cumpere caii, îi

Scanned with CamScanner

câştigaserã singuri şi gândul îi umplea sufletul de mândrie.

—Eşti bună de impresară, Layla, i-a spus el.

A fost uimit să-i vadă zâmbetul triumfător de pe chip. Senin, sincer şi fermecător. Apoi negustoreasa a izbucnit în *râs*, stârnindu-i fluturi în stomac.

—Şi tu eşti un povestitor bun, i-a răspuns ea. Deşi mă îndoiesc de veridicitatea primei poveşti, cea despre Regele Focului şi despre fata cu ochi de stele.

—Trebuia să născocesc ceva pe loc, i-a spus Mazen, roşu la faţă. Lui Qadir se pare că i-a plăcut.

— Hm, a murmurat djinnul.

Lui Loulie i-a pierit zâmbetul la auzul numelui ifritului. Mazen a regretat pe loc că l-a pomenit, pentru că nimic nu i-a readus surâsul pe chip. Deşi a încercat s-o atragă de mai multe ori în discuţie, în drum spre han, nu a mai părut dispusă să vorbească.

Un singur lucru a mai reuşit s-o întrebe înainte ca ea să se retragă alături de Qadir în cameră: dacă a doua zi avea să-l însoţească din nou pentru un alt număr de poveşti.

Negustoreasa a căzut pe gânduri.

— Mai ai ascunsă în mânecă vreo poveste emoţionantă de familie?

— Nu, i-a răspuns Mazen, cu inima uşoară, dar cred că mai ştiu unele profitabile.

— Pe mâine, atunci, i-a spus ea cu un

Scanned with CamScanner

zâmbet vag.

— Pe mâine, a repetat el, zâmbindu-i la rândul său.

Dar a doua zi, când s-a trezit, a văzut-o doar pe Aisha care îl scutura de zor, insistând să ia micul-dejun. După o porție de pâine și za'atar[44], Mazen a întrebat-o unde era negustoreasa.

— A plecat cu Qadir, i-a răspuns ea, ridicând din umeri. Circulă zvonuri că ar fi o comoară pe crestele stâncilor. Negustoreasa s-a dus să vadă dacă poate fi vândută.

A fost evident că nu-și putea ascunde dezamăgirea, pentru că Aisha a continuat:

— Negustoreasa mi-a povestit de aventurile voastre. N-ai de ce să-ți faci griji. O să joc eu rolul impresarului astăzi.

— N-ai nimic de furat?

— Ba da. Dar o să-mi fac timp să te privesc la muneă, i-a răspuns cu un licăr vesel în ochi. Nici măcar n-am știut că ești în stare să muncești.

Termenul „muncă" s-a dovedit a fi departe de a descrie ce făcea Mazen. În mare parte a stat posac în souk, întrebân- du-se cum avea să atragă spectatori fără focul magic. Era mai greu să-i convingă să-i asculte poveștile în toiul zilei și să le capteze interesul când aveau treabă de făcut, iar negustorii din preajmă vorbeau atât de tare, că îi spulberau gândurile. „Marfa" lui nu era la fel de ispititoare - și de *palpabilă* - ca bucatele delicioase și ca

Scanned with CamScanner

accesoriile ademenitoare din souk.

Aisha nu a părut deloc impresionată de eforturile lui. Mazen s-a străduit s-o ignore până când s-a trezit cu ea în faţă.

— Spune-mi povestea Reginei Dunelor! i-a cerut ea, făcând o grimasă care i-a dat de înţeles că nu Aisha îi ţinea calea.

— Versiunea oamenilor? a întrebat-o, șovăitor.

— Nu, versiunea *ta*. Cea a armatei de ghouli din dune.

Mazen a tresărit. Cu o zi în urmă împărtășise un episod din istoria familiei sale, dar nu se gândise niciodată să-și depene *propriile* povești. Nu erau dintre cele mai eroice, dar făceau parte din viaţa lui, nu-i aşa?

Astfel, cu o voce răsunătoare, purtată de vânt printre alei, i-a spus povestea Aventurierului Yousef, cel care a nimerit în bârlogul Reginei Dunelor, carc era, totodată, și înspăimântă- toarea regină-djinn care conducea o armată de ghouli.

— Și așa s-a trezit Yousef pe un coridor somptuos. Un coridor ce strălucea ameţitor, împodobit din tavan până în podea cu mozaicuri impresionante. Părea desprins dintr-un vis. Dar vai! Era, în schimb, un loc de coșmar...

Nu știa când se adunaseră spectatorii, ci doar că a auzit șoaptele și suspinele acestora. Ridicând privirea, a văzut de jur împrejur un grup de oameni. Iar povestea lui a devenit tot

Scanned with CamScanner

public numeros, în faţa căruia Mazen a părut un izvor nesecat de poveşti.

Însă la un moment dat ceva s-a schimbat în atmosferă, iar în souk s-a stârnit haosul, cuprinzând atât de repede împrejurimile, că nimeni n-a înţeles ce se petrece. Dacă într-o clipă domnea liniştea, în clipa următoare a izbucnit o avalanşă asurzitoare de sunete, provocate de vânzători în momentul în care a năvălit în piaţă un băiat, ţipând ca din gură de şarpe.

Părea doar o nălucă, o pată de culoare care apărea și dispărea din eâmpul vizual al lui Mazen. Unii dintre spectatori au plecat iute să vadă ce se întâmplă, alţii s-au retras, șoptind îngrijoraţi. Aisha s-a strecurat prin mulţime, ca să ajungă în faţă. Prinţul a urmat-o cu sufletul la gură, eu ochii pe piaţa care se golea de oameni.

— Vă rog! striga băiatul, aruncând priviri disperate în jurul lui. Vă rog, ajutaţi-mă! Eu...

Ceva a străfulgerat aerul şi l-a lovit pe băiat în spate. Cuvintele i s-au transformat într-un geamăt când s-a prăbuşit la pământ. Uluit, Mazen a cercetat săgeata înfiptă în spatele băiatului. Nedumerirea i s-a adâncit şi mai tare când a văzut că din rană i se prelinge o dâră de sânge argintiu. *Un djinn.* A privit scena complet încremenit. *Un copil djinn?*

Tăcerea care s-a aşternut în souk era atât de adâncă, încât Mazen nu mai îndrăznea nici să respire. Când a încercat să se apropie de alee,

Scanned with CamScanner

Aisha l-a apucat de poalele tunicii şi l-a tras înapoi. În ochii ei se citea un avertisment. Mazen s-a uitat din nou la băiat, apoi la martorii care se ascundeau pe alei sau priveau scena de la ferestre. Oamenii stăteau încremeniţi de spaimă sau de consternare. Nimeni nu se apropia de băiat.

Asta până când un bărbat s-a apropiat de djinnul muribund care zăcea pe jos şi i-a smuls săgeata înfiptă în spate cu uşurinţa cu care ar fi rupt un trandafir dintr-o grădină. Apoi i-a tăiat gâtul înainte ca băiatul să scoată vreun ţipăt.

— N-aveţi de ce să vă temeţi, a spus ucigaşul cu glas cântat. Monstrul e mort.

Apoi a aruncat pe umăr leşul băiatului şi a plecat. Spectatorii au izbucnit în strigăte şi urale, învăluind soukul într-o cacofonie de glasuri, în timp ce se strângeau pe străzi ca să-l privească pe ueigaş cum se îndepărtează, ţinând leşul băiatului pe umăr. Mazen a simţit o dorinţă inexplicabilă de a se ascunde când ucigaşul a trecut prin faţa lor, oprindu-se deodată ca să-i privească. Avea dinţii strălucitori şi ochii negri ca nişte nasturi.

— Aisha! Frumoasa şi primejdioasa Aisha! Ştiam eu că am văzut un chip cunoscut. Ce mai faci? N-am mai vorbit de luni întregi.

— Tawil, i-a răspuns Aisha cu glasul rece şi rigid.

Bărbatul a pufnit în râs, moment în care Mazen a simţit cum îi clocoteşte sângele prin

Scanned with CamScanner

vene.

— Numai tu ai putea întâmpina un tovarăş într-ale hoţiei cu atâta răceală, bint Louas.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip când l-a văzut pe Mazen.

— Se pare că avem multe de vorbit. Mă aştepţi, da? Trebuie să colectez nişte sânge argintiu.

Zâmbetul i-a reapărut pe buze când s-a îndepărtat, oamenii mulţumindu-i că le scăpase oraşul de un djinn mizerabil. *Să fii binecuvântat!* îi strigau ei. *Salvatorule! Eroule!*

— Ucigaşule! a murmurat Aisha.

---

44 Amestee de mirodenii, condimente și plante aromatice, specific Orientului Mijlociu (n.t.).

Scanned with CamScanner

54. Ochii - atât cel căprui, cât şi cel negru - îi scăpărau de mânie.

Scanned with CamScanner

55. LOULIE

Busola i-a condus spre un povârniș stâncos, aflat cam la două ore de mers din Ghiban. Loulie urca pante abrupte, acoperite cu prundiș și nisip roșu, străbătea potcci sinuoase și trecea pe lângă cascade învolburate.

Nu era cea mai primejdioasă călătorie pe care o făcuse vreodată, dar era de departe eea mai dificilă, din cauza durerii cumplite de glezne pe care o simțea la fiecare pas. Când au ajuns pe creste, picioarele îi tremurau și avea fruntea și gâtul brăzdate de broboane de sudoare.

Și-a dat seama că n-ar fi trebuit să facă drumul ăsta. Dar fusese nevoită s-o facă. Pentru a-și dovedi sieși că era capabilă. Că nu era nevoie să se bazeze pe Qadir.

Dar iată-i din nou! Împreună. Qadir refuzase s-o lase singură și o urma de la depărtare, privind-o în tăcere cum înfruntă greutăţile drumului. Nu încerca s-o ajute și, cum era evident că ea nu avea chef de discuţii, nici nu intra în vorbă cu ea. Chiar și în souk păstrase tăcerea, mulţumindu-se să-i fie alături ca să se asigure că nici ea, nici prinţul „nu aveau să facă vreo prostie", după cum le spusese.

Loulie era atât dc adâncită în gânduri, că n-a observat marginea abruptă a stâncii. Piciorul

Scanned with CamScanner

i-a alunecat pe pantă şi s-ar fi prăbuşit în hău dacă Qadir n-ar fi prins-o de la spate. A realizat mult prea târziu că şi ea întinsese mâinile după el exact în acelaşi moment.

Au rămas încremeniţi, tremurând, uitându-se lung unul la altul.

Apoi Loulie s-a retras, şi-a încleştat mâinile în pumni şi şi-a continuat drumul.

Încă tremura când au ajuns pe platoul stâncos atât de înalt, că putea să vadă întregul Ghiban: pâraiele şerpuitoare, întinderile de verdeaţă şi soukul plin de viaţă din centru, care gemea de oameni şi de mărfuri ispititoare. A privit apa care se prăvălea pe stânci, apoi i-a căutat izvorul cu privirea: un lac imens, aflat la câţiva paşi depărtare.

— Un lac fără fund, i-a spus Qadir, citindu-i nedumcrirea pe chip. Creat fără doar şi poate din sângele djinnilor.

La fel şi blestemata aia de clepsidră, al cărei nisip nu se termină niciodată. Cândva o crezuse lipsită de valoare. Acum, când cunoştea adevărata natură a relicvelor, îşi dădea seama că numai lipsită de valoare nu era.

A scos busola - ultimul obiect magic pe care îl mai avea, în afară de pumnalul lui Qadir - şi a privit săgeata. Era îndreptată spre lac. *Fireşte* că relicva se afla în adâncuri.

— Ai vreo idee? a întrebat-o Qadir, stând în spatele ei şi uitându-se urât spre lac, deoarece nu-i plăcea apa.

Scanned with CamScanner

Loulie a oftat adânc și a început să-și dea jos roba. Când a rămas în hainele de bază, și-a scos încălțările, a pus busola și pumnalul deoparte și s-a îndreptat spre apă.

— Ai grijă! i-a strigat Qadir.

Nisipul ud i se lipea printre degete în timp ce înainta în lac. A văzut bolovani, mușchi și apoi... un licăr argintiu. De la depărtare nu și-a dat seama despre ce era vorba, ci doar că era un obiect îngropat în mâl. A făcut câțiva pași. Apoi nisipul a început să i se miște sub picioare și a alunecat. Când a reușit să-și recapetc echilibrul, apa îi ajungea deja până la piept.

A blcstemat printre dinți.

— Loulie! a strigat-o Qadir de pe mal.

— N-am pățit nimic, a murmurat ea, continuându-și drumul.

În curând, apa îi ajungea la bărbie, dar se apropia de relicvă. Îi distingea acum forma - era un inel.

A început să numere invers în gând - *thalathah, ithnan, wahid*[45] - și s-a aruncat în lac. A plonjat într-un întuneric care a înhățat-o cu mâini reci și invizibile. Și-a domolit sentimentul de teamă în timp ce înota spre adâncuri, săpând orbește prin nisip în căutarea inelului. Sângele i-a zvâcnit în urechi. Și a auzit un suspin care i-a pătruns până în oase.

Hai, hai...

A simțit ceva recc și dur printre degete și l-a înșfăcat cu disperare. A răsuflat ușurată când

l-a simţit în mână.

Însă apoi obiectul a început să se mişte. Nu era un inel. Era mult prea mare şi alunecos. Şi mult prea *ascuţit.*

S-a retras iute, dar mult prea târziu. A simţit cum o apucă ceva de încheietură şi o trage în adâncuri. Cu ochii mari, a cercetat întunericul, care părea să-i înfrunte privirea. Atunci a zărit prin negură doi ochi albicioşi, eu pupilele dilatate. Iar dedesubt, o gură în formă de semilună, plină de dinţi ascuţiţi.

O, nu! Şi-a înfipt unghiile în trupul acoperit cu solzi. Strânsoarea a devenit şi mai puternică.

Nu! Monstrul a deschis gura, dezvăluindu-şi dinţii ascu- ţiţi, şi a clipit din ochii albicioşi, aflaţi la doar o aruncătură de băţ. Loulie s-a năpustit asupra creaturii, zgâriindu-i ochii cu unghiile, iar fiara a scos un muget atât de răsunător, că lacul a înccput să se cutremure. Licăriri argintii au străpuns întunericul. Înotătoare de pește, a realizat ea. Mari și tăioase ca briciul, presărate cu solzi. Iar una dintre aripioare a început să-şi slăbească încleștarea asupra încheieturii ei.

Loulie a strâns din dinţi şi a dat din picioare. Creatura s-a împotrivit, învolburând apa, dar fata s-a zbătut fără înce- tare. După o altă lovitură, a reușit să se elibereze. Plămânii îi ardeau însetaţi de aer, iar gleznele păreau să-i fi luat foc, dar a înotat spre suprafață. Sau cel puțin a încercat, căci propriul trup i s-a

Scanned with CamScanner

părut dintr-odată cumplit de greu, apa trăgând-o în adâncuri.

Când monstrul a prins-o din nou, s-a simţit mult prea slăbită ca să se mai împotrivească.

Dar, nu, ce?! O împingea spre suprafaţă?

A scos capul din apă, disperată după aer, când cineva - *Qadir* ? - a tras-o spre mal. A aşezat-o pe jos şi i-a cerut să respire până când presiunea din plămâni a mai scăzut, iar Loulie a încetat să mai tuşească şi să scuipe apă.

Când a rupt tăcerea, djinnul a făcut-o cu glasul gâtuit de emoţie.

— Loulie?

S-a aşezat lângă ea, tremurând, în timp ce pe pieptul şi spatele musculos i se prelingeau dâre de apă. Loulie avea senzaţia că nu doar pielea lui luase apă, ci şi ochii, care acum căpătaseră o nuanţă galben-pal. Nuanţa unei flăcări ce se stinge.

— Aşadar *ştii* să înoţi, a murmurat ea, cu vocea răguşită.

Şi, dintr-un motiv sau altul, a pufnit în râs. Şi a râs până a izbucnit în lacrimi.

— Îmi pare rău, a spus Qadir cu glas blând, strângând-o în braţe. Nu mi-am dat seama că e ceva în apă.

— Ce anume? a îngăimat printre sughiţuri.

— Un dendan[46], i-a răspuns Qadir. Îţi mai aminteşti poveştile pe care ni le spunea Bătrânul Rhuba?

Da, şi le *amintea* prca bine. Bătrânul

Rhuba descria denda- nul ca fiind un monstru marin, o creatură suficient de mare cât să înghită corăbii întregi. Dar în poveştile sale monstrul pierea după ce devora carnea umană sau la auzul unei voci umane. Cel pe care îl întâlnise ea nu părea atât de plăpând în prezenţa ei.

— Sângele djinnilor schimbă vieţuitoarele, i-a spus Qadir, citindu-i parcă gândurile, apoi a aruncat o privire tristă peste umăr spre lacul încremenit în tăcere. La fel ca ghoulii, toate fiinţele sunt atrase de magia noastră. Asta se întâmplă când un monstru e scăldat în sângele djinnilor.

Lui Loulie i-a zburat gândul la masacrul dintre oameni şi marizi. Nu ştia cum de ajunsese dendanul mitic într-un lac cu apă dulce, dar, dacă era sensibil la tânguirile morţilor, era de înţeles de ce se simţea atras de carnea umană. Nu era de mirare că relicva zăcea de atâta vreme pe fundul lacului.

Relicva! S-a desprins din braţele lui Qadir şi şi-a îndreptat privirea spre apă, cu o strângere de inimă. Dăduse greş. Dăduse greş într-o misiune atât de *simplă*...

— Asta cauţi? a întrebat-o Qadir, arătându-i un obiect strălucitor.

Era un inel incrustat cu o nestemată azurie precum cerul.

Loulie i l-a smuls din mână, cu ochii cât cepele.

— Cum de ai pus mâna pe el? l-a întrebat

Scanned with CamScanner

apoi, strecurân- du-şi inelul pe deget.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Dendanul avea ochi numai pentru tine, i-a răspuns el, aplecându-i-se peste umăr ca să atingă piatra din mijloc. Te ajută să respiri sub apă. L-am pus pe deget cât am fost în adâncuri. N-a durat mult magia. Câteva bătăi de inimă, cel mult.

O altă relicvă cu puteri magice modeste, asemenea clepsidrei. Dar Loulie se simţea uşurată.

— Atunci se va vinde bine.

— Ştii doar că obiectele magice sunt mereu la mare preţ.

A încuviinţat încet din cap. Acum, că pericolul trecuse, a realizat cu adevărat unde se afla. Şi alături de cine era. Venise aici ca să-şi dovedească sieşi că nu era slabă. Dar, în pofida acestui lucru, tot avusese nevoie de ajutorul lui Qadir.

Şi-a întors privirea, cu umerii gârboviţi.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Pari dezamăgită.

Nu dezamăgită, ci stânjenită.

— Loulie! a murmurat el, aşezându-se mai aproape, până când umerii li s-au atins. Vorbeşte cu mine!

Cu genunchii strânşi la piept, fata s-a uitat spre lac.

— N-am ce să-ţi spun, i-a răspuns ea cu glasul gâtuit de cuvintele rămase nerostite.

Ce-i drept, îi era dor de discuţiile cu Qadir.

Scanned with CamScanner

Îi era dor de... *el.*

— Bine. Atunci, o să vorbesc eu și tu o să mă asculți.

Loulie l-a văzut cu coada ochiului cuprinzându-și genunchiul cu brațul. Era complet uscat, nici măcar o picătură de apă nu-i mai brăzda trupul. Deloc surprinzător, din moment ce se putea preface în flăcări.

— Îți mai aduci aminte ce ți-am spus în Dhyme? Că busola îmi călăuzea pașii spre relicve ca să le găsesc un loc în care să existe după moarte?

A scos un suspin adânc, care i-a învăluit ochii în fum.

— E purul adevăr. Cum nu-mi puteam găsi izbăvirea în țara mea după cele petrecute, am căutat-o aici, în lumea oamenilor. Cel mai tare mă temeam că busola avea să mă ducă la confrații mei ifriți.

A zâmbit, schițând o grimasă de dispreț față de sine, care abia s-a zărit.

— Ți-am mai zis că sunt un laș și asta e adevărat. Din acest motiv nu ți-am spus că sunt ifrit. Din acest motiv nu i-am căutat nici pe vechii mei tovarăși. Din acest motiv am scufundat o țară, a murmurat, ștergându-și zâmbetul de pe buze.

S-a așternut tăcerea. Apoi, câteva clipe mai târziu, Qadir a rupt-o din nou, spunând:

— Am crezut că voi putea să fug la nesfârșit. Însă neghiobul ăla de sultan ți-a cerut să găsești relicva unui ifrit și mi-am dat

Scanned with CamScanner

seama că trebuia să iau o hotărâre. Puteam să fug sau să-mi înfrunt trecutul.

Loulie i-a simțit privirea flxată asupra ei.

— Voiam să-ți mărturisesc adevărul când găseam lampa. Dar ai recuperat relicva Maestrei Renașterii şi ai fost martora puterilor ei magice. Când ți-am văzut mânia și teama, am tăinuit adevărul, convins că aveai să mă alungi dacă ți-aș fi spus că sunt înzestrat cu puteri asemănătoare.

Fata s-a abținut să râdă nervos. O lua peste picior, fără doar și poate. Cum de nu vedea că era dependentă de el? Că mereu fusese așa?

— De ce stai tot timpul cu mine? l-a întrebat ea. N-ai nevoie de o ființă umană slabă pentru a-ți înfrunta trecutul.

Cuvintele i-au scăpat până să apuce să și le înfrâneze. Spaima i s-a cuibărit în suflet, lăsând-o aproape fără suflare.

Qadir a privit-o cu ochii mari. Când Loulie a încercat să se îndepărteze, a prins-o de umăr şi a întors-o cu fața spre el.

— Slabă? a murmurat el, cu ochii scăpărând scântei albăstrui. Despre asta e vorba? De-aia tot stai bosumflată?

Fervoarea cu care o privea a lăsat-o pe Loulie fără grai. Se așteptase ca el să fie exasperat, nicidecum stăpânit de mânia pe care i-o citea acum în ochi.

— Doar e purul adevăr, nu-i așa?

Ura cât de amar sunau cuvintele. Câtă milă de sine arătau și cât de mărunte erau. Dar,

Scanned with CamScanner

odată ce le-a dat glas, în ea a părut să se dărâme un baraj, iar restul momentului de sinceritate a prins contur sub forma unui torent nestăvilit de vorbe.

— N-am putut să fac nimic. Nici când cei din tribul meu au pierit uciși, nici acum. Nu pot să fac *niciodată* nimic fără ajutorul tău. Dacă n-aș fi avut pumnalul tău printre ruine...,

a spus, clipind cu furie ca să-și alunge lacrimile. Dacă n-ai fi fost acolo...

— Dar nu e o slăbiciune să te bazezi pe ajutorul altora, i-a răspuns Qadir.

Loulie nu știa când anume o făcuse, dar la un moment dat s-a întins să-l ia de mână. Și acum i-o ținea strâns, de parcă ar fi fost un colac de salvare. *Slabă!* îi striga glasul lăuntric. *Slabă, slabă, slabă!*

— Loulie!

Ușor, atât de ușor, că a făcut-o să se înfioare, Qadir i-a pus mâna pe obraz și a întors-o cu fața spre el.

— Te bazezi pe mine, dar și eu mă bazez pe *tine*. Noi doi suntem o echipă.

— Dar eu nu.

— Tu ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc, Loulie al-Nazari. Fără tine aș cutreiera și acum deșertul în derivă, pierdut în propria durere. *Nu* ești slabă. De aceea te și urmez pretutindeni: pentru că am încredere în tine. Cât despre familia ta, a murmurat, cu o expresie blândă pe chip, îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Loulie.

Scanned with CamScanner

A realizat că plângea din nou abia în clipa în care Qadir i-a atins obrazul cu degetul mare, ștergându-i una dintre lacrimi.

— N-aş fi pornit niciodată pe urmele familiei tale dacă aş fi ştiut că mă urmărește cineva. Mă duceam în direcția în care mă călăuzea busola. M-am.

— Rătăcit? a completat Loulie, frecându-și ochii. Da, știu, a adăugat ea, ridicându-și capul ca să-l privească în ochi. Nu e vina ta.

Rostind cuvintele, s-a simțit deodată. nu pustiită, ci ușurată. Nu slabă, ci vulnerabilă. Ar fi putut să plece atunci. Ar fi putut să dea ascultare glasului lăuntric care îi spunea *Ar trebui să-l lași să plece*, dar a realizat că nu asta își dorea. Voia să rămână alături de Qadir. Cât despre el - ar fi putut să plece de multe ori. Dar i-a rămas alături.

— N-ai de gând să mai dispari de lângă mine, nu?

— Nu, i-a răspuns Qadir, fără să-și desprindă ochii de la ea.

— Chiar dacă busola te va călăuzi în altă parte?

— Ți-am explicat deja cum stau lucrurile, nu? Avcm o legătură strânsă. Busola mi-a îndreptat pașii spre tine și îți voi rămâne alături până când soarta va hotărî că drumurile trebuie să ni se despartă.

— După cum o spui, pare că nu e alegerea ta dacă rămâi sau plcci.

— Anumite lucruri *nu* stau în puterea

Scanned with CamScanner

noastră. Și o știi la fel de bine ca mine. Tot ce putem face e să luăm niște hotărâri bazate pe cărțile hărăzite de soartă. Dar, atât timp cât hotărăşte să-ți stau alături, nu te voi părăsi, Loulie. Îți promit.

Era un răspuns tipic lui Qadir, care i-a stârnit râsul, în ciuda celor petrecute. Părca mai mult un sunet gâtuit decât un hohot de râs, dar era suficient cât să-i readucă zâmbetul pe buze.

— O să-ți dau un șut în fund dacă mă mai minți vreodată, Qadir.

— În regulă, i-a răspuns, dând din umeri, apoi s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna.

Ca răspuns, Loulie i-a luat tunica de pe jos şi i-a aruncat-o în brațe.

— Pune-ți-o pe tine! Eşti indecent.

S-a îmbrăcat și ea cu roba aruncată de-a valma și a privit orașul, parcă deodată mai însuflețit. Mai ispititor.

— Uite ceva pentru strădaniile tale, Loulie, a spus Qadir, arătându-i un obiect.

Inima i-a sărit în piept când a văzut moneda cu două fațete.

— N-am ştiut că ai mai multe, i-a răspuns ea, luându-i-o din mână.

Qadir şi-a tras tunica peste cap și a dat din umeri.

— Nu m-ai întrebat niciodată. Dar vezi că e ultima - fă bine şi nu o pierde!

Loulie a privit moneda de aur. *Oare Qadir îmi spune adevărul? Chiar vrea să-mi rămână*

Scanned with CamScanner

alături?

A aruncat moneda în aer; a căzut cu chipul uman în sus. S-a abținut să ofteze de ușurare.

— Bine. Hai să mergem acum! Am pierdut destulă vreme.

— E timpul să câștigăm niște galbeni? a întrebat-o, ridicând dintr-o sprânceană.

---

45 În arabă, „trei, doi, unu" (n.t.).

46 Ființă mitică marină din *O mie și una de nopți* (n.t.).

Scanned with CamScanner

56. — Da, i-a răspuns Loulie, zâmbind printre lacrimi. Hai să vindem o relicvă!

Scanned with CamScanner

57. AISHA

Aisha n-avusese niciodată prea multă simpatie pentru Tawil. Nu, cuvântul *antipatie* nu reda nici pe departe sentimentele pe care le nutrea pentru el. *Ura* era un termen mult mai potrivit. Îl ura pe Tawil încă de când îl adusese Omar în grupul de hoți. Era doar un ticălos de o aroganță insuportabilă, care ucidea djinni mai mult din dorința de a-și crea un titlu de glorie decât mânat de simțul dreptății. Un lăudăros care făcea spectacol din fiecare crimă.

Și cea de acum, ca toate celelalte, era doar un spectacol. Tawil a dus leșul băiatului în souk, l-a lăsat să sângereze până la ultima picătură în fața unui public, apoi a avut îndrăzneala să facă o plecăciune. Și mai rău era faptul că oamenii îl aplaudau. Înainte, Aisha i-ar fi considerat performanța extrem de enervantă. Însă acum sângele îi clocotea prin vene. Bănuia că vina îi aparținea Maestrei Renașterii, a cărei furie se împletea cu a ei.

Ce om mârșav! a șuierat ea în mintea Aishei. *Ar trebui să-l ucidem.*

— Nu mă ispiti! a murmurat Aisha printre aplauzele mulțimii.

Apoi Tawil s-a întors ca să vorbească cu ei. Când a întrebat-o de ce planul lor - inversarea rolurilor celor doi prinți - a dat greș, Aisha i-a

Scanned with CamScanner

răspuns cât se poate de simplu:

— S-au ivit anumite împrejurări neașteptate.

Tawil aproape că l-a ignorat pe Mazen. De fapt, chiar a insistat să stea de vorbă cu Aisha între patru ochi.

— Treburi de hoți, i-a explicat prințului.

Mazen i-a răspuns cu o grimasă iritată. Aisha a fost dezamăgită să vadă că nu se împotrivește. Își imaginase că începea să aibă coloană vertebrală, dar poate că se înșelase.

Promițându-i prințului că avea să-l găsească ceva mai târziu, Aisha l-a urmat pe Tawil prin souk, traversând apoi un pod spre o altă zonă din Ghiban. Îi era ușor să nu-l scape din ochi prin mulțime; insulițele izolate și spațioase ale orașului se străbăteau mai lesne decât cartierele terasate din Madinne și străzile șerpuitoare din Dhyme. Deși soukul din centru era cel mai însuflețit, fiecare cartier avea prăvălii și zone de locuit, oferindu-le astfel călătorilor posibilitatea de a-și face provizii pentru drum și de a găsi cazare.

Tawil a condus-o prin patru cartiere, traversând patru poduri, până au ajuns la soukul de pește, cu tarabe pline de fructe de mare. Aisha a furat un bol cu creveți și a poposit cu privirea asupra maldărelor de păstrăvi cu ochi sticloși și de pești de apă dulce.

În cele din urmă, au ajuns la o baracă de lângă docuri. Tawil a intrat printr-o ușă

Scanned with CamScanner

dosnică, a străbătut un coridor învăluit în pânze de păianjen şi a deschis o trapă ascunsă în bucătărie. Aisha a şovăit în prag. Nu ştia exact de ce. Mai fusese cândva în locul ăsta. Ba chiar stătuse aici în trecere prin Ghiban, în timpul partidelor de vânătoare. Doar era una dintre ascunză- torile hoţilor.

Şi cu toate acestea se simţea neliniştită.

Râsul lui Tawil a răsunat prin beznă.

— Ţi-e teamă că o să te ucid la adăpostul întunericului?

Aisha s-a crispat. Lui *ar trebui să-i fie teamă că o să-l ucid la adăpostul întunericului.* A coborât scara şi a realizat abia după ce a tras trapa în urma ei că nu ştia cui îi aparţineau gândurile. Ei sau ifritului?

Mai are oare vreo importanţă? Suntem una şi aceeaşi.

Hoaţa a scrâşnit nervoasă din dinţi. *Nu e adevărat.* Şi-a stăvilit iritarea când a intrat în încăperea subterană: un depozit înţesat cu tapiserii, mobilă, arme, suluri de pergament şi relicve aşezate pe rafturile unor dulapuri înclinate într-o parte. Deşi ascunzătoarea aparţinea tuturor hoţilor, era fortăreaţa lui Tawil; Ghibanul era domeniul *lui* de vânătoare.

Bărbatul s-a răsucit pe călcâie eând a intrat ea, cu zâmbetul lui enervant pe buze. Din moment ce nu avea timp de pierdut, Aisha l-a luat imediat la rost.

— Ce dracu' a fost spectacolul ăla din

Scanned with CamScanner

souk?

El a privit-o, clipind, cu ochii mari.

— Uneori, locuitorii oraşului uită de existenţa noastră; m-am gândit că n-ar fi rău să le reîmprospătez memoria. Dar nu asta-i important. la priveşte!

A seotocit prin traista de la brâu și a scos un glob de sticlă, pe care i l-a aruncat Aishei.

— Pare o relicvă pe gustul regelui nostru, nu? Îţi oglindește amintirile.

Însă Aisha n-a putut să-i verifice spusele, pentru că, în elipa în care a atins globul, i-au năvălit în minte nu *propriile* amintiri, ci cele ale stăpânului globului: un djinn tânăr, un băiat pe nume Anas. Din imaginile înnegurate, Aisha a deslușit că purta globul cu el pentru că era o amintire de la mama lui, singurul lucru pe care îl aducea în lumea oamenilor.

I-a răsunat prin minte ultima rugăminte a lui Anas: *Vă rog! Ajutați-mă!*

Hoaţa i-a aruncat globul înapoi lui Tawil și și-a îndesat mâinile în buzunare, ca să nu se vadă că îi tremurau. Cunoștea adevărata natură a relicvelor încă de când o recrutase Omar în grupul de hoţi. N-o deranjase niciodată că erau sălașele unor suflete. Dar cum să mai ignore acum acest lucru, când una dintre blestemățiile astea îi vorbea în gând?

Ai spus mai demult că morții nu vorbesc, a auzit în minte glasul suav al Maestrei Renașterii. *Dar de unde să fi știut, de vreme ce nu aveai abilitatea de a asculta?*

Scanned with CamScanner

Tawil i-a confundat neliniştea cu iritarea. Şi a izbucnit în râs.

— Nu e nevoie să fii geloasă.

Aisha şi-a dres glasul.

— N-am putea să vorbim despre lucrurile cu adevărat importante? Ce face Omar?

— Din câte am auzit, petrece mai toate zilele în compania unui valiu supărător de vigilent. Omul e ca o lipitoare; refuză să se întoarcă în oraşul lui şi pune prea multe întrebări. Omar a pus pe cineva din gărzile regale pe urmele lui.

Lăsând la o parte demnitarii iritant de vigilenţi, dacă Omar comanda acum gărzile regale, însemna că planul lui de a infiltra hoţi în forţele caidului dăduse roade.

— Dar e evident că se descurcă mult mai bine decât prinţul *tău*, a spus Tawil, ridicând o sprânceană. Vrei să-mi explici de ce prinţul Mazen a renunţat la deghizare? a întrebat-o apoi cu braţele încrucişate pe piept. Şi poate n-ar fi rău să-mi povesteşti şi despre aşa-zisa relicvă legendară găsită printre dune. Junaid părea extrem de impresionat în scrisoare.

Aisha şi-a stăvilit privirea mânioasă. *Nu voia* să-i spună nimic hoţului, dar nu mai avea încotro daeă Junaid apucase deja să vorbească. I-a relatat versiunea scurtă a celor petrecute, descriindu-i conflictul cu Imad. A trecut sub tăcere faptul că fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa sau că un colier o salvase din ghearele morţii şi, cu toate acestea, ochii lui

Scanned with CamScanner

Tawil au poposit pe eșarfa de la gâtul ei.

Apoi bărbatul s-a năpustit asupra ei pe neașteptate.

Hoața l-a prins de încheietură înainte să-i înșface eșarfa. O arsură ca de fier încins i-a străfulgerat prin vene la contactul cu pielea lui. Tawil și-a retras mâna în același timp cu ea. S-au holbat unul la celălalt.

— Ce-a fost asta? a întrebat-o el, cu un râs slab.

Aisha s-a îndepărtat, mârâind. De unde apăruse senzația aia de arsură? Oare Tawil avea o relicvă la el?

— Vorbește în numele tău, ticălosule!

— Colierul reginei.. îl ai la gât. Îl văd prea bine.

— Așa, și? a ripostat ea, trăgându-și eșarfa spre bărbie.

— N-ai de gând să i-l dai lui Omar? După cum bine știi, caută relicve ale regilor-djinn, a adăugat el, înclinând capul într-o parte, cu ochii larg deschiși. Doar nu vrei *să-l păstrezi*, nu-i așa, bint Louas? Asta nu făcea parte din plan.

Nimic din toate astea nu făcea parte din plan! ar fl vrut să-i strige, dar nu s-a încumetat să dea glas cuvintelor. Senzația de arsură încă îi stăruia pe piele, ca un avertisment.

— Dă-mi-l! i-a poruncit bărbatul, întinzând mâna. O să i-l duc eu.

Se bucura că Tawil era mai scund decât ea,

Scanned with CamScanner

căci astfel îl putea privi de sus.

— Nu primesc ordine de la copii îngâmfaţi.

Zâmbetul fals al bărbatului a dispărut. O privea cu o dușmănie care i-a făcut pielea de găină.

— Ești o nemernică, bint Louas.

— Iar tu ești un ticălos. Preferi să ne aruncăm jigniri unul altuia sau să discutăm lucruri importante ca niște adulți?

Era cât pe ce să reia firul discuției când a auzit un zgomot și s-a oprit. Amândoi și-au îndreptat privirile spre un fișic de monede dintr-un colț. Câteva au căzut pe podea.

Tawil nu le-a acordat prea multă atenție, dar Aisha și-a dat seama că se întâmpla ceva. Auzea un freamăt în urechi. S-a concentrat până când sunetul s-a preschimbat într-un glas: *Sunt aici*, i-a spus. Apoi a văzut și cui îi aparţinea - relic- vei-umbră, vizibilă cu ajutorul ochiului pe carc i-l dăruise ifritul.

Iar sub ea l-a zărit pe Mazen bin Malik.

Îi urmărise. *De aceea* nu se împotrivise când plecaseră fără el.

Două sentimente contradictorii s-au luptat înăuntrul ei, mânie și mândrie. A învins cea din urmă. Nu dezvăluise lucruri pe care prințul nu trebuia să le știe; era în siguranță. La fel și *Omar*. Acum, că era aici.. ei bine, nu-i putea furniza informaţii, dar erau și alte căi prin care îl putea răsplăti pentru curajul lui.

— Hai să ne continuăm discuția afară! Sunt lihnită de foame.

Scanned with CamScanner

A urcat scara până ca Tawil să apuce să protesteze și s-a uitat înapoi, făcând un gest cu capul spre dulap.

— Ai o colecție impresionantă, Tawil. Nici nu vreau să-mi imaginez cât aur ai putea strânge de pe urma ei.

Tawil era cumplit de îngâmfat. Chiar și dacă *își dădea* seama că îi lipseau niște relicve, nu avea să-i spună lui Omar.

Scanned with CamScanner

58. S-a uitat în ochii prinţului şi a văzut că i-a înţeles mesajul. Apoi acesta a devenit doar o umbră pe perete. Aisha şi-a ascuns rânjetul în timp ce ieşea din încăpere.

Scanned with CamScanner

59. LOULIE

Mazen bin Malik se afla la taverna hanului când s-au întors. De îndată ce i-a văzut, s-a grăbit spre ei, trecând în fugă printre mesele ocupate, şi Ie-a întins un sae de pânză. Loulie s-a uitat înăuntru. Şi a făcut ochii mari.

—Relicve, a spus Qadir, confirmându-i bănuieliIe.

Amândoi l-au cercetat cu privirea pe prinţ, care a ridicat mâinile în aer, spunând:

—Pot să vă explic.

AstfeI, în timp ce Loulic îşi punea roba de negustorească, Mazen lc-a povcstit totul. Despre djinnul tânăr ucis în souk şi despre hoţul care-i curmase viaţa. Loulie bănuia că până şi Aisha bint Louas îl disprețuia pe asasin, de vreme ce îl încurajase pe Mazen să-i fure relicvele.

Un singur lucru îi stârnea negustoresei anumite semne de întrebare. Faptul că busola nu le călăuzise *lor* paşii spre ascunzătoarea lui Tawil. Qadir a zâmbit vag când Loulie a adus subiectuI în discuţie.

— Khalilah cunoaşte viitorul, i-a răspuns el. Ne-a dus acolo unde *noi* trebuia să fim.

Loulie se simțea mult prea bine ca să vorbească despre nedreptatea destinuIui. Se bucura că măcar relicvele ajunseseră în mâinile lor, ca să Ie poată vinde unor oameni

Scanned with CamScanner

care *nu făceau* parte din grupul celor patruzeci de hoți.

Se pregătea să-l urmeze pe prinț afară din cameră, când a șovăit și s-a întors, din obișnuință, ca să caute traista nemărginită. A simțit un nod în stomac când și-a amintit că o pierduse printre ruine. *Măcar am recuperat cele mai importante lucruri. Și...*

Ochii i-au zăbovit asupra simsirului din teaca pe care o ținea Qadir la brâu.

— N-ai observat că l-am purtat în tot acest timp? a întrebat-o el, ridicând o sprânceană. De ce l-aș lăsa într-un loc în care ar putea pătrunde orice hoț de rând?

— L-ai lăsat *ani întregi* la vedere pe peretele din camera noastră!

— Dahlia s-ar simți jignită dacă ar ști că îi privești cu atâta scepticism măsurile dc securitate.

— Știi că nu la asta m-am referit.

L-a urmat pe Qadir pe coridorul care ducea spre ieșire, unde îi aștepta prințul.

— Ți-am spus că voi avea grijă de arma asta. Aici înseamnă s-o port tot timpul cu mine.

— Crezi că o vei folosi vreodată? Știu că nu-i nici pe departe fermecată, dar...

— Nu asta îi dă valoare unui obiect, dacă este sau nu fermecat, i-a răspuns el, afișând unuI dintre zâmbetele sale caracteristice, abia schițate. Pe de altă parte, sunt convins că *o să-mi fie* de foIos. Sper doar ca ziua aceea să vină

Scanned with CamScanner

cât mai târziu.

Şi Loulie spera la fel. Pe crestele stâncilor, Qadir îi spusese că erau o echipă. Şi, în calitate de camaradă, avea de gând să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru ca ifritul să nu folosească simsirul. Prefera ca el să-l poarte ca pe un accesoriu decât să apeleze la acesta în ultimă instanţă. Dar dacă avea să fie *nevoit* vreodată să-l folosească. spera ca arma să fie la fel de eficientă pe cât era de elegantă.

Când s-au întâlnit cu prinţul la uşă, Mazen a insistat să-i însoţească în souk.

— Voi m-aţi văzut pe mine la treabă, le-a spus el, vesel. Mi se pare corect să văd şi eu cum încheiaţi la rândul *vostru* târgurile cu clienţii.

S-au hotărât să-şi vândă marfa la o tarabă din soukul destinat negustorilor de peste mări şi ţări, o piaţă mică, aflată pe o insuliţă îndepărtată, unde călătorii vindeau bunuri din toată lumea. Deoarece aici veneau mai degrabă negustori aflaţi în trecere decât cei locali, vedeai mai multe tarabe decât clădiri. Negustorii îşi strângeau marfa şi plecau pe neaşteptate, astfel că în souk era un flux continuu. Drept urmare, găseai mereu tarabe libere. Pe una dintre acestea a început Loulie să-şi aranjeze marfa.

Şi-a reluat obiceiul de a trage cu urechea împrejur în timp ce îşi etala relicvele. În mod normal ar fi încercat să surprindă discuţii despre potenţiali clienţi, însă acum se străduia

Scanned with CamScanner

să afle veşti despre Ahmed. Ar fi vrut să fle şi el aici, ca s-o vadă la treabă; ultima oară când încercase să vândă relicve în prezenţa lui, totul se sfârşise într-o baltă de sânge. Cu toate acestea, în ciuda pierderilor suferite în seara aceea, avusese puterea să-i mai zâmbească când plecase. Tot reuşise să-i facă inima să-i vibreze în piept doar cu o simplă promisiune şi un sărut pe mână.

Ezitând, Loulie s-a gândit la posibilitatea pe care încerca mereu s-o ignore: un viitor în care avea să accepte cererea în căsătorie a lui Ahmed. Îşi imagina cum urmau să cutreiere deşertul împreună, trăind aventuri despre care auziseră doar în poveşti. Îşi imagina cum aveau să doarmă împreună sub stele şi să se tachineze sub soare.

Apoi gândul i-a zburat la Qadir şi visul s-a spulberat.

Simţea cum îi ard obrajii de stânjeneală când şi-a îndreptat din nou atenţia spre mărfurile de pe tarabă. Unde îi era capul? Nu avea nicio importanţă că Ahmed se purta frumos cu ea. Rămânea un vânător de djinni, adânc înrădăcinat în convingerile sale, care l-ar fi ucis pe Qadir dacă ar fi aflat adevărul despre el.

Şi-a stăvilit un oftat în timp ce-şi aranja marfa pe masă. L-a zărit cu coada ochiului pe prinţul Mazen care cutreiera soukul, cercetând uluit articolele din întreaga lume: felinare de sticlă cu modele elaborate, aduse din vest,

Scanned with CamScanner

bijuterii cu pietre de topaz în mijloc, aduse din sud, și talismane sub formă de ochi, menite să alunge deochiul, aduse dintr-o insulă din est. Privirile sale uimite au readus-o cu picioarele pe pământ. I se părea impresionante lucrurile acelea? Stai să le vadă pe ale *ei*!

Prințul nu ajunsese prea departe când negustoreasa și-a anunțat deschiderea tarabei. S-a strâns imediat o mulțime de oameni care îi priveau marfa cu ochi lacomi. Loulie s-a simțit cuprinsă de o liniște profundă în timp ce își îmbia cli- enții, negociind și fluturându-și genele prin fața lor. Când de pe tarabă a dispărut și ultima relicvă, Loulie a fost aproape îmbătată de euforie. În clipa în care prințul s-a apropiat, venind de la marginea soukului, de unde observase desfășurarea negoțului, l-a apucat de umeri și l-a scuturat cu putere.

— Suntem bogați! a strigat ea.

Era adevărat; trecuseră de la o sărăcie cruntă la un maldăr de galbeni în care se puteau scălda. În mod obișnuit, ar fi fost o sumă satisfăcătoare. Astăzi era o mică avere.

Prințul a clătinat din cap, vădit uluit.

— Serios?

— Avem nevoie de un săculeț mai mare, a spus Qadir, ridi- cându-și privirea.

Loulie s-a întristat amintindu-și de traista nemărginită, apoi s-a înseninat la gândul greutății galbcnilor. I-au împărțit între ei și, cum Loulie avea chef să sărbătorească

Scanned with CamScanner

succesul negoţului lor înainte de a porni la drum a doua zi, au cumpărat bilete de intrare la bordul uneia dintre corăbiile-tavernă care străbăteau canalele oraşului.

În esenţă, era o crâşmă plutitoare de lux, în care clienţii beau după pofta inimii, iar poeţii şi menestrelii îşi încântau publicul cu poveşti scandaloase şi cântece lascive. Cabina corabiei era spaţioasă şi confortabilă, plină cu mese învăluite în fum de narghilea, ocupate de clienţi care şuşoteau şi râdeau în faţa unor pocale cu băutură scumpă. Deasupra atârnau felinare care aruncau o lumină difuză de jur împrejur şi care pâlpâiau ca nişte licurici prin întuneric.

Pentru prima oară de luni întregi, Loulie s-a lăsat în voia unei atmosfere de vis. A băut, a râs şi a savurat din plin senzaţia plăcută şi ameţitoare stârnită de alcool. Admira modelele elaborate ale felinarclor prinse de tavan şi îi zâmbea cu gura până la urechi povestitorului de pe scenă, care fuma şi părea să plutească printre nori de culori.

— Aşadar luaţi seama! a strigat el cu obrajii roşii şi ochii sticloşi. Dacă tăiaţi un copac fără să vă împiedicaţi de rădăcini, invitaţi un djinn în lumea noastră!

Loulie a pufnit când povestitorul a coborât de pe scenă printre ropote de aplauze, cedând locul unei trupe de muzicanţi care au înccput să cânte o melodie veselă. Fata şi-a legănat capul în ritmul muzicii şi a întins mâna după

Scanned with CamScanner

pocalul cu vin, doar ca să descopere că era complet gol.

— Ai buzele pătate de vin, a spus Qadir, răsucind pocalul printre degete, cu sprâncenele arcuite.

— În schimb, tu le ai perfect curate, i-a răspuns, râzând. Dă-mi pocalul, abstinentule!

Când Loulie s-a întins după el, Qadir s-a rezemat de spătarul scaunului și a dat pocalul pe gât. Negustoreasa l-a înghiontit în umăr, râzând. Totul devenea atât de *plăcut* printrc aburii alcoolului.

— Nu mai sunt abstinent, a spus Qadir, lăsând pocalul jos.

— Te provoc să bei până nu mai ştii de tine, i-a răspuns Loulie, ridicând din sprâncene.

— Te provoc să nu o faci, a murmurat Qadir, oftând. N-aş vrea să te car în braţe până la han.

— Pot să merg şi singură! a ripostat ea.

Şi s-a ridicat în picioare. Apoi s-a clătinat. Când Qadir s-a repezit s-o susţină, Loulie l-a prins de mână şi s-a aplecat spre el cu un zâmbet conspirativ pe buze.

— Dansezi cu mine?

— Refuz.

— Eşti un moş morocănos.

Şi-a desprins mâna dintr-a lui şi s-a pierdut în mulţime. La început l-a auzit pe Qadir strigând-o pe nume, dar apoi vocea i s-a pierdut, amuţită dc ritmul bubuitor al tobclor.

Scanned with CamScanner

Un val de urale a răsunat în încăpere. Femeile își fluturau părul, iar bărbații băteau din palme. În mijloc, câțiva oameni dansau dabke. Printre ei se afla și prințul Mazen. Zâmbea - o făcea de *ore bune* - și se învârtea pe ritmul muzicii cu o grație surprinzătoare. La un moment dat i-a surprins privirea.

Zâmbetul i-a devenit și mai larg când i-a întins mâna. Loulie a realizat că s-a năpustit să i-o prindă într-a sa abia în clipa în care degetele li s-au împletit și au început să danseze.

Prințul a tras-o spre el.

— Mai suntem bogați?

— Putrezi, i-a răspuns, zâmbind.

El a izbucnit în râs, un râs sincer, ca al unui copil. Loulie l-a privit uluită pe acest străin care zâmbea chiar și când lumea se năruia în jur. Părea în largul lui aici, preschimbân- du-se din nou în povestitorul chipeș, cu ochi scăpărători, care își pusese sufletul pe tavă în fața ei în souk.

Chipeș! Hai, nu zău! Bine că nu e Dahlia aici ca să-mi fluture căsătoria pe la nas!

— Spune-mi, te rog, că știi să dansezi! a murmurat ea, strângându-i mâna.

— Firește, i-a răspuns. Ce fel de prinț decadent aș fi dacă n-aș ști să dansez?

Și-a schimbat poziția mâinii, lipindu-și palma de a ei. Apoi le-au ridicat în aer strâns lipite și s-au lăsat purtați pe aripile muzicii. Loulie l-a călcat de câteva ori pe picioare.

Scanned with CamScanner

— Dar *tu* eşti sigură că ştii să dansezi, al-Nazari? a întrebat-o prinţul, cu un zâmbet strengăresc pe buze.

Loulie nu ştia că prinţul putea să surâdă astfel - cu un licăr provocator în ochi.

Cuvintele lui i-au aprins ceva în suflet: un foc pe care numai Qadir îl putea descătuşa. La următoarea piruetă, a păşit dinadins în aşa fel încât să-i pună piedică. Prinţul s-a împleticit, schiţând un *O* comic din buze, iar ea a fluturat din gene, spunându-i:

— Cred că tu ar trebui să fii atent unde pui piciorul, prinţe.

Mazen şi-a recăpătat iute echilibrul. La următoarea piruetă, a fost rândul lui să păşească astfel încât s-o prindă pe picior greşit. Şi dansul a continuat tot aşa, devenind mai puţin o plutire pe muzică şi mai mult o cursă cu obstacole intimă, în care fiecare încerca să evite picioarele celuilalt. Loulie nu mai dansa, ci mai mult se eschiva şi lumea se clătina tot mai mult cu fiecare pas.

Odată cu acordurile finale ale lăutelor, s-a simţit atât de istovită, că n-a mai fost în stare să anticipeze ultima mişcare a prinţului, aparent o plecăciune cu care a reuşit s-o dezechilibreze complet.

Loulie i-a căzut în braţe. I-a simţit pieptul urcând şi coborând când prinţul a început să râdă şi căldura mâinii lipite de şold când a ajutat-o să-şi recapete echilibrul.

— Să înţeleg că am câştigat? a întrebat-o

Scanned with CamScanner

el.

Fata se ținea de tunica lui, străduindu-se să stea dreaptă. În timp ce îi simțea bătăile inimii și căldura trupului lipit de al ei, s-a întrebat deodată cum ar fi să se bazeze pe cineva fără să se simtă vulnerabilă. Să ai aibă încredere implicit în cineva, dăruindu-și atât inima, cât și trupul.

Pentru a doua oară în ziua aceea, mintea ei înneguratã de aburii vinului i-a conturat imaginea lui Ahmed. L-a văzut stând sub stele și zâmbindu-i tandru, cu paharul ridicat în cinstea ei. *În seara asta vreau să te servesc cu mâna mea.* S-a întrebat cum ar fi fost să-și pună capul pe genunchii lui și să-i simtă buzele pe gât..

S-a desprins din brațele prințului, cu obrajii încinși.

— Al-Nazari? a murmurat el, clipind de câteva ori.

Ea s-a întors și a plecat înainte ca el s-o oprească.

Și-a croit drum prin mulțimea care se pierdea într-un amestec de culori, de chipuri contorsionate și de râsete stridente. Încerca să se concentreze, dar gândul îi zbura fără încetare la blestematul de valiu. La zâmbetul fermecător al lui Ahmed bin Walid, pe care îl refuzase de fiecare dată pentru că era un ucigaș. Pentru că îi ucidea pe semenii lui Qadir.

Și pentru că - o știa prea bine în adâncul

Scanned with CamScanner

sufletului - se temea de angajamente. Se temea să-şi dăruiască încrederea cuiva.

S-a lovit deodată de un zid. A făcut un pas înapoi şi a ridicat privirea, realizând că nu se afla în faţa unui zid, ci în faţa lui Qadir. Pe al cărui chip se citea îngrijorarea.

— Gata de plecare?

Loulie a strâns din ochi.

— Nu încă, i-a răspuns ea, privind sticlele efervescente de pe rafturile barului. Mai vreau să beau ceva.

Avea nevoie să nu mai gândească. Avea nevoie să nu mai simtă.

Altfel o aştepta o noapte albă.

Scanned with CamScanner

57. MAZEN

A doua zi au pornit din nou la drum prin deşert, echipaţi cu cai şi provizii. Mazen avea senzaţia că se trezise dintr-un vis. Din motive obscure, negustoreasa refuza să vorbească despre cele petrecute cu o seară înainte. Crezuse că începea să-i facă plăcere compania lui, la fel cum şi lui îi plăcea compania ei, dar acum se întreba dacă nu cumva greşise cu ceva şi refă- cuse prăpastia dintre ei.

Măcar se împăcase cu garda ei de corp; prezenţa ifritului îi domolise mânia, reducând-o la o uşoară iritare. Mazen le privea cu invidie relaţia. Cum o fi oare, se întreba el, să fii atât de apropiat de cineva încât să-i cunoşti până şi cele mai tainice secrete? Avea o relaţie specială cu Hakim, dar Hakim era fratele lui. *Singurul membru cinstit din familie*, şi-a spus în gând, cu tristeţe.

Trecutul tatălui său era învăluit în mister şi cine ştie câte secrete o mai fi avut şi Omar?

Mazen şi-a domolit senzaţia de neliniște şi a încercat să se concentreze asupra călătoriei. Deşi pierduseră harta - se crispa de fiecare dată la gândul că lucrarea atât de minuţios realizată de fratele lui zăcea îngropată în Marea de Nisip -, nu mergeau fără ţintă. La urma urmei, aveau busola magică a negustoresei.

Scanned with CamScanner

Săgeata le călăuzea paşii pe cărări sinuoase, printre stânci şi văi tăcute, săpate de vreun râu sau pârâu. Deşi aici vremea nu era atât de ostilă ca în deşertul nemărginit, terenul nu era deloc primitor. Cărările erau presărate cu hârtoape, iar Mazen s-a simţit brusc chinuit de dureri de spate şi de coapse, nesemnificative în comparaţie cu înfruntările cu ghoulii şi cu Imad.

Cât ţinea lumina, Mazen o urma pe Aisha la vânătoare, îl ajuta pe Qadir să amplaseze capcane şi o însoţea pe Loulie în căutarea izvoarelor din care să-şi umple burdufurile cu apă. Nu prea se pricepea la primele două sarcini - speria prada şi avea talentul unic de a sabota capcanele -, dar cel puţin putea să dea greş fără teama că-l recunoaşte cineva. lar găsirea izvoarelor cu apă îi ofcrea răgazul dc a admira în tihnă împrejurimile, fără să se mai gândească la drumul care-i aştepta mai departe.

Din păcate, buna lui dispoziţie a început să dispară câteva zile mai târziu, când au ajuns la primul avanpost după ce au lăsat stâncile în urmă. Ducându-se să facă rost de provizii, a auzit zvonuri de-a dreptul ameţitoare. Se vorbea că în Madinne domnea haosul, stârnit de tot mai multe atacuri ale djinnilor, soldate cu numeroase morţi în souk. Veştile l-au neliniştit din cale-afară. Oare Omar nu reuşise să îmbunătăţească măsurile de securitate? Şi, dacă o făcuse, cum de pătrundeau *atâţia*

Scanned with CamScanner

djinni în oraş?

Dar cele mai tulburătoare zvonuri erau cele care circulau despre Mazen însuşi - se zicea că se furişase din palat singur, în veşminte regale. Era complet dezorientat, incapabil să înţeleagă de ce Omar i-ar fi trădat încrederea într-un mod atât de explicit.

N-ar fi trebuit niciodată să plec, și-a spus Mazen în gând, lăsând nerostite cuvintele înecate în regret.

În curând, totul avea să se sfârșească. Urma să găsească lampa și să o ducă la palat și apoi..? O să-i „salveze" vrcun ifrit pe toți, iar tatăl lui să-l închidă pentru totdeauna în cameră, pentru că îi încălcase poruncile? Scenariul îi părea un coşmar cumplit de plauzibil.

Mai târziu, când au pornit din nou la drum prin deşert, Mazen le-a împărtăşit veştile şi celorlalţi. Aisha i-a respins acuzaţiile, insistând că nu era la curent cu gândurile lui Omar. Prințul știa că nu era adevărat; doar o auzise vorbind cu Tawil în ascunzătoarea hoților. Însă nu știa cum să le descifreze conversația.

Neputând să obțină nişte răspunsuri edificatoare de la ea, a îndreptat firul discuției spre lampa pe care o căutau. Şi l-a rugat pe Qadir să le ofere mai multe detalii despre ființa captivă înăuntru.

— Mi-ai spus că nu știi nimic despre lampă, a intervenit Loulie, cu glasul presărat

Scanned with CamScanner

de tonalități acuzatoare.

Qadir, care călărea cu aceeași expresie nonșalantă pe chip ca întotdeauna, s-a mulțumit să ridice dintr-o sprânceană.

— Așa și e. Nu mă aflam în lumea oamenilor când unul dintre confrații mei a rămas captiv în lampă. Dar...

— Probabil că este vorba despre Rijah, a spus Aisha, ridicând din umeri.

— Da, i-a răspuns Qadir, oftând.

— Rijah? a întrebat Mazen, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Metamorful, a spus Aisha. Poveștilc tale vorbesc despre un rege-djinn cu un orgoliu cât deşertul. Dacă au vreun sâmbure de adevăr, atunci se referă la Rijah.

Mazen s-a gândit la poveştile transmise din generație în generație în familia sa. Își imaginase cândva că toate legendele despre djinni erau simple născociri, dar poate că reprezentau o versiune a adevărului, complicată de-a lungul timpului.

— Pe toți zeii, o să fie furioși, a spus Aisha. Prizonieră în Marea de Nisip timp de sute de ani? Un adevărat coșmar!

— Furioși? a repetat Mazen, clipind nedumerit.

— Rijah este ce vrea el, a spus Qadir, ridicând din umeri. Bărbat, femeie, copil, fiară - ei sunt toate laolaltă și multe altele.

Era un nou concept de identitate, iar Mazen a căzut pe gânduri când tăccrea s-a așternut

Scanned with CamScanner

printre ei. Liniștea a persistat cât au străbătut trecători şi întinderi deşertice, unde soarele şi-a făcut în sfârşit apariția. Prințul s-ar fi scăldat în bătaia razelor sale, pe nisipul cald, dacă ceilalți n-ar fi fost atât de hotărâți să ajungă mai repede la destinație. Ar fi dat orice să le împărtăşească nerăbdarea, dar nu putea s-o facă, de vreme ce la capătul călătoriei îl aştepta o pedeapsă despre care încă nu ştia nimic.

S-a aşezat mai comod în şa şi a încercat să-şi întipărească în minte fiecare detaliu al accstui moment din prezent: cerul senin şi neţărmurit, umbrele corturilor în zările îndepărtate şi fâşâitul şi trosnetul pământului sub copitele cailor. Se bucura până şi de greutatea nisipului de pe haine şi din încălțări, o mărturie a aventurilor sale.

Aceasta nu e o poveste, şi-a spus în gând. *E pura realitate, pe care o trăiesc chiar acum.*

Chiar dacă viitorul părea întunecat, era hotărât să prelungească acest ultim moment cât mai mult timp cu putinţă. Şi-a îndreptat aşadar atenția asupra împrejurimilor, privin-du-le cu veneraţie. A admirat peisajul scăldat în nuanțele roşii şi aurii ale amurgului şi apoi, odată cu lăsarea întunericului, umbrele care se întindeau prin deşert ca nişte pete de cerneală.

Când au ajuns la o oază, stelele licăreau deja pe cer. Negustoreasa şi garda ei de corp au luat-o înainte, tachinân- du-se în timp ce se întreceau spre dcstinație. Mazen şi-a stăvilit

Scanned with CamScanner

un oftat, privindu-i cum se îndepărtează. Își dorea să fi făcut *el* parte din acest joc relaxat cu Loulie!

— Gelozia ta e vizibilă, sayyidi, a spus Aisha, trăgând de frâiele calului când s-a apropiat de el.

A luat o înghițitură din burduful cu apă, apoi i l-a întins și prințului. Mazen a băut cu nesaț, fără să-i răspundă.

— Ce părere ai de veștile din Madinne? a întrebat-o apoi, ștergându-se la gură cu mâna. Parcă trebuia *să-i împiedicați* pe djinni să intre în oraș, nu?

— Ăsta era planul. Dar c evident că s-a întâmplat ceva.

S-a așternut o clipă de tăcere, după care Mazen a spus:

— Te-am auzit vorbind cu Tawil despre ceva ce n-ar fi trebuit să aflu. Despre un plan...

— ... de a te ducc la destinație teafăr și nevătămat.

— Mie nu mi s-a părut deloc așa. Mi s-a părut mai degrabă că Omar caută niște relicve ale ifriților.

— Așa, și? i-a răspuns Aisha, oftând. Găsirea relicvelor face parte din responsabilitățile sale.

— Nu și cele ale *ifriților*! a ripostat Mazen, încruntat. Îmi ascunzi ceva. Trebuie să existe un motiv pentru carc fratele meu nu privește cu ochi buni prezența lui Ahmed bin Walid la

Scanned with CamScanner

palat. Un motiv pentru care a pus la cale toată șarada asta.

— Nu contează ce crezi, i-a răspuns Aisha, încruntându-se la rândul ei. Nu sunt obligată să-ți spun nimic, a adăugat, pri- vindu-l neimpresionată de sus, apoi a dat pinteni calului.

Mai târziu, după ce au ridicat tabăra, Mazen s-a așezat la umbra unui curmal de la marginea oazei și a privit stelele oglindite în apă. Și-a amintit că prima oară când ajunsese într-un loc ca acesta juca rolul fratelui său. Acum decăzuse în pielea personajului Mazen-uneori-Yousef, un prinț fără coloană vertebrală, care nu putea nici măcar să ceară adevărul de la supușii săi.

— Nu poţi să dormi, prinţe?

S-a trezit din visare la auzul glasului negustoresei care stătea lângă el, cu privirea înspre apa presărată cu stele.

— Îți aduce aminte de casă? l-a întrebat fără să se uite la el. De lacurile din curtea palatului, născute din sângele djinnilor?

— Nu e corect, a murmurat el. *Eu* n-am ucis niciun djinn. De ce pleci de la premisa că împărtășesc principiile morale ale fratelui meu?

— De ce *n-aș face-o*? Amândoi aveți același tată și mințiți de îngheață apele.

Acuzaţia i-a provocat un gol în stomac. Sperase că Loulie începea să-i vadă adevăratul chip, fără alte măști. Dar chiar dacă

Scanned with CamScanner

era descurajant, i se părea cât se poate de firesc ca animozitatea pe care o nutrea față de familia lui să-i contureze opinia despre el.

Dar fata l-a surprins continuând:

— Cel puțin, asta aș fi spus înainte de a te asculta în souk.

Și-a îndreptat în cele din urmă privirea spre el.

— Părinții mei obișnuiau să spună că poveștile pot dezvălui sufletul povestitorului. Am descoperit că acest lucru e adevărat în cazul tău. Când ne-ai împărtășit istoria mamei tale, i-am simţit optimismul prin cuvintele tale. Nu ești ca Omar.

Mazen a înghiţit în sec. De ce-i bătea inima atât de năvalnic în piept?

— Sper că nu, i-a răspuns el, îndreptându-și ochii spre apă. În orice caz, am mai multe lucruri în comun cu Hakim decât cu Omar, deşi nu ne curge același sânge prin vene.

— Ați fost mereu atât de apropiați?

— Dintotdeauna. Încă de când a venit la palat, i-a răspuns, oftând.

Trecuse atâta amar de vreme de când nu mai retrăise momentele petrecute cu întreaga familie. Își amintea mesele luate în curtea palatului și poveștile depănate seara de mama lui. Își amintea de zâmbetul tatălui său, scăldat într-o bucurie neîngrădită și care i se reflecta în ochi. Își amintea cum cutreiera Hakim grădinile palatului, senin și liber, arătân- du-i și descriindu-i lui Mazen diverse

Scanned with CamScanner

flori.

— Când trăia mama, palatul era un sanctuar pentru noi, nu o închisoare, a continuat cu glasul frânt, oprindu-se ca să tragă adânc aer în piept. Pe atunci, tata era un om cu totul diferit. Mai blând, mai răbdător. Mama l-a învățat să-și dăruiască din nou încrederea după... știi tu.

— Uciderea soțiilor, a murmurat negustoreasa. Nu v-a dat niciodată o explicaţie pentru faptele sale?

Mazen a dat din cap, fără să ofere alte detalii. Se zvonea că mama lui Hakim era sursa neîncrederii sale, dar aeesta nu părea să fie întregul adevăr. Sultanul nu vorbise niciodată despre crimele lui. Iar Mazen bănuia că nici nu avea s-o facă vreodată.

— A fost o minune că Shafia a reușit să-l schimbe, a spus Loulie.

— Așa e, i-a răspuns el, strângându-și genunchii la piept și rezemându-și bărbia de ei. Pe atunci, și tata era cu totul altfel. Nu-l interesau djinnii și relicvele lor. Vorbea despre mântuire.

Cândva mi-am dorit să fiu ca el.

A văzut-o pe negustoreasă privindu-l cu coada ochiului. L-a luat din nou prin surprindere, spunându-i:

— Dacă cineva îl poate învăța ce înseamnă mântuirea, atunci tu ești accla.

— Eu? a întrebat-o Mazen, ridicându-și privirea.

Scanned with CamScanner

— După cum văd eu lucrurile, ai fi putut să mă laşi printre ruine, dar ai venit după mine, i-a răspuns negustoreasa, dând din umeri. Iar când te-am întrebat despre Imad, mi-ai răspuns cât se poate de sincer. Un lucru e limpede, a adăugat cu un zâmbet vag. Eşti ca o carte deschisă.

— Şi tu mi-ai salvat viaţa. Şi încă de două ori, i-a răspuns el, oftând. Tata e cel care te-a trimis în aventura asta. Măcar atât să fac şi eu - să am grijă să ajungi la destinaţie teafără şi nevătămată.

Negustoreasa şi-a întors privirea, pufnind.

— Sinceritatea ta e o slăbiciune, prinţe, a spus şi s-a oprit. Dar şi o comoară, a continuat apoi. Nu-ţi subestima abilitatea de a-i influenţa pe cei din jur!

Scanned with CamScanner

58. Și a plecat, lăsându-l să cugete asupra vorbelor sale.

Scanned with CamScanner

59. AISHA

În unele nopți, când Aisha era singură, deșertul îi vorbea despre moarte. Auzea vaietul îndepărtat al sufletelor îngropate în nisip și șoaptele relicvelor pierdute în uitare. Iar în altele, când își lăsa gândurile să cutreiere în voie, auzea un glas din amintiri care nu-i aparținea. Un glas domol și armonios, scăldat în râsete.

Când închidea ochii, îl vedea și pe posesorul vocii: un tânăr înalt și chipeș, cu un zâmbet senin. Chiar dacă nu îl cunoștea, inima îi fremăta când îl vedea. *Regina mea!* Îi lua mâna și i-o săruta. *Te iubesc, habibti. Pe vecie.*

Apoi amintirea se dezintegra, înlocuită cu imaginea iubitului ei sângerând de moarte pe nisip și urlând în timp ce confrații din tribul său îl torturau fără milă. *Trădătorule!* îi spuneau ei. *Necredinciosule!* Și apoi îl vedea pe dragul ei Munaquid zăcând fără suflare într-o baltă de sânge și pe cei din tribul lui venind să-și verse mânia și asupra ei. Pretutindeni domnea o durere atât de adâncă, încât părea nesfârșită.

— Încetează! a icnit Aisha, cu răsuflarea întretăiată și ochii înecați în lacrimi. *Încetează*!

S-a trezit din coșmar țipând și tremurând

Scanned with CamScanner

din tot corpul, încercând să oprească vâltoarea de sentimente străine. A privit de jur împrejur, mânioasă că imaginea iubitului om al ifritului îi stăruia în faţa ochilor. Recunoştea numele *Munaquid*. Era cel care în legende salvase lumea de Regina Dunelor.

A auzit râsul zeflemitor al acesteia prin minte. *Singura pe care Munaquid a salvat-o am fost eu.* Apoi s-a oprit. *Dar timpul nostru împreună nu putea dura la nesfârșit. Cei din tribul lui ne-au adus, în cele din urmă, pieirea.*

Prima dată când regina îi înfățișase Aishei această viziune fusese în Dhyme, iar hoaţa nu reușise s-o descifreze. Acum, când avea răspunsurile în fața ochilor, nu-și dorea nimic mai mult decât să le șteargă.

— Nu mă interesează, a spus Aisha, cu glasul înecat în lacrimi.

S-a ridieat în pieioare, blestemând printre dinți, şi a început să se plimbe de colo-colo. S-a uitat peste umăr la corturile ridicate pentru noapte. Qadir era treaz, ştia asta. I-a simțit privirea îndreptată asupra ei când a părăsit tabăra.

Ifritul i-a râs în gând. *Știai că, pe atunci, eram cunoscută ca Naji? Am încheiat un târg cu ea, la fel cum l-am încheiat și cu tine. Eu și Naji... eram una și aceeași.*

Aisha s-a înfiorat. Era greu să nege realitatea că Maestra Renașterii îi pătrundea atât de adânc în minte când, de multe ori, îi

Scanned with CamScanner

era cu neputinţă să-şi distingă propriile gânduri de ale ei. Dar ifritul îşi respectase înțelegerea şi nu o obligase să facă nimic împotriva voinţei sale -, dar ce importanţă mai avea asta, atât timp cât prezența ei continua oricum să destrame autonomia Aishei?

— Nu asta spun poveştile. Legendele susţin că ai păcălit-o şi i-ai furat trupul.

Așa, și? Poveștile voastre se nasc din teamă. E mai ușor să credeți că un djinn preferă să posede un om decât să colaboreze cu el. Că un om ar prefera să ucidă o femeie-djinn decât să se îndrăgostească de ea.

Aisha n-a mai spus nimic. A cercetat întunericul nopții cufundat în tăcere, gândindu-se că ifritul debita numai tâmpenii. Djinnii nu-i ajutau pe oameni, cum nici oamenii nu-i ajutau pe djinni. Îneheiase târgul cu Maestra Renașterii doar de nevoie.

Dar amintirile - erau cât se poate de reale. O simțea în adâncul sufletului. Păreau aievea și cele în care se ivea uneori Qadir. Îi apăreau mai rar, când lăsa garda jos, iar în ele Qadir purta robe strălucitoare. Avea o încruntătură aspră pe chip, ochii învăluiți în fum și înecați într-o tristeţe atât de copleșitoare, că îi sfâșia inima.

— Gata!

Şi-a lipit pumnul de frunte şi a răsuflat încet de câteva ori, până când mintea i s-a limpezit și a reușit să se concentreze din nou asupra problemelor *ei*. A derulat în gând

Scanned with CamScanner

discuția purtată cu Tawil. Cu cât și-o amintea mai bine, cu atât se înfiora mai tare. A realizat că respira greu abia în clipa în care a auzit în minte glasul ifritului: *Ești tulburată.*

— Hai nu zău! i-a răspuns Aisha, începând să se plimbe din nou de colocolo, căci o ajuta să stea concentrată.

Dar, de fiecare dată când derula discuția, cădea iar pradă gândurilor negre. Tawil îi spusese că Omar avea să-și ducă în curând planul la bun sfârșit. Fusese deja rezolvată chestiunea valiului suspicios; cât despre caidul cel neîncrezător, bărbatul nu reușise nici pe departe să-i deconspire complotul.

Aishei nu-i păsa prea tare de toate astea. N-o interesau planurile lui Omar pentru că țelurile ei erau mai importante. Dar nu așa stăteau luerurile în eazul lui Mazen. *Te invidiez, Aisha*, îi spusese Tawil. *Ai o misiune ușoară. Trebuie doar să duci un miel la tăiere.*

A gemut în pumni. Pe toți zeii, avea să i se facă rău.

Îndeplinise mereu ordinele lui Omar. Îi datora asta, pentru că el fusese cel care îi văzuse potențialul când nimeni altcineva n-o făcea. Pe când era doar o hoață de rând în Madinne, dezrădăcinată din satul ci și fără părinți, îi apăruse în cale Omar. Iar când a încercat să-i fure un medalion din buzunar, el a apucat-o de mână și i-a spus: *N-ai vrea să fii hoața unui rege?*

Omar îi oferise puterea de a se răzbuna pe

Scanned with CamScanner

djinnii care îi răpiseră viaţa.

Şi nu se îndoise niciodată de el. Însă acum...

Prinţul Mazen ţi-a salvat viaţa, a spus încet Maestra Renaşterii.

Aisha a simţit că o lasă picioarele, aşa că s-a aşezat pe un bolovan din apropiere.

M-aş gândi mai mult la...

— Lasă-mă-n pace! a ripostat ea cu un glas atât de strident, că a tresărit şi ea.

A aruncat o privire peste umăr, încercând să surprindă vreo mişcare în tabără, dar n-a văzut nimic. Probabil că singurul care o auzea era Qadir. Trebuia să-i atragă atenţia lui Omar în privinţa lui. Era posibil să fie nevoiţi să-şi schimbe planul ca să facă faţă magiei lui. Poate că ticălosul ăla de Tawil avea să vină cu vreo idee.

S-a oprit pe loc, amintindu-şi senzaţia de arsură pe care o simţise la atingerea mâinii lui. A înlăturat gândul din minte. Nu era important.

Ifritul a râs batjocoritor. *Ignoranţa voită nu te va duce nicăieri.*

Era prima dată când Aisha se întreba dacă n-ar fi fost mai uşor să moară. Dar moartea se înrudea cu eşecul, iar ea nu eşuase niciodată, *refuzase* să o mai facă vreodată, de când îşi pierduse familia.

Doar nu ajunsese atât de departe doar ca să cedeze din cauza unui prinţ înzestrat cu o inimă plină de compasiune!

Scanned with CamScanner

Aşadar Aisha a tras adânc aer în piept şi, înarmată cu o hotărâre de fier, s-a întors la cortul pe care îl împărțea cu prințul. Mazen stătea pe salteaua lui ghemuit pe o parte, cu un braţ pe frunte. Şi-a amintit că, la început, înainte de culcare, încerca să se pieptene în fiecare seară ca să-şi înlăture praful din păr. Acum stătea vădit netulburat pe o saltea prăfuită şi sforăia uşor. Chiar dacă ştia *doar* să aprindă focul şi habar nu avea să mânuiască sabia, devenise ceva mai competent, şi-a spus ea în gând. Mai curajos.

Hoața a întors capul şi s-a strâmbat. Apoi şi-a scuturat praful de pe mantie, s-a înfăşurat cu ea şi s-a întins pe saltea. A închis ochii strâns, încercând să-şi blocheze gândurile. Dar, deşi, slavă cerului, ifritul din mintea ei se potolise, deşertul şuşotea în continuare. A reuşit cu greu să-i reducă la tăcere vocea slabă şi să-şi golească mintea. *Morții nu vorbesc,* şi-a spus cu disperare.

Scanned with CamScanner

60. Şuieratul vântului prin deşert părea un râset batjocoritor.

Scanned with CamScanner

61. MAZEN

Viitorul înlănțuia mâinile și picioarele lui Mazen ca niște cătușe. Își simțea trupul greu ca de plumb în timp ce străbă- teau creasta dunei care dădea spre ultimul avanpost. Dincolo de oază, Marea Vestică de Nisip se întindea ca un ocean strălucitor și unduitor. Conform hărții pierdute, existau poteci - deasupra și dedesubt - care aveau să le permită s-o traverseze.

Dar, dacă existau cu adevărat, erau bine ascunse. De pe creasta dunei, de unde priveau împrejurimile, Marea de Nisip părea impenetrabilă, nesfârșită. Dar asta era destinația lor finală. Mazen ar fi trebuit să se simtă ușurat. Era, în schimb, măcinat de spaimă.

A încercat să-și liniștească freamătul lăuntric, rupând tăcerea. A abordat-o pe Aisha, care călărea alături de el. Părea extrem de ursuză astăzi, prea distrasă ca să-și dea măcar ochii peste cap spre el.

—Ifritul din mintea ta...

Aisha l-a săgetat cu privirea. Mazen a zâmbit nervos.

—Mă întrebam dacă ai vreun nume. „Maestra Renașterii" pare greu de pronunțat.

—Știi foarte bine cine sunt, a spus hoața, ridicând o sprânceană. Aisha bint Louas.

Scanned with CamScanner

Cum Mazen a continuat s-o privească în tăcere, ea a oftat adânc, spunând:

—Am nevoie de un trup ca să exist în această lume, prinţe. Şi, chiar dacă prin posedare pot să-mi impun gândurile asupra altora, nu acelaşi lucru se întâmplă în cazul unui *târg*. Eu şi Aisha suntem una şi aceeaşi, a adăugat, şovăind, cu un zâmbet fals pe buze. Chiar dacă n-a acceptat încă ideea.

—Cândva o chema Amina, a spus Qadir, aruncând o privire peste umăr.

—*Cândva*, a repetat Aisha, cu o privire mânioasă.

— Voi, djinnii, sunteţi cu toţii înclinaţi spre melodramă, a spus Loulie, care călărea alături de Qadir.

Aisha s-a îmbujorat, dar a păstrat tăcerea până au ajuns la avanpost, unde le-a spus că pleacă în căutare de provizii. După ce le-a promis să se întâlnească în preajma corturilor, a pornit la drum, lăsându-l pe Mazen în compania lui Qadir şi a lui Loulie.

Prinţul a fost şocat de numărul călătorilor. Dacă toate celelalte oaze fuseseră mici şi liniştite, aceasta gemea de oamcni. Mazen a văzut imediat că era alcătuită din două zone: un souk mic, cu clădiri din lut şi tarabe răzleţe, şi o suprafaţă mai mare, destinată taberelor de peregrini, cu un ţarc pentru cai şi cămile. În piaţă, călători îmbrăcaţi în veşminte străine negociau, împărtăşeau veşti şi făceau schimb de bunuri şi de galbeni din toate

Scanned with CamScanner

colţurile lumii. Erau acolo artişti şi cartografi, poeţi şi povestitori, soldaţi şi fierari.

A înţeles abia în clipa în care au ajuns în dreptul corturilor că locul era o destinaţie turistică, un prilej pentru călători de a vedea de aproape Marea de Nisip. A privit fascinat spcctacolul. Dar, în timp ce negustoreasa şi Qadir erau vădit nemulţumiţi de numărul mare de peregrini, Mazen a răsuflat uşurat. Puhoaiele de oameni îl făcuseră întotdeauna să se simtă în siguranţă.

Din acest motiv s-a întors în souk după ce a ajutat-o pe Loulie să lege caii în ţarc. A tras adânc aer în piept, îmbătân- du-se cu miresmele de condimente şi de bunătăţi, dar şi cu

aromele de mosc. Şi a zâmbit. Fără să vrea, şi-a îndreptat chipul surâzător spre o tânără din partea locului care făcea târguieli împreună cu mama sa. I-a zâmbit şi ea, apoi şi-a întors privirea, îmbujorată la faţă. Mama ei s-a uitat la el cu asprime şi s-a încruntat. Era o intensitate în felul în care se uita la el, pe care Mazen nu o înţelegea.

Chiar ies atât de mult *în evidenţă?* s-a întrebat, uşor jignit.

Firește, trecuseră câteva zile de când nu se mai spălase şi avea părul încâlcit şi hainele murdare de praf, aşa că semăna probabil cu vreo creatură din deşert. S-a ascuns din nou prin mulţimea de oameni, cât mai departe de privirile scrutătoare ale mamei din souk.

Scanned with CamScanner

Discuțiile din piață se furișau pe lângă el asemenea unor dâre de fum.

— Blasfemie! Nimeni n-ar putea să facă așa ceva.

— ... tatăl lui l-a ținut captiv ani întregi! Nu ți se pare un motiv destul de întemeiat?

— . în Madinne. O mare tragedie! Zeii să aibă în pază sufletele celor nevinovați care au pierit în această confruntare.

Mazen s-a oprit atât de brusc, că un negustor s-a izbit de el, cât pe ce să-l dărâme. L-a înjurat în treacăt, dar prințul nici că l-a auzit. S-a întors și i-a zărit intrând pe o alee pe cei doi care șușoteau.

I-a urmărit, s-a oprit la un moment dat ca să-și tragă umbra peste cap, apoi a pornit din nou pe urmele lor. A alergat într-un suflet spre cealaltă parte a soukului, dar, până să ajungă la ei, oamenii se făcuseră nevăzuți în mulțime.

Cu genunchii tremurând, Mazen s-a rezemat de un zid din apropiere ca să-și tragă sufletul. Putea să ceară vești din Madinne altora din piață. Avea să se găsească cineva care să-l lumineze.

Când s-a ridicat în picioare, i-a atras privirea o pată de culoare. Un desen înfipt în zid. Curios din fire, s-a dus să-l cerceteze mai de-aproape.

Și s-a trezit față-n față cu propriul chip, minuțios realizat. Dedesubt, stătea scris: *Mazen bin Malik, prințul exilat din Madinne. Trădător. Căutat pentru uciderea sultanului.*

Scanned with CamScanner

Mazen şi-a privit încremenit portretul.

Uciderea.

A încercat să tragă aer în piept, dar n-a reuşit. Inima a început să-i bată cu putere, iar stomacul i s-a întors pe dos. Avea senzaţia stranie că se îneacă.

Căutat pentru uciderea sultanului.

Sub numele său erau scrise nişte cifre, dar nu a reuşit să le descifreze. Lumea s-a clătinat în jurul lui. A simţit că se prăbuşeşte. Şi-a lipit mâna de zid, cu răsuflarea întretăiată.

Uciderea sultanului.

Mazen a simţit ca prin vis senzaţia pergamentului sub degete. Picioarele grele în timp ce străbătea drumul prin souk. Aerul captiv în plămâni. Golul din stomac. *Nu pot să respir, nu pot să respir.* Inima îi bătea frenetic, gata să-i iasă din piept.

Nu şi-a dat seama cum a ajuns în tabără, ci doar că plămânii îi ardeau însetaţi de aer. Umbra i-a alunecat de pe umeri când a intrat în cort, unde îl aştepta Loulie.

— Ce...?

S-a oprit când i-a văzut chipul.

Răsufla sacadat, reuşind să îngaime doar un sunet frânt.

— Ce. ce-ai păţit? l-a întrebat Loulie, privind încruntată pergamentul pe eare îl ţinea în mână.

Îl smulsese de pe zid fără să-şi dea seama. I l-a întins. *Încearcă să respiri!* şi-a spus în gând, dar flecare răsuflare îi înjunghia inima.

Scanned with CamScanner

În clipa în care Loulie i-a luat pergamentul din mână, Mazen s-a prăbuşit la pământ. Qadir a reuşit să-l prindă, ate- nuându-i căderea, în timp ce Loulie a întins sulul şi l-a privit cu ochii mari.

— O! a exclamat ea, cu glasul frânt. *O, la naiba!*

Scanned with CamScanner

60. LOULIE

În loc să-i înnegureze mintea, panica i-o făcea și mai ascuțită. — Unde e Aisha?

Loulie a trecut pe lângă prințul prăbușit Ia pământ și a ieșit. Calul Aishei nu se afla în tarc.

— La naiba! a murmurat, intrând din nou în cort.

Prințul plângea în hohote, seoțând niște sunete atât de sfâșietoare, eă îi frângeau sufletul. Qadir stătea ghemuit lângă eI, ținându-I de umeri. Djinnul a ridicat privirea spre Loulie și s-a încruntat.

— Nu e?

— Nu e.

Fata și-a trecut mâna prin părul ondulat. *S-a dus să facă rost de provizii. Ce minciună sfruntată!*

Îi venea să urle de ciudă. În tot acel timp îi fusese teamă de cine nu trebuia. Mazen bin Malik nu reprezentase niciodată un pericol pentru ea. Iar sultanul - era mort acum. Ucis de propriul fiu. Omar plănuise totul până în cele mai mici detalii; chiar dacă Mazen ar mai fi luat chipul fratelui său, răuI fusese deja făcut. Acum *el* era un om vânat.

Loulie a rupt pergamentul în bucăți pe eare i le-a aruncat lui Qadir, iar el le-a prefăeut în scrum înainte să atingă pământul.

Scanned with CamScanner

— Cât de departe crezi că a ajuns?

Qadir a clătinat din cap.

— Dacă ținem seama că a plecat călare de mai bine de o jumătate de ceas... atunci a ajuns departe.

— Crezi că Maestra Renașterii o va opri?

— Îi cunoștea mintea încă din clipa în care a salvat-o de la moarte. Dacă n-a reușit s-o oprească atunci, nu va putea s-o facă nici aeum. Poți să vorbești? l-a întrebat apoi ifritul pe Mazen.

Prințul tremura ca un pui de cămilă abia născut, dar a reușit să dea din cap.

— Îți mai amintești dacă Aisha ți-a spus ceva ce ar putea explica *cele* întâmplate?

Prințul a deschis gura ca să spună ceva. Printre buze i-a scăpat un sunet, nicidecum un cuvânt. A strâns gura și a lăsat capul în pământ, cu ochii înotând în lacrimi. Când a rupt tăcerca în cele din urmă, avea glasul stins.

— E vina mea.

— Cum adică? l-a întrebat Loulie, făcând un pas spre el.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să plec.

Înainte ca ea să pună mai multe întrebări lămuritoare, Qadir a țintuit-o cu o privire aspră: *Nul forța.*

A năpădit-o compasiunea când l-a văzut pe prinț doborât de durere. Cunoștea prea bine suferința nimicitoare provocată de pierderea

Scanned with CamScanner

celor dragi. Își amintea cum părea să îi roadă oasele și să-și sape drumul spre inimă. Își amintea că nu putea nici să vorbească, nici să gândească. Își amintea golul sfâșietor care îi înecase întreaga ființă.

Fără Qadir s-ar fi prăbușit în hău.

Însă prințul nu avea pe nimeni. Și, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de rău, lumea întreagă fusese întoarsă împotriva lui. Loulie nu-și mai găsea cuvintele. Ce ar fi putut să-i spună unui om care tocmai își pierduse familia, fiind în același timp trădat de propriul frate?

Qadir s-a îndepărtat și a luat felinarul. De îndată ce a pus mâna pe el, o flacără albastră a țâșnit la viață în globul de sticlă. Apoi i l-a oferit lui Loulie.

— Mă duc să aflu vești. Dacă se întâmplă ceva, dă-mi de știre prin intermediul focului!

A strâns-o de umăr, și-a luat simsirul și a ieșit din cort.

Loulie s-a întors spre prinț care, slavă cerului, încetase să mai plângă, dar stătea cu capul în pământ și cu ochii pierduți în gol. Un fior i-a străbătut trupul în timp ce îl privea.

Fata a șovăit. *Și acum?*

Se pricepea la vorbe, dar numai când le îndrepta împotriva oamenilor. Știa prea bine să le transforme fie într-o armă, fie într-un scut, dar nu se pricepuse niciodată să le folosească pentru a alina durerea celor din jur. Încă de când era copil, părinții săi deplângeau lipsa ei de empatie și incapacitatea de a-și

Scanned with CamScanner

asculta semenii.

Prinţul n-a schiţat niciun gest când s-a apropiat. A rămas încremenit ca o stană de piatră când Loulie s-a aşezat stânjenită lângă el şi i-a pus mâna pe umăr.

Amândoi au tresărit la atingere.

Apoi tensiunea din el s-a estompat treptat; Mazen a rămas nemişcat, tremurând. Stând atât de aproape, Loulie îi vedea ridurile din colţurile ochilor şi pielea arsă de soare, roşie acum de plâns. Avea o inimă mult prea blândă pentru realităţile aspre ale vieţii.

Şi acum trebuia să le înfrunte de unul singur.

Prinţul a tras adânc aer în piept.

— Dacă n-aş fi fost atât de egoist..., a murmurat. Dacă n-aş fi *plecat*...

— Dacă n-ai fi plecat, acum ai fi mort.

Băiatul s-a uitat fix la ea. Loulie a tresărit. Cuvintele i-au scăpat fără să vrea. Dar şi-a dat seama că asta era realitatea şi, deşi nu se lăsa condusă de sentimente, avea încredere în certitudini.

— Ai jucat rolul ţapului ispăşitor, prinţe. Ai fost implicat, fără voie, într-un patricid..

A şovăit văzându-i lacrimile din ochi, dar a continuat:

— E evident că Omar a fost hotărât să-şi ducă planul la bun sfârşit. Dacă ai fi fost acolo, i-ai fi stat în cale. Nu porţi vina pentru o crimă pe care n-ai comis-o.

— *L-am minţit* pe tata, a şoptit cu obrajii

Scanned with CamScanner

brăzdaţi de lacrimi.

— Dar nu minciunile tale l-au ucis pe sultan. Ci fratele tău.

Prinţul şi-a rezemat fruntea în pumn şi s-a întors într-o parte. Îi tremurau umerii. Loulie a înjurat în gând. Se descurcase atât de bine până acum.

Deschizătura cortului a fluturat brusc. Negustoreasa a oftat adânc.

— În sfârșit! Ţi-a luat cam mult.

Dar, când a ridicat privirea, a văzut că în prag nu stătea Qadir, ci o femeie mai în vârstă, învăluită în falduri de mătase. Alături de ea se afla un bărbat înarmat cu o sabie. Femeia a arătat cu mâna spre Mazen, spunând:

— Ăsta e! Uită-te bine la el şi spune-mi că *nu e* cel pe care îl căutaţi!

Omul cu sabia - un mercenar, după cum arăta, însărcinat cu păstrarca liniștii - l-a privit atent pe Mazen. Părea gata să le ceară iertare de deranj, dar prinţul a ridicat capul. În clipa aceea, mercenarul a făcut ochii mari. Mazen l-a studiat în tăcere.

— Qadir! a spus Loulie, înălţând felinarul.

Flacăra a trosnit uşor, apoi s-a aşternut tăcerea. Nu avea timp să-şi dea seama ce înseamnă asta. Mercenarul chemase ajutoare şi soldaţii se apropiau cu repeziciune. Loulie a aruncat felinarul spre el, lovindu-l în genunchi, şi l-a apucat pe prinţ de mână. Bărbatul s-a dat la o parte când Loulie s-a

Scanned with CamScanner

năpustit spre ieşire, trăgându-l pe Mazen după ea.

Afară, oamenii i-au privit mai întâi curioşi, apoi copleşiți de teamă când mercenarii au năvălit de nicăieri, strigând numele prinţului Mazen. Loulie s-a îndreptat în fugă spre țarc, târându-l pe prinţ după ca. Dar acolo îi aşteptau deja mercenarii.

— Lasă-mă să mă predau! a spus Mazen. Cu ce-ţi sunt de folos?

Loulie și-a înfipt unghiile în mâna lui. El a scos un strigăt de durere.

— Taci și ascultă-mă!

Se apropiau acum de țarc.

— La semnalul meu, du-te să eliberezi caii!

— C-care-i semnalul?

Dar nu mai era timp de explicații. Mcrccnarii se apropiau, spunându-i să se îndepărteze de prinț.

Qadir îi spusese că era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoştea. Acum avea să-i dovedească asta.

Când mercenarii s-au apropiat suficient cât să-i atingă, Loulie a scos din buzunar pumnalul lui Qadir. I-a crestat brațul unuia și s-a aruncat asupra altuia, prăbuşindu-se amândoi la pământ. În clipa în care i-a dat drumul prinţului, Mazen a șovăit, privind-o cu ochii holbaţi, înainte s-o ia la fugă spre țarc.

Loulie s-a ridicat în picioare, dar mult prea lent. Unul dintre mercenari a apucat-o de păr și a tras-o înapoi. A încercat să-l lovească

Scanned with CamScanner

folosindu-şi cotul, dar în zadar; stătea mult prea departe ca să-l atingă.

Bărbatul care o ţinea captivă a spus ceva, dar vorbele i s-au pierdut în vuietul unor ţipete.

— Ce naiba-i asta? a întrebat el.

Fata şi-a întins gâtul ca să vadă ce se întâmpla. Din souk se înălţau nori de fum - nori de fum şi *flăcări.* Până ca mercenarul să-şi revină din şoc, Loulie şi-a tăiat părul, eliberân- du-se din strânsoarea lui.

Scanned with CamScanner

61. Exact la ţanc: porţile ţarcului s-au deschis larg, iar prinţul i-a sărit în ajutor, călare pe un armăsar. I-a întins mâna. Loulie i-a prins-o și s-a aruncat în șa, ţinându-se cu disperare de Mazen, în timp ce soukul euprins de flăcări a devenit tot mai înceţoșat.

Scanned with CamScanner

62. LOULIE

În noaptea aceea, niciunul dintre ei n-a închis un ochi. Loulie era mult prea neliniștită la gândul că mercenarii aveau să le ia urma. Îi ceruse busolei să-i ducă la o ascunzătoare, iar obiectul magic îi călăuzise spre un platou ce dădea spre Marea de Nisip. Aici l-au așteptat pe Qadir.

În tot acest timp, Loulie s-a mustrat în gând pentru că uitase proviziile în tabăra de la oază. Pierderea veșmintelor de negustorească o făcea să tremure și la propriu, și la figurat. Era atât de frig în deșert, că se cuibărise lângă prinț, lipin- du-se de el fără să-i mai ceară voie. Dar pe Mazen nu părea să-l deranjeze; era fie prea amorțit, fie prea înfrigurat ca să-i mai pese. Au rămas așa până la ivirea zorilor, când Qadir și-a făcut apariția la orizont - o siluetă singuratică, care se îndrepta spre ei. A răsuflat ușurată să vadă că purta pe umeri traista cu provizii.

Loulie și-a înfășurat brațele în jurul corpului și s-a ridicat să-l întâmpine.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat, încleștând dinții ca să nu-i mai clănțăne.

— Se pare că în souk a izbucnit un foc magic, i-a răspuns Qadir, oprindu-se în fața ei.

Chiar și de la distanță, ifritul răspândea o căldură care îi încălzea oasele înghețate.

Scanned with CamScanner

— Deşi părea cât se poate de real, nu a fost decât un miraj.

— Ca să vezi!

— Opera ta, bănuiesc, i-a spus Qadir, atingându-i buclele tăiate.

— Crezi că mercenarii se pricep la coafuri? i-a răspuns, schițând un zâmbet vag.

— Mă gândesc că se pricep să taie.

Privirea i s-a îmblânzit când s-a uitat la prinț, care nu se clintise din loc. Qadir a pocnit din degete şi în fața acestuia a răsărit un foc. Mazen s-a apropiat de flăcările dogoritoare.

După ce Loulie şi-a pus veşmintele călduroase de negusto- reasă şi s-au aşezat cu toții în fața focului, Qadir le-a împărtăşit veştile. La scurt timp după ce a fost zărit în Madinne de oameni de rând, „prințul Mazen" a fost închis în palat la porunca sultanului. Acest lucru a atras după sine simpatia - sau poate înțelegerea - pentru faptele sale ulterioare. A ademenit de partea sa câțiva soldați din garda regală, a organizat o lovitură de stat şi i-a curmat viața tatălui său.

Prințul Mazen părea că abia mai putea sta drept.

— Soldații nu fac parte din garda regală, a murmurat el, înfiorându-se din cap până în picioare. Sunt hoții fratelui meu. Am auzit-o pe Aisha vorbind despre ei.

Şi-a ridicat ochii, privindu-i cu disperare.

— Fratele meu..., a spus cu glas stins. Ce s-

Scanned with CamScanner

a întâmplat cu Hakim?

— Nu se știe nimic despre prințul Hakim, i-a răspuns Qadir, cu o grimasă pe chip. Se pare că a dispărut în tot acel haos, a adăugat el, apoi s-a întors spre Loulie și a continuat: Cum lovitura de stat s-a desfășurat în spatele porților închise ale palatului, bănuiesc că Dahlia e în siguranță.

Loulie a încuviințat vag din cap. Dahlia cunoștea foarte bine piața neagră. Dacă ar fi nevoită să fugă, ar folosi tunelurile clandestine. Însă mai era cineva de a cărui soartă Loulie nu știa nimic. Când a încercat să-i surprindă privirea, Qadir a întors capul într-o parte, cu o expresie șovăitoare pe chipul încruntat. Lui Loulie îi bătea inima frenetic în piept.

Nimic nu putea s-o pregătească pentru ce avea să urmeze.

— Ahmed bin Walid a murit, a spus ifritul.

Cuvintele au avut impactul unei lovituri în moalele capului. Loulie a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare. A pus mâna pe sol ca să nu se prăbușească.

— Trupul i-a fost găsit lângă porțile palatului, a continuat Qadir. Circulă diverse zvonuri. Unii spun că valiul a tras sforile revoltei puse la cale de prinț. Alții susțin că îi ajuta pe membrii personalului să fugă din palat când a fost prins de soldați. A murit cu sabia în mână. S-a dovedit un războinic până la ultima suflare.

Scanned with CamScanner

Loulie l-a privit, încremenită. *Nu!*

A realizat că își înflgea unghiile în palme abia în clipa în care Qadir i-a desfăcut uşor degetele. Apoi i-a cuprins mâinile tremurânde. În mod normal, căldura atingerilor sale îi aducea alinare şi confort. Însă acum nu se putea opri din tremurat.

Prințul s-a foit lângă Loulie, evident neliniștit, apoi a spus lăsând capul în jos:

— Cred că Ahmed a bănuit ceva încă din clipa în care m-a văzut în Dhyme. A înțeles planul lui Omar şi a încercat să-l oprească.

Dacă a spus asta ca să o consoleze, a fost în zadar.

A retrăit clipele despărțirii lor din Dhyme. A revăzut zâmbetul melancolic de pe buzele lui Ahmed. Şi-a amintit cum îi sărutase mâna şi ultimele lui cuvinte: *Şi vom vorbi în sfârşit, dragă Loulie, despre stele şi legende.*

O lacrimă rătăcită i-a alunecat pe obraz. Apoi au apărut tot mai multe, până a izbucnit în hohote sfâşietoare de plâns. Qadir a cuprins-o în brațe. Şi a tras-o spre el.

S-a simțit pustiită, de parcă cineva i-ar fi frânt inima în bucăţi. Şi-l imaginase pe Ahmed bin Walid nemuritor şi intangibil - un vânător carismatic şi apreciat de cei din jur. Un erou, pentru unii.

Cum putea un astfel de om să moară? Aşa, dintr-odată? Fără să-şi ia măcar rămas-bun?

Răvăşită de durere, Loulie şi-a îngropat chipul în umărul lui Qadir, vărsând o cascadă

Scanned with CamScanner

de lacrimi. A jelit până când i s-a uscat gâtul şi i-au secat lacrimile.

Apoi a lăsat furia să ia locul durerii.

Dacă se lăsa pradă suferinţei, nu avea să ajungă nicăieri. Însă furia avea s-o ajute să-şi croiască drum mai departe. Iar tenacitatea urma să-i ofere un cadou la finalul călătoriei: răzbunarea.

Pentru familia ei. Pentru Ahmed. *Şi pentru ea însăşi.*

S-a desprins din braţele lui Qadir şi s-a uitat Ia prinţ. Şi-a văzut propria senzaţie de pustiire oglindită în ochii Iui. Era o victimă, la fel ca ea.

Şi, tot la fel ca ea, putea dovedi că fusese subestimat.

— Ce s-a întâmplat după lovitura de stat? l-a întrebat apoi pe Qadir.

— Prinţul a fugit, i-a răspuns el, schiţând o grimasă. Se pare că imediat consiliul sultanului a preluat controlul asupra oraşului până la întoarcerea lui Omar. Dacă afirmaţiile prinţului Mazen sunt adevărate, atunci armata e condusă, probabil, de hoţii lui Omar.

— Dacă Omar nu s-a întors, atunci.., a murmurat Loulie, încruntată.

— Caută relicva magică a ifritului, a completat prinţul.

— Atunci se află în căutarea Iămpii, a spus Qadir, oftând. Mă îndoiesc că Aisha bint Louas a bătut atâta drum până aici doar ca să te împiedice să te întorci în oraş.

Scanned with CamScanner

Mazen a tresărit, dar n-a spus nimic.

Loulie și-a încrucișat brațele pe piept.

— Măcar acum știm de ce te-a trimis fratele tău în călătoria asta, prințe.

— Merită să moară, a murmurat Mazen.

A rostit cuvintele pe un ton atât de calm și de amenințător, cu o expresie atât de împietrită, încât Loulie s-a înfiorat, complet luată prin surprindere de izbucnirea lui neașteptată. Aproape că nu l-a recunoscut. Mazen a ridicat spre ea ochii înroșiți de lacrimi, spunându-i:

— Nu mai e cazul să-mi spui prinț.

Apoi și-a cuprins genunchii cu brațele și și-a fixat privirea în foc.

— Vorbești serios? l-a întrebat Loulie, încruntată. În privința fratelui tău? Pentru că n-aș vrea să-mi stai în cale când o să-i înfig o lamă în gât.

— L-aș ucide cu mâna mea. Dar...

A clătinat din cap, înghițind în sec.

— De ce aș mai sta? Nu mai ești nevoită să mă târăști după tine. Nu mai trebuie nici măcar să cauți lampa.

Fata s-a crispat la vederea chipului lui posomorât. Și a umerilor gârboviți.

— Eu și Loulie am devenit captivi în această aventură încă din clipa în care tatăl tău ne-a obligat să pornim pe urmele lămpii, bin Malik, i-a spus Qadir, cu blândețe. Noi nu ne putem permite luxul de a fugi, nici măcar acum. Fratele tău va găsi lampa în cele din

Scanned with CamScanner

urmă şi n-am de gând să las în mâinile sale un vechi camarad.

— Ai putea să ne însoţeşti, a spus Loulie. Suntem, probabil, singurii din deşert care nu te vor preda autorităţilor pentru recompensa pusă pe capul tău.

— Cum veţi găsi lampa? a întrebat-o Mazen, privind-o cu prudenţă. Nici măcar nu ştiţi unde e.

— Uiţi că-l avem de partea noastră pe Qadir, care poate face gropi în nisip, i-a răspuns Loulie, râzând.

— Şi o busolă care poate localiza orice, a adăugat ifritul, ridicând instrumentul.

Busola şi Qadir. Loulie nu-şi imaginase niciodată că avea să fie atât de simplu. Qadir i-a spus cândva că sultanul îi subestima. Îşi amintea şi acum cuvintele lui: *Va regreta că ne-a ameninţat.*

Acum a făcut o altă promisiune.

— O să-l facem pe fratele tău să-şi regrete faptele. Îţi promit.

Aveau un alt duşman de înfruntat, dar scopul lor era acelaşi: găsirea lămpii şi zădărnicirca planurilor unui nobil corupt. Loulie avea să-l facă pe prinţul Omar să sufere. Pierduse totul din cauza lui. Acum urma să-i ia *totul*. Să-l distrugă până nu mai rămânea nimic din el.

S-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna lui Mazen, care i-a luat-o după câteva clipe de şovăială.

Scanned with CamScanner

63. — Să mergem! a spus Qadir,

privind deşertul cu un zâmbet înfricoşător pe

buze. Ne aşteaptă lampa.

Scanned with CamScanner

64. AISHA

Aisha era o asasină de foarte mulți ani, dar abia acum se simțea cu adevărat o răufăcătoare, în timp ce îl aștepta pe prinț la locul de întâlnire specificat de Tawil. Stătea într-o peșteră la marginea Mării de Nisip și privea soarele în amurg. Cerul părea să fi luat foc, iar norii semănau cu niște vălătuci de fum.

— De ce nu m-ai oprit deja? a șoptit, în văzduh.

Pentru că am încheiat un târg, i-a răspuns ifritul în minte.

— Ce mai târg! a ripostat Aisha, râzând zeflemitor. Un ucigaș de djinni și un djinn nu fac casă bună.

S-a așternut tăcerea. Apoi s-a auzit un râs ușor. *N-am încheiat niciodată târguri proaste.*

Aisha a deschis gura ca să protesteze, dar s-a gândit că nu merita efortul. Se obișnuise cu răspunsurile evazive ale ifri- tului. Și-a înfipt călcâiele în nisip, oftând, și a privit orizontul, așteptând să zărească umbra familiară a regelui ei. Se întreba ce înfățișare avea să-și mai ia acum.

Când vocile ființelor nepământene au început să susure prin deșert, Aisha a rupt din nou tăcerea, punând o întrebare care o bântuia de mult timp.

Scanned with CamScanner

— Poți să readuci morții din morminte. De ce n-ai devenit așadar „una" cu Munaqid?

Pentru că, spre deosebire de tine, el pierise deja. Dacă l-aș fi adus înapoi, ar fi fost lipsit de judecată ca toți ghoulii.

Aisha a tras adânc aer în piept, cu răsuflarea întretăiată.

De aceea i-am și lăsat pe cei din tribul lui să-mi dezmembreze trupul. Pentru că fără Munaqid eram pierdută.

— Și acum? a întrebat Aisha.

Acum te-am găsit pe tine și ne-am pierdut împreună.

Din moment ce nu știa ce să-i răspundă, Aisha a păstrat tăcerea. Simțise sentimentul copleșitor al pierderii ifritului când îi văzuse amintirile. Nu putea să nege faptul că amândouă avuseseră de suferit de pe urma asasinilor - djinni *și* om, deopotrivă. Nu voia să sondeze prea mult acest teren nesigur. Dacă avea să se gândească la crimele lipsite de sens comise de oameni - ca nimicirea celor din tribul lui Loulie al-Nazari -, avea să pună sub semnul îndoielii însăși semnificația dreptății.

Și nu-și putea permite să facă asta - cel puțin, nu acum.

Zărind ceva în zare, a clipit de câteva ori ca să se convingă că nu era rodul imaginației sale. Dar nu, chiar vedea o siluetă. Pe măsură ce se apropia, Aisha l-a recunoscut pe Tawil, care venea călare spre ea. Pe umăr i sc odihnea un șoim care, imediat ce Tawil s-a

Scanned with CamScanner

oprit în fața peșterii, a și coborât pe pământ. Și-a desfăcut cu ciocul brățara de la picior și a luat înfățișarea unui bărbat. Un bărbat pe care Aisha îl respecta. Și de care se temea.

S-a lăsat instinctiv într-un genunchi și și-a plecat capul în fața lui.

— Ce faci? Doar știi foarte bine că nu e cazul să faci plecăciuni, Aisha. Ridică-te!

Când și-a ridicat capul, l-a văzut pe prințul Omar zâmbin- du-i. Nu prea arăta a prinț, îmbrăcat cum era într-o tunică simplă și pantaloni. Dar a hoț chiar *arăta*, încins la brâu cu cingătoarea de pumnale.

— Dar nu ești sultan acum? Trebuie să îți arăt respectul cuvenit.

— Cum să fiu sultan de vreme ce călătoresc alături de Negustoreasa de la Miezul Nopții? i-a răspuns Omar, râzând, cu un licăr vesel în ochi. Nu, vor mai trece niște săptămâni până îmi va reveni această onoare.

Aisha s-a ridicat. În mod normal, s-ar fi uitat direct în ochii lui Omar, fără să clipească. Însă acum îi era cu neputință să-i susțină privirea.

— Am.,, pierdut brățara, a murmurat ea.

— Un mic sacrificiu, i-a răspuns Omar, fluturându-și relicva prin aer. Îi am perechea. Și apoi..

A făcut un pas înainte, cu același zâmbet nonșalant pe buze.

— Junaid și Tawil mi-au spus că ai ceva mult mai prețios.

Scanned with CamScanner

Şi i-a desfăcut eşarfa de la gât. Aisha a simțit colierul rece pe piele.

Omar a atins relicva cu degetul.

Hoața s-a simțit deodată cumplit de rău. Lumea s-a înceţoşat. A închis ochii, şuierând. *Nu*, i-a spus regina, în gând. *Deschide ochii!*

Aisha s-a supus.

Şi a văzut o fantasmă. O femeie frumoasă, cu ochi căprui şi calzi, care stătea în spatele lui Omar şi o privca pe Aisha peste umărul lui. Deşi nu o cunoştea, Aisha *a recunoscut-o*.

Cândva fuseseră prietene. Deşi amândouă sălăşluiau în amintiri, Aisha - Maestra Renaşterii - mânuise magia morții, pe când această femeie, pe cea a vieții. *Îmi plac oamenii,* a spus ea cândva. *Sunt creațiile zeilor, asemenea nouă. Prin urmare, de ce le-aș face rău?*

Pentru că vor să ne distrugă, i-a răspuns Maestra Renaşterii.

Dar prietena ei, veşnica pacifistă, a refuzat să-i dea crezare. *Se tem de noi doar pentru că suntem mai puternici. Dacă le-am arăta că suntem egali, nu ne-ar face rău.*

Şi au încercat. La fel şi regele lor. Dar oamenii au abuzat de bunătatea lui. I-au măcelărit pe djinni şi le-au furat relicvele. Şi, cu toate acestea, prietena Aishei spuscse: *Sunt convinsă că se pot schimba.* Acestea i-au fost ultimele cuvinte înainte ca lumea lor să se prăbuşească, iar ea să dispară pentru totdeauna. Mai târziu, Maestra Renaşterii a

Scanned with CamScanner

simţit de la mare depărtare că prietena ei pierise. Dar nu ştiuse niciodată care era relicva ei sau unde se afla.

Aisha se holba. Ifritul — Mistica, cum fusese cunoscută cândva - îi zâmbea cu tristeţe.

Apoi a dispărut, spulberându-se în văzduh, în clipa în care Omar şi-a retras mâna.

— Ai auzit ceva din tot ce ţi-am spus, Aisha?

— Da, i-a răspuns, înghiţind în sec. Doar că... vocile îmi distrag atenţia.

— Ce voci? a întrebat Omar, ridicând o sprânceană.

— Cele ale morţilor, i-a explicat Aisha. Relicva mă lasă să le ascult vocile.

Omar s-a uitat lung la ea. Hoaţa îi cunoştea prea bine expresia aceea - o faţadă stoică, menită să-i ascundă reacţiile. Aisha s-a străduit să nu-şi ferească privirea.

De ce îl urmărea un ifrit? Le promisese că avea să le spună totul când găsea relicva unui rege-djinn. Dar îl cunoştea prea bine pe Omar; n-ar fi permis nimănui să-l urmărească, nici măcar unei fantasme.

— După părerea mea, sayyidi., a spus Tawil, cu un rânjet pe buze. Nu cred că bint Louas poate să facă faţă magiei relicvei. Şi în Ghiban avea ochii cam înceţoşaţi.

— Cine, eu? a ripostat Aisha, cu o privire mânioasă. *Tu* eşti cel care a pierdut comorile tâlharilor.

Scanned with CamScanner

Își amintea și acum expresia de pe chipul lui când o abordase a doua zi după târgul negustoresei. Intrase în panică, blestemând-o în timp ce se încurca în cuvinte. Acum o privea cu același chip contorsionat.

— Asta pentru că *tu*.

— Gata! a spus Omar cu glas mieros, dar amenințător, iar Tawil a tăcut. N-avem timp de răfuieli. Am chemat întăriri și nu vreau să întârzii la întâlnire, a adăugat încruntat. Știți prea bine de când caut lampa. Nu vreau să mai pierd nicio clipă.

Bineînțeles că Aisha o *știa* prea bine. Omar scotocea zona de ani întregi în căutarea relicvei. Dar abia de curând - după ce sultanul îi poruncise prințului Hakim să conceapă harta zonei pe baza însemnărilor lui Amir - Omar reușise să stabilească coordonatele. Aisha se întreba dacă nu cumva păstrase secretul loviturii de stat tocmai din acest motiv. Așteptând ocazia să arunce vina pentru uciderea sultanului pe umerii fratelui său.

A înlăturat gândurile legate de Mazen înainte să o acapareze. Știuse mereu că prințul avea să joace rolul țapului ispășitor. Dar asta nu-i ușura povara vinovăției. Îi era *datoare* pentru că îi salvase viața. Pe lângă asta, ajunsese să-i considere compania tolerabilă. Chiar plăcută. Dar îl trădase acum și nu avea s-o mai ierte vreodată.

Încă mai poți să te retragi, i-a murmurat Maestra Renașterii.

Scanned with CamScanner

Aisha şi-a încleştat mâinile în pumni. Nu, nu putea. Şi nici nu voia s-o facă.

Ai păcălit moartea; va fi uşor să păcăleşti un rege.

— Gata! s-a răstit Aisha.

A realizat că vorbise cu glas tare abia în clipa în care a văzut privirile încruntate ale lui Omar şi Tawil.

— Iar auzi voci? a întrebat-o Tawil, rânjind.

Mi-ar plăcea să-l omor, a murmurat ifritul. Măcar în privinţa asta erau de acord. Însă Aisha a ignorat iritarea Maestrei Renaşterii şi s-a forţat să încuviinţeze din cap.

A tras adânc aer în piept când Omar s-a îndepărtat. Tawil l-a urmat ţâfnos. În clipa în care a înghiontit-o cu cotul în umăr, Aisha l-a apucat de braţ. Şi degetele i-au scăpărat, eliberând o fierbinţeală bruscă şi *mânioasă*.

Tawil şi-a smuls braţul din strânsoarea ei, încruntându-se mânios, iar Aisha a văzut cum i se încordează maxilarul când a strâns din dinţi.

— Să fim bine înţeleşi! a spus el. O avea regele nostru încredere în tinc, dar eu nu am.

Aisha l-a privit până a dispărut în zare. Le-a auzit paşii în timp ce coborau treptele unei cărări care ducea în adâncurile Mării de Nisip. N-ar fi putut să spună cum de exista pe sub întinderea de nisip, dar s-a temut brusc să-i urmeze.

Nici eu n-am încredere în tine, şi-a spus în

gând.

Scanned with CamScanner

65. A realizat abia mai târziu că vorbele nu se refereau doar la Tawil.

Scanned with CamScanner

66. LOULIE

Au călătorit prin Marea de Nisip mai multe zile, folosindu-se de busolă ca să străbată ținutul ostil. Deoarece cărările care traversau întinderea de nisip erau mult prea înguste, au decis să lase calul în urmă, unde l-ar putea găsi cineva din avanpost. Era o călătorie destul de primejdioasă ca să mai aibă și grija lui. Chiar și așa, Loulie se bucura că drumul anevoios îi capta întreaga putere de concentrare, pentru că, atunci când nu se lupta să supraviețuiască, se îneca în lacrimi la gândul că îl pierduse pe Ahmed bin Walid. La sfârșitul fiecărei zile se simțea seeătuită fizie și emoțional.

Dar somnul nu se lipea de ea. De fiecare dată când închidea ochii, îl vedea pe Ahmed.

Dansând cu ea prin sala divanului. Ascultând-o cu uimire în timp ce îi povestea ultimele aventuri. Își amintea râsul lui plin de viață și zâmbetul senin. Și cuvântul de pe încheietura mâinii: *Mukhlis*. Loial. Loial ei.

Amintirile îi provocau un gol în suflet. Dar, deși se simțea pustiită, știa că durerea ei nu se compara cu suferința lui Mazen. În ciuda încercărilor acestuia de a-și reprima lacrimile, îl auzea plângând. Abia în ultima seară a călătoriei i s-au uscat ochii și i-a împietrit chipul. Își punea o armură, a realizat ea. Se

Scanned with CamScanner

înarma pentru ce avea să vină.

În seara aceea au ridicat tabăra pe o bucată stabilă de pământ în mijlocul Mării de Nisip. Qadir a aprins focul şi a scos din traistă ultimele provizii de mâncare.

— Mâine ajungem la locul în care se află lampa, a spus el.

— În sfârşit, a murmurat Loulie.

— Ifritul captiv înăuntru... acel Rijah..., a îngăimat Mazen, cu ochii scăpărându-i în lumina focului. Ce se va întâmpla când îl vom elibera?

— Nu l-am mai văzut pe Rijah de sute de ani, a răspuns Qadir, ridicând din umeri. E greu de spus ce amprente a lăsat captivitatea asupra minţii sale. Dar dintre toți ifriții, el e cel mai răzbunător.

S-a aşternut tăcerea în timp ce Qadir perpelea deasupra focului nişte fâşii de carne uscată. După câteva clipe, a adăugat:

— Daeă vor avea de ales între tine şi fratele tău, cred că îl vor ucide pe el.

— Nu sună prea încurajator, a spus Mazen.

— *Nimic* din toate astea nu e încurajator, a mormăit Loulie.

Deşi părea calmă, în adâncul sufletului era cumplit de înspăimântată. Nu prezentul era problema; se putea arunca într-o luptă atât timp cât nu trebuia să se gândească la consecinţe. Dar asta n-o împiedica să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă.

Dacă Omar ar găsi lampa înaintea lor?

Scanned with CamScanner

Dacă i-ar captura? Dacă ea *ar reuși* să-l omoare? Una era să ucizi un hoț oarecare ca să-ți răzbuni familia și alta era să omori un prinț care urma să ocupe tronul tatălui său. N-ar mai putea să-și arate vreodată fața în acea țară.

— Nu mai despica firul în patru! a spus Qadir, oftând. Ce va fi va fi.

Cuvintele lui i-au stârnit o amintire: un moment de tihnă, la bordul unei corăbii.

— Înțelept sfat, atotputernicule djinn! i-a răspuns Loulie, zâmbind.

Qadir a surâs și el.

Mazen i-a privit uluit.

— Întotdeauna sunteți atât de calmi înaintea unei furtuni?

— Trucul e să te prefaci calm până ajungi să crezi și tu asta, i-a răspuns Loulie.

Era sfatul lui Qadir, de care nu se agățase nicicând cu mai multă ardoare.

A doua zi, Loulie a pornit înainte cu busola în mână, străbătând poteci întortocheate până s-a oprit într-un loc. Acul busolei se agita atât de frenetic, că părea posedat.

— Am ajuns, a spus Qadir.

Loulie a cercetat sceptică împrejurimile. Cât vedea cu ochii, această întindere din Marea de Nisip părea la fel ca oricare alta. S-a uitat întrebătoare la Qadir, care a ridicat din umeri și a luat-o înainte. Nisipul s-a retras de jur împrejur, dezvăluind un tunel care ducea în adâncurile Mării de Nisip. Când s-a întors

Scanned with CamScanner

spre ei, cicatricile de pe piele îi scânteiau în nuanţe de roşu şi auriu, iar ochii îi scăpărau ca focul. A oftat adânc, scoţând nori de fum ca dintr-o narghilea.

— Nu mai face pe grozavul! l-a mustrat Loulie, dându-şi ochii peste cap.

Mazen privea spectacolul cu gura căscată.

— Aveţi grijă să nu rămâneţi în urmă! le-a spus Qadir, pătrunzând în adâncurile Mării de Nisip.

Preţ de câteva clipe, Loulie a rămas încremenită, cercetând întunericul în tăcere. O spaimă instinctuală o prefăcea în stană de piatră.

Mazen a făcut un pas înainte, oprindu-se lângă ea la buza tunelului. Şi a schiţat un zâmbet vag.

— Ne prefacem ealmi până ajungem s-o şi credem, corect?

Loulie a privit pentru ultima oară lumea de afară - soarele de pe cerul azuriu şi norii fumurii din depărtare. *O să mă întorc*, şi-a spus cu hotărâre, în gând.

Şi au pătruns în adâncurile întunecate ale Mării de Nisip.

Scanned with CamScanner

67. MAZEN

Cu mult timp în urmă, pe când Mazen era copil și tatăl lui îi spusese prima oară povestea lămpii, l-a întrebat de ce nu reușise familia regală s-o găsească în toți acei ani de când exista.

Spune-mi, Mazen, cunoști vreo cale de a intra în Marea de Nisip?

Prințul îi sugerase o corabie care să pătrundă în adâncurile nisipului. Tatăl lui a izbucnit în râs - și a râs cu poftă, cum numai rareori o făcea, și i-a zis: *Ceea ce propui tu ține de magie, fiule. Îți trebuie magie.*

Acum, în timp ce străbătea adâncurile Mării de Nisip, simțea cum magia îl învăluia ca niște picături invizibile de rouă. Părea suspendată ca o pâclă în aerul umed, făcând întunericul să licărească. S-ar fi lăsat copleșit de venerație dacă n-ar fi fost bântuit de neliniște. Pentru că habar n-avea ce făcea.

Pe de altă parte, pierduse controlul asupra propriei vieți încă din clipa în care pornise în această călătorie. Viitorul i se preschimbase în scrum, iar amintirile îi zăceau pe fundul unui hău. De fiecare dată când se afla la marginea sa, de fiecare dată când se gândea la tatăl lui sau la Hakim... se lupta din greu să nu cadă pradă deznădejdii.

Așa că nu stătea niciodată pe gânduri.

Scanned with CamScanner

Mergea orbește tot mai departe, repetându-și fără încetare: *Numai atât mi-a mai rămas.*

În cele din urmă, tunelurile întunecate au lăsat locul unor încăperi cavernoase, cu movile de nisip alb-albăstrui. Nisipul se prăbușea în cascadă de pe zidurile învăluite în întuneric. Încăperea era doar prima dintre nenumăratele minuni imposibile. Pe măsură ce și-au continuat drumul, tabloul a devenit tot mai spectaculos. În curând au văzut copaci înălțându-se din nisip. Apoi păduri și *clădiri* întregi.

Trecând printre niște porți aurii, străjuite de statui care înfățișau niște zeități complet străine lui Mazen, au intrat într-un soi de souk abandonat. La stânga prințului se aflau boluri cu mirodenii și nuci; un cărucior înțesat cu țesături care își schimbau culoarea și modelul; și vase de ceramică fluorescente. La dreapta vedea felinare de stielă care seoteau nori multicolori de fum; oglinzi crăpate care îi refiectau expresiile faciale; și cutii cu rahat laborios decorate. Ridicându-și privirea, a studiat uluit baldachinele tarabelor care își schimbau culoarea în fața ochilor săi. Unele erau tivite cu modele aurii minuțios lucrate, mișcându-se unduios ca valurile unui râu.

— Qadir! a murmurat negustoreasa cu glasul stins. Ce sunt toate astea?

Însă Qadir nu i-a răspuns. S-a îndreptat spre un crâng de pomi roditori din mijlocul soukului. Mazen l-a urmat îndeaproape.

Scanned with CamScanner

Merele păreau să aibă forme ciudate - mai degrabă ascuțite decât rotunde. A întins mâna după unul dintre fructele care atârnau greoaie de crengi și a scos un geamăt scurt de durere când i-a atins suprafața.

Fructul era făcut din sticlă.

Qadir a luat un măr din pom și a mușcat din el fără șovăială. Mazen a auzit trosnetul sticlei care i se sfărâma printre dinți în timp ce mesteca fructul, dar ifritul nu părea deloc tulburat. Zâmbea.

— Am crescut printre acești pomi, a spus el.

Deși se uita la Loulie, privirea îi părea mult prea îndepărtată.

— Creșteau doar în capitală, iar fructele lor erau de cinci ori mai scumpe, deoarece se născuseră din semințe magice.

Mazen a mușcat prudent din măr. A simțit senzația stranie a stielei sfărâmându-i-se printre dinți, apoi topindu-i-se dulce pe limbă. A mai mușcat o dată. Să spui că era *delicios* era mult prea puțin.

Qadir a mers mai departe, adâncindu-se în soukul pustiu. Loulie a pornit numaidecât după el. Mazen i-a urmat după ce a îndesat în gură restul mărului.

— Cum de sunt toate astea aici? a strigat Loulie. Qadir!

Dar ifritul mergea atât de repede acum, încât erau nevo- iți să fugă ca să țină pasul cu el. l-a dus pe niște alei întortocheate, apoi pe

Scanned with CamScanner

nişte drumuri mărginite de clădiri extravagante, cu vitralii uluitoare la ferestre şi uşi poleite cu aur. În cele din urmă s-a oprit în dreptul unui pod făcut din aur solid. Mazen s-a oprit lângă el cu răsuflarea întretăiată şi a ridicat privirea. Din ce în ce mai mult, deoarecc dc cealaltă parte a podului se înălţa un palat cu minarete atât de înalte, că se pierdeau în întunecimea cerului. Clădirea era ciudat de înceţoşată, cu detalii nedefinite.

Un miraj?

— Qadir! l-a strigat Loulie, apucându-l de braţ, dar ifritul nu s-a oprit, trăgând-o după el pe pod.

Atunci a aruncat o privire disperată peste umăr, iar Mazen s-a năpustit spre ei, apucându-l pe Qadir de celălalt braţ. Ifritul s-a smuls din strânsoarea lor, trântindu-i cu violenţă pe pod.

Flăcări vii şi fremătătoare îi dansau în ochi când s-a întors spre ei.

— *Nu mă atingeţi!* le-a poruncit cu un glas atât de răsunător, că au simţit cum podul li se clatină sub picioare.

Apoi ifritul s-a întors şi s-a îndepărtat, lăsându-i să-l privească uimiţi.

— Ceva nu e-n regulă, a murmurat Loulie, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi roba de praf. Trebuie să ne luăm după el.

Au traversat podul strălucitor şi s-au năpustit spre intrare. Când l-au văzut din nou pe Qadir, ajunsese deja în celălalt capăt al

Scanned with CamScanner

unui coridor întunecat. Mazen a continuat să-i urmărească până când negustoreasa s-a oprit brusc, prințul fiind cât pe ce să se izbească de ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, uitându-se peste umărul ei.

Fata își scosese busola din buzunar și se uita la ea. Săgeata tremura, indicând o arcadă din capătul coridorului.

— Lampa? a întrebat Loulie, încruntată.

Săgeata a început să tremure și mai tare. Negustoreasa și-a mușcat buza.

— Nu pot să-l pierd pe Qadir. Dar lampa...

— O găsesc eu, i-a răspuns Mazen, încercând în zadar să schițeze un zâmbet.

Expresia lui Loulie s-a mai luminat când l-a condus pe coridor spre arcada indicată de busolă. Mazen a descoperit cu stupoare priveliștea dinăuntru.

Era o cameră a comorilor. Cea mai impresionantă cameră a comorilor pe care o văzuse vreodată. Podeaua nici nu se mai zărea pe sub munții de aur, cu vârfurile pierdute în întuneric. Bijuterii strălucitoare și artefacte somptuoasc zăceau deasupra maldărelor de aur, ca niște simple zorzoane. Formau un tablou tulburător, desprins parcă din poveștile mamei sale.

— La naiba! a murmurat Loulie.

— Ce *reprezintă* locul ăsta? a întrebat Mazen, în șoaptă. E. aievea?

— Asta vreau și eu să-l întreb pe Qadir, i-a

Scanned with CamScanner

răspuns cu o voce şovăitoare, apoi i-a pus busola în mână. Mă întorc. Dar dacă n-o s-o fac în curând, foloseşte busola ca să dai de noi.

Apoi s-a întors şi a pornit pe coridorul pe care tocmai veniseră.

Mazen şi-a îndreptat privirea spre munţii de comori. A urmat indicaţiile busolei spre un colţ din încăperea scăldată în lumina soarelui, care pătrundea nestingherită din toate părţile. A vârât busola în buzunar şi a început să scotocească prin maldărul de comori, care părea cât se poate de *real* la atingere. Nestematele şi aurul îi alunecau printre degete în timp ce le dădea la o parte. În cele din urmă, a găsit ce căuta: o lampă simplă de cupru, cu ulei.

A luat-o din grămadă cu mâini tremurânde. Oare era lampa pe care o căutau? Aşa simplă şi banală cum părea, *nu aducea* cu o relicvă. A înclinat-o dintr-o parte în alta. Pentru că nu s-a întâmplat nimic, i-a desfăcut capacul şi s-a uitat înăuntru. Era goală.

I-a frecat pereţii exteriori, crezând că poate aşa avea să dea de nişte instrucţiuni ascunse pe sub straturile de praf.

Dar n-a găsit nimic.

Scanned with CamScanner

68. Era doar o simplă lampă - nimic mai mult.

Scanned with CamScanner

69. LOULIE

Să-l oprești pe Qadir era ca și cum ai fi încercat să muți o stâncă - de-a dreptul imposibil. Loulie s-a luptat să-l trezească din transă, strigându-l cu disperare, dar Qadir nu părea s-o vadă. L-a urmat pe coridoare întunecate și prin încăperi înțesate cu mobilă veche. Au trecut pe lângă scrinuri din aur solid, mese cu suprafețe laborios colorate, arme cu plăsele din jad și argint sau dulapuri din sticlă, cu figurine de porțelan care *se mișcau* - însă Qadir nici că părea să le vadă.

A scos din buzunar moneda cu două fațete.

Qadir e posedat? a întrebat, aruncând-o în aer. Moneda a căzut cu chipul djinnului în sus. *Nu.*

Se află sub influența unei magii? De data asta a căzut cu chipul sultanului în sus. *Da.*

Când a ridicat privirea, s-a trezit într-o încăpere asemănătoare cu prima în care intraseră, doar că nu era o sală, ci mai degrabă un soi de *peșteră* cu stalagmite, al cărei capăt nu părea să se mai vadă. Nori de nisip alb-albăstrui se învolburau de jur împrejur, prăbușindu-se în cascadă pe podea. Ceva i-a atras atenția și, uitându-se mai atent, și-a văzut propria reflexie pe podea, privind-o cu gura căscată.

— Ce naiba e asta?

Scanned with CamScanner

A băgat moneda în buzunar şi a scos pumnalul lui Qadir, cercetând cu neîncredere împrejurimile. Nu-i plăcea accst loc, plin cu un nisip care îi reflecta teama de pe chip din diverse unghiuri. Şi mai îngrijorător era faptul că, aruncând o privire peste umăr, a văzut că intrarea şi ieşirea din încăpere dispăruseră.

Spaima îi făcea sângele să-i zvâcnească prin vene. *Ce fel de magie mai e şi asta?*

Qadir s-a oprit. Loulie era cât pe ce să se izbească de el. A şovăit, timp în care inima i-a bătut năvalnic în piept, apoi i-a tăiat calea.

— Qadir!

— Khalilah! a murmurat el cu glasul frânt.

Loulie a clipit de câteva ori şi i-a urmat privirea spre o movilă de nisip aflată la câţiva paşi distanţă. La început n-a văzut nimic ieşit din comun. Doar coloane de nisip căzător şi propriile imagini oglindite în depărtare. Apoi şi-a dat seama că una dintre imagini întruchipa o femeie eu pielea oacheşă şi părul împletit în cozi care îi cădeau pe spate. *Khalilah.* Loulie recunoştea numele. Era al djinnului din busolă.

Qadir a trecut pe lângă ea, privind djinnul cu o disperare care a făcut-o pe fată să cadă pradă panicii. Era doar o iluzie - fără doar şi poate.

Sau o distragere a atenţiei. Dar de la ce?

Atunci a auzit un şuierat şi a zărit o scânteie roşie prin aer.

Durerea i-a străfulgerat obrazul. Şi o dâră

Scanned with CamScanner

de sânge a început să i se prelingă pe bărbie.

— Qadir! a strigat, dându-l la o parte în clipa în care o altă săgeată i-a trecut razant pe lângă chip.

Ifritul s-a împleticit, s-a întors şi a clipit. Privirea i-a devenit mai focusată.

Arcaşul invizibil nu le-a oferit prea mult timp de gândire. O salvă de săgeţi s-a năpustit asupra lor. Qadir a ridicat mâinile în aer şi a creat un zid de foc menit să ardă proiectilele aruncate fără încetare.

Doar că săgeţile treceau prin zidul de foc - fără probleme. Una i-a atins lui Loulie mâneca; iar alta i-a crestat piciorul.

O altă săgeată s-a infipt în umărul lui Qadir, apoi încă una în stomacul lui şi cea de-a treia, în piept. Loulie a scos un ţipăt când l-a văzut căzând în genunchi, cu cenuşa prelingân- du-i-se pe chip. S-a ghemuit lângă el, privind cu groază cum focul îi pâlpâia, gata să se stingă, şi cum sângele argintiu i se scurgea din răni.

Săgeţile erau făcute din fier.

A auzit un râset lent şi zeflemitor.

— Dezamăgitor, a spus vocea.

Când s-a întors, a văzut apropiindu-se un bărbat cu un zâmbet larg, strălucitor. Ţinea un arc în mână, cu săgcata îndreptată spre Qadir.

— Nu mişca, negustoreaso!

Arcaşul s-a oprit la câţiva paşi depărtare, fluturând larg mâna. Apoi s-a apropiat o altă siluetă. O clipă mai târziu, în spatele lui Qadir

Scanned with CamScanner

și-a făcut apariția și Aisha bint Louas, care i-a pus sabia la gât.

— Oi fi tu nemuritor, ifritule, dar chiar și tu ai nevoie de timp ca să-ți vindeci rănile.

O mânie întunecată și răscolitoare a pus stăpânire pe inima lui Loulie. Aisha a privit-o cu o expresie impasibilă și a ridicat din sprâncene.

— Salaam, al-Nazari.

— Trădătoare ce ești! a șuierat Loulic.

— *Trădătoare?* a spus bărbatul, râzând. Dar în slujba cui credeți că se afla? Suntem patruzeei de hoți - toți suntem în slujba unui singur om.

Loulie l-a privit pe străin, pe hoțul care folosise săgețile de fier menite să-l scoată din luptă pe Qadir, apoi și-a îndreptat ochii spre Aisha, carc stătea răbdătoare în spatele ifritului.

Amândoi așteptau pe cineva.

Pe Omar, și-a spus ea în gând, cu o strângere de inimă. *Omar bin Malik e aici.*

Scanned with CamScanner

70. LOULIE

Mazen a aruncat lampa pe jos și și-a acoperit ochii cu mâinile. *Am bătut atâta drum degeaba.* Gândul l-a aruncat din nou în hăul disperării. Indiferent ce avea să se întâmple, tot criminal avea să iasă din povestea asta. Nu-l aștepta nimic afară. Tatăl lui pierise, tronul se afla în mâini străine, fratele lui dispăruse și el își pierduse titlul de prinț.

A rămas acolo, tremurând tot și cu răsuflarea întretăiată. Deşi pierduse noţiunea timpului, avea senzaţia că trecuse multă vreme până şi-a ridicat capul din mâini. Atunci a realizat că Loulie nu se întorsese încă.

După o oarecare șovăială, a luat lampa cu ulei complet inutilă, s-a săltat în picioare și s-a îndreptat spre ieşire. Nici n-a apucat să facă bine câţiva paşi, că a observat un bărbat stând pe podea, lângă o movilă de nisip, şi privindu-l în tăcere.

Omar.

Mazen a uitat să mai respire.

Fratele lui îl privea cu o sprânceană arcuită, care îi încreţea fruntea.

— Salaam, Mazen, a spus el, ridicându-se în picioare și scuturându-și hainele de praf. Eşti palid ca un spectru.

Scanned with CamScanner

Fugi! i-a spus o voce lăuntrică. Dar un alt glas, unul care îi vorbea fără cuvinte, l-a îndemnat să rămână. Un glas întunecat și estompat, atât de puternic că îi bloca judecata.

— Cum ți s-a părut aventura? l-a întrcbat Omar.

Freamătul din minte i-a cuprins și vederea. Mazen l-a văzut pe Hakim fugind din calea soldaților rebeli. L-a văzut pe tatăl lui zăcând în pat, într-o baltă de sânge. Pe Omar cu chipul lui și cu mâinile pătate de sângele sultanului.

— Ce amuzant! De obicei ești mai vorbăreț.

Fratele lui s-a oprit la câțiva pași depărtare, cu mâinile împreunate la spate și cu umerii drepți ca ai unui general. Ca ai unui sultan.

— Lasă-mă să-ți explic ce se va întâmpla mai departc, Mazen! Mai întâi o să-mi dai lampa. Apoi ne vom întoarce la Madinne, unde vei fi judecat pentru fărădelegile tale. Dacă nu te vei supune, o voi ucide pe ncgustorească.

A schițat un zâmbet după ce și-a expus instrucțiunile - același zâmbet carismatic pe care îl purta la curte. Care îl făcea pe Mazen să vadă roșu în fața ochilor.

— Cum îndrăznești?! a exclamat acesta din urmă, rostind cuvintele prin vuietul întunecat din minte.

— Trebuic să fii ceva mai clar, i-a răspuns Omar, clipind de câteva ori, cu același zâmbet

Scanned with CamScanner

pe buze.

Blestematul de rânjet al fratelui său l-a dărâmat pe Mazen. L-a făcut să-şi piardă judecata. Mai existau doar acea voce din subconştient şi dorinţa atroce de a distruge. Fără să mai stea o clipă pe gânduri, s-a năpustit asupra lui Omar, ţipând. Lumea s-a scufundat în beznă. În furie. În disperare. Şi într-o suferinţă atât de copleşitoare, încât întregul univers părea scăldat în nuanţe nefireşti de gri.

Apoi o durere cumplită în stomac l-a lăsat fără suflare. A realizat că Omar îl lovise cu pumnul în abdomen. S-a retras cu paşi împleticiţi şi cu răsuflarea întretăiată.

— După atâta amar de vreme încă nu ştii să te lupţi, akhi?

Şi i-a mai ars un pumn, de data asta în faţă. Mazen s-a prăbuşit, cu gura plină de sânge.

Când Omar s-a aruncat din nou asupra lui, Mazen l-a apucat de braţ şi şi-a înfipt unghiile în carnea lui.

— *Şarpe* mincinos ce eşti!

Şi a continuat să şi le înfigă până când i-a dat sângele fratelui său.

Şi-a slăbit strânsoarea numai în clipa în care Omar i-a răsucit braţul, *trosnindu-i* oasele. O durere cumplită i-a străfulgerat umărul, smulgându-i un ţipăt. Mazen avea ochii în lacrimi când Omar a făcut un pas înapoi, ţinând lampa într-o mână şi ascunzându-şi rana cu cealaltă.

Scanned with CamScanner

— L-ai ucis pe tata. La ce bun? N-ai câştigat nimic!

— Chiar crezi asta, Mazen? i-a răspuns Omar, râzând, un sunet uşor şi pustiu. Spre deosebire de tine, eu n-am făcut nimic fără motiv. Mi-am luat doar ce mi se cuvenea de drept, a continuat, ţintuindu-l cu privirea pe Mazen. Bătrânu' neghiob voia să te numească pe tine sultan.

Mazen a simţit că îi stă inima în loc. Amintirile i-au cotropit deodată gândurile şi l-a văzut pe tatăl său stând în faţa lui, în sala divanului. *Cine a auzit de un prinţ care nu ştie să mânuiască armele? Ţii pe umeri povara unui regat, Mazen. Nu-l poţi apăra doar cu intenţii bune.*

— Nu! a spus el, vlăguit.

— Ba da! a ripostat Omar, râzând zeflemitor. Dar, ca de obicei, eşti mult prea orb ca să vezi ce se petreee chiar în faţa ta. Nu meriţi tronul Madinnei.

— Şi tu îl meriţi? Eşti un laş!

Un licăr a scânteiat în ochii lui Oınar, dar Mazen a continuat:

— L-ai ucis pe tata şi ai dat vina pe *mine*!

Omar nu i-a răspuns. S-a apropiat încet şi ameninţător ca liniştea dinaintea furtunii. Şi-a retras mâna de pe rană, dezvăluind o pată de sânge.

Negru ca noaptea.

Mazen abia a mai reuşit să respire. Uitase de sângele negru, acelaşi care îi cursese prin

Scanned with CamScanner

vene când luase chipul lui

Omar. Același pe care îl văzuse prelingându-se și din rănile lui Imad. Aisha îi spusese că era un efect secundar indus de brățară. O crezuse.

— Ai înțeles totul pe dos, Mazen. Tocmai pentru că *tu* ești un laș, am reușit să arunc vina pe umerii tăi.

Dar Mazen nici că-l mai asculta. Stătea cu ochii pironiți asupra dârei de sânge.

Oamenii aveau sânge roșu. Djinnii aveau sânge argintiu.

Negru...

Omar l-a apucat de încheietură. Mazen i-a simțit degetele reci pe piele, înghețându-i sângele prin vene. Ceva licărea straniu în urechea lui Omar. Cercelul?

Mazen a icnit când lumea s-a estompat până când totul a căpătat culori spălăcite. Dincolo de ele, vocea lui Omar răzbă- tea ca o boare de vânt.

— De-ai ști, Mazen, cât de cumplit era tata!

Culorile s-au remodelat, dând naștere unei imagini clare a sultanului, care îl privea amenințător de sus.

— *Privește-ți mâinile! i-a poruncit el și s-a supus, deoarece n-avea încotro.*

Avea mâinile pătate de sânge negru. De sângele lui.

— *Prin vene îți curge sângele unei păcătoase, i-a spus sultanul. Ești o năpastă*

Scanned with CamScanner

asupra lumii.

Fiecare cuvânt era la fel de tăios ca șfichiuirea unui bici.

— Există o singură cale prin care putem îndrepta acest lucru.

S-a așezat pe vine și l-a apucat de bărbie, obligându-l să-l privească în ochi. Aveau aceiași ochi - mereu urâse că-i moștenise privirea!

— Arată-mi că nu ești ca ea! a continuat sultanul. Djinnii sunt niște monștri. Ucide-i fără milă!

— Și eu sunt tot un monstru? l-a întrebat Omar, cu glasul stins.

Sultanul i-a pus în mână un pumnal negru. L-a recunoscut - era cel pe care îl obligase să-l treacă prin sângele său. Sângele djinnilor are puteri tămăduitoare, îi spusese el. Hai să vedem dacă sângele tău pângărit îi poate distruge!

— Asta rămâne de văzut, i-a răspuns sultanul, arătându-i pumnalul. Dacă nu ești un monstru, îmi vei asculta poruncile și vei ucide djinnii. Ai înțeles?

—Am înțeles, i-a răspuns, înghițind în sec.

Amintirea s-a spulberat și Omar i-a apărut din nou în fața ochilor, surâzător. Doar că de această dată nu mai era nici sfios, nici răutăcios. Era amar. Şi înecat în durere.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva pentru toate astea, Mazen, atunci n-ai decât să dai vina pe tatăl nostru. Mi-a spus cândva că

Scanned with CamScanner

singurul mod prin care poţi obţine ceva e să-l furi. N-am nimic personal cu tine.

Apoi Omar l-a tras în picioare şi l-a împins spre ieşire.

Culorile fantomatice încă îi dansau prin faţa ochilor, o imagine persistentă a viziunii de mai devreme. Trebuia să fie o formă de magie, dar nu înţelegea de unde apăruse.

Ochii i-au căzut pe pumnalele negre de la centura fratelui său - cele pe care Mazen le folosise ca să distrugă ghoulii din- tr-o singură lovitură - şi asupra petei negre de sânge de pe braţul lui Omar. *Prin vene îţi curge sângele unei păcătoase.*

Scanned with CamScanner

71. Cuvintele au rămas suspendate în aer, gata să cadă ca un topor.

Scanned with CamScanner

72. AISHA

Aisha a văzut mai întâi imaginea lui Omar. Zâmbea - rânjetul pe care îl afișa de fiecare dată când își etala o victorie. N-o deranjase niciodată, dar, văzându-i-l acum, în timp ce îl târa după el pe prințul Mazen, s-a crispat din cap până în picioare.

Omar a trecut pe lângă ea fără să-i arunce nici măcar o privire. Însă Mazen și-a ridicat ochii. Mezinul sultanului părea să fi fost implicat într-o luptă; avea o urmă de sânge pe maxilarul umflat și își ținea brațul într-un unghi ciudat, de parcă l-ar fi durut.

Aisha l-a privit eu o expresie stoieă, deși simțea un gol în stomac la vederea chipului său contorsionat de durere. Și-a îndreptat atenția spre lampa pe care Omar o ținea în cealaltă mână.

Deși nu i se adresa precum celelalte relicve, avea senzația certă că pulsa de viață. De viață și de tristețe.

Omar s-a oprit înaintea lui Loulie.

— Negustoreasă de la Miezul Nopții, a spus el.

— Văd că ai adăugat și patricidul pe lista realizărilor tale, a ripostat Loulie, străfulgerându-l cu privirea.

— Nu te-ai priceput niciodată să întâmpini pe cineva cum se cuvine, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

l-a făcut un semn lui Tawil, care a lăsat arcul jos și s-a așezat în spatele lui Mazen. Apoi s-a uitat la Aisha, făcând un semn spre negustoreasă.

Te-a dresat ca pe un câine, i-a spus Maestra Renașterii.

Aisha s-a îndepărtat de Qadir și a apucat-o pe negusto- reasă de braț. Ifritul s-a uitat cu spaimă în ochi cum Aisha o trăgea pe Loulie după ea. După câțiva pași, negustoreasa a reușit să se elibereze din strânsoarea ei și, răsucindu-se iute pe călcâie, a atins-o cu lama pumnalului.

Hoața a făcut un pas înapoi. A văzut o dâră de sânge pe piele și a răsuflat sacadat.

Nu avea nicio importanță că fusese salvată din morți de un ifrit. Era tot o ființă umană. Era tot *Aisha* și nu avea de gând să se lase manipulată de un ifrit uneltitor.

Te păcălești singură, a spus Maestra Renașterii, oftând.

Când i-a auzit compasiunea din glas, Aisha s-a încruntat. Apoi s-a concentrat asupra lui Omar, care s-a așezat pe vine în fața negustoresei.

— Sper că ai fost la fel de amabilă și cu Imad, i-a spus pe un ton relaxat. Și, dacă tot l-am pomenit, trebuie să-ți mulțumesc că te-ai ocupat de el. Până să-mi dau seama că reprezenta o amenințare, l-ai prefăcut în scrum.

Daeă negustoreasa ar fi fost un djinn, l-ar fi

Scanned with CamScanner

mistuit pe Omar doar din priviri, și-a spus Aisha.

— Asta faci cu tâlharii deveniți fugari? Îi ucizi ca să distrugi dovezile crimelor comise din ordinul *tău*?

— A! a spus Omar, ștergându-și zâmbetul de pe buze. Mi-e teamă că, în privința asta, urmez exemplul răposatului meu tată, a continuat, îndepărtându-se. „Când este vorba despre djinni, există întotdeauna pierderi", obișnuia să spună. Relicvele regilor-djinn reprezintă un secret bine păstrat la palat; nu trebuie să existe supraviețuitori.

Aisha și-a încleștat mâinile la spate, răsuflând încet. Povestea asta n-o deranjase niciodată până acum. De ce o tulbura în clipa asta?

Pentru că realizezi că morții vorbesc, i-a răspuns Maestra Renașterii. *Că, deși au părăsit această lume, vorbesc prin intermediul celor dragi lăsați în urmă.*

Hoața a privit-o pe negustorească. Atrasă de umerii ei gârboviți de durere și de mânia din ochi.

— Deci i-ai ucis pe cei din tribul meu pentru că ar fi fost un inconvenient dacă rămâneau în viață?

O umbră a trecut peste chipul lui Omar când s-a uitat la ea.

— Nu toți avem norocul să murim martiri. Pentru cei mai mulți, moartea e doar o întâmplare. Te crezi cu totul aparte, al-Nazari?

Scanned with CamScanner

Crezi că tribul tău era aparte? Sunteți doar niște oameni. Nevolnici, supuși greșelilor și muritori, a adăugat, cu ochii scăpărând scântei. Și Ahmed se credea invincibil. Convingerea asta i-a adus pieirea.

Negustoreasa a încremenit, cu chipul periculos de lipsit de expresie.

— Ce i-ai făcut lui Ahmed?

— Valiul era prea curios pentru binele lui. S-a furișat în palatul *meu* ca să-mi dea planurile în vileag. A fost cât pe ce să reușească, a spus, oftând. Dar până și vânătorii pot fi vânați.

Adâncită în gânduri, Aisha a văzut-o pe negustoreasă mișcându-se când a fost mult prea târziu.

Loulie s-a năpustit asupra lui Omar, cu pumnalul în flăcări.

Și l-a înjunghiat în umăr.

Hoața a fost atât de șocată, eă nu s-a elintit din loc. Focul s-a întins lacom spre hainele și spre chipul regelui ei în timp ce acesta privea, impasibil, lama implântată în umăr. Și apoi a zâmbit.

Și a dispărut.

O relicvă? s-a întrebat Aisha în timp ce regina i-a spus: *Cercelul. Are puterile magice ale unui ifrit.*

Negustoreasa s-a prăbușit cu mâna încă încleștată pe mânerul pumnalului cu care îl înjunghiase pe prinț în umăr. Aisha s-a răsucit pe călcâie la auzul vocii lui Omar, care venea

Scanned with CamScanner

din dreapta ei.

— Spune-mi, gardă de corp! Tu eşti regele-djinn pe urmele căruia mi-am trimis hoţii în urmă cu atâţia ani?

Prinţul stătea acum în faţa lui Qadir, teafăr şi nevătămat. Aisha se holba fără să înţeleagă nimic.

Ifritul nu i-a răspuns prin cuvinte. Ochii i-au scânteiat cuprinşi de flăcări roşii şi a despicat aerul cu mâna.

Apoi i-a dat foc prinţului.

De această dată, Omar a părut străbătut de *unde*, ca suprafaţa unei ape, înainte să dispară din nou. Aisha a tresărit când l-a văzut ivindu-se deodată lângă ea.

— Nu contează, a spus, zâmbind. Poate că hoţii mei au dat greş atunci, dar eu te voi prefaee acum într-o relievă.

Cu un singur gest al mâinii a scos un pumnal din mânecă şi şi-a erestat palma. Din rană a început să se prelingă... sânge negru?

Aisha a revăzut cu ochiul minţii momentul în care Mazen i-a arătat acelaşi sânge negru curgându-i din rană. Pe atunci luase chipul lui Omar. Îşi imaginase că era un efect secundar indus de relicvă, dar, când Omar şi-a lipit palma însângeratã de lampă, a văzut că nu purta nicio brăţară.

S-a aşternut o clipă de tăcere, urmată de un val intens de căldură. Aisha şi-a înfipt bine picioarele în pământ când a început să iasă din lampă un fum dens, eare se răspândea de jur

Scanned with CamScanner

împrejur. Abia mai vedea şi abia mai putea *respira*. Dar auzea vocea lui Omar prin vuietul asurzitor.

— Rege-djinn! a strigat el. De mine eşti legat şi trebuie *să mă slujeşti.*

Fumul s-a retras dintr-odată. Aisha a tras adânc aer în piept şi a ridicat privirea.

Creatura care stătea acum lângă Omar avea o siluetă de fum, cu trăsături nedefinite - doar ochii albastru-turcoaz îi străluceau ca diamantele. Avea trupul făcut din nori unduitori de furtună, străfulgeraţi de scântei de lumină ca nişte fulgere.

Aisha şi-a îndreptat ochii spre ceilalţi. Negustoreasa şi prinţul păreau subjugaţi, holbându-se la ifrit cu gurile căscate.

Tawil era la fel de şocat.

— Metamorful, a murmurat el.

Aisha a simţit cum i se face pielea de găină la auzul numelui; îl recunoştea prea bine.

Omar s-a întors spre Qadir, eare se ridiease în picioare şi îşi scotea săgeţile lui Tawil din corp. Rănile din care îi curgea sânge argintiu au început să se vindece.

— Rijah! a murmurat el.

Rijah! a repetat şi Maestra Renaşterii, cu o tristeţe în glas care i-a sfâşiat inima Aishei.

Masa de fum a tresărit la auzul numelui.

— Djinn al lămpii, a spus Omar. Îţi poruncesc să-l ucizi pe regele-djinn din faţa mea!

Creatura de fum s-a preschimbat deodată

Scanned with CamScanner

într-o panteră și s-a năpustit asupra lui Qadir. Acesta a apucat-o de fălci când a încercat să-l muște de gât, dar îi tremurau mâinile și era alb la față de spaimă.

Negustoreasa s-a ridicat în picioare și i-a sărit în ajutor. Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Aisha a pornit imediat după ea. Era mai ușor să acționeze decât să gândească. Mai ușor să urmeze planul decât să-I pună sub semnul întrebării.

Și eu care credeam că ai revenit la viață ca să-ți croiești propriul drum, a auzit în minte glasul Maestrei Renașterii.

— Drumul meu, nu pe al *tău*! a ripostat Aisha.

S-a apropiat de negustoreasă suficient cât să-i pună sabia la gât. Loulie s-a împotrivit, dar în zadar. L-au privit împreună pe Qadir luptându-se cu ifritul. Când a ridicat un zid de foe, ifritul a trecut pe lângă el sub înfățișarea unei păsări imense de foe și s-a năpustit cu ghearele asupra lui, scoțând un țipăt în clipa în care Qadir a ridicat o mână și i-a respins atacul printr-o rafală de vânt.

— Las-o baltă, negustoreaso! l-a auzit pe Tawil din spatele ei. Stai cuminte și bucură-te de spectacol! Metamorful ne va oferi unul pe cinste.

Metamorful! Iar numele ăsta! Fusese menționat în povestea lui Qadir despre cei șapte ifriți.

Versiunea djinnilor.

Scanned with CamScanner

Aisha s-a înfiorat la apropierea lui Tawil. Şi-a amintit râsul nervos al acestuia când îi atinsese pielea încinsă. Felul în care îşi smulsese braţul din strânsoarea ei.

În sfârşit, a spus Maestra Renaşterii. *Începi să vezi.*

Tawil s-a apropiat. Trăgându-l pe Mazen după el. Mai aproape. Tot mai aproape.

Uimirea Aishei s-a prefăcut în mânie. S-a răsucit iute pe călcâie, luând sabia de la gâtul negustoresei şi crestându-i braţul lui Tawil. Hoţul a icnit şi şi-a acoperit rana cu mâna, dar nu suficient de repede ca să ascundă sângele argintiu ce i se prelingea printre degete.

Aisha şi-a încleştat mâna pe mânerul sabiei.

— Ştiam eu.

— Pot să-ţi explie..., a îngăimat Tawil, palid la faţă.

Dar hoaţa nu mai avea nevoie de explicaţii de vreme ce înţelegea prea bine ce se întâmpla. Fără să clipească, a scos un pumnal de la brâu şi l-a înjunghiat pe Tawil în gât. O cascadă de sânge argintiu i-a ţâşnit printre buze când s-a prăbuşit la pământ.

A meritat-o cu vârf şi îndesat, a spus Maestra Renaşterii cu încântare în glas, o încântare care era în vădit dezacord cu mânia Aishei.

Mazen s-a dat la o parte, privind palid la faţă leşul hoţului. Negustoreasa şi-a plimbat ochii mari de la Aisha la cadavru. S-a aşternut

Scanned with CamScanner

o tăcere apăsătoare în timp ce au privit balta argintie de sânge din jurul lui Tawil. Apoi s-au uitat cu toţii spre Omar, care nu se clintise din loc. Aisha l-a străfulgerat cu privirea.

— Aveam de gând să-ți mărturisesc totul când avea să se termine povestea asta, a spus el pe un ton straniu de calm.

Și când nu mai avea nevoie de tine, a completat Maestra Renașterii.

Aisha a privit balta argintie de sânge de pe jos. Şi-a amintit privirea lui Junaid când îi pomenise de existența colierului. De rana ciudată de la brațul lui Samar, vindecată mult prea curând.

— Câți din grup sunt djinni?

— Mai bine de jumătate, i-a răspuns Omar cu o privire stoică.

Aisha a rămas mută. Se alăturase celor patruzeci de hoți ca *să ucidă* djinni. Cum de atâția dintre camarazii ei erau djinni? Şi cum de ucideau *alți* djinni?

— Djinnii care fug în ținuturile oamenilor devin proscriși în lumea lor, i-a explicat Omar, apropiindu-se. Ți se pare chiar atât de ciudat să colaborez cu alţi djinni care vor să-i extermine? Ţelurile noastre se împletesc, a adăugat șovăind, cu un zâmbet pe buze. Tu ești cu totul aparte, Aisha. Cu tine n-am încheiat niciun târg. Pe tine *te-am ales*.

Pe tine te-am ales. De când se agăța oare de cuvintele astea, crezându-le adevărate? Își imaginase mereu că Omar o recrutase pentru

Scanned with CamScanner

că văzuse în ea un spirit înrudit. Nu-l considerase niciodată un prieten, dar avusese încredere în el.

Iar prinţul se folosise de încrederea ei. Se folosise de *ea*, deşi îi cunoştea ura pe care o nutrea faţă de djinni.

Omar a mai făcut un pas înainte. Aisha a ripostat, arun- cându-i un pumnal în faţă. Spre marea ei iritare, cuţitul a trecut prin el.

— O iluzie? a murmurat Mazen.

— O magie a ifriţilor, a spus Aisha.

Considerase mereu nefireşti trucurile lui Omar, dar nu le pusese niciodată la îndoială. Însă acum nu reuşea să-şi desprindă privirea de la cercel - de la *relicva* din ureche care făcea posibile toate trucurile prinţului. Câte alte iluzii crease cu ajutorul puterilor sale? În toţi anii de când vânau împreună, Aisha nu-i văzuse niciodată sângele negru. Şi ăsta era un truc? O iluzie elaborată, creată de cercelul mamei lui?

Ultima piesă a puzzle-ului a completat tabloul.

Hai să le arătăm adevărul! a spus Maestra Renaşterii.

Aisha şi-a pus mâinile pe umerii lui Mazen şi pe cei ai lui Loulie.

— Priviţi! a spus ea.

Iar magia blestemată care îi curgea prin vene le-a cuprins simţurile, ajutându-i să vadă fantasma din spatele lui Omar. Asemănările dintre ei erau izbitoare; aveau aceleaşi

Scanned with CamScanner

trăsături ascuţite ale feţei. Şi acelaşi nas subţire.

Negustoreasa a tras adânc aer în piept.

— Un ifrit?

— O cunoaşteţi ca fiind prima soţie a sultanului, le-a răspuns Maestra Renaşterii prin glasul Aishei. Dar în lumea noastră este o iluzionistă puternică. În lumea noastră, este un ifrit: Aliyah cea Mistică.

Cândva, Aliyah ar fi putut să fie ţinta Aishei. Dar hoaţa nu vâna morţi.

N-a crezut niciodată în vânarea trecutului, dar prezentul... aici sălăşluia răzbunarea pe care o putea obţine prin tăişul armelor.

Şi prin puterile mele magice, dacă vei dori să le mânuieşti, i-a răspuns cu glas şoptit Maestra Renaşterii.

Hoaţa i-a simţit magia împletindu-se cu propriile bătăi ale inimii. Până acum fusese doar un al şaselea simţ - o cale de a auzi vocile morţilor şi de a le vorbi. Însă acum i se oferea ca o armă.

A şovăit. Magia îi distrusese viaţa. Dar, modelată sub forma unei arme imbatabile, poate că avea s-o ajute să dobândească din nou controlul asupra propriei vicţi. Aisha a încuviinţat în tăcere.

Împreună, atunci. Parcă şi auzea râsul triumfător printre cuvintele ifritului în timp ce puterile ei magice curgeau de-acum prin venele Aishei. Valul lor de căldură era palpitant. Şi copleşitor.

Scanned with CamScanner

Hoaţa a tras adânc aer în piept ca să-şi domolească bătăile frenetice ale inimii şi freamătul trupului. Gândul i-a zburat la Samar, care-i promisese să-i aducă osanale când avea să se întoarcă în Madinne, şi la Junaid, care propusese să închine un pahar în cinstea loialităţii ei. Ce păcat că avea să-i dezamăgească pe amândoi!

Aisha s-a uitat la Omar şi a făcut o altă făgăduială.

Îţi promit că te voi ucide, şi-a spus în gând.

Scanned with CamScanner

73. Şi se ţinea mereu de cuvânt.

Scanned with CamScanner

74. MAZEN

Aliyah cea Uitată. Așa îi spuneau locuitorii Madinnei primei soții a sultanului în spatele ușilor închise. Pentru Mazen fusese mereu un spectru, o poveste pe care tatăl lui nu a spus-o niciodată. Aparținuse unor vremuri de dinaintea uciderilor soțiilor sale, o amintire inaccesibilă tuturor, chiar şi lui Omar. Sau cel puțin așa crezuse.

Însă acum toate piesele dispersate ale puzzle-ului se așezau la locul lor, întregind tabloul. Aliyah, un ifrit. Sultanul, un ucigaş de djinni. Mazen înțelegea în sfârşit de ce avea Omar sângele negru. Şi de ce îl ura pe sultan. Dar...

— De ce? De ce ucizi djinni dacă mama ta era una de-ai lor?

— Ca de obicei, Mazen, întrebi exact ceea ce nu trebuie, i-a răspuns Omar, oftând.

A scos un pumnal din mânecă şi l-a înclinat spre ei. Mazen s-a crispat, gata s-o ia la fugă, dar a auzit vocea lui Omar venind de undeva din spate. Când s-a întors, l-a văzut stând suficient de aproape cât să-l înjunghie. Negustoreasa l-a atacat cu pumnalul ei, dar el s-a prefăcut în fum.

Primul Omar - *în carne și oase sau doar o iluzie?* - s-a năpustit asupra lor înarmat cu pumnalul. S-a auzit un scrâşnet de metal când

Scanned with CamScanner

Aisha a parat lovitura cu sabia.

— O să te scap de relicva reginei-djinn, Aisha, a spus Omar, aruncându-se asupra ei cu gândul de a o înjunghia în inimă.

Hoaţa a parat lovitura, atacându-l la rândul ei, dar Omar a dispărut înainte ca tăișul să-l atingă.

A reapărut în spatele ei. Aisha s-a întors iute.

Iar Omar a înjunghiat-o în piept.

Nu! Mazen l-a îmbrâncit cu putere pe fratele lui. O mai lăsase o dată pe Aisha să moară. Cum putea să...

Hoaţa a rânjit, dezvăluindu-şi dinţii stacojii. Avea ochii negri ca noaptea.

— Va trebui să te străduieşti mai mult, ucigaşule de djinni.

A pocnit din degete şi leşul lui Tawil l-a apucat pe Omar de gleznă. Prinţul s-a împiedicat și a căzut, scăpând lampa din mână. O clipă mai târziu, aceasta se afla în mâinile lui Loulie, care s-a întors pe călcâie și a fugit spre Qadir.

Mazen s-a luat după ea.

Qadir și Rijah se luptau în mijlocul unei furtuni nimicitoare, cu un vânt atât de năprasnic, încât crea de jur împrejur o barieră și o cuşcă deopotrivă. Loulie a privit neputincioasă încleștarea, în timp ce roba îi flutura în bătaia vântului. Până să apuce să protesteze, Mazen i-a smuls pumnalul din mână şi şi-a crestat palma.

Scanned with CamScanner

Ochii lui Loulie s-au luminat deodată, înţelegându-i gestul. I-a întins lampa.

De îndată ce i-a atins suprafaţa cu mâna însângerată, i-a simţit puterea fremătându-i prin tot corpul. Cu sute de ani în urmă, strămoşul lui atrăsese un ifrit în cursă, determinân- du-l să farmece obiectul. Sultanul o avertizase pe Loulie că relicva putea fi întrebuinţată doar de urmaşii lui. Din acest motiv reuşise Omar să folosească lampa şi de aceea nu se temuse sultanul că Loulie avea s-o îndrepte împotriva lui.

— Rijah! a strigat Mazen prin vuietul furtunii. De mine eşti legat şi trebuie să mă slujeşti, a spus apoi, ridicând lampa. *Opreşte-te!*

Vântul s-a oprit brusc. Imediat ce s-a domolit furtuna, Loulie s-a năpustit sprc Qadir, prinzându-l cu braţele de după gât. Preţ de câtcva clipe, Rijah i-a privit încremenit. Apoi a făcut un pas înainte şi s-a preschimbat dintr-o umbră într-o femeie cu trăsături ascuţite şi aspre, care purta pe cap o cunună din cozi împletite. Când s-a apropiat Mazen, femeia a venit spre el.

— *Omule!* a spus ea, străfulgerându-l cu ochii azurii. O să-ţi tai gâtul!

Mazen s-a trezit ţinând lampa ridicată ca pe un scut.

— Crezi că eu, cel mai măreţ între djinni, mă voi supune voinţei tale? Crezi că...

— Rijah!

Scanned with CamScanner

Ifritul s-a oprit la auzul vocii lui Qadir.

— E prieten, nu dușman.

Rijah l-a străfulgerat cu o privire atât de arzătoare, că Mazen s-a temut că avea să-i dea foc.

— Pe cine pot să omor atunci? a întrebat apoi. Arată-mi-i pe cei cărora pot să le curm viaţa!

— Pe cel de acolo, i-a răspuns Qadir, arătându-i-l pe Omar, care se lupta cu Aisha și cu leşul lui Tawil. Și pe cei de acolo., a adăugat, indicând o pată ce se apropia din est.

Mazen i-a urmat privirea spre vest, unde se zărea o altă umbră. Tot mai multe siluete se apropiau din toate direcţiile.

Însă nu înţelegea de unde veneau - încăperea stranie era atât de mare, că nu vedea nici ziduri, nici uşi.

— Întăriri? a spus Loulie, palidă la faţă.

De unde se afla, Mazen le distingea ţinutele negre și armele strălucitoare. Dacă vorbele lui Omar conţineau vreun sâmbure de adevăr, atunci erau djinni. Sau hoţi. Sau și una, și alta.

— Nu pot fi doar hoţii fratelui meu, a murmurat Mazen. Sunt prea mulţi.

— Dar *cum* de-a reușit să ascundă o armată ca asta? a întrebat Loulie, strâmbându-se. Cum au ajuns aici?

Văzându-i privirea întrebătoare, Mazen a clătinat neputincios din cap. Sultanul îi spusese cândva că existau numeroase cărări pe sub Marea de Nisip, dar Mazen nu avea de

Scanned with CamScanner

unde să știe pe care dintre ele le folosise Omar. Treburile fratelui său fuseseră mereu secrete; Mazen habar nu avea de unde să-și înceapă investigaţiile.

Djinnul lămpii a trecut pe lângă el, trosnindu-şi încheieturile.

— N-are nicio importanţă dacă e unul singur sau sunt o mie. Îi voi preface pe toţi în scrum, a spus apoi, aruncând o privire peste umăr.

Mazen s-a înfiorat văzându-i înverşunarea din ochi.

— Îţi voi asculta poruncile, netotule, dar te voi zdrobi dacă îmi vei sta în cale.

Băiatul a clipit nedumerit. A privit uluit lampa. Un ifrit — la ordinele lui? Era un gând ameţitor. Greu de digerat.

Negustoreasa i-a smuls pumnalul din mână, întrerupân- du-i şirul gândurilor.

— Focul, Qadir! i-a spus apoi gărzii ei de corp.

Flăcările lamei au ţâșnit ascultătoare la viaţă, dar Qadir a părut îngrijorat.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l ucid pe asasinul sultanului, i-a răspuns, râzând zeflemitor.

Cuvintele ei l-au readus pe Mazen cu picioarele pe pământ. A tras adânc aer în piept, în timp ce Loulie a trecut în fugă pe lângă el, urmată de Qadir, care mergea șchiopătând. Rijah a pornit după ei, luând-o cu toții înaintea lui Mazen, fără să-i mai

Scanned with CamScanner

aștepte ordinele.

— Cum pot să vă ajut? l-a auzit pe Rijah întrebând.

— Nu merit ajutorul tău, i-a răspuns Qadir, cu glas stins.

— Dar *ne-ar prinde* bine, a intervenit Loulie, oftând. Dacă ești cu adevărat cel mai măreţ dintre djinni, poate n-ar fi rău s-o și dovedești.

Ea şi ifritul au continuat să-şi arunce săgeţi veninoase până când Qadir i-a convins că era mai bine să-şi păzească spatele unul altuia. Apoi s-au îndreptat toţi trei spre locul confruntării, lăsându-l pe Mazen în urmă.

Voia să-i urmeze, dar trupul lui refuza să-i asculte ordinele.

— Eu...

A simţit nişte ochi aţintiţi asupra lui şi, ridicându-şi privirea, l-a văzut pe Omar. Omar, care scăpase de Aisha, lăsând-o să înfrunte forţele proaspete. Omar, care îl privea din depărtare, cu chipul lipsit de expresie, în timp ce îşi mângâia lobul urechii.

Mazen a zărit din nou strălucirea stranie a cercelului.

Şi lumea a început să se cutremure. Şi să se frângă. Nisipul a dispărut, la fel şi armata dc hoți, și totul s-a prăbușit într-un hău atât de întunecat, că Mazen a avut senzația că fusese desprins din univers ca un fir rupt dintr-o tapiserie. Când lucrurile au început să prindă din nou contur, nu mai stătea în întuneric.

Scanned with CamScanner

Se afla în camerele mamei sale. La început, a privit confuz împrejurimile. *De ce sunt aici?* Apoi şi-a amintit: îi aducea un mesaj de la tatăl lui.

— Uma?

Mama lui zăcea în pat, nemişcată. A strigat-o iar, cu glas domol. Pentru că nu-i răspundea, s-a apropiat ca să-i vadă chipul. Avea oehii desehişi.

S-a retras iute, cu inima bătându-i nebunește. Atunci l-a copleşit spaima, deoarece începea să-şi dea seama că mama lui privea în gol. A zărit apoi o baltă de sânge care i se prelingea din rana de la piept.

S-a îndepărtat de pat împleticindu-se. Şi a început să ţipe. A auzit zgomote de paşi şi strigătele soldaţilor de afară, dar vocile erau îndepărtate și neînsemnate. Mazen s-a rezemat de cadrul uşii, cu răsuflarea întretăiată și cu ochii împăienjeniți de lacrimi și...

A intrat - din nou - în camerele mamei sale. *Din nou?* A clipit de câteva ori.

Mama lui zăcea fără suflare în pat. A şovăit.

— Uma?

A mai făcut un pas în cameră, apoi a încremenit, surprins să vadă pe cineva trecând pe lângă el. Omar.

— Omar! a şuierat el. Nu vezi că doarme?

Dar Omar nu l-a ascultat. S-a oprit în fața patului, cu fața goală de orice expresie. Apoi

Scanned with CamScanner

ceva i-a atras atenţia. Un licăr argintiu, scos din mânecă. Mama lui s-a mişcat în somn, cu genele grele, ca de plumb. Mazen a întins mâna spre ea. *Nu!* Omar a înjunghiat-o în piept. *Nu!*

Ea a deschis ochii, gemând de durere. Un fior i-a străbătut trupul când l-a privit pe Omar. A mişcat buzele, articulând nişte cuvinte în tăcere. Fratele lui s-a aplecat deasupra ei suficient cât să-i atingă urechea cu buzele, murmurând:

— Sultanul mi-a răpit-o pe mama. Acum e rândul meu să *te* răpesc de lângă el.

A făcut un pas înapoi şi a sfâşiat cearşafurile, înscenând o luptă. A aprins un chibrit şi a ars perdelele, creând dovada unui foc stârnit de djinni. Apoi a fugit pe fereastră, fără să mai arunce vreo privire înapoi. Sultanul a susţinut mereu că mama lui Mazen picrise ucisă de un djinn.

A murit fără să cunoască adevărul.

Viziunea s-a schimbat, astfel că Mazen s-a trezit în faţa patului tatălui său. Sultanul, palid la faţă, îl privea cu ochi mari şi sticloşi. Îl văzuse adesea pe tatăl lui mânios, uneori chiar cu inima frântă. Dar nicicând mai speriat deeât acum.

— M-ai învăţat să n-am niciodată încredere în nimeni, yuba, a spus el.

Erau cuvintele lui Omar, dar vocea. şi-a dat seama cu groază că era întrupat în corpul lui şi că ţinea un pumnal negru în mână.

Scanned with CamScanner

— Ar fl trebuit să dai ascultare propriilor învățături, a adăugat apoi, despicându-i gâtul sultanului cu tăișul cuțitului.

Nu! Yuba! Nu sunt eu! Nu sunt eu! Voia să întindă mâna și să-l zgâlțâie. *Yuba, te rog! Te rog, trezește-te...*

— Sus!

Imaginile s-au spulberat.

— *Ridică-te*, prințe!

Mazen a simțit o mână pe obraz. Și apoi — o palmă. Lumea s-a învârtit. Într-o clipă se afla în camerele tatălui său, iar în următoarea s-a trezit în genunchi pe nisip, răsuflând sacadat și strângând lampa la piept. Cineva i-a ridicat bărbia.

Chiar dacă lumea era neclară, distingea fiecare cicatrice de pe brațele Aishei bint Louas. Avea ochii negri ca niște tăciuni, iar colierul de la gât strălucea aproape orbitor. Mazen a clipit de câteva ori. Avea laerimi în ochi.

— Tata.

— E mort. Dar tu ești încă în viață. Doar dacă nu cumva ai de gând să cazi pradă magiei ifritului.

Mazen a simțit amprenta puternică a magiei. De fiecare dată când clipea, viziunile amenințau să-l atragă în adâncurile lor. Luând în considerare realitatea, poate că un coșmar ar fi fost de preferat. Măcar într-un coșmar se putea îneca în silă de sine. Putea. să fugă.

Cuvântul i-a încins gândurile. l-au răsunat

Scanned with CamScanner

în minte vorbele Aishei: *Cu toții pornim în viață ca niște lași. Singura diferență dintre un erou și un laș constă în faptul că unul își uită temerile și se aruncă în luptă, pe când celălalt depune armele și fuge.*

Și-a ars o palmă peste față. Lumea i s-a înfățișat în toată splendoarea sa groteseă. A văzut fum și foc, arme și sânge. Armata misterioasă îi împresura din toate părțile.

— Cele mai puternice iluzii sunt construite din amintiri, a spus Aisha, ridicându-se în picioare.

Avea acum două săbii. Pe a doua o luase, fără doar și poate, de la vreun cadavru. Erau multe de jur împrejur. În timp ce Mazen căzuse pradă trecutului, în lume se dezlănțuise iadul.

— Atunci, tot locul ăsta e doar un miraj? a întrebat cu glas răgușit. Am fost mai întâi într-un souk, apoi într-un palat și acum...?

— Aliyah poate picta lumea în nuanțele amintirilor, inclusiv în ale ei. Bănuiesc că a împletit toate iluziile ca să te deruteze.

Mazen și-a amintit zâmbetul pustiit al lui Qadir. Mânia lui stranie de pe podul de aur. Poate că Aliyah a vrut să-i și ademenească, nu doar să-i deruteze.

— Și lampa? De ce se afla într-o încăpere care aducea a vistierie?

— Poate că e doar o simplă coincidență faptul că se afla în acea iluzie. Poate că magia lui Aliyah a fost o reacție la cea a lui Rijah.

Scanned with CamScanner

De unde să ştiu? Tipurile noastre de magie sunt similare, dar nu identice, a continuat, clătinând din cap. Aliyah e extrem de puternică - unele dintre iluziile ei par atât de reale, că le poți atinge şi simți gustul. Dar sunt doar nişte iluzii elaborate, menite să-ţi tulbure judecata.

Zicând acestea, Aisha a dat să plece, cu gândul de a-şi relua lupta, când Mazen a întrebat-o:

— De ce l-ai trădat pe fratele meu?

— Pentru că nu sunt o *unealtă*, a ripostat Aisha.

Şi a plecat fără să mai adauge niciun cuvânt. Mazen a privit confruntarea de la depărtare. A văzut o ființă de foc ce se năpustea printre combatanți - Rijah - şi silueta negustore- sei ivindu-se printre norii de fum. Era un haos de nedescris. Mazen ştia că avea să fie înfrânt cu ușurință. Dc îndată ce aveau să-l vadă.

Şi-a zărit umbra pe jos, uitată în tot acest haos.

Atunci, nu îl voi lăsa să mă vadă.

Scanned with CamScanner

75. Și-a îndesat lampa în traistă, și-a tras umbra peste cap și a pornit în căutarea fratelui său.

Scanned with CamScanner

76. LOULIE

La început, ea și Qadir au luptat spate în spate. Dar au înțeles în curând că, deși Tawil fusese ușor de înlăturat, restul hoților nu aveau să sc lase înfrânți cu una, cu două. Aveau flăcări în ochi și magie în vene. Loulie nu se simțea în largul ei și rămăsese fără idei.

Mai rău decât atât, Qadir părea să fi ajuns la capătul puterilor. Deși rănile i se vindecaseră, avea vânătăi în locurile lăsate de săgeți și pielea era acoperită cu cenușă.

Trebuia să-l găsească pe Omar. Și să-l ucidă. S-a întors ca să-i spună lui Qadir ce avea de gând să facă și a șovăit când a descoperit că nu era acolo. Se afla la baza dunei și respingea atacul unor hoți prin rafale de vânt - o descătușare de magie pe care n-o mai văzuse până acum. Unul dintre cei doi și-a înfipt picioarele în nisip, ca să înfrunte atacul naturii. Nisipul i se ondula straniu sub tălpi. Apoi, cu un gest al mâinii, a început să clatine pământul de sub picioarele lui Qadir.

Ifritul s-a prăbușit, vântul a încetat să mai bată, iar djin- nul s-a năpustit asupra lui, înarmat cu o sabie. Qadir a sărit într-o parte, cu pași împleticiți. Și apoi a făcut un lucru uluitor. Poate pentru că își pierduse puterea de concentrare. Sau poate dintr-un reflex disperat. Cu un gest iute al mâinii, a scos

Scanned with CamScanner

simsirul din teacă şi l-a înfipt în pieptul atacatorului. Pentru o clipă, a domnit tăcerea. Apoi Qadir a smuls arma din tru- pul djinnului. O umbră de consternare i-a străbătut chipul, urmată de o hotărâre fermă.

Djinnul a mârâit - mai mult de iritare decât de durere - în timp ce se prefăcea în fum, pentru ca mai apoi să se întrupeze din nou la câțiva pași depărtare. Loulie s-a îndreptat spre el, înarmată cu pumnalul, când Qadir a oprit-o, ridicând o mână.

— *Oprește-te!*

A încremenit la auzul vocii lui autoritare.

Pământul gemea şi se cutremura. Era cât pe ce să-şi piardă echilibrul, când Qadir a dat foc nisipului la câţiva paşi de ea. Împrejurimile s-au prăbuşit şi în apropiere s-a căscat un crater imens. Cel de-al doilea djinn s-a preschimbat într-o pasăre şi şi-a luat zborul înainte de a se prăvăli în hău. Celălalt, care îl atacase pe Qadir cu sabia şi îi clătinase pământul de sub picioare, n-a fost la fel de norocos; țipătul i s-a pierdut în hău.

— Qadir! l-a strigat ea, aruncându-i o privire peste prăpastia creată.

Ai grijă să nu mori! i-a spus din priviri.

Şi tu la fel, i-a răspuns, încruntat. S-a întors apoi spre o altă confruntare, cu simsirul în mână.

Loulie și-a îndreptat atenția spre hoardele combatante. Majoritatea djinnilor se luptau acum unii cu alții - Aisha bint Louas îi

Scanned with CamScanner

readucea la viață pe cei uciși și îi obliga să-și înfrunte foștii camarazi. Loulie îl vedea și pe Rijah năpustindu-se asupra forțelor atacatoare de parcă ar fi fost niște ziduri sortite pieirii. Profitând de tot acest haos, s-a strecurat printre combatanți în căutarea lui Omar.

L-a zărit luptându-se cu un leș când s-a izbit de cineva. A făcut un pas înapoi, cu pumnalul ridicat, și a cercctat împrejurimile, dar nu a văzut nimic.

Însă aerul a început să licărească și *să se dea la o parte* ca o perdea, iar Loulie a văzut doi ochi aurii care o priveau suspendați în văzduh.

— Mazen? a murmurat ea.

El a deschis gura ca să-i răspundă, dar cuvintele s-au transformat într-un țipăt.

— În spatele tău!

Când fata s-a întors, a văzut un hoț rănit, cu sabia îndreptată spre chipul ei. Era mult prea aproape ca să-i pareze lovitura. Mult prea aproape ca să-l blocheze. A strâns din ochi.

I-a deschis când a realizat că lovitura întârzia să vină. L-a văzut pe atacator trântit la pământ, luptându-se cu o forță invizibilă.

Mazen! Era invizibil, dar îi auzea rugăciunilc șoptite.

S-a năpustit cu pumnalul asupra hoțului prăbușit la pământ. Focul tăișului n-avea nicio putere asupra djinnului, dar lama îi putea despica trupul. Pătrunzând adânc în pieptul lui. Djinnul a ripostat și a atacat-o cu un cuțit.

Scanned with CamScanner

Arma i-a crestat braţul, provocându-i spasme de durere.

Apoi s-a trezit brusc în aer cu tot cu djinnul. Când s-a izbit din nou de pământ, a zărit alături pumnalul lui Qadir. Ridicându-şi privirea, l-a văzut pe atacator în ghearele unei păsări imense.

— AFWAN[47], a spus Rijah cu glas tunător, înecat în dispreţ.

Loulie şi-a îndreptat privirea în altă parte cât pasărea a sfâşiat djinnul în bucăţi.

— Shukran! a strigat Mazen cu glasul stins, pe când Metamorful îşi lua zborul.

Prinţul s-a întors şi s-a apropiat de ea, dezvăluindu-şi doar jumătate de chip. Era o privelişte stranie.

— Shukran, a spus ea, înainte ca mândria să-i înece glasul.

Pentru că m-ai salvat.

Mazen a clipit, dând din cap.

— Fratele meu... mi-ai promis răzbunare.

A şovăit. Era ciudat să-şi vadă propria sete de răzbunare oglindită în ochii unui povestitor cu suflet blajin. *Violenţa nu i se potriveşte*, şi-a spus în sinea ei, dar a înlăturat gândul. Violenţa nu i se potrivea nimănui.

— Rămâi în spatele meu!

Şi a început să-şi croiască drum printre combatanţi. Aruncând o privire peste umăr, a văzut că prinţul dispăruse, dar stătea suficient de aproape cât să-i audă răsuflarea.

Omar părea să se afle pretutindeni şi

Scanned with CamScanner

nicăieri. Uneori îi zărea râjetul dispreţuitor în depărtare. Alteori îl vedea în toiul luptei, dispărând înainte ca adversarii să-l lovească. O iluzie, a realizat Loulie.

S-a uitat din nou peste umăr, la peisajul care se prăbuşea de jur împrejur. Qadir stătea în mijlocul haosului, înconjurat de nori de fum, înfruntându-şi adversarii cu sabia. Deşi căsca cratere în nisip, forţele lui Omar păreau să vină fără încetare, iar Qadir era tot mai vlăguit. Cine *erau* aceşti djinni aflaţi în slujba prinţului? Şi cum de îi găsise?

— Pari pierdută, al-Nazari.

Loulie s-a răsucit pe călcâie şi l-a văzut pe Omar stând în spatele ei, cu un râjet superior pe buze.

— De ce nu-ţi foloseşti busola ca să mă cauţi?

A râs scurt, văzându-i uluirea de pe chip.

— O, da, Aisha mi-a povestit despre relicva ta magică!

Loulie a tresărit. În tot acel haos, uitase de busolă. Uitase că i-o lăsase lui Mazen. Era cât pe ce să se uite în spatele ei, dar s-a oprit. Dacă sugestia venea de la Omar, trebuia să fie o capcană.

— Nu? Atunci, încearcă-ţi norocul! a spus prinţul, ridicând mâinile în aer.

Loulie s-a năpustit spre el, cu pumnalul în flăcări. La fel ca mai devreme, tăişul i-a trecut prin trup ca prin aer. Omar a râs cu cruzime când Loulie s-a aruncat asupra lui. A căzut şi,

Scanned with CamScanner

când şi-a ridicat privirea, a văzut trei prinţi Omar stând în jurul ei, fiecare cu câte un pumnal negru îndreptat spre ea.

— Adio, negustoreaso! au spus ei, cu un glas care a răsunat de trei ori.

Loulie s-a lăsat în genunchi suficient de repede ca să le evite atacul. Şi-a aţintit ochii în nisip.

Unde a văzut o singură imagine a lui Omar.

Revelaţia a căzut ca trăsnetul când Mazen, invizibil, dar urlând, s-a năpustit asupra iluziilor. Toate cele trei imagini păreau şocate.

Loulie a simţit pe umăr atingerea unei mâini invizibile.

— Akhi!

Omar avea o privire luminoasă şi purta pe buze un zâmbet atât de larg, că părea aproape maniac. Toate cele trei reflexii ale prinţului aveau aceeaşi expresie.

— Aisha mi-a spus că ai furat relicva djinnului-umbră. Îţi vine mănuşă!

Gândurile s-au învălmăşit ameţitor în mintea lui Loulie. Reflexia - aia era cheia. Relicva ifritului crea imaginile identice ale lui Omar, dar nu putea să reproducă şi o refiexie. Ochii i-au fugit dc la iluzii la reflexia din nisip, până când l-a văzut pe adevăratul Omar: cel care se apropia din stânga. Avea să opună rezistenţă, dar Loulie îl putea înfrânge. Putea s-o facă...

Nu! Şi-a îngropat degetele în nisip. De câte ori nu se aruncase în ghearele pericolului ca

Scanned with CamScanner

să-şi dovedească invincibilitatea pentru ca apoi să aibă nevoie de ajutorul cuiva?

Nu e o slăbiciune să te bazezi pe ajutorul altora, îi spusese Qadir.

— Reflexia, a murmurat ea. Adevăratul Omar are o reflexie în nisip.

S-a înfiorat. Şi apoi a dat glas cuvintelor pc care nu le rostise niciodată:

— Ajută-mă!

Prinţul a strâns-o de umăr, apoi mâna i-a dispărut.

— Ştiu de ce l-ai ucis pe sultan, a spus vocea lui Mazen, venind de undeva din dreapta.

Unul dintre înalţii prinţi, nu cel real, s-a întors spre el. Ceilalţi au continuat s-o privească printre gene. Suspicioşi, parcă.

— Ştiam că vei înţelege cu timpul, a spus un Omar care îl ţintuia cu privirea.

— A ucis-o pe mama ta? a întrebat Mazen, dând ocol perimetrului.

O altă iluzie şi-a schimbat poziţia, căutându-l din ochi.

— Da, a răspuns Omar, domol. Le-a spus tuturor că a murit la naştere, dar adevărul c cu totul altul - i-a văzut sângele argintiu şi a ucis-o. Ştii de ce şi-a omorât sultanul soţiile, Mazen? a întrebat apoi, râzând. Pentru că, după trădarea celei de-a doua soţii, credea cu tărie că mama le *poseda*, însetată de răzbunare.

Undeva în apropiere, Mazen a tras adânc

Scanned with CamScanner

aer în piept.

— De unde știi?

— Mi-a spus-o cu gura lui, i-a răspuns unul dintre frații lui, râzând batjocoritor. Știi doar prea bine că îi plăcea să se fălească cu faptele sale. Mi-a spus că mama era un monstru și că, dacă vreau să-i dovedesc că nu sunt la fel, trebuie să ucid pentru el.

— El ți-a poruncit s-o ucizi pe mama?

Fiecare dintre cei trei înalți prinți a schițat câte un zâmbet. Spaima lui Loulie s-a prefăcut în consternare.

— Mi-ai arătat amintirile mânat de ură, Omar? Ca să-mi frângi sufletul?

Una dintre iluzii a râs scurt.

— Nimic atât de complicat! Pur și simplu îmi place să te văd furios.

Altă iluzie s-a năpustit spre Mazen, dar a lovit doar aerul. Acesta s-a auzit de undeva din apropiere:

— Poate că tata era un monstru, dar și tu tot un monstru ești.

Un alt Omar l-a atacat. Dc data aceasta, Loulie a auzit un țipăt scurt și zgomot de pași împlcticiți.

— Ai spus în gura mare că o să salvezi Madinne din mâinile djinnilor, dar în realitate i-ai *ajutat* să intre în oraș, nu-i așa? Ai provocat-o în mod voit pe djinnul-umbră. Ai *adus-o* la palat. Ai făcut toate astea ca să-l convingi pe sultan să-ți accepte hoții în garda regală. Ca să-l atragi în cursă.

Scanned with CamScanner

Djinnul-umbră îi pomenise lui Loulie de asasinii în negru. Acum şi-a dat seama că nu se referise la hoţii care-i nimiciseră tribul, ci la cei patruzeci dc hoţi ai lui Omar.

Prinţul a tras adânc aer în piept.

— Iar Hakim... nu ţi-a greşit niciodată cu nimic. Şi cu toatc astea...

Al treilea Omar a şuierat printre dinţi.

— *Ticălosul* ăla a scăpat. Ahmed bin Walid şi-a pecetluit soarta când i-a sărit în ajutor. Şi-a dat viaţa pentru fratele tău neînsemnat şi jalnic.

Loulie şi-a înfipt mâinile în nisip. Ochii îi înotau în lacrimi, dar refuza să plângă. Valiul din Dhyme fusese mereu loial familiei regale. Loulie spera că Ahmed îşi găsise pacea sacrificându-şi viaţa pentru unul dintre prinţi.

Iar sacrificiul lui nu avea să fie zadarnic. Loulie avea să se asigure de asta. Cumva.

Deşi nu-l vedea pe Mazen, i-a auzit uşurarea din glas când a răspuns:

— Ahmed bin Walid a fost un om loial. Dar tu. Tata n-ar fi pus niciodată Madinne în pericol. Eşti mai cumplit decât el.

— Uncori, a spus Omar încet, trebuie să arzi un oraş din temclii şi apoi să-l reclădeşti ca să-l salvezi.

A făcut un pas, urmat de iluziile sale. Toţi cei trei înalţi prinţi au atacat aerul deodată.

Mazen a scos un ţipăt.

Loulie a sărit în faţă. Şi s-a năpustit asupra adevăratului Omar.

Scanned with CamScanner

Acesta abia a avut timp să-i arunce o privire uluită înainte ca fata să-l înjunghie în gât - sau, cel puțin, să încerce s-o facă. Omar s-a ferit, iar lama i s-a înfipt în umăr. Dar a fost suficient ca să-l dezechilibreze. Și să-i ofere ocazia lui Mazen de a-i sări în spate în timp ce umbra îi cădea de pe umeri.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de nedreptățile suferite, a spus el, apucându-l pe Omar de gât. Mi-ai răpit totul!

Și l-a strâns de grumaz pe fratele său.

Loulie s-a aruncat din nou asupra lui Omar. Abia reușise să-și smulgă pumnalul din umărul lui când înaltul prinț a lovit-o tare cu piciorul în stomac. I-a scăpat un geamăt de durere. Rămasă fără aer sub impactul loviturii, s-a prăbușit în genunchi. Avea lacrimi în ochi când și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Omar azvârlindu-l pe Mazen cu un urlet de furie, însă fratele lui mai mie i s-a agățat de pieior și l-a trântit la pământ.

Iluziile au dispărut, dar acum se apropiau alte forțe, reale de această dată. Loulie a înlăturat acest gând din minte în timp ce se îndrepta spre Omar în patru labe.

Mazen încă stătea agățat de fratele lui, încercând să-i smulgă cercelul din ureche.

— Mi-ai omorât mama! Dar tu încă o ai alături pe a ta, nu-i așa? În blestemata asta de relicvă!

Loulie a zărit lieărul argintiu din urechea lui Omar. Cercelul în formă de semilună.

Scanned with CamScanner

Relicva ifritului. Autoarea magiei din spatele acestor iluzii.

Adunându-şi curajul, fata a scrâşnit din dinţi ca să-şi aline durerea şi s-a aruncat asupra prinţului. A întins mâna după cercel. Omar a lovit-o cu cotul în burtă. Loulie a şuierat printre dinţi, dar nu şi-a desprins mâna de pe cercel... până când..

I l-a smuls din ureche.

Iar Omar a scos un ţipăt.

Loulie a făcut un pas înapoi, împiedicându-se şi ţinând în mână cercelul murdar de sânge. Unul dintre hoţii din forţele de întărire a prins-o pe la spate.

Când s-a apropiat, pe faţa înaltului prinţ se prelingea o dâră de sânge.

— O să te omor, a spus acesta cu glas calm.

În spatele lui, Mazen stătea în genunchi, cu mâna pe o rană de la braţ. O privea pe Loulie cu disperare în ochi.

Dar fata nu ştia cum să invoce magia relicvei. O simţea rece şi moartă. Deznădejdea a pus stăpânire pe ea odată cu apropierea inamicilor. Câţiva s-au îndreptat spre Mazen înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, iar alţii s-au apropiat de Omar.

Acesta a mai făcut un pas înainte. Şi încă unul. Şi încă unul. Apoi s-a oprit brusc. Cu oehii mari şi uluiţi. Şi-a lăsat eapul în pământ şi a văzut că se cufunda în nisip.

Loulie a înţeles ce se întâmpla cu puţin

Scanned with CamScanner

înainte ca hoțul care o ținea captivă să-și slăbească strânsoarea. A sărit într-o parte în timp ce atacatorii s-au prăbușit de jur împrejur, cu spatele atât de sfâșiat, că li se vedea șira spinării. Deasupra ei plana Rijah, preschimbat într-o pasăre măiastră, cu pene lungi cât doisprezece pași.

O pasăre legendară rukh.

Care cobora din înaltul cerului spre ea. A tresărit când Rijah şi-a întins o aripă presărată cu sânge argintiu. A fost şi mai uimită când l-a văzut pe Qadir coborând de pe aripă. Până să apuce să spună ceva, i-a luat mâinile în palmele sale îngrijorător de străvezii.

— Am o idee, i-a spus el, cu glasul firav ca un sul de pergament, carc-i făcea inima să i se strângă în piept. Ai încredere în mine?

Râsul lui Omar a răsunat în spatele lor.

— Indiferent ce plan ai, o să dea greș!

Întoreându-și privirea, Loulie a văzut întăririle ajutându-l să iasă din nisipurile mișcătoare.

Qadir s-a uitat pe furiș la Rijah. Ca la un semn, pasărea rănită şi-a luat zborul spre Mazen. Arcaşii din preajma lui Omar au sărit numaidecât la luptă, trimițându-şi săgeţile prin aer spre ifritul care plana deasupra. Rijah le-a înlăturat proiectilele cu o zbatere de aripă, dar arcașii au fost de nestăvilit. Au revărsat salve de săgeți asupra lui, protejându-l pe Omar şi împiedicându-l pe Rijah să aterizeze.

— Nu înțelegi? a întrebat Omar, cu glas

Scanned with CamScanner

domol și zeflemitor. Nu ai cale de scăpare. Ești un dușman al poporului acum, negustorească. Dacă nu te voi găsi eu, te va găsi altcineva, a adăugat el cu un rânjet pe buze și cu ochi scăpărători. Ai soarta pecetluită.

Viitorul era o grijă la care Loulie refuzase mereu să se gândească. Însă acum nu-și mai permitea luxul ignoranței. Nu cu atâția dușmani împrejur și cu Qadir prefăcut în fum.

— Loulie! a murmurat garda ei de corp, atingându-i obrazul cu mâna. Ai încredere în mine?

— Are dreptate, i-a răspuns ea, incapabilă să-și mai ascundă tremurul din voce. Noi nu mai avem viitor.

Qadir a clipit din ochii roșii ca rubinul.

— *Aici* nu mai avem viitor.

Loulie l-a privit vădit ncdumerită.

— Dacă nu te mai poți ascunde în lumea asta, atunei trebuie să te ascunzi în alta.

Cuvintele ifritului s-au prăvălit asupra ei ca un val rece, uriaș. Nici nu mai putea să respire.

— Nu, a murmurat ea, cu glasul stins. Lumea djinnilor...

— E o evadare.

— Ăsta ți-a fost planul încă de la bun început, a spus,

uitându-se lung la el.

— Ai încredere în mine! a șoptit Qadir, strângându-i mâinile într-ale sale.

Scanned with CamScanner

De aceea era atât de calm: concepuse un plan de rezervă. Fără să i-l împărtășească.

— O să te găsesc din nou. Dar trebuie să mă asigur că nu ne urmărește nimeni. Trebuie să te știu în siguranță.

— Ți-am spus că o să-ți dau un șut în fund dacă mai păstrezi vreun secret.

— Dar pentru asta trebuie să rămâi în viață, i-a răspuns, aruncând o privire peste umărul ei.

Omar și-a recăpătat echilibrul pe pământul solid, flancat de hoții lui, cu armele trase din teci, așteptându-i ordinele. Undeva, în depărtare, ardeau cu furie focuri. Aisha bint Louas era doar o pată înnegurată de culoare, care se pierdea printr-o armată de ființe nepământene.

— Te rog! a spus Qadir, eu glasul frânt.

Pasărea rukh a coborât iute lângă ei, cu Mazen pe spate. A tremurat de istovire eând și-a întins aripa.

— Am încredere în tine, a șoptit Loulie. Promite-mi că n-ai să mori!

Qadir s-a aplecat spre ea și și-a lipit fruntea de a ei. Fata a simțit pentru ultima oară căldura trupului său.

— Îți făgăduiesc, a murmurat el, apoi s-a retras. Ai grijă de ei, Rijah! Și.. îmi pare nespus de rău.

Măreața pasăre și-a înclinat capul.

— AȘA SE VA ÎNFĂPTUI.

Ochii i-au licărit de nerăbdare când Loulie

Scanned with CamScanner

i s-a urcat pe aripă și i s-a așczat apoi pe spate. Apoi, când pasărea s-a ridicat în zbor, și-a ațintit ochii asupra lui Omar. I-a fluturat cercelul ca să-I vadă, apoi l-a băgat în buzunar. Nu dădea bir cu fugiții. Pur și simplu se retrăgea ca să trăiască încă o zi.

— Stai puţin! a strigat Mazen, agitându-se.

Loulie i-a urmat privirea și a văzut-o pe Aisha bint Louas stând la câțiva pași depărtare de armata de ghouli, uitân- du-se la ei.

— Nu putem *s-o lăsăm* aici! a șoptit el. Trebuie s-o salvăm!

Aisha bint Louas i-a mai privit câteva clipe.

Apoi s-a întors și a pornit spre armata ei.

Loulie a clipit de câteva ori.

— Nu cred că *vrea* să fie salvată.

Săgeţile au început să străpungă din nou văzduhul înainte ca prințul să protesteze. Rijah s-a înclinat ca să le evite, iar Loulie și Mazen au fost cât pe ce să-i cadă de pe spate.

— *ȚINEȚI-VĂ BINE!*

Loulie abia a apucat să se prindă cu mâinile de penele ruk- hului înainte ca pasărea uriașă să plonjeze într-unul dintre cratere. Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca lumea să dispară a fost Qadir, care se pregătea să înfrunte o armată de dușmani, cu sabia trasă din teacă. Apoi s-a așternut întunericul și un val de căldură i-a urmat prin vid. Mazen și-a pus mâinile peste ale ei. Iar Loulie i le-a strâns cu putere.

Scanned with CamScanner

Au căzut şi iar au căzut, eu nisipul scufundându-se în urma lor, blocând lumina și drumul de întoarcere. Au căzut pentru o perioadă îndelungată. Până când Loulie a început să *se* teamă că abisul continua la nesfârșit. Apoi... nisip. O priveliște de-a dreptul binecuvântată. Şi au simţit din nou pământul sub picioare. Exista, până la urmă, un sfârșit.

Sau, poate, un nou început.

---

47 În arabă, „Cu plăcere" (n.t.).

Scanned with CamScanner

77. LOULIE

La capătul hăului se afla o peșteră în care era atât de frig, că Loulie a simțit cum îi îngheaţă sângele în vene. Tremura când a coborât de pe spatele păsării rukh, iar lacrimile care-i brăzdau obrajii se prefăceau în sloiuri de gheaţă. Mazen a urmat-o și el, cu chipul pătat de sânge.

Fata a cercetat împrejurimile, cu chipul lipsit de expresie.

— *V-AȚI PIERDUT MINȚILE? a* strigat pasărea imensă. *MIȘCAȚI-VĂ!*

Ca la un semn, s-a auzit un mormăit înăbuşit, apoi nisipul care îi urmărise până aici s-a prăvălit asupra lor în cascadă. Rijah i-a dat la o parte din calea torentului de nisip cu o fluturare de aripă. Loulie s-a prăbuşit lângă zidul grotei şi a privit cum nisipul devine treptat o movilă, apoi o coloană care trecea dincolo de tavan.

— *FIINȚE UMANE NEGHIOABE!* a spus pasărea, oftând.

Rukhul a început apoi să-şi schimbe înfăţișarea: penele i se contopeau cu pielea, iar trupul căpăta forme umane. Totul în doar câteva clipe. Loulie a privit uimită cum ifritul își întinde gâtul, trosnindu-şi oasele, și mormăie în barbă. Luase înfățișarea unui bărbat cu pomeți înalți și sprâncene dese, care

Scanned with CamScanner

îi confereau o expresie aprigă, și păr lung, castaniu. Rănile însângerate, ascunse până acum de pene, i se iveau pe sub hainele simple. Rijah i-a observat privirea fixă și a întrebat-o cu o încruntătură mânioasă:

— Ce-i? Nici tu n-arăţi mai bine.

— Dar n-am spus nimic! a ripostat ea.

Însă nu mai avea puterea să lupte. Când se gândea la Qadir rămas să înfrunte singur hoardele de djinni...

— Veniţi odată?

Rijah o luase deja înainte, oprindu-se doar să arunce o privire în urmă. O flacără albăstruie îi dansa printre degete, ca un șarpe unduitor. Ifritul a ridicat o sprânceană.

— Am primit poruncă de la regele meu să veghez asupra voastră, dar n-am de gând să vă și dădăcesc.

Loulie se pregătea să-i arunce o altă replică acidă, când vorbele lui au căpătat sens în mintea ei.

— La ce *rege* te referi? a întrebat, rostind cuvântul încet, ca o boare de vânt. Cu toţii sunteţi regi-djinn. Ifriţi.

Rijah a privit-o ca pe o netoată.

— Ce, nu ţi-a spus?

Secrete, secrete. Atât de multe secrete. Când Qadir i-a mărturisit că era ifrit, îşi imaginase că îi dezvăluise întregul adevăr. Însă acum își amintea povestea celor şapte regi-djinn. O făcuse să creadă că erau şapte ifriţi conduși de un al optulea rege. Însă în

Scanned with CamScanner

varianta oamenilor nu erau decât *șapte* djinni.

Loulie a realizat că îi tremurau genunchii abia în clipa în care Mazen i-a venit alături. I-a pus mâna pe umeri, ca să se poată rezema de el.

— Și-a spus Stăpânul Infernului, a murmurat prințul.

— Un nume pe măsura unui rege a cărui magie e la fel de veche precum focul creației, nu-i așa?

Netoată mai era! Și-a stăvilit cu greu un râset de dispreț față de sine. *Firește că i-a spus adevărul doar pe jumătate.*

Qadir îi mărturisise că obișnuia să fugă de probleme. Că se temuse de reacția ei când ar fi aflat că era ifrit. Ce reprezenta ăsta - dacă nu un alt secret? Deja nu mai putea reacționa la ele.

Loulie s-a uitat la ceafa lui Rijah cu chipul lipsit de expresie. Mazen a luat-o ușor de mână.

— Hai să mergem! a spus el, cu blândețe în glas. Hai să vedem unde suntem!

În ciuda chipului său însângerat și rănit, nu părea... frânt. Deși strălucirea din ochi îi dispăruse, era acolo un licăr de curiozitate.

Însă se schimbase. La fel ca ea, poate.

L-a lăsat s-o conducă pe urmele lui Rijah prin grota înghețată. După ce Mazen și-a exprimat părerile de rău față de dușmănia ce dăinuia de mai bine de o sută de ani, a continuat, spunând:

Scanned with CamScanner

— Numele meu e Mazen. Sunt de sânge regal, dar nu mai am niciun drept la tron.

Rijah s-a întors, cu capul înclinat într-o parte.

— Te-a înlăturat fratele tău?

— Da, i-a răspuns el. Sunt convins că te-ar fi folosit ca să.

A șovăit, cu ochii ațintiți asupra lui Loulie. Însă i-a evitat privirea, oftând adânc. De ce se uita la *ea*?

— Ca să distrugă djinnii? Lumea întreagă?

Loulie nu vedea încruntătura de pe chipul lui Rijah, dar i-o simțea printre cuvinte.

— Ce ar putea căuta un neghiob însetat de putere, dacă nu distrugere?

Era o întrebare la care niciunul dintre ei nu avea răspuns. Omar bin Malik colabora cu djinnii ca să fure magia ifriților. Dar *de ce*? În ce scop?

Amintirile îi inundau mintea: o vedea pe Dahlia râzând în tavernă în timp ce fuma narghilea. Îl vedea pe Ahmed bin Walid zâmbind în timp ce o conducea în pași de dans prin sala divanului. Îl vedea pe Qadir lipindu-și fruntea de a ei. *Ai încredere în mine!*

Câți oameni dragi avea să mai piardă până când zeii se declarau satisfăcuți?

Mazen a părut la fel de nedumerit.

— Oare Aisha o fi știind motivul? a întrebat el, cu chipul abătut. Sper că e teafără și nevătămată.

— Chiar dacă te-a trădat?

Scanned with CamScanner

Mazen a încuviințat din cap. N-a mai spus nimic după aceea, ci doar a strâns-o de mână când s-au apropiat de ieșirea din grotă. Loulie a simțit în aer schimbarea înainte s-o vadă. Atmosfera a devenit mai caldă și o adiere blândă a început să-i fluture roba. Apoi s-a ivit soarele.

Rijah s-a oprit la intrarea în grotă. Loulie și Mazen au încremenit în urma lui.

— Pe toți zeii! a murmurat Mazen, uluit.

Unde ar fi trebuit să fie cerul se întindea un ocean. Bancuri de pești înotau ca niște nori multicolori, iar apa se revărsa în cascade. Păsări imense străbăteau văzduhul în timp ce, dedesubt, orașe strălucitoare din aur și argint înfrumusețau ca niște nestemate priveliștea uluitoare.

— Bine ați venit în lumea djinnilor! a spus Rijah.

Scanned with CamScanner

Loulie a strâns pumnalul în mână. *Sunt aici, Qadir*, a spus în gând. *Și te aștept.*

Scanned with CamScanner

MULȚUMIRI

Timp de cinci ani, *Hoțul de Praf de Stele* a fost un sanctuar personal, o lume pe care am purtat-o cu mine prin diverse situații și întorsături de evenimente. Ce sentiment fantastic îți stârnește gândul că romanul se află acum pe rafturile din întreaga lume și prinde rădăcini dincolo de mine! Aș vrea să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să transform o idee firavă și umilă într-o carte de o asemenea anvergură.

În primul rând, vreau să-i mulțumesc agentei mele literare, Jennifer Azantian, pentru tenacitatea ei și pentru faptul că m-a ajutat să îmbunătățesc intriga romanului. Entuziasmul și dragostea manifestate față de personajele mele (mai ales față de Aisha!) înseamnă atât de mult pentru mine! Îi mulțumesc, de asemenea, și lui Ben Baxter, pentru că m-a ajutat să șlefuiesc detaliile.

A fost o adevărată plăcere să lucrez cu cei din echipa editurii Orbit. Le sunt extrem de recunoscătoare editorilor mei din Statele Unite și din Marea Britanie, Brit Hvide și Emily Byron, pentru perspectiva lor profundă. Vă mulțumesc pentru că m-ați încurajat să depășesc granițele acestei lumi și pentru că m-ați asigurat că era în regulă să aloc mai mult timp schițării personajelor. Brit, vreau să-ți

Scanned with CamScanner

mulțumesc din tot sufletul atât pentru discuțiile despre ghouli și pauzele binemeritate, cât și pentru opiniile bine argumentate legate de pălării - știi tu la care mă refer!

Vreau să-mi exprim recunoștința față de Tim Holman, Anna Jackson și Alex Lencicki, pentru că mi-au primit romanul cu brațele deschise în sânul familiei Orbit; față de Nadia Saward, Angeline Rodriguez și Joanna Kramer, pentru perspectiva lor editorială; față de Ellen Wright, Angela Man, Nazia Khatun, Madeline Hall și Casey Davoren, pentru publicitatea făcută romanului; față de Rachel Hairston și față de toți cei din departamentul de vânzări, pentru că au făcut loc cărții mele pe rafturile librăriilor; față de Lauren Panepinto, Lisa Marie Pompilio, Stephanie Hess și Alexia Mazis, pentru că au transformat-o într-o operă de artă; față de Tim Paul, pentru harta lui frumoasă; și față de Bryn A. McDonald, Rachel Goldstein și Tom Webster, pentru felul minunat în care au unit totul într-o carte.

Vreau să-i mulțumesc primei mele cititoare, Jasmine Peake, pentru încurajările oferite în timp ce mă luptam cu primul manuscris-mamut. Îți voi fi veșnic recunoscătoare pentru grija cu care mi-ai modelat lucrarea și dragostea dăruită încă de la bun început lui Loulie și lui Mazen. Ești cel mai bun critic literar!

Scanned with CamScanner

Îți mulțumesc, Emily Rives, pentru ilustrarea magistrală a personajelor mele într-un mod în care n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Primele portrete schițate pentru Loulie și Mazen s-au dovedit o adevărată sursă de inspirație.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Gates Palissery și Elizabeth Anderson, pentru opiniile lor critice, care m-au ajutat să consolidez temelia poveștii și s-o transform într-o citadelă de nezdruncinat. Vă mulțumesc pentru profunzimea și dedicarea voastră!

Le mulțumesc, de asemenea, lui Monica Bee și lui Morgan Paine, pentru că m-au ajutat să parcurg procesul creației prin cuvintele lor amabile și opiniile bine întemeiate.

Îți mulțumesc, Alanna Miles, pentru că m-ai primit cu brațele deschise în casa ta și că am sărbătorit împreună fiecare succes literar - mai mare sau mai mic.

Îți mulțumesc și ție, Angeline Morris, pentru răbdarea cu care mi-ai ascultat răzvrătirile intelectuale și mesajele de genul: „MAZEN, DE CE?"

Mii de mulțumiri și ție, Arianna Emery, pentru numeroasele încurajări și sfaturi stilistice oferite de-a lungul acestei aventuri creatoare, datorită cărora povestea mea e mult mai bună.

Sarah Mughal, ești o suporteră extraordinară! Îți sunt extrem de recunoscătoare pentru conversațiile

Scanned with CamScanner

revelatoare și încurajatoare purtate împreună.

George Jreije, eşti persoana cu cel mai mare hype din lume! Şi unul dintre cei mai generoşi şi mai încurajatori oameni pe care îi cunosc. Mă bucur că debutez în lumea literară alături de tine.

Kamilah Cole și Jennifer Elrod, vă mulțumesc pentru momentele vesele petrecute împreună, pentru bucuria și entuziasmul dăruite.

Le mulțumesc din suflet cititorilor care mi-au împărtășit părerile lor critice după lectura primului manuscris: Mallika, Sravani, Ani, Devon, Leta, SJ, Rebeeca, Jessica, JJ, Yasmine, Mallory și Kit - vă mulțumesc tuturor pentru comentariile voastre extrem de utile.

Vreau să-mi exprim recunoștința profundă față de famila mea. Față de sora mea, Neesa: ai fost prima şi cea mai bună spectatoare. Îți mulțumesc pentru momentele savuroase petrecute împreună. Față de tatăl meu - romanul are la bază poveștile pe care ni le-ai împărtășit în eopilărie, așa eă îți mulțumesc pentru basmele, lecțiile de istorie și tradiția povestirilor orale - teren pe care m-ai încurajat să-l explorez. Față de mama mea - îți mulțumesc pentru că m-ai îngropat în cărți și pentru că mi-ai fost cea mai înfocată susținătoare. Încrederea ta în opera mea a însemnat totul pentru mine.

Față de bunica: unele dintre primele mele

Scanned with CamScanner

amintiri sunt cele ale vrafurilor de cărți din camera ta și ale poveștilor depănate cu o scânteie strengărească în ochi. Mi-ar fi plăcut să-ți pot dărui romanul meu ca să-l pui peste vrafurile tale de cărți, dar voi păstra pentru totdeauna în suflet amintirea fericirii de pe chipul tău la gândul că lucrarea mea va vedea în curând lumina tiparului. Îți mulțumesc pentru tot.

Și la final îți mulțumesc *ție*, cititorule. Povestitorul insuflă viață cuvintelor, dar cititorii sunt cei care mențin aprinsă flacăra poveștii. Îți mulțumesc pentru că iei această carte într-o nouă aventură!

Scanned with CamScanner

DESPRE AUTOARE

Chelsea Abdullah este o autoare născută și crescută în Kuwait, care și-a petrecut copilăria ascultând povești despre creaturi misterioase ale deșertului și eroi vicleni – doar uneori ușor de îndrăgit.

Pasionată de călătorii, a locuit în nenumărate state înainte să se mute în New York. Când nu se rătăcește în propriile lumi fictive, își petrece timpul liber jucându-se pe calculator, schițând personaje și adunând cât mai multe cărți, deși nu mai are rafturi pe care să le pună.

Vă invităm să-i citiți blogul:
CHELSEAABDULLAH.COM

Scanned with CamScanner